DANIELLE STEEL

BĂTAIA INIMII

Cuprins

1
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV
XV
XVI
XVII
XVIII
XIX
XX
XXI
XXII
XXIII
XXIV
XXV
XXVI
XXVII
←1

Danielle Steel

BĂTAIA INIMII

Editura Da Silva
1994

HEARTHBEAT, 1991

ISBN: 973-95397-0-10

I

Zgomotul unei vechi mașini de scris se auzea sacadat în liniștea camerei, un nor de fum albastru atârna deasupra colțului unde lucra Scott Robinson. Ochelarii ridicați pe cap, cafeaua în cești mari rătăcea periculos pe marginea biroului, scrumierele erau pline, fața lui intensă, cu ochi albaștri care se uitau cruciș era concentrată la ceea ce lucra. Mai repede, mai repede! Aruncă o privire fugară, peste umăr, spre ceasul care ticăia neobosit în spatele lui. Bătea la mașină ca și cum, de undeva, din apropiere, îl pândeau niște demoni. Părul lui castaniu, care încărunțea, arăta ca și cum dormise și se sculase de mai multe ori, dar nu-și amintise niciodată să-l pieptene. Fața era proaspăt bărbierită și blândă, liniile puternice și, cu toate astea, ceva îl făcea plăcut. Nu era un bărbat pe care să-l poți categorisi limpede ca fiind frumos, dar părea puternic, atrăgător, merita să-l privești mai atent, un bărbat cu care oricui i-ar fi plăcut să-și petreacă timpul. Însă nu acum, nu în vreme ce ofta, uitându-se din nou la ceas și-și forța cu îndărătnicie degetele să bată la mașină și mai repede. Apoi, într-un târziu, se așternu liniștea. Făcu un semn cu pixul, apoi se aplecă și adună teancuri întregi din ceea ce lucrase în ultimele șapte ore, de la ora cinci dimineața. Era aproape unu, acum... Se apropia ora la care să intre în emisie... Străbătu camera, deschise larg ușa, trecu în fugă prin biroul secretarei sale, ca un alergător olimpic, își continuă drumul de-a lungul coridorului cât de repede putu, precipitându-se printre oameni, evitând coliziunile, ignorând privirile surprinse sau saluturile prietenești, în vreme ce izbea în ușile care se deschideau doar puțin și el flutura o mână în interior, înhățând un teanc de noi modificări făcute scenariilor sale. Era o procedură obișnuită. Se întâmpla o dată, de două ori, ba chiar și de trei - patru ori pe lună, când Scott hotăra că nu-i plăcea felul în care se desfășura serialul. Drept inițiatorul celui mai reușit serial de televiziune care se transmitea în timpul zilei, de câte ori era îngrijorat în privința episodului, se oprea, scria unu - două fragmente, schimba totul pe dos și abia apoi era și el mulțumit. Agentul lui îl numea „cea mai nevrotică mamă a televiziunii”, însă știa foarte bine că era cel mai bun. Scott Robinson avea un instinct care nu dădea niciodată greș, știa exact ce-i trebuie emisiunii ca să continue. Nu greșise niciodată. Cel puțin, până în prezent.

„*Life goes on”* (Viața merge înainte) era încă cel mai iubit serial al

televiziunii americane și era copilul lui Scott Robinson. Îl concepuse ca să aibă din ce trăi, pe vremea în care murea de foame la New York, cu ani în urmă, când nu era decât un tânăr dramaturg. La început, i se păruse o simplă joacă cu ideea generală a serialului, apoi, scrise primul scenariu, între două piese, în New York. Începuse prin a scrie, piese de înaltă clasă, care să se joace pe Broadway. Pe atunci, era un purist. Teatrul mai presus de orice! Numai că, se și căsătorise, locuia în Soho în New York și nu avea nici ce mânca. Soția lui, Alicia, era dansatoare în spectacolele de pe Broadway, dar la acel moment nu mai lucra nici ea, întrucât era însărcinată cu primul lor copil.

Mai întâi o luase în glumă, spunând că ar fi o „ironie" să se preteze să facă un serial, dacă asta s-ar dovedi a fi un fel de pauză mare pe care și-o lua în desăvârșirea carierei lui. În vreme ce se lupta cu scenariul și biblia pentru un serial de lungă durată, n-a mai fost o glumă, ba, mai mult, a devenit o obsesie. *Trebuia* să-l facă... pentru Alicia... pentru copilul lor. Adevărul era, însă, că-i plăcea. Îl iubea, la fel ca și cei de la rețeaua de televiziune, care se dădeau în vânt după el.

Copilul, Mike, și serialul, s-au născut aproape în același timp: unul, un băiețel voinic de trei kg și nouă sute de grame, cu ochi albaștri, mari, ca ai tatălui său, celălalt, o reprezentație de probă, în programul de vară, care a câștigat imediat popularitatea și care a stârnit un protest instantaneu când a dispărut de pe ecrane în septembrie. Peste două luni, „*Viața merge înainte*" se difuza din nou, iar Scott Robinson devenise acum realizatorul celui mai reușit serial de televiziune care a existat vreodată. Posibilitățile de alegere mai importante au venit abia mai târziu.

A început prin a scrie el însuși primele episoade. Erau bune, dar îi înnebuneau pe actori și pe regizori. Pe atunci, cariera lui de dramaturg de piese pentru Broadway fusese cu totul dată uitării. Televiziunea devenise izvorul forței lui de viaţă.

Până la urmă, i s-au oferit mai mulți bani ca să vândă ideea de bază pe care o avea asupra continuării serialului, să stea acasă să primească fondurile cuvenite din drepturile de autor și să se apuce din nou să scrie piese pentru Broadway. Numai că, la vremea aceea, ca și fiul său de șase luni, „*Viața*", cum îi spunea el, era tot copilul său. Nu-l putea părăsi și cu atât mai puțin vinde. Trebuia să rămână cu el. Serialul era prea adevărat pentru el, prea plin de viaţă și-și punea tot sufletul în ceea ce spunea în serial. Vorbea despre necazurile vieții, dezamăgirile, durerile, furiile, triumfurile, provocările, încântarea, dragostea, simpla frumusețe. Spectatorul avea toată dragostea lui pentru viață, propria lui suferință în durere, propria lui încântare de a trăi. Dădea spectacolului speranță după disperare, raza de soare de după furtună. Tema centrală a povestirii precum și personajele principale erau

decente. Erau și răi, desigur, dar oamenii îi devorau. Exista însă un tip de integritate fundamentală a serialului care-i făcea pe fanii săi de nezdruncinat în devotamentul lor pentru serial. Era, în fapt, o reflectare a esenței creatorului lui: plin de viaţă, încântat să trăiască, modest, încrezător, blând, naiv, inteligent, creativ. El iubea serialul aproape ca pe un copil de care era legat și pe care era hotărât să-l hrănească, să-l crească. Îl iubea aproape la fel de mult ca pe Mike și Alicia.

În acele zile de la începutul serialului era mereu frământat, parcă întruna îmboldit, dorind în egală măsură să stea cu familia lui dar și să supravegheze îndeaproape serialul, să se asigure că era pe drumul cel bun și nu foloseau vreun scriitor sau regizor nepotrivit. Îi privea pe toți cu suspiciune și îi ținea sub un control strict. Ei nu înțelegeau nimic din serialul lui... copilul lui. Urmărea fiecare episod ca o cloșcă agitată, înnebunit de teama de a nu i se întâmpla ceva. Continuă să scrie episoade la întâmplare, când și când, să fie prezent cât mai mult timp la realizarea spectacolului și să chibițeze de pe margine. La sfârșitul primului an, nu mai puteai pretinde că Scott Robinson se va mai întoarce vreodată pe Broadway. Era prins ca-ntr-o capcană, atras, îndrăgostit nebunește de televiziune și de serialul lui. Nici nu mai încerca să găsească scuze când vorbea cu prietenii lui, dramaturgi de piese de clasă care se jucau pe Broadway. Admitea, în mod deschis, că-i plăcea ceea ce făcea. Nu se putea să nu ajungă undeva, îi explică el lui Alicia într-o noapte, târziu, după ce scrisese patru ore în șir, dezvoltând noi conflicte, imaginând noi personaje, noi idei filosofice pentru seria anotimpului următor.

Nu-și putea abandona personajele, actorii, complexitatea conflictului, avalanșa de tragedii, traume, probleme. Îi plăcea. Episodul se transmitea în direct, de cinci ori pe săptămână, iar chiar și atunci când el n-avea nici un motiv să fie prezent la filmare, îl mânca, îl bea, îl iubea, îl respira, dormea cu el. Erau scenariști care menținеau desfășurarea zilnică a episodului, dar Scott îi urmărea întotdeauna. Știa el ce face. Toți cei implicați în serial erau de acord cu asta. Era bun. Era chiar mai bun decât bun. Era grozav. Avea un simț instinctiv a ceea ce mergea și ce nu, ce anume voia publicul, ce personaje iubea, pe care i-ar fi plăcut să le urască.

Pe când se năștea cel de-al doilea fiu al său, Terry, doi ani mai târziu, „*Viața merge înainte*” primise deja două premii din partea criticii și un premiu „Emmy”. După premiul „Emmy” pe care l-a obținut serialul, rețeaua a sugerat transferul serialului în California. Din punct de vedere creativ, părea mai rațional, aranjamentele de producție ar fi mai ușor de făcut acolo, iar ei simțeau că de fapt, serialul „aparținea” Californiei. Scott a fost încântat de idee, mai puțin, însă, Alicia, soția sa. Se întorcea să lucreze, nu ca un simplu

copil în corul de pe Broadway.

După ce timp de doi ani și jumătate îl tot văzuse pe Scott obsedat de serialul lui, pentru ea era clar. În timp ce el scria zi și noapte despre incest, sarcina unei adolescente, aventuri amoroase extraconjugale de la periferia orașului, ea se întorsese la orele ei, în felul ei original, de disciplină, iar acum dorea să dea ore de balet la Juilliard.

— Ce? se uită el fix la ea, uluit, într-o duminică dimineață la micul dejun.

Totul mergea atât de bine pentru ei, el făcea bani cu nemiluita, copiii erau minunați și, după câte știa el, totul mergea perfect, până în acea dimineață.

— Nu pot, Scott. Eu nu merg.

Se uită spre el, cu ochii aceia mari, căprui, la fel de blânzi și de copilărești ca atunci când o întâlnise, cu sacoșa în care avea echipamentul de antrenament de dans, în fața unui teatru, când avea douăzeci de ani. Era din partea de nord a New York-ului. Fusese întotdeauna modestă, blândă, nepretențioasă, un suflet cald, cu ochi expresivi, cu un simț al umorului timid, dar sincer. Râdeau mult în primele lor zile împreună, vorbeau până noaptea târziu în apartamentul lor jalnic pe care-l închiriaseră până la frumosul și foarte scumpul apartament de la ultimul etaj, pe care Scott tocmai li-l cumpărase în SoHo. Instalase și o bară de exerciții pentru ea, ca să-și continue încălzirea și exercițiile de balet, fără să fie nevoită să meargă la studio. Iată că acum, dintr-o dată, ea îi spunea că totul s-a sfârșit.

— De ce? Ce vrei să spui, Alicia? Nu vrei să pleci din New York?

El păru dezorientat când ochii ei se umplură de lacrimi și clătină din cap. O clipă se întoarse cu spatele la el, apoi se uită din nou în ochii lui, dar ceea ce văzu el în ei îi provoacă o durere ca de cuțit înfipt în inimă. Era furie, dezamăgire, sfidare și, brusc, pentru prima dată, văzu ceea ce trebuia să fi observat cu luni în urmă: se întrebă cu groază dacă-l mai iubea.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Cum de i-a scăpat? se întrebă el. Cum de-a putut fi atât de prost?

— Nu știu... m-am schimbat...

Clătină din nou din cap, părul ei lung, negru fluturând în jurul ei ca aripile unui înger căzut.

— Nu... nu e drept... amândoi am...

Respiră adânc și încercă să-i explice. Îi datora măcar atât după cinci ani de căsătorie și cei doi copii pe care-i aveau.

— Ne-am schimbat locurile, cred. Eu voiam să devin o mare vedetă pe Broadway, dansatoarea care reușește și devine o vedetă, iar tu nu voiai decât să scrii piese de calitate, „integre”, „cu miez”, „cu substrat”. Numai că, dintr-o dată ai început să scrii... ezită, zâmbind

trist. Ai început să scrii ceva mai degrabă comercial, ceva care a devenit o obsesie pentru tine. În ultimii trei ani nu te-ai gândit decât la serial... se va căsători Sylvia cu Buck?... a încercat oare Eddie s-o omoare pe mama lui?... este Nick homosexual?... dar Margaret, e lesbiană?... își va părăsi Margaret bărbatul ca să plece cu o altă femeie?... al cui copil este Amelia, de fapt?... va fugi Joan de acasă?... și, dacă o va face, va începe iar să se drogheze? Brenda este un copil nelegitim? Se va căsători cu Chris?...

Alicia se ridică și începu să meargă prin cameră, în timp ce înșira nume familiare.

— Adevărul este că mă înnebunesc. Nu mai vreau să aud de ei! Vreau să mă întorc la ceva simplu, sănătos și normal; disciplina dansului, încântarea de a preda. Vreau o viață normală, liniștită, fără tot rahatul ăsta, care vrea să pară realitate.

Ea-l privi nefericită, iar lui îi venea să plângă. În vreme ce se juca cu prietenii lui imaginari, pierdea oamenii pe care-i iubea și nici măcar nu-și dădea seama de asta. Cu toate acestea, nu-i putea promite că va renunța, că va vinde ideea centrală asupra continuării serialului și se va întoarce la piesele pentru care va trebui să se roage în genunchi să-i fie puse în scenă. Cum mai putea face asta acum? Mai ales că iubea serialul. Îl făcea să se simtă bun, fericit, realizat, puternic... iar acum Alicia pleca.

Era o ironie. Serialul era un succes enorm, la fel și el, iar ea tânjea după zilele în care n-aveau ce mânca.

— Îmi pare rău, încercă el să rămână calm și să stea de vorbă rațional cu ea. Știu că m-a acaparat acest serial în ultimii trei ani, dar am simțit că trebuie să controlez eu totul. Dacă l-aș lăsa din mână, dacă aș permite altcuiva să-l supravegheze, l-ar putea transforma în ceva ieftin, l-ar putea face asemănător acelor seriale ridicole banale, insipide, siropoase care-ți întorc mațele pe dos. Nu i-aș putea lăsa să facă așa ceva. Serialul chiar are integritate. Fie că recunoști sau nu, Alicia, de aceea oamenii îl apreciază. Asta nu înseamnă că o să fiu mereu în vârf. Cred că în California lucrurile vor fi foarte diferite... mai profesioniste... vor fi mai bine controlate. Voi putea să mă detașez de el mai des.

În ultimul timp nu scria decât fragmente, ocazional. Însă ținea încă totul sub controlul lui.

Leslie scutură numai din cap, a neîncredere. Îl cunoștea mai bine. La fel fusese și când scrisese primele lui piese. Lucra două luni în șir, fără pauză, abia de mânca, dormea ori se gândea la altceva. Asta însă nu durase decât două luni, iar pe atunci ea încă mai considera că este fermecător. Acum nu mai era.

I se scârbise de tot, îi era silă de intensitatea, de obsesia, de mania lui pentru perfecțiune. Știa c-o iubește și pe ea și pe băieți, însă nu așa

cum își dorise ea.

Ea-și dorea un soț care să meargă la lucru la ora nouă, să vină acasă la ora șase, gata să stea de vorbă cu ea, să se joace cu copiii, s-o ajute să pregătească cina și s-o scoată la un film. Nu pe cineva care lucra toată noaptea și apoi o tulea din casă la zece dimineața epuizat, cu ochii sălbăticiți, cu un vraf de însemnări, dispoziții și schimbări făcute scenariilor, pe care să le dădea la repetat la ora zece și treizeci de minute. Era prea mult, prea epuizant, prea solicitant și, după trei ani, ei îi ajunsese până peste cap. Era saturată, dacă mai auzea încă o dată cuvintele „*Viața merge înainte*" sau numele personajelor pe care întruna le tot adăuga sau la care renunța, știa că va face o criză de isterie.

— Alicia, acordă-i o șansă, iubito, te rog!... acordă-mi *mie* o șansă! O să fie nemaipomenit în Los Angeles. Ia gândește-te: s-a terminat cu zăpada, cu vremea rece, o să fie minunat și pentru băieți. Îi putem duce la plajă... ne putem pune un bazin la noi în curte... Putem merge la Disneyland...

Ea însă dădea mereu din cap... îl cunoștea mult prea bine.

— Nu. Eu pot să-i duc la Disneyland și la plajă. Tu vei lucra tot timpul, vei sta până dimineață ca să mai scoți pe cineva din serial, ori vei alerga să vezi repetițiile sau să fii prezent la înregistrări, fie că vei rescrie cu frenezie altceva. Când i-ai dus tu ultima dată pe băieți la grădina zoologică Bronx sau oriunde altundeva?

— Bine... Bine... Deci, lucrez prea mult... sunt un tată groaznic... un ticălos, ori un soț dezrădăcinat, ori tot ce vrei tu mai rău, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Alicia, ani de zile am murit de foame. Acum, iată, poți avea tot ce vrei și tu și copiii. Îi putem trimite la școli decente, într-o bună zi, le putem da tot ce ne-am dorit noi. Îi putem trimite la colegiu. E așa de cumplit? Bun. De acord, am avut niște ani mai dificili, dar lucrurile încep să se îndrepte. Acum ți-ai găsit tu să pleci? Înainte de a fi mai bine? Ce socoteală e asta?

Se uită fix la ea, cu ochii plini de lacrimi și întinse o mână spre ea:

— Draga mea, te implor... te rog... nu face asta!...

Dar ea, în loc să se îndrepte spre el, își lăsă ușor privirea în jos ca să nu mai vadă durerea din ochii lui. Știa că o iubește și știa mai bine ca oricine că îi iubea pe băieți. Însă asta nu conta. Știa doar că, de dragul ei, trebuia să facă ceea ce făcea...

— Vrei să stai aici? O să le spun că nu mutăm turnarea serialului, dacă asta-i problema. La dracu' cu California! Vom rămâne aici.

O undă de panică se strecură în vocea lui când se uită la ea, dându-și seama că nu California era motivul.

— Asta n-ar schimba cu nimic lucrurile, zise ea cu o voce scăzută, moale, și se vedea că-i părea rău. E prea târziu pentru noi. Nu pot să explic de ce, știu numai că eu trebuie să fac altceva.

— Ce altceva? Să te muți în India, să-ți schimbi religia, să te călugărești? Cât e de diferit să predai la Juilliard? Ce dracu' vrei de fapt, ce nu-mi spui? Că vrei să pleci? Ce are asta de-a face cu Juilliard sau California?

Era rănit și confuz, iar într-un târziu se înfurie. De ce îi făcea lui una ca asta? Ce rău făcuse ca să merite așa ceva. Muncise din greu. Se descurcase. Părinții lui ar fi fost mândri de el, dacă ar mai fi trăit, dar muriseră amândoi, când el abia împlinise douăzeci de ani. Muriseră de cancer, la un an diferență unul de altul, iar el n-avea alte rude. Nu-i avea decât pe ea și pe băieți, iar ea îi spunea că-l părăseau și că urma să fie din nou singur. Absolut singur. Fără cele trei ființe pe care le iubea, pentru că făcuse ceva rău: muncise prea mult și reușise, se încununase de succes. Nedreptatea aceasta îl enervă peste măsură.

— Pur și simplu, tu nu înțelegi, zise ea moale.

— Nu, nu înțeleg! Spui că nu vii cu mine în California. Și eu îți spun că, dacă asta e problema, vom rămâne aici. Nu-mi pasă ce-or spune cei de la rețea. Se vor obișnui și cu ideea asta. Bun. Și mai departe? Încotro o luăm de aici încolo? Ne întoarcem la felul în care trăiam înainte, sau ce? Ce se întâmplă, Alicia?

Se zbătea între furie și disperare. Nu știa ce să-i spună ca s-o determine să renunțe la idee. Numai că ceea ce el încă nu înțelesese era că ea se hotărâse deja și nu mai putea fi nicidecum întoarsă din drum.

— Nu știu cum să-ți spun asta... zise ea moale.

I se umplură și ei ochii de lacrimi, iar pentru o clipă, el avu sentimentul ciudat că intrase în propriul său serial și nu mai putea ieși de acolo. Îl va părăsi Alicia pe Scott?... Se poate, oare, schimba Scott?... Înțelege, oare, Alicia cât de mult o iubește Scott? Îi venea să râdă sau să plângă, dar nu făcu nici una nici alta.

— S-a terminat totul. Cred că e singurul mod de a-ți spune. California nu are nici o legătură cu asta. N-am vrut să-mi recunosc mie însămi până acum,dar gata, nu mai pot continua așa. Vreau să am propria mea viață cu băieții. Vreau să-mi fac propria mea viață, Scott... fără să trăiesc zi și noapte cu serialul.

Și fără el, nu fu însă în stare să-i spună asta. Privirea plină de durere din ochii lui era atât de copleșitoare încât se gândi că s-ar putea să leșine și numai privindu-l.

— Îmi pare rău...

El arăta de parcă-l trăsnise fulgerul. Era alb ca varul, ochii lui mari, albaștri arătau o suferință cumplită.

— Iei băieții cu tine?

Ce făcuse ca să merite asta? Știau amândoi că oricât de ocupat fusese în ultimii trei ani, îi adora.

— Tu nu poți avea singur grijă de ei în California, zise ea simplu.

El o privi furios.

— Nu. Dar tu ai putea veni cu mine să mă ajuți.

Era o remarcă caustică, dar niciunuia nu-i ardea de glume.

— Scott, nu!

— O să-i lași să vină să mă viziteze?

Alicia aprobă din cap, iar el se rugă Domnului ca ea să se țină de cuvânt. O clipă, se gândi să abandoneze serialul, să rămână la New York și s-o implore să nu-l părăsească. Își dădu seama că, orice ar face, era prea târziu. În inima, în sufletul și în mintea ei, îl părăsise deja. Își reproșa numai faptul că nu sesizase la timp. Poate că, dacă ar fi observat, acum ar fi fost altfel. O cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că acum nu mai era nimic de făcut. Se terminase totul între ei, fără smiorcăieli și văicăreli. Pierduse războiul cu mult înainte și el habar n-avea. Viața lui era sfârșită.

Următoarele două luni au fost o adevărată nenorocire, care-l mai făcea încă să plângă de câte ori își amintea: cum le-a spus băieților, cum i-a ajutat să se mute într-un apartament pe West Side înainte de a pleca el, cum s-a simțit prima noapte singur, în casa în care fuseseră cu toții... Se gândise de mai multe ori să renunțe la serial, s-o implore să-l ia din nou, numai că acum era limpede că ușa era închisă, că nu se va mai deschide niciodată. A descoperit, înainte de plecare, că exista un profesor la Juilliard de care ea era „foarte încântată". N-avusese o aventură cu el, Scott o cunoștea destul de bine ca să fie convins că-i fusese credincioasă, dar se îndrăgostise de tipul acela și ăsta fusese unul dintre motivele pentru care plecase. Voia să fie liberă, să poată dezvolta relația cu el, fără să se simtă vinovată, fără Scott Robinson. Ea și prietenul ei, profesorul, aveau atâtea în comun, pe când ea și Scott nu mai aveau nimic, cu excepția copiilor. Lui Mike i se rupse inima când îl văzu plecând, dar, la doi ani și jumătate și-a revenit destul de ușor. Terry n-avea decât opt luni și pentru el nu era nici o diferență. Numai Scott resimțea enorma diferență ca pe o durere cumplită. Ochii îi erau plini de lacrimi care i se prelingeau ușor pe obraji, în timp ce avionul survola încet New York-ul, îndreptându-se spre California.

Odată ajuns acolo, Scott munci la serial ca din răzbunare. Lucra zi și noapte, uneori chiar dormea pe canapeaua de la birou. Popularitatea serialului crescu pe culmile gloriei primind nenumărate premii Emmy. În cei șapte ani de când se afla în California, Scott Robinson devenise ceva mai puțin maniac. „*Viața merge înainte*" devenise mândria și bucuria lui, îi ținea zilnic de urât, era cel mai bun prieten al lui, era copilul lui. Nu mai avea de ce să se lupte cu el. Lăsă ca munca să devină pasiunea lui zilnică.

Băieții veneau să-l viziteze cu ocazia anumitor sărbători și câte o lună vara. Îi iubea mai mult ca oricând. Fiind însă la o distanță de

peste cinci mii de kilometri depărtare, când și-ar fi dorit, dimpotrivă, să-i vadă în fiecare zi, simțea o durere de neînlăturat. Fuseseră o mulțime de femei-în viața lui, dar singurul lucru care îi ținea cu adevărat companie, erau serialul și actorii care jucau în el. Trăia numai pentru a se bucura de vacanțele cu Mike și Terry. Alicia se măritase de mult cu profesorul de la Juilliard, aveau și ei doi copii, iar ea, până la urmă, renunțase la meserie, nu mai preda. Cu patru copii sub zece ani acasă, era deja foarte ocupată, dar se părea că asta era viața pe care o iubea. Ea și Scott mai stăteau din când în când de vorbă la telefon, mai ales când veneau băieții la el, sau dacă vreunul dintre ei era bolnav, dacă avea vreo problemă, însă nu prea mai aveau ce-și spune, cu excepția discuțiilor despre Mike și Terry. Abia de-și mai amintea cum era când fuseseră căsătoriți. Nu mai simțea durerea pierderii ei, iar amintirea zilelor frumoase era estompată. În afară băieților, totul dispăruse dintre ei. Ei erau adevăratele iubiri ale vieții lui. Vara, când petreceau luna cu el, pasiunea lui pentru ei era chiar mai mare decât orice simțea pentru serial, atenția pe care le-o acorda era mai intensă. Își lua un concediu, în fiecare an, de o lună și de obicei mergeau undeva împreună o parte din acea lună, restul îl petreceau la Los Angeles, se duceau la Disneyland, vizitau prieteni, sau se jucau pe undeva; el le gătea, avea grijă de ei și suferea de fiecare dată când se întorceau la New York și îl lăsau din nou singur. Mike, cel mare, avea aproape zece ani. Puteai conta pe el. Era vesel, dar și serios. Îi semăna în multe privințe, mamei lui. Terry era încă un copil, dezordonat, chiar la cei șapte ani ai săi părea încă un bebeluș, capricios, mofturos, dar uneori foarte nostim. Alicia îi spunea adesea lui Scott că Terry îi semăna întru totul lui, dar el nu vedea această asemănare. El îi adora pe amândoi, iar în nopțile acelea lungi, singuratice din Los Angeles, îi era dor de ei, își dorea să locuiască împreună cu ei. Era singurul lucru din viața lui pe care-l regreta, singurul pe care nu-l putea schimba, singurul care-l deprima din când în când, deși încerca din răsputeri să nu se lase cuprins de deznădejde. Ideea că avea doi copii pe care-i iubea și pe care-i vedea atât de rar, nu era oare un preț prea ridicat ce-l plătea pentru o căsnicie nereușită? De ce a trebuit să-i ia ea și nu el? De ce ea trebuia recompensată pentru anii pierduți, iar el pedepsit? Ce era cinstit în asta? Nimic. Nu făcea decât să-i întărească convingerea asupra unui lucru: nu va mai permite să i se întâmple așa ceva. Nu se va mai îndrăgosti el nebunește, să se căsătorească, să aibă copii și să-i piardă! Stop! Nici gând! Cu anii, găsise și soluția ideală: actrițele. Cu zecile, când avea timp, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Când venise în California, cu durerea în suflet pentru că-i lăsase pe Alicia și pe copii, căzuse, plin de recunoștință, în brațele unei regizoare serioase. A avut cu ea o aventură care a durat șase luni și

care a dus aproape la un dezastru. Se mutase la el, îl acaparase cu totul, invita prieteni care să stea la ei, îi mobilase apartamentul, îi dirija viața întrutotul, până când el se simți sufocat. Fusese la UCLA (Academia de teatru din Los Angeles), era absolventa Universității din Yale, vorbea întruna despre doctoratul ei, lucra la un „film serios" și-i spunea mereu că „*Viața*" este sub nivelul lui. Vorbea despre el ca despre o boală de care Scott putea fi cât mai curând vindecat dacă ar lăsa-o pe ea să-l ajute. Ei nu-i plăceau deloc copiii și-i tot ascundea pozele copiilor lui. Categoric, i-au trebuit șase luni întregi ca să-și tragă sufletul, timp în care a lăsat-o să facă ce-a vrut. A durat șase luni pentru că era grozavă în pat: se purta cu el ca și cu un copil de șase ani, exact atunci când el avea atâta nevoie de căldură. De altfel, ea părea să știe totul despre industria programelor de televiziune din Los Angeles, însă, când a început să-i spună că ar trebui să nu mai vorbească despre copiii lui, să-i uite, atunci, el a închiriat un apartament la hotelul din Beverly Hills pentru o lună, i-a dat cheia, i-a spus să se distreze de minune și să nu se deranjeze să-l sune când își va găsi un alt apartament. I-a mutat lucrurile în casa ei în aceeași seară și n-a mai întâlnit-o în următorii patru ani deloc, până la o ceremonie de decernare a premiilor, unde ea s-a prefăcut că nici nu-l cunoaște.

Ce-a urmat apoi, a fost intenționat vesel și fără complicații. Actrițe, mici vedete, figurante, modele, fete care doreau să se distreze puțin, când avea el timp, cărora le plăcea să meargă la o petrecere ocazională cu el, când el nu era în una din marile perioade de stres datorită modificărilor ce trebuiau aduse serialului, și care nu doreau nimic mai mult de la el. Ele nu se supărau dacă el nu le suna. Unele îi mai găteau câte o cină, când și când, ori gătea el pentru ele, pentru că lui îi plăcea să gătească, iar cele care erau bune cu copiii, erau invitate uneori să meargă la Disneyland când erau băieții în oraș, dar de cele mai multe ori prefera să fie singur cu copiii de câte ori veneau în California.

Mai nou, Scott se încurcase cu una dintre actrițele serialului. Gloria era o fată frumoasă din New York și avea un rol important în serial. Era pentru prima dată, de multă vreme, când își permitea să se combine cu cineva dintre cei cu care lucra efectiv. Ea însă arăta senzațional și nu-i putuse rezista. Juca în serial, după ce ani de zile jucase roluri de copil, fusese model sau dublura actriței din filmul „Vogue".

Lucrase un an la Paris pentru Lacroix, șase luni în Los Angeles turnase diferite părți, scene mai mult sau mai puțin importante din filme nereușite. Era o actriță foarte modestă, lucru destul de rar și surprinzător, o fată dulce care parcă picase din cer. Se mira și Scott cât de mult putea s-o placă. Doar s-o placă! Nu s-o iubească. Dragostea

și-o rezerva numai pentru Mike și Terry, care acum aveau nouă ani și jumătate și, respectiv, șapte ani. Gloria avea douăzeci și trei de ani, dar uneori lui i se părea că și ea se comporta ca un copil. Pe lângă dulceață, avea un fel de simplitate și naivitate care-l mișcau și-l făceau să se simtă bine cu ea. În ciuda bogatei ei experiențe în actorie ca și în prezentarea de modă din ultimii nouă ani, rămăsese relativ nesofisticată, ceea ce uneori era odihnitor, alteori plictisitor. Era atât de inconștientă de inevitabilele sfori care se trăgeau ta spatele scenelor din serial, încât jocul ei era superb, dar era și o pradă ușoară pentru femeile mai surmenate împreună cu care juca ea. Scott se trezea mereu avertizând-o să fie mai sprintenă în fazele pe care le juca și mai precaută la necazurile pe care ele încercau pe furiș să i le cauzeze. Copilărește, ea reușea însă să se strecoare printre toate acestea și se străduia să se distreze cum putea când Scott era prea ocupat ca să stea cu ea, așa cum se întâmpla de săptămâni de zile, de când el lucra la introducerea a două noi personaje și la o modificare surprinzătoare a unuia. Avea mereu grijă ca serialul să rămână interesant, să-și mențină telespectatorii fascinați de nesfârșitele modificări de conflict.

La treizeci și nouă de ani, devenise regele scenariilor serialelor zilnice de televiziune, așa cum atesta șirul de premii Emmy care străluceau aliniate pe un raft. Pentru el, erau, însă, ca de obicei, absolut inexistente. Se întorcea la birou și începea să se plimbe de colo-colo, întrebându-se cum vor reacționa actorii la neașteptatele sale schimbări de ultim moment. Două dintre femei, de obicei, se descurcau de minune, dar unul dintre actori încurca frecvent replicile, când se întâmpla să existe modificări în ultima clipă, mai ales dacă ele îl și deranjau. Juca în serial de doi ani. Scott se gândise de mai multe ori să-l înlocuiască, dar totuși îi plăcea calitatea umană pe care o dădea serialului ca și tăria pe care o aducea reprezentațiilor când credea și el în ceea ce spunea.

Era un serial care părea să însemne mult pentru milioane de oameni din Statele Unite, iar scrisorile pe care le primeau Scott, actorii și producătorii nu erau cu nimic mai puțin uimitoare. Interpreții, întregul echipaj de filmare și regie, deveniseră de-a lungul anilor, un fel de familie, iar serialul însemna foarte mult pentru ei toți. Devenise o casă și un mod de viață pentru o mulțime de oameni talentați.

În acea după-amiază, iubita lui, Gloria, urma să joace rolul lui Kelly Hartwell, frumoasa soră mai tânără a Brendei, eroina principală a serialului. Kelly fusese atrasă într-o aventură de către cumnatul ei. El o învățase să se drogheze, neștiută de nimeni din familie, cu atât mai puțin de propria ei soră. Prinsă într-o capcană din care ea părea incapabilă să se elibereze singură, cumnatul lui Kelly, Chris, o seducea

din ce în ce mai mult, o prindea în mrejele lui, împingând-o spre distrugere. Printr-o neașteptată schimbare de situație, în episodul din acea zi, Kelly avea să fie martora unei crime comise de către Chris. Poliția o va căuta pe Kelly pentru uciderea vânzătorului de droguri, care-i furniza ei drogurile de când i-l prezentase Chris. Fusese o serie de evenimente dificile, iar Scott supraveghease îndeaproape scriitorii scenariilor, gata să intervină dacă era necesar. Era, însă, exact tipul de schimbare de conflict care ținea serialul mereu deschis spre noi acțiuni, de zece ani de zile. Scott era foarte mulțumit de ceea ce lucrase în acea dimineață, schițând noile modificări în dezvoltarea acțiunii. Se așeză pe un scaun în biroul lui, își aprinse o țigară, luă o gură din ceașca de cafea aburindă pe care tocmai i-o adusese secretara. Se întreba ce va spune Gloria de schimbarea din scenariu pe care abia i-o dăduse prin ușa de la cabina ei. N-o mai văzuse din noaptea aceea, când plecase de la ea la ora trei și venise la birou să înceapă să pună pe hârtie ideea care-l obsedase toată seara. Ea dormea când el a plecat. S-a dus acasă la el, s-a bărbierit și s-a schimbat înainte de a veni la birou la ora patru și treizeci de minute. Pe la douăsprezece și treizeci, atmosfera din biroul lui era încă fierbinte. Se ridică în picioare, stinse țigara și se îndreptă în grabă spre studioul de filmare, unde îl urmări cu atenție pe regizorul care citea noile modificări.

Regizorul era un bărbat pe care Scott îl cunoștea de ani de zile, era un veteran de la Hollywood, care venise la acest serial după ce regizase o mulțime de filme reușite pentru televiziune. Fusese o decizie neobișnuit de serioasă pentru un foileton cu episoade zilnice, însă era clar că Scott știa ce face. Tate MacMillan îi ținea pe toți în frâu.

Când Scott intră în studio, el stătea serios de vorbă cu Gloria și cu actorul care-l interpreta pe Chris. Scott se așeză direct într-un colț al încăperii de unde putea să vadă totul fără să-i deranjeze.

— Vrei niște cafea, Scott? îl întrebă o tânără scenaristă.

Îl urmărea de un an. Îl plăcea. Era un fel de „ursuleț de jucărie” cum l-ar putea numi unii: înalt, puternic, blând, inteligent, arătos, dar nu splendid, cu un râs ușor și un stil plăcut, care mai diminua intensitatea cu care muncea. Scott zâmbi doar și clătină din cap. Era un copil drăguț, dar el nu se gândise la ea decât ca la o scenaristă. Era prea ocupat, cât era acolo, ca să se mai poată concentra la orice altceva în afara a ceea ce se petrecea în fața camerelor de luat vederi, sau în capul lui, de îndată ce se gândea la noi schimbări și răsturnări de situații în serial.

— Nu, mulțumesc.

Îi zâmbi fetei și-și îndreptă din nou atenția spre regizor.

Observă că Gloria studia replicile ei, actorii care-i interpretau pe

Brenda și Chris stăteau încet de vorbă într-un colț. Doi oameni erau îmbrăcați în uniforme de polițiști, iar „victima”, vânzătorul de droguri pe care Chris urma să-l omoare în episodul de azi, purta deja o cămașă însângerată care părea surprinzător de reală. Râdea și glumea cu unul din polițiști. Era ultima lui apariție în serial și n-avea nici o replică de învățat. Avea să fie deja mort când aparatul de filmat îl va prezenta pentru prima dată.

— Două minute! zise o voce, destul de tare pentru ca lumea s-o audă.

Scott simți o gheară strângându-i partea de sus a stomacului. Întotdeauna păția așa. Resimțise acest spasm încă din primele zile de actorie, de când era la colegiu. La New York, se simțea literalmente rău cu o oră înainte de ridicarea cortinei, în fiecare seară când se juca una din piesele lui. Acum, la zece ani după ce născuse „*Viața*”, tot mai simțea un spasm ori de câte ori erau gata să intre în emisie și să înceapă transmiterea episodului. Dacă era un fiasco?... dacă-i scădea publicitatea?... dacă nu-l urmărea nimeni?... dacă nu toți actorii erau pregătiți?... dacă-și uitau replicile?... dacă?... posibilitățile și potențialele erori erau infinite.

— Un minut!

Nodul din stomac i se strânse și mai tare. Ochii lui Scott trecură repede în revistă toată încăperea. Gloria, cu ochii închiși, memora încă o dată replicile și-și menținea stăpânirea de sine. Brenda și Chris, la locurile de unde trebuiau ei să intre în scenă, erau gata să aibă acea ceartă cumplită cu care începea episodul de azi. Vânzătorul de droguri mânca un enorm sandviș cu pastramă, îmbrăcat în cămașa lui plină de sânge. Nu se afla încă pe platoul de filmare. Nimeni nu mai scoase nici un sunet când regizorul secund ridică o mână, cu degetele desfăcute, care indicau cinci secunde până la intrarea în emisie... patru... trei... doi... unu... Un gol în stomacul lui Scott, mâna coboară, Brenda și Chris se luptă cu furie pe platou, un limbaj ușor abuziv, care se abate puțin de la text, dar încă în limitele acceptabile pentru cenzori. Situația se tensionează până la punctul de explozie. Cuvintele îi sunt familiare lui Scott, cu toate acestea, ici și colo, pe măsură ce le dau viață, accelerează ritmul. Brenda mai mult decât Chris, dar la ea merge, iar pe Scott nu-l deranjează atâta timp cât nu se distanțează prea mult de scenariu și nu îi încurcă pe ceilalți actori. Până acum, merge... Ușa se trântește după patru minute intens dramatice, acțiunea episodului se întrerupe pentru a introduce o reclamă comercială. Brenda iese din platou arătând albă ca varul. Munca pe care o fac este de scurtă durată, dar este intens trăită, dialogul și situațiile sunt atât de reale, încât ei toți cred în ele. Scott îi surprinde privirea și-i zâmbește. A făcut o treabă bună. Întotdeauna face o treabă bună. E o actriță minunată. Ea dispare. Mâna se ridică din nou. Liniște deplină.

Nici un sunet, apoi, o monedă zbârnâie într-un buzunar, ori o cheie sau un inel de chei, ori un pas. Chris se dusese la casa îndepărtată de la țară a vânzătorului de droguri, care-i dăduse un telefon anonim Brendei și-i spusese de legătura amoroasă a soțului cu sora ei. Se aud împușcături și cu toții vedem corpul căzut la pământ al bărbatului cu cămașa plină de sânge, întins pe podea, desigur mort. Fața de o duritate extremă a lui Chris, privirea de criminal din ochii lui, în timp ce Kelly stă în picioare chiar lângă el. Pălește. Pălește și el. Fața lui Kelly devine de o extremă duritate, deși pare incredibil de frumoasă în micul, dar luxosul apartament. Chris o tratează ca pe o fetiță bună care a devenit rea și noi o vedem pe ea luându-și rămas bun de la un bărbat, simțind fără să ni se spună, că ea anunță intrarea unui alt personaj în scenă. Ochii lui Kelly se fixează pe camera de luat vederi, tulburați, frumoși și cumva de gheață. Scott, privește cu înfrigurare, în vreme ce acțiunea continuă și nu se relaxează decât în momentul în care se opresc din nou, pentru o altă reclamă. Este o plăcere această nouă piesă, în fiecare zi, o nouă dramă, o lume complet nouă, iar partea de magie a acestui lucru nu încetează să-l intrige. Uneori, se miră și el cum de continuă, de ce serialul are atâta succes, dar se întreabă și dacă nu cumva este pentru că el însuși e așa prins de el. Se mai întreabă, dar foarte rar, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi vândut conceptul general în realizarea serialului sau dacă l-ar fi lăsat baltă cu ani în urmă... să se fi apucat de altceva... să fi rămas cu Alicia și cu băieții... ar mai fi avut oare alți copii? Ar scrie, oare, acum piese pentru Broadway? Ar fi reușit? S-ar fi despărțit, oare, oricum până acum? Era ciudat să te uiți în urmă și să faci speculații de mâna a doua.

Apoi Scott părăsi studioul, convins că fragmentele următoare vor merge bine și nu era nevoie să stea până la sfârșit. Regizorul ținea totul sub control, iar Scott se îndreptă încet spre biroul lui, simțindu-se obosit, ușurat și sigur pe regia următoarelor fragmente. Ce-i plăcea lui cel mai mult în acest serial era că nu putea să-l lase să lenevească sau să fie mulțumit de el, nu putea să-l lase să urmeze o singură linie sau formulă, sau aceleași linii generale ale acțiunii. Trebuia să-l mențină viu, clipă de clipă, oră de oră, altfel serialul ar muri pur și simplu. Îi plăcea, îl încânta această provocare zilnică. Odată întâlnită provocarea, se întorcea la biroul lui, se răsturna pe canapea, privind fix afară, pe fereastră.

— Cum a mers? întrebă Sarah.

Era secretara lui de aproape trei ani, ceea ce în televiziune înseamnă jumătate dintr-o viață. Era o adevărată comediană noaptea și credea că Scott mergea la apă când nu-l vedea nimeni.

— A mers bine.

Părea relaxat și mulțumit. Nodul din stomac se transformase într-un

freamăt pașnic de satisfacție.

— Avem vreo veste de la rețea?

Trimisese câteva idei noi de regii interesante pentru serial și aștepta să audă acceptul lor, deși știa că, mai mult ca sigur, îl vor lăsa să facă orice dorea.

— Nu încă. Dar mi se pare că Robin McNeil nu e în oraș, ca și Roger Denault, de altfel.

Zeii care-i dirijau viața, omnipotenții, tipul „gândește tot", „vede tot", „știe tot". El și Roger mergeau împreună la pescuit și cu toate că se spunea despre el că ar fi un ticălos, Scott îl plăcea și susținea că, cu el, fusese foarte de treabă.

— Pleci devreme în seara asta? întrebă Sarah plină de speranță.

Câteodată când venea la birou înainte de răsăritul soarelui, pleca după ora cinci, dar asta se întâmpla destul de rar. Dădu din cap și se duse spre celălalt capăt al încăperii, unde vechea mașină de scris stătea pe o măsuță chiar în spatele lui. Era un Remington, una dintre putinele amintiri care-i rămăseseră de la tatăl său.

— Cred că mai rămân pe aici. Scenele pe care le-am turnat azi au fost foarte bune, ceea ce înseamnă că avem o mulțime de modificări de făcut pentru noile fragmente. Trebuie să-l elimine complet pe Norman. L-am omorât. Kelly va ajunge la pușcărie, ca să nu mai vorbim de faptul că Brenda a descoperit adevărul despre Chris. Așteaptă numai să vezi ce va face când va afla că surioara ei a făcut o mulțime de șmecherii ca să-și întrețină obiceiul de-a utiliza droguri, gratie drăgălașului ei soțior.

Radia de fericire în timp ce-și întinse picioarele sub birou, lăsându-se pe spate, cu mâinile deasupra capului, într-o poziție de totală încântare și relaxare.

— Ai o minte bolnavă! se strâmbă Sarah și închise ușa biroului lui, apoi își băgă din nou capul pe ușă:

— Vrei să-ți comand ceva de la bufet de mâncare pentru seara asta?

— Doamne... ei bine, acum știu că tu încerci să mă omori. Lasă-mi doar câteva sandvișuri și un termos cu cafea pe biroul tău. Am să înghit dacă-mi va fi foame.

De cele mai multe ori, era trecut de miezul nopții înainte ca el să se fi uitat măcar la ceas și-i trecuse de mult foamea. Era o minune că nu murea de foame, zicea adeseori Sarah, când constata că lucrase toată noaptea și lăsase scrumiere pline de mucuri de țigară, paisprezece căni de cafea rece și vreo șase învelitori de ciocolată Mars în urma lui.

— Ar trebui să te duci acasă să te culci!

— Mulțumesc, mami, zâmbi el, în vreme ce ea închidea ușa.

Era o fată de treabă și îl plăcea.

Încă mai zâmbea, cu gândul la Sarah, când ușa se deschise din nou și el uită să vadă cine era. Ca de fiecare dată când o privea, i se tăia

răsuflarea văzând cum arăta. Era Gloria, încă îmbrăcată în costumația și cu machiajul din platou: arăta uluitor.

Era înaltă, subțire, fină, cu sânii plini, ridicați, care parcă te implorau să te ridici să-i atingi, iar picioarele păreau că-i încep de la subțiori. Era aproape la fel de înaltă ca Scott, avea un păr negru, bogat, care-i ajungea până la talie, o piele albă, catifelată și niște ochi verzi, uimitori, ca de pisică. Era o femeie care putea opri traficul oriunde, chiar și-n Los Angeles, unde actrițele, modelele și femeile frumoase se găseau la tot pasul. Gloria Wyman nu se afla la tot pasul, iar Scott era primul care să recunoască faptul că juca minunat și că ea sporise popularitatea serialului.

— Ai făcut o treabă bună, iubito! Ai fost grozavă astăzi. De fapt așa ești tu mereu.

Se ridică, zâmbind, ocoli biroul și veni s-o sărute. Ea stătea pe un scaun, picior peste picior. Privind-o, își simți inima bătându-i ceva mai repede.

— Doamne, mă înnebunești când vii aici îmbrăcată astfel.

Purta rochia neagră scurtă, sexy, pe care o avusese în timpul ultimei scene la filmare și era evident formidabilă. Departamentul de costume și vestimentație o luase de la Alee Dulfer.

— Măcar de ți-ai pune un tricou și niște jeanși.

Dar nici jeanșii nu erau de prea mare folos. Îi purta foarte strâns pe corp, iar el de câte ori o vedea în jeanși nu se putea gândi decât cum să-i smulgă hainele de pe ea.

— Costumiera mi-a spus că pot păstra rochia, reuși ea să pară în același timp inocentă și erotică.

— Drăguț, îi zâmbi din nou și se așeză la biroul lui. Arată bine pe tine. Poate ieșim la cină împreună săptămâna viitoare și o poți purta atunci.

— *Săptămâna viitoare?*

Arăta ca un copil căruia tocmai i s-a spus că păpușa preferată era dată la reparat până marțea viitoare.

— De ce nu putem ieși în oraș *în seara asta?* se uită îmbufnată la el, lucru care-l amuza teribil.

Acestea erau scene la care Gloria era maestră. Erau momente în care arăta excepțional, cu corpul ei sexy, irezistibil.

— Ai remarcat probabil că în episodul de astăzi au intervenit niște schimbări de acțiune, iar personajul tău va sfârși în închisoare. Scenografii au o tonă de scene noi de scris, iar eu o să scriu câteva și o să verific măcar ce scriu ei.

Oricine îl cunoștea, știa că va lucra optsprezece - douăzeci de ore pe zi în următoarele săptămâni, inventând, explicând, încercând să-i convingă pe scenografi, rescriind el însuși scene întregi. Materialul obținut merita efortul.

— Nu putem ieși împreună în acest weekend?

Incredibilele picioare își schimbară poziția, de pe unul pe celălalt, provocând o tresărire în jeanșii lui Scott, dar ei tot nu-i era clar.

— Nu, nu putem. Dacă am puțin noroc și totul merge bine, poate mergem duminică să jucăm tenis.

Îmbufnarea se adânci. Gloria nu era mulțumită.

— Voiam să mergem în Miami. Un grup de colegi de la „*My neighbour*" (Vecinul meu) se duc la Miami în weekend-ul acesta.

„*My neighbour*" era serialul cu care ei erau într-o acerbă concurentă.

— Eu nu pot, Gloria. Am de lucru.

Apoi, știind că era mai simplu dacă ea se ducea fără el, decât dacă ar rămâne și s-ar tot plânge, îi sugeră să se ducă cu ceilalți:

— De ce nu te duci cu ei? Mâine nu intri în emisie. S-ar putea să te distrezi. Eu oricum nu mă clintesc de aici tot weekend-ul, arătă el cu mâna spre cei patru pereți ai biroului.

Era abia joi, iar el știa că-l așteaptă cel puțin trei - patru zile de muncă intensă, verificând scenariile. Gloria păru încântată de sugestia de a pleca fără el.

— Vii și tu la Miami când termini?

Avea din nou acea înfățișare copilărească, a cărei ingenuitate uneori îl mișca. În realitate, însă, corpul ei îl atrăgea cel mai mult. Aveau o relație simplă, de vreo șapte luni, cu toate că nu era o relație de care el să fie prea mândru. Ea era modestă și o plăcea, numai că nu era nici pe departe provocatoare, iar el știa că nu corespundea întotdeauna așteptărilor ei. Ea voia pe cineva care să aibă timp să fie în jurul ei, să se joace cu ea, să meargă la premiere, la petreceri, la cinele de la ora zece la Corso. Cel mai adesea însă, el era prins cu problemele serialului, scria noi scene, ori era prea obosit ca să mai meargă undeva. În ce priveau petrecerile de la Hollywood, ele nu fuseseră niciodată punctul lui forte.

— Nu cred că voi termina la timp ca să pot merge undeva. Ne vedem duminică seara, când te întorci.

Lui, timpul o să-i ajungă, mai ales că i-o lua de pe cap, cu toate că se simțea răutăcios gândind astfel. Îi era însă mai ușor să o știe fericită undeva, decât să-l sune la birou din două în două ore și să-l tot piseze la cap, întrebându-l când termină.

— Bine, se ridică, părând mulțumită. Nu te superi, nu?

Se simțea un pic vinovată că-l lăsa singur. El îi zâmbi și o conduse spre ușă.

— Nu, deloc. Ai grijă, nu cumva să-i lași pe colegii de la „*My Neighbour*" să-ți vândă vreun nou contract.

Ea râse. De data asta el o sărută lung, pe gură:

— O să-mi fie dor de tine.

— Și mie.

Era însă ceva trist în privirea ei, iar o clipă, el se întrebă dacă nu cumva avea vreo problemă. Mai văzuse acea privire și-n alți ochi... începând cu ai lui Alicia. Era un mod de exprimare al femeilor, fără cuvinte. Însemna că se simțeau singure, că erau singure. Știa și el, numai că nu putea face nimic, nu se va schimba el acum. N-o făcuse mai înainte, iar la treizeci și nouă de ani, își închipuia că-i prea târziu pentru o schimbare radicală. Gloria plecă din birou, iar Scott se întoarse la lucru. Avea o mulțime de adnotări pe care voia să le facă pentru noile scenarii, date fiind modificările de acțiune care interveneau. Când își ridică capul din mașina de scris, era deja întuneric și-și dădu abia atunci seama că era ora zece și că îi era cumplit de sete. Se ridică de la birou, mai aprinse câteva lumini și-și turnă niște sifon. Știa că Sarah îi lăsase câteva sandvișuri pe biroul ei, numai că lui nu-i era foame. Munca părea că-i umplea sufletul atunci când totul mergea bine, era mulțumit când își arunca privirea asupra a ceea ce lucrase. Se lăsă pe spătarul scaunului și sorbi câte o gură de sifon. Mai era încă o scenă pe care voia s-o modifice, înainte de a se opri din lucru în seara aceea, așa că următoarele două ore stătu din nou aplecat asupra vechii mașini de scris Remington, uitând totul din jurul lui, concentrat numai asupra a ceea ce scria. De data asta, când se opri, era miezul nopții. Lucra de aproape douăzeci de ore și abia dacă simțea vreun strop oboseala. Dimpotrivă, se simțea vesel, îi plăceau schimbările de situație pe care le concepuse și felul în care evolua acțiunea. Luă teancul de hârtii pe care le umpluse în acea după-amiază, le încuie în biroul său, mai luă un pahar cu sifon în drum spre ieșire și-și lăsă țigările pe birou. Rareori fuma în timp ce nu lucra.

Trecu de biroul secretarei lui, cu sandvișurile în cutia de carton, merse de-a lungul coridorului iluminat de neoane, trecu de vreo șase studiouri care erau închise la acea oră. Era o discuție târzie, în emisie, într-unul din studiouri, unde un grup de puști ciudați, îmbrăcați în haine punk tocmai intrau pe platoul de filmare. Le zâmbi, dar ei nu-i dădură nici o atenție. Erau prea emoționați. Trecu mai departe, pe lângă studioul de unde se transmiteau Știrile de la ora unsprezece, care era și el întunecat, având deja pregătită emisiunea de dimineață.

Paznicul de la intrare îi înmână lui Scott condica. Semnă și făcură un scurt comentariu asupra ultimului joc de baseball. El și bătrânul portar aveau o pasiune comună pentru echipa Los Angeles Bulls. Când ieși în aerul proaspăt al serii respiră adânc, simțind căldura nopții de primăvară. Amestecul de fum și ceață (caracteristic orașelor industriale) nu era prea evident la acea oră și era minunat simplul fapt că te aflai în viață. Își iubea meseria, i se părea că merită să lucrezi până la orele acelea înaintate, ca să scrii povestiri despre oameni imaginari.

În timp ce lucra, personajele și situațiile parcă deveneau reale, iar când termina era întotdeauna încântat de ceea ce scrisese. Când și când, era un adevărat chin, dacă o scenă nu-i reușea. Un personaj ieșea de sub control și devenea cineva, la care el nu se gândise. De cele mai multe ori munca lui era o pasiune, pe care o iubea și uneori îi invidia pe scenariști că nu putea să scrie el totul.

Oftă fericit în timp ce-și porni mașina. Avea un Dodge ' 52 un gen de camionetă pe care o cumpărase cu șapte ani în urmă cu șapte sute de dolari și pe care o îndrăgea foarte mult. Avea o culoare castanie, era în perfectă stare de funcționare, cu mult spațiu, ceea ce le plăcea mai ales băieților când veneau să-l viziteze și se plimbau cu el.

În timp ce se îndrepta spre casă, pe autostrada Santa Barbara, spre Sixth Avenue, își dădu brusc seama că-i era foame. Mai mult, murea de foame. Știa că n-are nimic acasă. Nu mai mâncase acolo de zile în șir. Lucrase mult și mâncase în oraș, iar weekend-ul trecut și-l petrecuse cu Gloria, în Malibu. Închiriase această casă din Malibu de la o vedetă de cinema în vârstă, care se pensionase și locuia în altă parte de ani de zile, dar mai ținea încă această casă în care locuise cândva.

Scott se opri la Supermarket în drum spre casă. Era trecut bine de miezul nopții, când își îndreptă camioneta în locul de parcare și se strecură într-un loc liber, chiar în fața intrării principale. O parcă exact lângă un vechi Ford Mustang albastru, decapotabil. Intră în magazinul non-stop luminat puternic și își luă un căruț. Alături, se frigeau niște pui la proțap și-l izbi mirosul grozav. Își luă și el unul, un set de șase beri, niște cartofi prăjiți, în vid, niște salam, murături, apoi se îndreptă spre raionul de legume și fructe, de unde-și luă salată verde, roșii și alte legume ca să-și facă el singur o salată. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se făcea mai foame și abia aștepta să ajungă acasă. Nu-și mai amintea dacă mâncase sau nu la prânz. I se părea că trecuseră ani întregi de când nu mai mâncase. Își aminti că-i trebuiau șervetele și hârtie igienică pentru amândouă băile, îi trebuia cremă de ras și parcă nici pastă de dinți nu mai avea. Nu mai avusese timp să-și facă cumpărăturile. În vreme ce se învârtea prin magazin, ca în mijlocul după-amiezii, își cumpără produse de uz casnic, apoi ulei de măsline, boabe de cafea, compoziție pentru făcut clătite, cârnați, sirop - pentru data viitoare când va lua micul dejun acasă în weekend - câteva brioșe, câteva tipuri de fulgi de cereale, un fruct de ananas și un pepene proaspăt. Se simțea ca un copil care umple cu sălbăticie coșul cu diverse lucruri. Pentru o clipă, încetă să se mai grăbească. Nu trebuia să se ducă la lucru, nu-l aștepta nimeni, nicăieri și putea să caute prin magazin, după bunul lui plac, orice. Încercă să se decidă dacă voia niște franzelă franțuzească sau pâine Brie la cină. Coti, uitându-se după pâine și dădu peste o tânără care-și ridica de pe

jos un teanc de șervetele. Parcă ieșise din pământ și înainte de-a putea s-o ajute cu ceva, era cât pe ce s-o răstoarne cu căruciorul de autoservire. Ea sări într-o parte, se uită îngrozită, lăsând să-i cadă totul din mână în jurul ei. El o privea, era ceva izbitor, frumos și curat la ea, care emana sănătate. Nu se putea abține să n-o fixeze cu privirea, în timp ce ea se întorcea și-și adună lucrurile de pe jos:

— Îmi pare rău... eu... dați-mi voie să vă ajut...

Își lăsă căruciorul, se aplecă să-i dea o mână de ajutor, ea însă se grăbi să se ridice. Zâmbi, roșind ușor.

— Nu-i nimic.

Avea un zâmbet larg, pătrunzător, ochi mari, albaștri. Părea un om care avea multe de spus. Se uită fix la ea, ca un copil. Ea-și împinse căruciorul, zâmbindu-i din nou, peste umăr. Semăna cu o scenă de film, ori cu ceva ce ar scrie el pentru serial. El o întâlnește pe ea, vrea să fugă după ea... Hei, așteaptă!... Stai!

Plecase, cu părul ei negru, strălucitor, care-i atârna liber pe umeri, cu zâmbetul ei de fildeș, cu enormii ei ochi albaștri. Era ceva atât de direct pe care-l transmisese, ceva atât de misterios în zâmbetul ei, ca și cum ar fi vrut să-i pună o întrebare, și-n același timp ceva atât de prietenos ca și cum era gata să râdă de una singură. Nu se mai putu gândi decât la ea, cât încercă să-și termine de făcut cumpărăturile. Maioneză... anșoa... cremă de ras... ouă? Avea nevoie de ouă? Smântână? Nu se mai putea concentra. Era ridicol. Era drăguță, dar nu chiar superbă. Avea alura aceea proaspătă a unei absolvente de colegiu din est. Purta niște jeanși, un tricou roșu și pantofi sport. I se strânse ușor inima, când o văzu golind căruciorul la casă, câteva minute mai târziu. Se opri o clipă și se uită la ea. Nu era chiar *atât* de grozavă, își zise el. Plăcută, da... chiar frumoasă, de fapt, dar pentru gustul lui, gust ce și-l formase în California, în tot cazul, era prea obișnuită. Arăta exact ca cineva cu care să stai de vorbă până seara târziu, care spunea o glumă, putea face un desert din nimica toată, sau îți putea istorisi o poveste bună. Ce-i trebuia lui o fată ca asta, când putea avea unele ca Gloria care să-i țină de cald în pat? Însă, în vreme ce-o urmărea punând căruciorul gol la locul lui, nu-și putea explica de ce, dar simți un fel de gol, tânjind după ea. Era o ființă pe care i-ar fi plăcut s-o cunoască. Se întrebă, oare cum o chema și se îndreptă încet spre ea. „Bună!... Eu sunt Scott Robinson...” repetă el în minte, împingând căruciorul spre casa la care ea deja plătea.

Se părea că nu-l observase. Completa un cec. El se uită peste umărul ei, dar nu reuși să-i vadă numele. Tot ce reuși să observe fu mâna stângă care ținea carnetul de cecuri: mâna stângă cu un inel de aur. Inelul de cununie. Oricine ar fi fost, nu mai conta. Era măritată. Își simți inima bătând, asemeni unui copil dezamăgit și mai că-l pufni râsul când ea se întoarse și-i zâmbi din nou, recunoscându-l de la

ciocnirea pe care o avuseseră cu câteva minute mai devreme. „Bună!... Sunt Scott Robinson... și tu ești măritată... ce rușine! dacă divorțezi, sună-mă!” El nu se încurca niciodată cu femei măritate. Vru s-o întrebe de ce-și făcea cumpărăturile atât de târziu, dar nu mai avea nici un rost. Nu mai conta.

— Noapte bună! zise ea, cu o voce caldă, în vreme ce ridică cele două sacoșe cu cumpărături, iar el își golea căruciorul.

— Noapte bună! răspunse el, privind-o plecând.

Câteva minute mai târziu, auzi o mașină pornind și când se întoarse la locul unde își parcase el camioneta, micul Ford de lângă mașina lui dispăruse. Se întrebă dacă fusese al ei. Își zâmbi. Era limpede că muncea prea mult, dacă ajunsese să se îndrăgostească de femei complet necunoscute. „Bine, Robinson” murmură el pornind mașina, suspinând de oboseală, „stai ușurel băiete!”. Râse pe înfundate, scoase mașina din parcare și se îndreptă spre casă, întrebându-se ce făcea Gloria, acolo, în Miami.

II

Darryl Adamson conducea spre casă, de la magazin, gândindu-se numai la Patrick, care o aștepta acasă. Nu-l mai văzuse de patru zile. Fusese ocupat cu întâlnirile de prezentare pentru clienți în Austin. Patrick Adamson era steaua strălucitoare a agenției publicitare la care lucra și știa că, într-o bună zi, dacă va vrea, va fi șeful agenției din Los Angeles. La treizeci și patru de ani ai săi, parcursese un drum foarte lung și greu, de la umilitoarele sale începuturi în orașul natal și era conștient de faptul că acest succes însemna foarte mult pentru el. Însemna, de fapt, totul. Urâse tot ce era legat de sărăcie; copilăria sa, în orașul Chicago. După părerea sa, o bursă la Queen's College îl salvase, cu șaisprezece ani în urmă. Își luase diploma de relații cu publicul, la fel cum făcuse și Darryl, trei ani mai târziu, la Harvard.

Pasiunea ei fusese televiziunea; Patrick se îndrăgostise, însă de agențiile publicitare. Încă de la început, se dusese să lucreze la o agenție de reclamă, în San Francisco, de îndată ce terminase studiile, apoi mai urmă niște cursuri serale și obținu MBA-ul, când a ajuns în sudul Californiei. Nu se îndoia nimeni că Patrick Adamson nu va reuși în viață, oricât ar dura sau oricât de mult l-ar costa. Făcea parte din acea categorie de oameni care sunt hotărâți să ajungă acolo unde își doresc, care-și planifică pașii în cele mai mici detalii. În viața lui Patrick Adamson nu existau incidente, nici greșeli, nici eșecuri. Uneori vorbea cu Darryl ore în șir despre clienții pe care urma să-i întâlnească sau despre o promovare pe care-și pusese în minte s-o obțină. Ea era uneori fascinată de curajul lui, de hotărârea și îndărătnicia lui. Nu-i fusese ușor. Tatăl lui fusese motostivuitor la linia de asamblare din Chicago. Avusese cinci copii: trei fete și doi băieți, din care Patrick era cel mai mic. Fratele lui mai mare murise în Vietnam, iar cele trei fete rămăseseră acasă, foarte încântate că nu erau nevoite să meargă la colegiu. Două dintre ele se căsătoriseră de adolescente, amândouă însărcinate, desigur, iar sora lui cea mai mare se măritase la douăzeci și unu de ani, iar la douăzeci și cinci avea deja patru copii. Se măritase cu un motostivuitor ca tatăl lor, iar când era câte o grevă, se duceau cu toții la asistența socială, să aibă din ce trăi. Era o viață care încă îi mai dădea coșmaruri lui Patrick și doar arareori vorbea cuiva despre copilăria lui. Numai Darryl știa cât de mult o ura și cât de mult ajunsese să-i urască și pe cei din familia lui. Nu se mai întorsese

niciodată în Chicago de când plecase de acolo, iar Darryl știa că erau mai bine de cinci ani de când nu mai avea nici un fel de comunicare cu părinții lui. Pur și simplu, nu mai putea vorbi cu ei, îi explică el odată, când băuse un pic mai mult la o petrecere de la birou. Îi ura atât de mult, ura sărăcia și disperarea, ura permanenta durere din ochii mamei lui pentru că nu putea să facă ceva sau să dea ceva copiilor ei. „Trebuie să vă fi iubit pe toți", încerca Darryl să-i explice, simțind dragostea femeii pentru ei și sentimentul de neputință că ea nu le putea da ceea ce trebuie, mai ales fiului ei cel mic, nerăbdătorul, ambițiosul Patrick.

— Nu cred că iubea pe nimeni, îi spusese Patrick cu amărăciune, nu-i mai rămăsese nimic în ea... decât pentru el... știi, rămăsese iar însărcinată în anul în care am plecat eu și pe atunci avea aproape cincizeci de ani... har Domnului că a pierdut sarcina!

Darryl simți o undă de durere pentru ea, dar renunțase de mult la ideea de-a lua apărarea familiei lui Patrick. Era clar că nu mai avea nimic în comun cu ei, ba chiar și numai faptul că vorbea despre ei prea dureros. Ea se întreba, din când în când, oare ce ar crede despre el, dacă l-ar vedea acum. Era frumos, atletic, realist, educat, inteligent, îndrăzneț, uneori cam neobrăzat. Ea îi admira mereu înflăcărarea, ambiția, impulsul, energia lui, dar, cu toate acestea, și-ar fi dorit ca uneori să fie mai temperat. Poate va veni și asta, cu timpul, cu vârsta, cu dragostea și blândețea celor care-l iubeau. Îl tachina câteodată, spunându-i că semăna cu un cactus: n-ar fi lăsat pe nimeni să se apropie mai mult de el, ori să-i intre în suflet, numai în cazul în care el se decidea să le admită acest lucru.

Erau căsătoriți de aproape trei ani și căsătoria le făcuse bine amândurora. Patrick urcase treaptă cu treaptă în ierarhia agenției, cu o rapiditate meteoritică în ultimii doi ani și jumătate. Se mutase la Los Angeles cu doisprezece ani în urmă, după ce terminase colegiul. Lucrase la trei agenții publicitare diferite de-a lungul anilor, era cunoscut în domeniu ca fiind inteligent, își făcea bine meseria și nu de puține ori era chiar necioplit. Își trata clienții ca pe proprii prieteni, îi curta pe cei ai altor agenții în anumite situații, care, din când în când, se învecinau cu necuviința. Agenția la care lucra el, însă, nu pierduse niciodată din aceste manevre ale lui și, desigur, nu pierduse nici Patrick. Agenția se dezvolta văzând cu ochii, la fel și importanța lui Patrick.

Ea și Patrick erau foarte deosebiți: Darryl știa asta, dar îl respecta totuși. Cel mai mult respecta faptul, că reușise să-și depășească condiția socială. Își dădea seama, numai din puținele lucruri pe care le auzise, că supraviețuirea la începutul vieții și carierei lui trebuie să fi fost cumplită. Părinții ei erau la extrema cealaltă, făceau parte din categoria familiilor de mijloc, totuși prospere, ale societății în

Cincinnati. Ea nu urmase decât școli particulare și nu avea decât o soră mai mare, pe care n-o mai văzuse în ultimii ani. Și Darryl plecase de la părinții ei, dar, cu toate acestea, ai ei veneau în fiecare an în California s-o viziteze. Era, totuși, foarte diferit față de confortabila viață pe care o duceau ei în Cincinnati. Ultima oară când au venit ei, nu s-au înțeles deloc cu Patrick. Darryl trebuia să recunoască faptul că nici el nu fusese prea amabil cu ei. Îl criticase în mod deschis pe tatăl ei și nobilele lui îndeletniciri. Tatăl ei nu căutase niciodată să-și facă o mare carieră. Era avocat, ieșise la pensie destul de devreme și de câțiva ani preda la o școală de drept din apropiere. Se simțise stânjenită când Patrick îl interogase cu severitate. Încercase să le explice că așa era el, că nu voia să rănească pe nimeni. După ce au plecat, Daphne, sora lui Darryl, o sună și-i făcu o morală de nedescris pentru felul în care se purtase Patrick cu părinții ei. O întrebase cum „de-i permisese" Darryl să le facă lor așa ceva. „Ce să le facă?" întrebase ea. „Să-l facă pe tata să se simtă un om insignifiant. Mama a spus că Patrick l-a umilit. Zice că tata spune că n-o să mai vină niciodată în California."

— Daphne... pentru Dumnezeu!...

Darryl era necăjită să constate ce mult îl rănise pe tatăl ei. Trebuia să recunoască, da, Patrick fusese un pic cam... ei... *exuberant* cu întrebările și categorisirile lui, dar acesta era stilul lui. În zadar încerca să explice asta surorii ei. Ele n-au fost niciodată prea apropiate. De cinci ani erau despărțite. Daphne fusese aproape întotdeauna în dezacord cu ea, chiar dacă nu putea defini exact ceea ce nu-i convenea. Motiv pentru care, până la urmă, după colegiu, Darryl rămăsese în California. De asta, dar și pentru că-și dorea să obțină o slujbă la televiziune.

Darryl venise la Los Angeles să urmeze cursuri de cinematografie la UCLA și se descurcase foarte bine. Avusese mai multe slujbe extrem de interesante, apoi a apărut Patrick și el a întrevăzut mai multe posibilități de carieră pentru ea. Din anumite privințe, asta schimbase multe. El considera că mediul cinematografic sau chiar filmele pentru televiziune erau prea artistice. Insista mereu asupra ideii că ea ar trebui să facă ceva mai bine conturat, mai concret. Trăiau împreună de doi ani când i s-a oferit să lucreze pentru programul de știri al televiziunii. Sigur, asta însemna și mai mulți bani decât câștiga înainte, dar era foarte departe de ceea ce visase ea cândva. Se tot frământase dacă să accepte sau nu, ca să realizeze că, până la urmă, nu *ea,* ci Patrick o determinase să accepte și avusese dreptate. În ultimii trei ani, ajunsese să-și iubească meseria. La șase luni după ce a acceptat slujba, ea și Patrick s-au dus la Reno într-un weekend și s-au căsătorit acolo. El nu suferea nunțile, nici „reuniunile de familie", așa că ea, ca să nu-l supere, a fost de acord cu el.

Numai că asta i-a supărat pe părinții ei. Și-ar fi dorit să facă o nuntă mare și frumoasă, la ei acasă, fiicei lor mai mici. În loc de asta, ea și Patrick luaseră avionul, se duseseră pe Coasta de Est, iar părinții ei au fost, orice altceva, numai mulțumiți nu, când au aflat că ei se căsătoriseră deja. Mama ei a plâns, tatăl ei i-a certat pe amândoi. Se simțiseră atunci ca doi copii fugari. Pe Patrick au reușit să-l irite, iar Darryl, ca de obicei, a tras o ceartă zdravănă cu sora ei, Daphne. Daphne era pe atunci însărcinată cu cel de-al treilea, și ultimul, lor copil și o făcu pe Darryl să se simtă, ca de fiecare dată, ca și cum săvârșise ceva îngrozitor.

— Știi, noi n-am vrut o nuntă mare. E asta o crimă? Ceremoniile pompoase îl jenează pe Patrick. Ce-i așa o mare nenorocire? Am douăzeci și nouă de ani și ar trebui să pot să mă mărit așa cum îmi place mie.

— De ce trebuie să-i faci pe tata și pe mama să sufere? Nu poți și tu să faci măcar odată un efort în viață? Stai la aproape cinci mii de kilometri depărtare de noi și faci ce vrei. Nu ești niciodată aici ca să-i ajuți, sau să faci ceva pentru ei...

Vocea ei deveni din ce în ce mai acuzatoare, în timp ce Darryl se uita fix la ea, gândindu-se la câtă amărăciune se strecura între ele și la relațiile care aveau să decurgă mult mai rău între ele. În ultimii ani, aceasta începuse deja s-o deprime foarte mult.

— Ei au șaizeci și doi și respectiv șaizeci și cinci de ani, cât ajutor le mai trebuie? întrebă Darryl și Daphne se albi la față.

— Mult. Robert trece și dă zăpada jos de pe mașina tatii de câte ori ninge. Te-ai gândit vreodată la asta?

Daphne avea lacrimi în ochi, iar Darryl abia se stăpânea să n-o pocnească.

— Poate ar fi mai bine să se mute în Florida și să ne ușureze situația amândurora, zise încet Darryl, în timp ce Daphne izbucni în lacrimi.

— Asta-i tot ce știi, nu? Să fugi. Să te ascunzi în cealaltă parte a țării.

— Dar nu mă ascund, Daphne. Aici am viața mea.

— Ce faci acolo? Muncești ca o fraieră în cadrul echipelor de producție. E sinucidere curată și tu știi asta. Maturizează-te, Darryl! Fii la fel ca noi ceilalți, fii o nevastă, fă copii, iar dacă chiar vrei să muncești, cel puțin fă ceva care să merite! Revino-ți, fii un om normal!

— Ca cine? Ca tine? Tu ești „normală”pentru că ai fost asistentă medicală înainte de-a avea copiii, iar eu nu sunt pentru că am o meserie pe care tu nu o înțelegi? Ei, poate o să-ți placă noua mea meserie mai mult. Se numește „asistent - redactor șef”, poate asta o înțelegi un pic mai bine.

Ura veninul care se strecurase în relația lor de-a lungul anilor,

amărăciunea, gelozia. Nu fuseseră prea apropiate niciodată, dar, măcar la început, erau prietene, sau pretindeau că sunt. Acum suprafața părea roasă și nu mai rămăsese nimic decât furia lui Daphne că Darryl plecase, că era liberă, făcea ce voia ea în California. Darryl nici nu-i spusese că ea și Patrick se hotărâseră să nu aibă copii.

Asta însemna mult pentru el, după ororile pe care le trăise în copilărie. Darryl nu era de acord cu el, însă știa că-și condamna părinții pentru mizeria în care trăiau datorită faptului că avuseseră copii, sau, cel puțin, cu siguranță, prea mulți. Îi spusese demult că pe el nu-l interesau copiii și voia să fie sigur că Darryl era complet de acord cu el. Pusese de mai multe ori problema unei vasectomii, dar se temuseră amândoi că, dacă el ar face-o, ar putea avea repercusiuni psihice asupra lui. O implorase pe ea să-și lege trompele atunci, dar ea reușise să-l tempereze spunând că i se părea o măsură prea radicală. În final, au stabilit să utilizeze diverse metode ca să fie siguri că nu vor avea copii. Uneori, Darryl se întrista la gândul că nu va avea niciodată proprii ei copii, dar era un sacrificiu pe care era gata să-l facă pentru el. Știa cât de mult ținea el la acest lucru. Voia să-și poată desăvârși cariera fără piedici, tot așa cum voia ca ea să fie liberă să și-o desăvârșească pe a ei. El o ajuta extrem de mult în meseria ei. Ajunsese să-i placă să lucreze la emisiunea de știri a televiziunii în ultimii trei ani, dar încă îi mai era dor de vechile emisiuni ocazionale, de filmele TV, de mini-seriale ori alte emisiuni speciale. Nu o singură dată, îi spusese că ar vrea să plece de la știri și să obțină dreptul de producție al unei emisiuni periodice.

— Și dacă o scot din program? spunea de fiecare dată Patrick. Ce te faci? Te duci să stai la coadă la biroul de angajări pentru șomeri, te duci s-o iei iar de la zero? Stai aici, la știri, iubito, pe astea nu le vor scoate niciodată din program.

Avea o adevărată oroare să-și piardă slujba, să nu mai aibă de lucru, să piardă anumite ocazii, sau să nu urmeze o cale stelară, oricât de grea ar fi fost, care să nu-l ducă direct sus, în vârf. Patrick nu pierdea niciodată din vedere obiectivele sale, iar obiectivele sale ținteau întotdeauna în sus. Amândoi știau că va reuși să le atingă.

Ultimii doi ani și jumătate din viața lor fuseseră foarte plini: munciseră mult, se descurcaseră bine, își făcuseră câțiva prieteni. El călătorise mult anul trecut, și-n anul anterior își cumpăraseră o superbă casă. Avea exact dimensiunile potrivite pentru ei, o casă în oraș, cu un dormitor pe care-l foloseau drept „bârlogul” lor, un dormitor mare la etaj, o cameră de zi, o sufragerie și o bucătărie spațioasă. Lui Darryl îi plăcea să lucreze în grădinița din fața casei în weekend-uri. Aveau și un bazin de înot în cartier, cu toate dotările, un teren de tenis și un garaj pentru două mașini, în care se aflau Ford-ul ei și noul lui BMW roșu strălucitor. El tot încerca s-o convingă să-și

vândă mașina ei veche, dar ea nu voia. N-o luase de nouă, cu treisprezece ani în urmă, când se dusese la Harvard, dar încă îi mai plăcea. Darryl era tipul de om care se atașează de lucrurile vechi, iar Patrick, dimpotrivă, căuta mereu tot ce e mai nou. Cu toate aceste, ei doi se înțelegeau bine. El îi dădea o energie suplimentară și o împingea mereu spre lucruri pe care ea nu le-ar fi realizat dacă ar fi fost singură, iar ea îi mai netezea marginile prea ascuțite ale temperamentului lui. Dar nu era destul pentru toată lumea. Sora ei, Daphne, și cumnatul ei, Robert, îl urau în continuare, iar părinții ei nu-l plăceau. Asta afectase relația lui Darryl cu ai ei și-o durea uneori să constate cât de mult se îndepărtase de ei. Dar, în pofida faptului că-i iubea, simțea că lui Patrick îi datora devotamentul ei major. El era bărbatul cu care împărțea patul, a cărui viață încerca să-l ajute s-o clădească, al cărui viitor îl ierta. Oricât de mult îl iubea, ei făceau parte din trecutul ei, el era prezentul și viitorul ei. Înțeleseseră și părinții ei acest lucru și nu le mai cereau să treacă și pe la ei, de câte ori ea și Patrick veneau în est. Nici n-o mai sâcâiseră în ultimul an cu întrebarea: când vor avea și ei un copil. Ea îi spusese până la urmă lui Daphne că nu-și doreau copii și era sigură că sora ei le transmisese și părinților. Lor, legătura dintre Darryl și Patrick li se părea nefirească, în ochii lor, ei nu erau decât doi egoiști, tineri hogoniști, care locuiau pe o alee îngustă undeva în California și era inutil să le explici lor existența unui alt punct de vedere. Era mai simplu să nu vorbești prea des cu ei, iar părinții lui Darryl nu se mai aventurau să vină de bunăvoie la ei în vizită.

Darryl nu la părinții ei se gândea, când o luă pe ieșirea spre Sixth Avenue de pe autostrada Santa Barbara în acea seară târzie. Nu se putea gândi decât la Patrick. Știa ce obosit avea să fie, dar cumpărase o sticlă de vin alb, niște brânză și-i va face o omletă grozavă. Zâmbi când își strecură mașina în garaj, lângă BMW-ul lui. Era acasă și ei îi părea rău că nu-l putuse aștepta la aeroport. Trebuise să lucreze în ultimul schimb, ceea ce făcea adesea, așteptând ultimele știri de la producător, de vreme ce ea era asistenta lui. Era o meserie interesantă, îi plăcea, dar erau și momente în care era foarte obositoare.

Învârti cu ușurință cheia în broască, văzu că toate luminile erau aprinse în timp ce deschidea ușa, dar la început nu-l văzu pe el.

— Bună!... E cineva acasă?...

Radioul era deschis, valiza lui era pe hol, dar nu-i vedea servieta, apoi, îl văzu în bucătărie, stătea de vorbă la telefon; părul lui negru, frumos, era ușor răvășit, avea capul plecat, ca și cum și-ar fi luat notițe și ea bănui că vorbea cu șeful lui. Părea că nici n-o vedea cât vorbea și-și nota. Ea se dusese spre el, își puse brațele în jurul lui și-l sărută. Se uită la ea în jos, zâmbind, o sărută ușor pe buze în vreme ce

continua să-și asculte șeful, fără să piardă un cuvânt. Apoi, o împinse ușor la o parte, ca să continue conversația:

— Așa e... Asta i-am spus și eu. Am spus că se vor întoarce la noi săptămâna viitoare, dar cred că dacă îi strângem puțin cu ușa, vor veni mai repede. Da... așa e... așa cred și eu... Bine... Ne vedem mâine dimineață.

Brusc o luă în brațe, o strânse cu putere și acum toată lumea revenise la normal. Ea era mereu fericită cât era cu el. Era absolut sigură că era acolo unde trebuia să fie. În timp ce-o săruta, ea nu se gândea decât la faptul că-i fusese atât de dor de el.

O sărută prelung din nou, iar când se îndreptă ea nici nu mai putea respira.

— Uau, Uau... e chiar plăcut să te aibă omul din nou acasă, domnule Adamson!

— Nici eu nu pot să spun că mă deranjează să te văd, îi zâmbi el șugubăț, mai ținând-o încă de fund cu ambele mâini, continuând s-o țină strâns lângă el. Unde ai fost?

— La muncă. Am încercat să scap de prezentarea știrilor de la ora unsprezece, dar nu era nimeni altcineva liber. M-am oprit să iau ceva de mâncare în drum spre casă. Ți-e foame?

— Da, zâmbi el fericit, negândindu-se însă la ce adusese ea în cele două sacoșe maron. De fapt, chiar îmi este foame, zise el și stinse lumina din bucătărie.

Darryl râse:

— Nu asta voiam să spun, am cumpărat niște vin și...

O sărută din nou lung pe buze.

— Mai târziu, Darryl... Mai târziu...

O conduse încet pe scări, valizele uitate în hol, alimentele abandonate pe podeaua din bucătărie și se uită la ea, în timp ce ea începu să-și scoată hainele. El închise radioul și o trase în pat lângă el...

III

Amândoi plecară la lucru la aceeași oră, a doua zi dimineață. Era o rutină care funcționa ca un ceas în fiecare dimineață. Patrick alerga în fiecare dimineață înainte de a merge la serviciu. Se întorcea, făcea niște exerciții pe bicicletă în timp ce se bărbierea și urmărea știrile, iar Darryl pregătea un mic dejun simplu pentru ei doi; până la acea oră, ea-și făcuse deja dușul și se îmbrăcase. Apoi, el făcea duș și se îmbrăca în timp ce ea strângea masa și făcea patul. În zilele de weekend, îl punea s-o ajute, dar în timpul săptămânii, el era prea ocupat și grăbit ca să fie în stare s-o ajute.

Darryl urmărea întotdeauna buletinul de știri și cât de mult putea din emisiunea *Morning News* (Știrile de dimineață) înainte de a pleca la lucru. Dacă era ceva interesant, comentau. Dar, de obicei, nu prea stăteau de vorbă dimineața.

Totuși, această dimineață era diferită. Făcuseră dragoste de două ori în noaptea aceea, iar Darryl avea chef de vorbă, era foarte afectuoasă cu el, încât îl sărută când îi înmână cafeaua. El era încă umed de la alergarea pe care o tăcuse, dar chiar și cu părul ud și tricoul lipit de el, Patrick Adamson era frumos ca o vedetă de cinema. Mai exista un lucru care-l pusese deoparte (și-l rezervase pentru mai târziu) pe când se lupta să fugă de Chicago și de părinții lui. Fusese prea deștept, prea ambițios și prea frumos pentru viața în care fusese născut. În felul ei, și Darryl era izbitor de atrăgătoare, dar era ceva la care ea nu se gândea niciodată. Era prea preocupată să-și trăiască viața ca să se mai gândească și la felul în care arăta, cu excepția situațiilor în care se îmbrăca să iasă în oraș cu Patrick. Ea avea însă o înfățișare curată, plină de sănătate, iar frumusețea ei naturală strălucea în lumea aceea plină de lucruri artificiale în care trăiau. Dar ea, era complet inconștientă de frumusețea ei, iar lui Patrick i se întâmpla doar foarte rar să i-o spună. El era mereu preocupat de alte lucruri, ca de exemplu, propria lui viață, cariera lui. Uneori, abia dacă o remarca.

— E ceva special pe ziua de azi? se uită el la ea calm, peste ziarul pe care-l frunzărea în timp ce-și lua micul dejun.

Ea încălzise brioșele cu mure pe care le cumpărase noaptea trecută și-i făcu o salată cu fructe proaspete în iaurt.

— Nu, din câte știu eu. O să văd când ajung la birou. Se pare că nu

s-a întâmplat nimic dramatic, după știrile de dimineață. Dar nu se știe niciodată. Președintele ar putea fi omorât chiar acum, când noi stăm aici și luăm micul dejun.

— Mda...

El se uită la prețurile acțiunilor, trecând în revistă paginile de informații economice în timp ce vorbea:

— Lucrezi până târziu în seara asta?

— Poate. Nu știu până după-amiază. O serie de colegi sunt în concediu și suntem cam strâmtorați. S-ar putea să lucrez și-n zilele de weekend.

— Sper să nu. Îți amintești de petrecerea la care suntem invitați mâine seară la familia Seldon?

Ochii li se întâlniră și ea zâmbi. Nu putea crede că ea își amintea totul. Nu conta faptul că era asistenta producătorului unei emisiuni de știri la una dintre cele mai mari rețele de televiziune.

— Sigur că îmi amintesc. E chiar așa de importantă?

El aprobă din cap, fără undă de umor, de câte ori era vorba de cariera lui, numai că asta era ceva cu care ea deja se obișnuise.

— Oricine reprezintă ceva în materie de reclamă va fi prezent acolo. Am vrut numai să mă asigur că n-ai uitat.

Ea dădu din cap. El se uită la ceas și se ridică în picioare:

— Joc squash[1] la ora șase diseară. Dacă lucrezi până târziu, nu vin decât la cină. Lasă-mi un mesaj la birou!

— Da, domnule. Mai e ceva ce ar trebui să știu înainte de a începe ziua și de a dispărea în lumile noastre separate?

El păru confuz pentru o clipă, încercând să se gândească, apoi clătină din cap și se uită spre ea, care mai stătea încă la masa din bucătărie. Dar gândurile îi erau deja departe de ea. Se gândea la cei doi clienți pe care voia să-i abordeze, precum și la un alt client pe care-și plănuise să i-l sufle unui coleg doar puțin mai în vârstă decât el de la agenția la care lucra. Mai făcuse cu succes asta și altădată, cu alte conturi și era un *modus operandi* de care nici nu se jena și nici nu se temea. Scopul scuză întotdeauna mijloacele. O făcuse mereu pentru el, chiar cu șaisprezece ani în urmă, când l-a privat pe cel mai bun prieten al lui de obținerea unei burse la Queen's College. Celălalt băiat era de fapt mai bun decât el, dar Patrick știa că prietenul lui copiase la primul examen SAT (Short Assignment Test) și avu grijă ca cine trebuia să afle să audă la timp. N-avea nici o importanță faptul că el obținuse cele mai bune rezultate de atunci încolo și că el îl ajutase pe Patrick să se pregătească pentru examenele grele. Erau cei mai buni prieteni... dar el *copiase*, la urma urmei și a fost descalificat. Patrick a fost cel ce a dat dracului Chicago-ul fără să se uite o clipă înapoi. N-a mai primit nici o veste de la prietenul lui după aceea. Auzise numai de la sora lui, cu ani în urmă, că Sam renunțase la școală și lucra undeva

la o stație de benzină într-un cartier evreiesc.. Se mai întâmplă și așa câteodată. Dorința de supraviețuire te îndeamnă la orice. Patrick Adamson se ajunsese. În toate privințele. Se uită o clipă la Darryl, apoi se întoarse, urcă în fugă scările să-și facă un duș și să se schimbe înainte de a pleca la birou.

Ea mai era încă în bucătărie, când el se întoarse, îmbrăcat impecabil, într-un costum kaki, cu o cămașă bleu pal și o cravată albastru cu galben. Părul lui negru strălucitor îl făcea să arate ca o vedetă de cinema sau cel puțin ca un personaj dintr-o reclamă. Întotdeauna o făcea pe Darryl să tresară când se uita la el, era așa de frumos!

— Arăți bine, puștiule!

Păru încântat de compliment, în vreme ce ea se ridică și-și luă servieta cu care mergea întotdeauna la birou. Era o servietă neagră, din piele moale și asemeni mașinii ei vechi, o iubea. Ea era îmbrăcată cu o fustă de lână bleumarin și o bluză albă de mătase, un pulover alb de cașmir pe umeri. Avea niște pantofi scumpi, negri, italienești, și arăta, ca de obicei, foarte elegantă. Era o eleganță obișnuită la prima vedere, dar când te uitai mai atent remarcai gustul și rafinamentul din vestimentația ei. Avea un stil minunat, necomplicat de a se îmbrăca și de a se purta. Și așa, înțelegătoare cum era de obicei, totul emana ceva frumos și uimitor la ea. Ieșind împreună din casă, formau o pereche foarte frumoasă. El urcă în BMW-ul lui, în vreme ce ea intra în Ford și râse văzând mutra pe care o făcea el. Era jenant pentru el să fie văzut lângă mașina ei și se temea s-o vadă parcându-și mașina în fața complexului unde locuiau.

— Ești un snob! râse ea, și-și clătină capul.

O clipă mai târziu BMW-ul lui porni imediat și el plecă, pe când Darryl porni draga ei mașină veche, punându-și o eșarfă în jurul gâtului, ascultă cu plăcere cum i se încălzea motorul, apoi, o luă și ea spre birou. Autostrada era deja foarte aglomerată la acea oră, se mergea bară la bară și câteva minute mai târziu, se afla deja într-un ambuteiaj. Se întrebă oare cât de departe ajunsese Patrick, dacă prinsese și el blocajul sau nu. Gândindu-se la el, îi trecu prin minte brusc altceva, ceva care i se întâmpla foarte rar: ciclul îi întârziase. Trebuia să-i fi venit ciclul cu două zile în urmă, dar știa că asta nu era mare lucru. Din cauza orelor târzii la care lucra, a stress-ului permanent, nu era ceva neobișnuit să-i mai întârzie, deși trebuia să recunoască faptul că nu i se întâmpla prea des. Își puse în minte să se gândească la asta peste câteva zile și cu asta, gata! Traficul se repuse în mișcare, ea apăsă pe accelerator și se îndreptă spre birou.

Totul era un haos de nedescris când ajunse ea acolo: redactorul șef era bolnav, doi dintre cei mai experimentați cameramani ai lor de teren avuseseră un accident nu prea grav, iar doi dintre reporterii pe

care-i îndrăgea cel mai puțin se certau cu ardoare la un metru de biroul ei. Sfârși prin a striga la toată lumea, ceea ce-i luă pe toți prin surprindere, întrucât Darryl nu-și pierdea firea cu una cu două, și doar foarte rar își ieșea din sărite.

— Pentru Dumnezeu! Cum dracu' își închipuie cineva că se poate lucra în aceste condiții? Dacă voi doi vreți să vă luați de păr, duceți-vă în altă parte!

Un avion care transporta de obicei navetiști tocmai se prăbușise; la bordul lui se afla și un senator. Reporterii de la fața locului transmiseseră că nu existau supraviețuitori. O importantă vedetă de cinema se sinucisese în noaptea aceea. Două celebrități de la Hollywood anunțaseră că se vor căsători. Un cutremur din Mexic provocase cca. o mie de morți.

Avea să fie genul acela de zile de lucru care-i dădeau îngrozitoare bătăi de cap lui Darryl. Dar măcar, pentru ea, viața era interesantă, sau cel puțin, asta-i spunea Patrick când ea se plângea. Chiar voia să lucreze în lumea imaginarului, să facă mini-seriale sau emisiuni insipide despre doamnele Hollywood-ului? Nu! Dar i-ar fi plăcut să lucreze la un serial de primă mână. Știa că avea suficientă experiență regizorală acum ca să facă așa ceva. Știa însă, în egală măsură, că nu-l va putea convinge niciodată că o asemenea meserie merita atenția ei.

— Darryl?

— Da?

O vreme își lăsase mintea să zboare la ce se putea face și nu avea timp pentru asta, pentru moment cel puțin. Știa deja, la acea oră, că nu va putea lua cina cu soțul ei. Rugă pe cineva să-l sune și să-i spună și se întoarse la asistenta ei, care-i solicita atenția. Aveau o inundație pe platoul de filmare și trebuiau să folosească un alt studio, însă totul era deja aranjat și n-avea nici un motiv să intre în panică.

Era ora patru când mâncă și ea ceva de prânz și se făcuse deja șase când se gândi să-l sune pe Patrick. Știa însă că la ora aceea el era deja pe teren jucând squash cu unul dintre colegii lui de serviciu și oricum știa că era prea târziu. Pe când își stabilise deja un program de lucru până seara târziu, o izbi dintr-o dată un ciudat sentiment de singurătate. Era vineri seara, toată lumea plecase, era acasă, sau cu prietenii, ori se pregătea să plece să se întâlnească cu cineva, ori pur și simplu se delecta cu o carte bună, în vreme ce ea era la serviciu, asculta rapoartele poliției legate de omucideri și de accidente fatale, citea telexuri despre tragedii din lumea întreagă. Părea un mod trist de a-ți petrece seara de vineri, dar apoi, ea simți că era un gând nebunesc.

— Arăți îngrozitor de necăjită în seara asta, îi spuse zâmbind Donna, una dintre celelalte asistente de regie, în vreme ce-i întindea o ceașcă de cafea aburindă.

Era una dintre colegele preferate ale lui Darryl, mereu gata să râdă la o glumă bună, o femeie cu caracter frumos și plină de viață. Era mai mare decât Darryl, divorțase de mai multe ori, o ființă căreia îi plăcea sentimentul de libertate. Avea un păr roșcat strălucitor, care îi țâșnea parcă incontrolabil în flăcări din cap. Avea în același timp și un incontrolabil simț al umorului.

— Cred că nu sunt decât obosită. Uneori la asta mă aduce locul ăsta de muncă.

— Bine măcar că știm că ești întreagă, îi zâmbi Donna.

Era o femeie drăguță și Darryl își zise că avea probabil în jur de patruzeci de ani.

— Ție nu ți se întâmplă niciodată? Doamne, știrile astea sunt atât de deprimante!

— Eu nu le dau atenție, dădu ea cu indiferență din umeri. De cele mai multe ori, când plec seara târziu de aici, mă duc să dansez.

— Cred că e cea mai bună idee.

De cele mai multe ori, Darryl se ducea acasă și-l găsea pe Patrick dormind tun, sforăind ușor. Aveau însă, măcar, micul dejun împreună și mai erau și weekend-urile.

Darryl se afundă din nou în hârtiile ei pentru următoarele patru ore. Apoi, verifică studioul înaintea știrilor de noapte. Stătu de vorbă cu cei de la carul de emisie, mai citi o dată știrile de ultimă oră. Era de fapt o noapte foarte liniștită și abia aștepta să ajungă acasă la Patrick. Știa că el lua cina în oraș cu niște prieteni, dar era absolut sigură că va fi deja acasă când se va întoarce. Foarte rar rămânea până târziu în oraș, și asta numai în caz că avea ceva de câștigat din asta, cum ar fi de exemplu, vreo afacere importantă cu un client.

Ultima emisiune se desfășură perfect, așa după cum era de așteptat, iar la unsprezece și treizeci de minute ea se afla deja în drum spre casă pe autostrada Santa Barbara.

Intră pe ușa din față cu cinci minute înainte de miezul nopții. Luminile din dormitor erau aprinse. Inima îi sălta de nerăbdare, în vreme ce urca scările, câte două, spre dormitor. Apoi, râse mulțumită când îl văzu. Patrick dormea dus, pe partea sa din pat, cu brațele desfăcute, ca un copil epuizat, relaxat, după o zi grea la birou, o partidă minunată de squash și o cină luată devreme. Dormea tun și nici un zgomot din cameră nu l-ar fi trezit.

— Ei, Făt - Frumos! șopti Darryl cu un zâmbet, în timp ce se întindea în pat lângă el, îmbrăcată în cămașa ei de noapte, „pari învăluit în mister", cum se zice la noi la birou.

Îl sărută ușor pe obraz, iar el nici nu se clinti când ea stinse lumina și se întoarse pe partea ei de pat. Așa, întinsă acolo, se gândi din nou la faptul că nu-i venise încă ciclul, dar își spuse că probabil nu era nimic.

IV

Când Darryl se trezi la ora nouă și jumătate, simți mirosul de costiță care se gătea jos și-l auzi pe Patrick trebăluind prin bucătărie. Zâmbi și se rostogoli în pat. Îi plăceau sâmbetele, îi plăcea să-l știe prin preajmă, îi plăcea să-i aducă micul dejun la pat și să facă dragoste după aceea.

Îl auzi urcând scările, în vreme ce ea se gândea la toate acestea. Vorbea de unul singur, apoi lovi ușor tava de ușă când intră. Auzea radioul undeva jos, cântând o melodie de Bruce Springsteen.

— Scoală, somnorosule! îi zâmbi el și așeză tava lângă ea.

Ea se întinse și-i zâmbi la rândul ei. Era modelul de frumusețe masculină a tinereții. Avea părul încă ud de la dușul pe care-l făcuse în acea dimineață, înainte de-a se trezi ea. Era îmbrăcat în echipamentul de tenis, avea picioarele lungi, subțiri, bronzate și, de unde stătea ea, umerii lui Patrick păreau enormi.

— Știi, arăți tare nostim pentru un tip care știe să gătească, îi zâmbi ea și-și ridică o sprânceană.

— Ca și tine, leneșo!

Se așeză lângă ea pe pat și râse.

— Trebuia să te fi văzut aici, lat, aseară.

— Am avut o zi grea și am pierdut la squash.

Păru foarte stânjenit și se întinse s-o sărute, chiar în momentul în care ea lua o bucățică de șuncă.

— Mergi să joci tenis azi? îl întrebă ea.

Îl cunoștea bine: îi plăceau competițiile sportive, mai ales squash-ul și tenisul.

— Da, dar nu mai devreme de unsprezece și jumătate.

Se uită la ceas și-i zâmbi, ea râse din nou, dar înainte de a mai avea timp să spună ceva, el își scosese deja îmbrăcămintea de pe el și se strecurase în pat, lângă ea.

— Asta ce mai e, domnule Adamson? N-o să-ți slăbească puterile pentru jocul de tenis?

Îi plăcea să-l tachineze pentru seriozitatea lui exagerată în ceea ce priveau aceste partide de tenis.

— S-ar putea, păru el gânditor și râse din nou.

Apoi, se întoarse spre ea, zâmbindu-i senzual:

— Dar s-ar putea ca tu să meriți.

— S-ar putea? *S-ar putea?*... Ai tupeu!

El o opri cu un sărut. Câteva minute mai târziu, amândoi uitară de partida de tenis, iar peste o jumătate de oră, ea moțăia încântată în brațele lui, el îi mângâia cu blândețe părul negru, strălucitor, care-i cădea pe față, în timp ce ea torcea ca o pisică.

— Eu personal asta aș face, decât să joc tenis, oricând..., își deschise un ochi și se ridică să-l sărute.

— Și eu, se întinse el leneș.

— O oră mai târziu, se ridică în silă din pat, se duse să-și mai facă un duș, înainte de-a pleca să joace o partidă de tenis cu un tip de la complex, despre care Patrick nu știa decât că îl cheamă Harold.

— Te întorci la prânz? întrebă ea.

El strigă peste umăr că-și va face singur o salată când se va întoarce și-i aminti să nu uite de petrecerea de la familia Seldon din seara aceea, de la ora șapte. Avea să fie o situație cam încurcată pentru ea. Aflase cu o seară în urmă că va trebui să rămână la lucru până la programul de știri de seară, ca apoi să se întoarcă pentru ultima emisiune de știri. Asta însemna că trebuia să se îmbrace pentru petrecere înainte, de-a se duce la birou, apoi să se grăbească spre casă, să se întâlnească cu Patrick și să meargă cu el la serată, ori poate să se întâlnească cu el direct acolo. Apoi, să plece la o oră onorabilă, ca să se poată întoarce la birou. Știa, însă, că serata era importantă pentru el și avea de gând să fie alături de el. Oricât de obositor avea să fie pentru ea. Încerca mereu să nu-l dezamăgească pe Patrick și, mai ales, nu voia să amestece munca ei cu viața de familie. Spre deosebire de Patrick, care călătorea majoritatea timpului. Asta însă nu făcea decât să simplifice lucrurile, întrucât, în acest fel, putea și ea să lucreze până târziu, când era cazul.

Patrick se întoarse, ud până la piele, la ora două, radiind de fericire. Îl învinsese cu ușurință pe Harold.

— E gras și nu mai e în formă. După al doilea set, mi-a recunoscut că nici nu s-a lăsat de fumat. Bietul bastard, noroc că n-a făcut atac de inimă pe teren.

— Sper că nu l-ai luat prea tare, zise Darryl din bucătărie, unde-i pregătise limonada, dar știau amândoi că, probabil, nu se purtase cu blândețe cu el.

— Nu merita. Precis că e cam șocat.

Ea-i făcuse salata și i-o puse în față, alături de sucul de lămâie. Îi spuse că trebuia să plece la lucru înainte de-a ieși la petrecere. Lui, însă, nu părea să-i pese. Nici când i se spuse că va trebui să se întoarcă pentru ultima emisiune informativă, el păru tot indiferent.

— E-n regulă. Găsesc eu pe cineva care să mă aducă spre casă. Tu poți să iei mașina mea.

— Pot să mă întorc eu să te iau, se uita ea conciliant spre el. Îmi

pare rău. Dacă n-ar fi fost alții în concediu și dacă redactorul șef n-ar fi bolnav...

— Nu-i nimic. Dacă poți veni pentru câteva ore, e grozav.

Se uită întrebător la el, în vreme ce el își mânca salata pe care i-o făcuse:

— De ce este petrecerea asta atât de importantă pentru tine, dragul meu? E ceva mare și eu nu știu?

Poate o altă importantă promovare.

El păru învăluit de mister pentru o clipă, apoi îi zâmbi:

— Dacă totul merge bine astă seară, s-ar putea să obțin profitul agenției Adams & Jones, sau cel puțin o parte din el. Am obținut niște informații secrete săptămâna trecută de la cineva din cadrul agenției lor, și anume că nu sunt prea încântați de activitatea lor curentă și-și vor căuta sprijin în alții. Le-am dat un telefon, iar Robin a fost chiar entuziasmat de idee. S-ar putea chiar să mă trimită la Detroit luni să stau de vorbă cu ei.

— Doamne Sfinte, e un profit enorm!

Era, într-adevăr, impresionant până și pentru el. Adams & Jones era una dintre cele mai mari companii publicitare din țară.

— Da, este. Probabil voi fi plecat toată săptămâna, dar sunt sigur că ești de acord cu mine că merită.

— Fără discuție!

Se așeză din nou pe scaun și se uită la el. Era un bărbat remarcabil. La treizeci și patru de ani, n-avea de gând să se oprească până nu va fi obținut tot ce-și dorea. Trebuia admirat, mai ales când te gândeai de unde pornise. Ea încercase să sublinieze acest lucru părinților ei, cu ani în urmă, însă ei păreau să ignore toate calitățile lui și să se agațe numai de părțile negative ale ambiției lui. Ca și cum era o crimă să vrei să reușești în viață, să tinzi mereu spre mai sus. Cel puțin ea, nu considera așa. El avea dreptul să înfăptuiască ce-și dorea, nu? Și avea o nevoie interioară de a învinge. Uneori, o durea sufletul pentru el, întrucât acea nevoie era atât de acută. Îl rănea, îi provoca dureri aproape fizice când pierdea, fie și la tenis.

Patrick jucă din nou tenis în acea după-amiază. Când Darryl plecă la birou, el încă mai juca. Ea promise că se va întoarce acasă să-l ia la șapte fix.

Când se întoarse, el o aștepta. Arăta frumos, în sacoul lui nou și pantalonii albi, cu cravata roșie pe care i-o cumpărase ea. Ea îi spuse că arată minunat, iar el îi spuse că și ea era frumoasă și arăta bine. Purta un costum din mătase verde smarald care se asorta cu pantofii. Tocmai își spălase părul și-i strălucea ca onixul lustruit. Când se strecură alături de el în BMW, remarcă faptul că avea emoții și era distrat. Dar, la perspectiva profitului Adams & Jones, era ușor de înțeles și de ce.

Vorbi cu ușurință despre nimicuri cu el în drum spre petrecere și fu impresionată când văzu casa. Robin Seldon era șeful lui Patrick iar soția lui era una dintre cele mai mari decoratoare de interioare scumpe din Beverly Hills. Era petrecerea de casă nouă pe care o dădeau ei. Darryl auzise de luni de zile despre nenumăratele milioane de dolari pe care ei le cheltuiseră pentru renovarea casei. Rezultatele erau cu adevărat impresionante, oricum. Erau pe puțin două sute de oameni acolo când au intrat ei. Aproape imediat după aceea, Darryl l-a pierdut pe Patrick și s-a trezit plimbându-se singură pe lângă unul din multele baruri și bufete reci, ascultând frânturi de conversație.

Oamenii vorbeau despre copiii lor, despre căsătoriile, meseriile lor, despre excursiile sau casele lor. Mai mulți se opriră să stea de vorbă și cu Darryl, numai că ea nu cunoștea pe nimeni acolo, așa că nu-i prea era la îndemână o conversație și nu zăbovea prea mult în nici un grup. De mai multe ori, observase ea mai des în ultimul timp, de îndată ce se afla că este căsătorită, o întrebau imediat dacă avea copii. Uneori, faptul că le răspundea negativ, o făcea să se simtă ciudat. Era ca și cum a nu avea copii era un eșec. Ce conta că avea o meserie interesantă, importantă, că avea treizeci și unu de ani? Femeile care aveau copii păreau mândre de ele, iar în ultima vreme, Darryl se întreba dacă nu cumva pierduse ceva când ea și Patrick hotărâseră că nu vor avea copii niciodată. Dar, nimic nu era bătut în cuie, desigur, decizia lor se putea schimba. Numai că ea știa cât de categoric era Patrick în această privință, motiv pentru care începea să simtă o undă de panică de câte ori își amintea că nu-i venise încă. Cu fiecare zi, întârzierea era mai mare.

Se gândise să-și cumpere un test, pe care să-l facă acasă în acea după-amiază, dar părea un pic prea devreme: n-avea nici un rost să exagereze numai pentru că îi întârziase cu câteva zile... dar, dacă era însărcinată? Stătea singură, privind în gol, când un bărbat se opri să stea de vorbă cu ea și-i oferi un pahar cu șampanie, însă ea n-avea nici un chef să stea de vorbă cu el. După ce el se îndepărtă, se trezi din nou, gândindu-se la același lucru. Ce-ar fi totuși dacă ar avea un copil? Ce-ar face Patrick? Ar fi oare chiar așa o nenorocire? Sau ar fi minunat? S-ar putea el oare înșela în înverșunarea lui de a nu avea copii? S-ar obișnui oare până la urmă cu ideea că...?... Dar ea? I-ar încurca munca? I-ar închide pentru totdeauna drumul spre cariera ei, sau și-ar continua drumul, după concediul de maternitate? Alte femei așa făceau. Aveau copii și mergeau și la lucru, nu era chiar un dezastru, sau poate era? Nu știa sigur. În vreme ce se gândea la toate astea, Patrick apăru brusc lângă ea:

— S-a făcut, zâmbi el.

— Afacerea?

Părea uluită. Fusese așa de adâncită în propriile ei gânduri, o luase

prin surprindere apărând așa, lângă ea și se temea că-i auzise gândurile sau că ghicea la ce se gândea ea.

— Nu, încă n-am făcut înțelegerea. Robin vrea ca eu să mă duc la Detroit cu el luni. O să avem câteva întrevederi liniștite cu ei, o să le explicăm punctele noastre de vedere, ei pe ale lor. Și dacă totul merge bine, ceea ce se va întâmpla, săptămâna cealaltă eu mă întorc singur și fac prezentarea.

— Uau! Patrick, e superb!

Așa i se părea și lui când o sărută. Își îngădui două pahare de viu și încă mai zâmbea cu gura până la urechi când o conduse la mașină. Ea se întorcea la birou, iar el îi spuse că va găsi pe cineva care să-l lase în drum spre casă și pe el. Îi spuse să nu se mai deranjeze să se întoarcă la petrecere după emisie, întrucât nici el nu credea că va mai sta prea mult. În timp ce ea porni mașina, el îi făcu cu mâna, apoi se întoarse la gazda lui. Pentru Patrick, fusese o seară nemaipomenită.

Pentru Darryl, mai puțin. Brusc, chiar și-n mijlocul bucuriei pe care o simțea pentru incredibila șansă ce i se oferea lui Patrick, ea nu se putea gândi decât la un singur lucru: era sau nu însărcinată? Ideea o frământă până și în timpul emisiunii de știri de seară, o preocupă și-n drum spre casă. Cu o mișcare bruscă, făcu un ocol și se hotărî să se oprească la o farmacie de noapte. Patrick nu trebuia să știe nimic. Dar ea, ea trebuia să știe neapărat... dacă nu în seara asta... atunci cândva, foarte curând. Dacă ar cumpăra testul acum, l-ar putea utiliza oricând s-ar simți destul de curajoasă să o facă. Putea să-l facă cât era Patrick plecat la Detroit.

Cumpără trusa și-l rugă pe farmacist să i-o împacheteze într-o pungă din hârtie maro, pe care o puse undeva la fundul poșetei ei, apoi urcă din nou în BMW și se îndreptă spre casă.

Când ajunse, Patrick era deja acasă, în pat, pe jumătate adormit, cu o notă de supremă exaltare pe față. Era convins că era în drum spre Detroit ca să facă afacerea vieții lui.

V

În apartamentul său, privind întunericul din noaptea aceea de sâmbătă, Scott Robinson arăta oricum, numai fericit nu. Scrisese o vreme, își cumpărase mâncare chinezească semi-preparată, își sunase băieții în New York, se uitase la TV și se simțea îngrozitor de singur. Era ora unu noaptea și se hotărî s-o sune pe Gloria în camera din hotelul din Miami. S-ar putea să se fi întors deja, își spuse el, sau, dacă nu, măcar îi lăsase un mesaj. Telefonul sună de vreo șase ori. Scott se gândi să lase un mesaj pe robot, dar, auzi o voce morocănoasă de bărbat, pe jumătate adormit, care nu zise decât „Da??!" și Scott aștepta.

— Vreau să las un mesaj pentru camera patru sute doi, zise Scott pe un ton tranșant.

— Camera patru sute doi, mormăi vocea, ce vreți?

— Probabil am greșit camera, mă scuzați...

Scott, se miră când auzi:

— ...aștepți vreun telefon?

Vocea morocănoasă întrebă pe cineva, apoi se auziră câteva replici înăbușite, cu mâna pe receptor, și, în fine, Gloria vorbi la telefon, părând foarte emoționată. Ar fi fost mai inteligent să nu fi răspuns la telefon, dar nu-și închipuise că era Scott, care o suna din Los Angeles.

— Bună!... a fost o încurcătură cumplită, începu ea să explice, în timp ce Scott aproape că râdea de absurditatea situației. Au uitat să rezerve camere separate și suntem patru în aceeași cameră.

Era frumos. Era o poveste numai bună pentru serialul lui, iar el era personajul principal. Se simțea de parcă privea viața altcuiva și nu a lui personală.

— E ridicol... Gloria, ce dracu' se întâmplă? spuse el cu o voce de iubit iritat.

Dar lucrul ciudat era că nu se simțea deloc în această postură. Se simțea, dimpotrivă, prost, ca și cum ar fi fost, dar adevărul era că nici măcar nu era înfuriat, era numai dezamăgit. Trăiseră împreună ceva plăcut o vreme, dar era mai mult decât limpede că se sfârșise.

— Eu... Îmi pare foarte rău, Scott... nu pot să-ți explic acum. Dar totul s-a încurcat aici... eu...

Plângea, iar el nu simțea decât că e nebun c-o asculta. O prinsese asupra faptului și tot el voia să-și ceară scuze pentru că fusese tâmpit.

— Hai să discutăm despre asta când te întorci, bine?

— Ai să mă dai afară, n-ai să mă măi lași să joc în serial?

Se întristă pentru ea, ascultând-o. Nu era felul lui de a fi și-l durea faptul că ea nu știa asta.

— N-are nimic de-a face cu serialul. Sunt două lucruri complet diferite.

— Bine... Îmi pare rău... mă întorc duminică seara.

— Distracție plăcută, zise el moale și închise.

Se terminase. Nici n-ar fi trebuit să înceapă vreodată, dar începuse pentru că el era leneș și ea fusese așa de comodă și atât de-a naibii de sexy. Îl dăduse gata, nu putea nega, iar acum îl dădea gata pe altul. O clipă, Scott se gândi că poate bărbatul acela cu voce gravă reușea s-o facă mai fericită decât o făcea el. El avea prea puțin de dat unei femei din viața lui. Avea prea puțin timp pentru ele și era și mai puțin interesat să se lase rănit, să se deschidă acelui tip de durere pe care o simțise când Alicia și copiii l-au părăsit. Aranjamentele de acest tip erau întotdeauna simple, dar mereu sfârșeau așa sau asemănător. Știuse o vreme că ea dorise altceva, ceva ce el nu-i putea da. Timp. Devotament adevărat. Poate chiar dragoste. Însă el n-avea de oferit decât blândețe și ceva amuzament.

Se gândi la ea o vreme, uitându-se pe fereastră, la cer, apoi toastă pentru ea cu un pahar cu apă minerală, după care se duse la culcare, cu gândul la viața sa. Se simți deodată și mai singur, trist că se sfârșise astfel, cu un telefon în Miami.

Rămase treaz, mare parte din noapte aceea, gândindu-se la femeile care-i trecuseră prin viață în ultimii ani, la cât de puțin se implicaseră și ele, cât de fără sens fuseseră relațiile lor, cât de întâmplătoare viețile lor sexuale, iar, în timp ce adormea, se pomeni gândindu-se cu jind la Alicia, în primii lor ani și la tipul de relație pe care-l trăiseră împreună, cândva. Parcă trecuseră zeci de ani de atunci și chiar așa era. Se îndoia că va mai avea vreodată așa ceva. Poate nu ți se întâmplă decât o singură dată în viață, cât ești tânăr. Poate că n-ai o a doua șansă a ceva adevărat, dar, poate că până la urmă nici nu contează. Adormi într-un târziu, gândindu-se nu la Gloria, nici la fosta lui soție... ci la băieții lui: Mike și Terry. În ultimă instanță, numai ei contau.

VI

Duminica se scurse în febra pregătirilor pentru călătoria lui Patrick, întrepătrunsă cu jocuri de tenis. Darryl nici nu se atinse de trusa ascunsă în poșeta ei. I-a pregătit lenjeria, prânzul pentru el și cei trei prieteni cu care a jucat la dublu. Nu a scos aproape nici o vorbă, însă lui părea să nu-i pese. În acea seară, se duseră la un film. Ea abia de auzea ceva și nu se putea gândi la nimic altceva în timp ce citea subtitrarea filmului suedez: n-o preocupa decât dacă este sau nu însărcinată. Era o nebunie, în ultimele două zile devenise o obsesie, deși nu era o întârziere prea mare. Dar, parcă avea o premoniție. Nu se simțea rău, corpul nu i se schimbase, sânii i se măriseră un pic, se ducea la baie mai des, dar nimic dintre acestea nu indicau schimbări majore. Cu toate acestea, tot ce-și dorea acum era ca Patrick să plece, își dorea ca el să plece din stat ca să poată afla în liniște. Trebuia să știe, însă era sigură că, dacă ar fi făcut testul cât el era prin preajmă, s-ar putea ca el să afle ce se întâmplase. Nu îndrăznea nici măcar să-l facă după ce el va pleca la aeroport. Dacă s-ar întoarce?... Dacă ar uita ceva?... Ea ar fi în baie cu un tub de test plin cu apă albastră... dacă era însărcinată.

Tot nu-i venea să creadă că i se întâmplase tocmai ei, fuseseră totdeauna foarte prudenți... dar o dată... o singură dată... cu aproape trei săptămâni în urmă... trei săptămâni... Se gândi la asta toată ziua cât a stat la birou după ce-a plecat Patrick, iar după știrile de la ora șase, se grăbi spre casă, intră, alergă sus și-și fixă trusa în baie.

Urmă întocmai instrucțiunile, apoi se așeză, emoționată, și urmări ceasul deșteptător din dormitor. Nu mai avea încredere nici măcar în ceasul ei de mână. Se albăstrise, ceea ce însemna... trebuia să aștepte zece minute... dar, în trei minute, jocul de-a ghicitul se sfârșise.

Nu mai era o problemă de nivel, de gradul în care se albăstrise, nu mai era cazul să se întrebe dacă lichidul din fiolă se schimbase, dacă poate... ori, mai știi... În vreme ce se uita la el, era atât de închis la culoare, așa de strălucitor, iar răspunsul atât de clar încât nu mai era nevoie de nici o întrebare. Rămase complet nemișcată o vreme, apoi se așeză pe capacul WC-ului și se holbă la lichidul albastru intens din fiolă. Nu exista nici o îndoială în mintea ei, în vreme ce-l privea își dădu seamă că, indiferent de ce voise sau nu Patrick, oricât de prudenți fuseseră, orice-și spuseseră unul altuia de-a lungul anilor... în

pofida tuturor, privind spre fiolă, cu ochii gata să izbucnească în lacrimi, nu mai era vremea îndoielii: *Era însărcinată.*

Singura întrebare clară din mintea ei, mai rămânea: ce va spune Patrick? Știa sigur că va face scandal și mai ales cât de serios va fi. Dar oare chiar avea să fie real? S-ar răzgândi oare până la urmă? Nu s-ar obișnui oare cu ideea de-a avea un copil în ultimă instanță? Cu siguranță că nu vorbise serios atunci când spusese toate acele lucruri cumplite despre copii în ultimii trei ani. Cu siguranță că un copilaș n-ar putea să reprezinte o diferență chiar atât de mare. Știa că e însărcinată doar de cinci minute, poate mai puțin, și pentru ea era deja un copil pentru a cărui viață ea era gata să se zbată și se ruga ca Patrick s-o lase să-l țină. N-o putea forța să scape de el, în ultimă instanță. Și de ce să vrea? Era un om rațional, era și copilul lui. Stătea în baie, cu ochii închiși și lacrimi de teamă începură să-i curgă încet pe obraji. Ce-o să facă acum? Era fericită și tristă în același timp, dar și îngrozită de ce va spune soțul ei. Spusese mereu în glumă că, dacă ar rămâne însărcinată și s-ar hotărî să păstreze copilul, el ar părăsi-o. Nu putea vorbi serios, desigur... și dacă totuși?... ce-ar face ea? Nu voia să-l piardă, bineînțeles, dar cum să renunțe la acest copil?

A fost o săptămână de iad pentru ea, o săptămână plină de neliniște, de teama a ceea ce o să-i spună lui Patrick când se va întoarce acasă. De câte ori suna s-o țină la curent cu felul din ce în ce mai bun a modului în care decurgeau întâlnirile și discuțiile cu Adams & Jones, Darryl era din ce în ce mai confuză, mai distantă, mai distrată, până când, într-o joi seara, el o întrebă, în fine, ce se întâmpla. Abia de putea vorbi rațional, iar el avea certitudinea că nici n-ascultase ce-i spusese. Întâlnirile merseseră minunat, el venea la Los Angeles a doua zi, dar avea să se întoarcă la Detroit marțea următoare.

— Darryl, ți-e bine?

— De ce?

Totul parcă se opri în loc când pronunță aceste două cuvinte. Ce voia să spună? Știa? Dar cum să știe?

— Nu știu. Ai vorbit cam ciudat toată săptămâna. Te simți bine?

— Da... nu... de fapt, am niște groaznice dureri de cap. Cred că e numai din cauza stress-ului... de la serviciu...

În realitate, îi fusese greață, o dată sau de două ori, dar ea era convinsă că i se părea numai. Sarcina, însă, nu mai era o părere. Era sigură de ea. Mai făcuse încă o dată testul ca să fie absolut sigură.

O podidiră lacrimile ascultându-l. Ar fi vrut ca el să vină acasă acum, să-i spună. Ar fi vrut să înceteze cu asta, să fie corectă cu el, să-i spună adevărul, iar el să-i spună că totul e bine, că nu era nici o problemă, ca ea să se poată relaxa și să aibă copilul lor... copilul... era uluitor... În câteva zile, întreaga ei viață se întorsese pe dos și nu se

mai putea gândi decât la acest copil. A fost mereu mulțumită să renunțe la ideea de a avea copii, de dragul lui, iar acum, dintr-o dată, voia să întoarcă totul cu susul în jos în viața ei pentru un copil necunoscut. Voia să-și schimbe apartamentul, stilul de viață, meseria chiar, dacă era necesar, să renunțe la cuibul lor, la nopțile lor liniștite, la existența lor liberă. Se mai temea încă, de câte ori se gândea la asta, la ideea de a fi mamă, era și mai speriată, dar în ciuda tuturor, știa că trebuie să încerce.

Vru să se ducă la aeroport să-l aștepte vineri seara, dar până la urmă a avut atât de mult de lucru la birou încât a trebuit să rămână până mai târziu. Nu l-a văzut decât când a ajuns acasă. Își despacheta valizele și se uita la televizor, cu radioul deschis. Revenise întreaga viață acum, că Patrick era din nou acasă. Mormăia ceva de unul singur când ea intră și el zâmbi când o văzu.

— Bună! Unde ai fost?

— La lucru, ca de obicei.

Zâmbi forțat, se apropie încet de el, dar când își puse brațele în jurul ei, ea îl strânse tare, ca și cum s-ar fi înecat dacă-i dădea drumul o singură clipă.

— Iubito... ce-i cu tine?

Știuse că ceva se întâmplase toată săptămâna, dar nu știa ce anume. I se părea că arată bine, apoi, brusc, cu un sentiment de groază, se întrebă dacă nu cumva fusese concediată și-i era jenă să-i spună. Poate, pentru că el se descurca atât de bine în meseria lui, ei îi era teamă să-i spună. Avea o meserie bună, chiar avea să-i pară rău pentru ea dacă ar pierde-o.

— E ceva la serviciu?... Te-au...

Se opri când îi văzu privirea din ochi. Nu știa exact ce, dar își dădu seama imediat că ceva foarte grav se petrecuse. O trase pe pat, lângă el, îmbrățișând-o, dorind s-o consoleze cât de mult putea. Acum își putea permite, întreaga lui viață mergea ca pe roate, Robin îi spusese deja că va obține o promovare enormă dacă agenția lor va semna contractul cu Adams & Jones.

— Ce este?

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce-l privea, iar o clipă nici nu reuși să se adune să pronunțe cuvintele. Acesta ar fi trebuit să fie cel mai fericit moment din viața lor, dar din cauza lucrurilor pe care i le spusese în trecut, era, dimpotrivă, cel mai înfricoșător moment.

— Te-au dat afară?

Ea râse printre lacrimi, în vreme ce clătina din cap.

— Nu, din nefericire. Uneori cred că asta ar fi fost o ușurare.

El, însă, o luă în serios. Știa cât de mult îi plăcea meseria. Era o slujbă grozavă. Știa și el.

— Ești bolnavă?

Clătină din cap, mai încet de data asta și-l privi cu o disperare liniștită:

— Nu, nu sunt...

Apoi, respiră adânc și se rugă ca el să accepte:

— Sunt însărcinată.

Se așternu o tăcere fără sfârșit în camera în care ea nu mai auzea decât propriile bătăi de inimă, apoi respirația lui, în vreme ce-o ținea în brațe. O dădu la o parte, se ridică și se uită la ea cu o privire disperată:

— Vorbești serios, Darryl, nu?

— Da.

Știuse că va fi un șoc pentru el. Și pentru ea fusese un șoc, dar fusese o greșeală cinstită.

— M-ai înșelat?

Ea dădu solemn din cap:

— Nu. S-a întâmplat pur și simplu.

— Păcat!

Fata lui deveni ca de gheață. Când se uită la el, Darryl se simți cuprinsă de panică.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Și mai rău, zise el liniștit, dar cu o înfățișare de durere intensă. Îmi pare rău, Darryl. E un adevărat ghinion.

— Eu nu i-aș spune chiar așa, zise ea. O să ne dea un pic de bătaie de cap, știi.

El dădu afirmativ din cap, părându-i rău pentru ea și pentru el:

— Bănuiesc că va trebui să te ocupi de asta săptămâna viitoare...

I se opri sângele în vene când îl auzi. Așa de ușor era pentru el. „Să te ocupi de asta”. Dar, pentru ea, nu mai era la fel de simplu și se uită fix la soțul ei:

— Ce vrei să spui?

— Știi ce vreau să spun. Nu putem avea un copil, pentru numele lui Dumnezeu, știi doar prea bine!

— De ce nu? E ceva ce eu nu știu? Vreo boală ereditară, ne plănuisem cumva o excursie pe Lună? E vreun motiv real pentru care nu putem avea un copil?

— Da. Unul foarte puternic, spuse el, uitându-se la ea cu o față de neclintit. Ne-am înțeles cu mult timp în urmă că nu vrem copii. Am crezut că amândoi vorbeam serios.

— Dar de ce nu? Nu există nici un motiv concret pentru care să n-avem copii, îl privea ea rugător. Amândoi avem slujbe bune. Avem o viață frumoasă și bogată. Ne permitem să întreținem un copil fără dificultate din veniturile noastre.

— Ai cea mai mică idee cât te costă un copil? Educație, haine,

îngrijiri medicale. Nici n-ar fi cinstit pe lume un copil nedorit în viața noastră. Nu, Darryl, nu e drept.

Părea îngrozit, cu atât mai mult cu cât vedea că nu reușește s-o convingă. Ea știa cât de categoric era el în părerile sale datorită sărăciei din tinerețea lui, dar viața lor era complet diferită.

— Nu banii sunt totul. Avem timp, dragoste, o casă frumoasă și ne avem unul pe altul. Ce vrei mai mult de atât?

— Dorința de a le avea, zise el încet, și asta n-am. N-am avut niciodată. Nu vreau copii, Darryl. Ți-am spus asta înainte de a ne căsători, iar dacă acum mă înșeli, n-o să accept așa ceva. Trebuie să scapi de acel..., ezită el o clipă,... de sarcină, refuza să-l numească copil.

— Și dacă nu vreau?

— Ai face o nebunie, Darryl. Ai perspectiva unei mari cariere în viața ta, dacă-ți pui mintea și n-ai cum să faci ce vrei tu să faci dacă vei avea un copil.

— Pot să-mi iau un concediu de maternitate șase luni și apoi să mă duc înapoi. Multe femei așa fac.

— Mda. Și până la urmă, renunță la cariera lor, mai fac vreo doi copii și devin casnice. Iar în final se urăsc pe ele însele și pe copiii lor pentru asta.

Dădea glas celor mai cumplite temeri ale lui, numai că ea tot mai considera că merita să încerci să ai un copil. Nu voia să renunțe numai pentru că era mai ușor să n-ai copii. Ei, și ce dacă nu erau milionari? De ce trebuia să fie totul așa de al naibii de perfect? De ce nu înțelegea ce simțea și ea?

— Cred că trebuie să ne mai gândim o vreme, înainte de-a lua o măsură drastică pe care s-ar putea s-o regretăm mai târziu.

Avea prietene care făcuseră avorturi și apoi regretaseră enorm, se uraseră pentru asta, iar, pe de altă parte, altele care nu. Patrick însă nu era de acord cu ea.

— Crede-mă, Darryl, își îndulci el puțin glasul și făcu un pas spre ea, tu n-o să regreți. Când te vei gândi la asta, după aceea, te vei simți ușurată. Acest *lucru* poate fi o gravă amenințare la adresa căsătoriei noastre.

„Lucrul” acesta era copilul lor. Copilul pe care ea începuse să-l iubească în patru zile de când știa de existența lui.

— Nu trebuie să-l lăsăm să fie o amenințare la adresa căsătoriei noastre.

Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce se întindea spre el.

— Patrick, te rog... nu mă obliga să fac asta... te rog...

— Eu nu te *oblig* să faci nimic, păru el supărat.

Se plimba prin dormitor ca un animal în cușcă. Se simțea amenințat până în măduva oaselor și foarte înfricoșat.

— Îți spun numai că ăsta-i un ghinion nenorocit și e o doză de nebunie până și faptul de a-l lua în seamă. Viețile noastre sunt pe rug! Pentru Dumnezeu, *fă* ceea ce trebuie să faci!

— De ce trebuie să gândești așa? De ce să fie un copil o amenințare atât de mare?

Nu înțelegea de ce era el așa de radical în privința asta, ea nu fusese niciodată. El considerase totdeauna copiii ca și cum erau amenințarea unei invazii dușmane.

— Habar n-ai ce pot face copiii din viața ta, Darryl. Eu știu. Am văzut asta în propria mea familie. Părinții mei n-au avut niciodată nimic. Mama n-avea decât o pereche jerpelită de pantofi, o singură pereche de încălțări toată copilăria mea. A făcut tot ce-a putut. Noi purtam încălțările până se alegeau bucăți din ele, iar hainele ne cădeau de pe noi de zdrențuroase ce erau. Noi n-am avut cărți, păpuși, jucării. N-am avut nimic decât sărăcie și unul pe altul.

O durea sufletul pentru el, trebuie să fi fost groaznic, însă n-avea nimic de-a face cu realitatea în care trăiau ei acum și, cumva, ea refuza să-l înțeleagă.

— Îmi pare rău că ți s-au întâmplat toate astea. Dar copiii noștri nu vor trăi niciodată așa. Amândoi avem salarii mari, avem suficient pentru noi și un copil, ca să trăim mai mult decât confortabil.

— Așa crezi tu. Dar școala? Colegiul? Știi cam cât costă Harvard-ul astăzi? zise el și adăugă ca un copil abandonat: Dar excursia noastră în Europa? Nu ne vom mai putea permite așa ceva. Va trebui să renunțăm la tot. Chiar ești pregătită pentru așa ceva?

— Nu înțeleg de ce vezi lucrurile atât de extremist. Chiar dacă vom avea de făcut sacrificii, Patrick, nu va merita, oare?

Nu-i răspunse, dar ochii lui spuneau totul. Spuneau limpede că pentru el nu.

— Numai că noi nu plănuisem să avem niște copii, poate, cândva în viitor. Vorbim despre un copil care există deja. E o diferență foarte mare.

Pentru ea, cel puțin era. Nu însă și pentru el. Asta măcar era foarte clar.

— Noi nu discutăm despre copil. Discutăm despre un nimic. Un strop de spermă care a atins un ou de mărime microscopică, și nimicul acela microscopic este un posibil nimic. E un semn de întrebare, o posibilitate, nimic mai mult; și e o posibilitate pe care noi n-o vrem. Numai la asta trebuie să te gândești. Nu trebuie decât să te duci la doctorul tău și să-i spui că nu-l vrei.

— Și apoi? Simțea că fierbe de furie, în timp ce-l asculta. Apoi, Patrick? El va spune „Bine, Darryl, nu vrei copilul, nici o problemă” și după aceea va verifica în cutia lui cu „nu”pe o listuță? Nu-i chiar așa. Îl va trage din mine cu un instrument de scoatere, va răzui uterul meu

cu un bisturiu și ne va omorî copilul. Asta înseamnă „Spune-i că nu-l vrei”. Problema, însă, este că *eu îl vreau* și tu va trebui să te gândești la asta. Nu e numai copilul tău, e și al meu, e al *nostru*, fie că-l vrei sau nu. Eu n-am de gând să scap de el numai pentru că așa spui tu.

În timp ce vorbea, începu să plângă și să suspine, dar Patrick parcă nici n-o auzea. Era atât de îngrozit încât nu se putea comporta decât ca un om de gheață. Era literalmente înghețat de frică. Darryl era copleșită de ciudă.

— Înțeleg, zise el rece, uitându-se distant la ea. Vrei să-mi spui că nu vei renunța la el?

— Nu-ți spun încă nimic. Nu-ți cer decât să te mai gândești și-ți spun că aș vrea să-l păstrez.

Și ea era surprinsă că admisese faptul că și-l dorea. Cerându-i să-l păstreze, i se părea ca și cum ar fi vorbit despre o păpușă și nu despre copilul lor.

Patrick dădu jalnic din cap, o luă de mână și o trase pe pat, lângă el. Brusc, ea nu se mai putu controla când el o luă în brațe și ea începu să plângă și mai tare.

Tot șocul, teama, tensiunea, emoțiile care fierbeau și clocoteau în ea explodară deodată, până când nu se mai putu opri și se lăsă în brațele lui, suspinând în timp ce el o ținea strâns.

— Îmi pare rău, iubito... Îmi pare rău că ni s-a întâmplat nouă asta... o să fie bine... o să vezi... Îmi pare rău...

Ea nu-și dădea seama ce-i spunea, dar era mulțumită că o ținea în brațe, poate se va răzgândi după ce se va mai gândi o vreme. Credea că poate, dar era atât de secătuitor sufletește să-i reziști.

— Și mie îmi pare rău, zise ea într-un târziu.

El îi șterse lacrimile și o sărută. Începu să-i mângâie din nou părul, apoi o sărută pe lacrimile de pe gene și de pe obraji, îi desfăcu încet bluza, îi dădu jos chiloții și furoul, până la glezne. Stătea goală lângă el, iar el o admira. Avea un corp foarte frumos, iar după părerea lui, a-l mânji cu un copil, ar fi fost o crimă. N-ar mai fi arătat niciodată la fel, după aceea. Și el știa asta.

— Te iubesc, Darryl, spuse el blând.

O iubea prea mult ca s-o lase să facă ceva nebunesc. Se iubea și pe el și viața lor și tot ce se străduiseră să obțină, să împlinească, să acumuleze și nimeni, niciodată n-avea voie să monopolizeze acest lucru, cu siguranță nu un copil.

O sărută cu nesaț, îl sărută și ea, gândindu-se că el înțelesese până la urmă ce simțea ea. Făcură dragoste, în liniște, cu tandrețe. Era timpul să se simtă apropiați unul de altul, să lase cearta la o parte, fiecare sperând că celălalt va înțelege punctul lui de vedere. Apoi, stătură întinși, unul în brațele celuilalt, se sărutară din nou, simțindu-se mult mai apropiați unul de altul.

Era mijlocul amiezii când se treziră a doua zi, iar Patrick sugeră să iasă să înoate, ceea ce făcură, după care făcură un duș și luară micul dejun. Darryl era tăcută, nu spuse nimic în vreme ce mergeau spre bazinul de înot, ținându-se de mână, gânditori. Era un bazin pe care îl foloseau toți locuitorii zonei, dar acolo nu era nimeni în această zi. Era o însorită după-amiază de mai, oamenii se duseseră la plajă, ori să-și viziteze prietenii, sau pur și simplu stăteau întinși pe șezlongurile lor, ascunși, bronzându-se, cel mai adesea, goi-goluți.

Patrick înotă mult, cu mișcări largi, pe când Darryl înotă doar puțin, după care se întinse la soare și adormi. Nu mai voia să vorbească despre copil. Nu acum. Spera că până la urmă el să se calmeze și să se obișnuiască cu ideea. Fusese o adaptare grea și pentru ea, dar știa că va fi și mai dificil pentru Patrick.

— Ei, ne întoarcem, zise el într-un târziu, la ora cinci.

Abia își vorbiră în acea după-amiază, după emoționanta ceartă din noaptea trecută, iar Darryl se simțea încă epuizată.

Se întoarseră acasă în liniște, iar după ce Darryl își făcu un duș, Patrick deschise radioul, și ascultară împreună emisiunea UB 40 în timp ce ea pregătea cina.

Darryl dorea să petreacă o seară liniștită cu el, trebuiau să se gândească mult, aveau o mulțime de lucruri de luat în considerare.

— Te simți bine? întrebă el în timp ce ea pregătea o mâncare din paste făinoase și o mare salată verde.

— Mi-e bine. Mă simt numai puțin obosită, zise ea moale și el dădu din cap.

— O să te simți mai bine săptămâna viitoare când deja totul se va fi sfârșit.

Nu-i venea să creadă că el spusese asta și se uită la el uluită.

— Cum poți spune așa ceva? se uită ea îngrozită și-și dădu dintr-o dată seama că el n-avea de gând să-și schimbe părerea. Era mai hotărât ca niciodată.

— Darryl, tot ce trebuie făcut acum este o simplă problemă fizică. Te face să te simți nefiresc, deci, aranjeaz-o. Asta-i tot. Nu trebuie să te gândești la acest lucru ca fiind altceva decât atât: o mică problemă pe care trebuie s-o rezolvi.

Nu-i venea să creadă cât de complet insensibil era, cât de neimplicat se simțea în existența acestui copil al lor.

— E dezgustător! E mai mult decât atât și știi acest lucru.

Nu se gândise s-o mai ia de la capăt în acea seară, dar acum, pentru că el adusese vorba despre asta, ea intenționa să discute din nou:

— E copilul nostru, pentru numele lui Dumnezeu!

Lacrimile îi umplură din nou ochii și-i era ciudă pentru asta. În mod normal, ea nu plângea, dar el o împingea la acțiuni extreme cu atitudinea asta a lui, obișnuită și cu insistența ca ea să facă un avort.

— N-o să-l fac, spuse ea dintr-o dată, în timp ce lăsă ceea ce pregătise pentru cină pe masa din bucătărie și alergă sus în dormitorul lor.

Abia o oră mai târziu, veni, în fine, și el sus, ca să continue discuția. Ea stătea întinsă pe pat, el se așeză lângă ea și vorbi foarte blând:

— Darryl, *trebuie* să faci un avort, zise el calm, dacă ții la căsătoria noastră. Dacă nu-l faci, asta va ruina totul.

După câte vedea ea, era ruinată oricum. Dacă nu va avea copilul ea va simți întotdeauna această pierdere, iar dacă nu va face avortul, Patrick s-ar putea să n-o ierte niciodată.

— Nu cred că o să pot, vorbi ea cu fața adâncită în pernă și fiind foarte cinstită cu el.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era un avort.

— Nu cred că nu poți. Asta va distruge căsătoria noastră și te va costa cariera ta dacă nu vrei să faci acest avort.

— Nu-mi pasă de cariera mea!

Adevărul era că, în comparație cu ceea ce însemna pentru ea acum copilul, chiar că nu conta. Era uluitor cât de repede acest copil devenise atât de important pentru ea.

— Bineînțeles ca-ți pasă de cariera ta.

Lui Patrick i se părea, că peste noapte, ea devenise cu totul altă persoană.

— Nu, nu-mi pasă, dar nu vreau să ne distrugem pe noi, zise ea trist, întorcându-și fața spre el.

— O să-ți spun un lucru de care sunt foarte sigur, Darryl și acela este că eu nu-mi doresc acest copil.

— Poate te vei răzgândi mai târziu. Unii oameni așa fac, spuse ea cu speranță în glas, dar el dădu categoric din cap.

— Eu nu. Eu nu vreau copii. N-am vrut niciodată, nu voi vrea niciodată. Și tu, cândva, credeai ca și mine că așa e bine, nu-i așa?

Ea ezită, apoi admise ceva ce nu îndrăznise să-i spună mai înainte:

— M-am gândit că poate până la urmă, o să te răzgândești și tu între zi... vreau să spun… dacă nu ai avea niciodată copii, atunci cred că ar fi bine, dar în cazul acesta concret în care... m-am gândit că poate... nu știu, Patrick. Eu n-am vrut asta, dar acum că el este aici, cum poți să-l dai afară din viața noastră fără ca măcar să te gândești o clipă?

Era îngrozitor.

— Cum pot? Pentru că acea calitate a vieții noastre va fi mai bună dacă nu mă gândesc, iar tu pentru mine valorezi mai mult decât acest copil.

— Putem fi amândoi, se rugă ea, dar el clătină categoric din cap:

— Nu în viața mea! Nu! Nu e loc pentru altcineva în viața mea. Nu

vreau ca tu să-ți împărți atenția și cu un copil. Nu cred că părinții mei și-au spus mai mult de două cuvinte unul altuia în douăzeci de ani. N-au avut niciodată nici timpul, nici energia, nici emoția necesară. Erau storși sufletește. Lor nu le mai rămăsese nimic când noi am început să creștem. Erau amândoi ca niște bătrâni morți, utilizați, sfârșiți, terminați. Asta vrei și tu?

— Copilul nostru n-o să ne facă așa ceva, spuse ea blând, rugându-se din nou pentru el, deși era clar că asta nu ducea la nimic.

— Eu nu vreau să risc, Darryl. Scapă de el!

Vocea îi tremura în timp ce vorbea, pentru o perioadă lungă de timp, apoi coborî jos, numai ca să scape de ea și de amenințarea pe care copilul ce-l purta ea o reprezenta pentru el.

Ea se gândi multă vreme în timp ce-l aștepta să se întoarcă sus, știa că dacă ar renunța la acest copil, o importantă parte din sufletul ei ar fi pierdut pentru totdeauna.

VII

Duminică și luni fură lungi coșmaruri de certuri și acuzații reciproce, iar marți dimineață, la ora șase, înainte ca Patrick să plece, Darryl căzu până la urmă într-un șir de suspine isterice și fu până la urmă de acord să facă ceea ce voia el. Nu mai fusese la serviciu în ultimele două zile, nu voia să-și piardă bărbatul pe care-l iubea, chiar dacă acest lucru însemna că trebuie să renunțe la copilul lor. Promise că se va ocupa de avort în timp ce el va fi plecat, iar în acea zi stătu întinsă în pat și plânse până când se duse la doctor, la ora patru, după-amiază.

Stătuse în pat, simțind cum teama i se transformă într-o teroare oarbă. În timp ce se îmbrăca, voia să fugă din fața tuturor acestor probleme. Voia să scape de ceea ce i se întâmplase ei, de ceea ce avea de făcut, de ce aștepta Patrick de la ea, de ceea ce simțea că îi datora lui, dacă prețuia căsătoria lor.

— Darryl! o strigă sora și ea se ridică, arătând foarte emoționată.

Purta niște pantaloni marinărești negri și o bluză de mătase cu guler ridicat, neagră, pantofi negri, iar tenul ei alb și părul negru o făceau să arate neobișnuit de sobră.

Asistenta o conduse pe Darryl într-o încăpere mică și-i spuse să se dezbrace de la talie în jos și să-și pună un halat. Mai fusese acolo, dar i se păruse mai puțin amenințător, mai puțin aducător de rău augur decât altădată când fusese acolo pentru examenele medicale periodice.

Se așeză pe masa de consultație în cămașa ei neagră de mătase și cu halatul albastru care-i acoperea restul. Cu picioarele îndoite sub ea, arăta ca o fetiță în timp ce încerca să nu se mai gândească de ce se afla acolo și la ce avea să se mai întâmple. Se străduia numai să-și amintească că făcea lucrul acesta pentru Patrick, deoarece îl iubea.

Doctorul veni într-un târziu, îi zâmbi în timp ce se uita la fișa ei și o recunoscu. Era o fată drăguță și el o plăcuse mereu.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Adamson?

Era un om în vârstă, plăcut, de modă veche, cam de vârsta tatălui ei.

— Eu... nu reușea să spună cuvintele, ochii îi păreau foarte mari, pe o față palidă în timp ce-l privea. Am venit aici... pentru un avort.

Cuvintele se estompară, spuse atât de încet, încât el abia le putu auzi.

— Înțeleg.

Se așeză pe un scaun fără spătar, rotitor, se întoarse să se uite din nou la fișa ei: era căsătorită, treizeci și unu de ani, sănătate bună, nimic nu se potrivea cu cuvintele ei.

— Aveți vreun motiv anume?

Ea aprobă din cap cu durere. Totul îi spunea doctorului că ea nu trebuia să fie acolo: felul în care era ghemuită pe masă, ca și cum ar fi vrut să se apere de el, felul în care ea se retrăgea de câte ori se apropia de el, felul în care vorbea, abia putând articula cuvintele. Văzuse o mulțime de femei în suferință, femei care ar fi făcut orice ca să scape de un copil pe care nu-l doreau, dar fata asta nu făcea parte dintre ele. Ar fi pariat pe orice că ea nu-și dorea un avort.

— Soțul meu crede că nu e momentul potrivit ca noi să avem copii.

Doctorul dădu din nou din cap, ca și cum înțelegea perfect:

— Are vreun motiv pentru care nu vrea, Darryl? E șomer? E vreo problemă de sănătate?

Încerca să afle de ce era fata asta acolo fără un motiv real să facă un avort. Legal sau nu, el avea încă o responsabilitate morală față de pacienții săi. Ea clătina din cap la fiecare din întrebările lui.

— Nu... el, nu, doar... crede că nu este momentul potrivit ca noi să avem copii.

— Dar își dorește în general copii?

Ea ezită, apoi clătină din cap, în timp ce ochii i se umplură iar de lacrimi.

— Nu, spuse ea în cea mai slabă șoaptă,nu cred. Este unul dintre cei cinci copii ai unei familii nevoiașe și a avut o copilărie foarte nefericită. Îi este greu să înțeleagă că pentru noi lucrurile stau altfel.

— Și eu zic că așa trebuie să fie. Tu ai o slujbă bună și el cred că are o situație destul de stabilă. Crezi că se va răzgândi cu timpul?

Ea clătină foarte trist din cap în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraz, iar doctorul se grăbi să-i spună ceva ce considera el că ar putea să o scoată măcar un pic din starea ei deosebit de emoțională.

— N-o să-ți fac astăzi avortul, Darryl!

I se adresase pe numele mic de îndată ce înțelesese gravitatea situației problemei ei. Nu era timp de formalisme. Ea avea nevoie de un prieten și el voia să o ajute.

— Mai întâi, vreau să fiu sigur că ești într-adevăr însărcinată și că nu e cumva o greșeală. Ți-ai făcut un test care să dovedească acest lucru?

El presupunea că făcuse, altfel n-ar fi fost acolo.

— Da, l-am făcut acasă. De două ori. Sunt însărcinată de două săptămâni.

— Asta înseamnă patru săptămâni, după felul în care calculăm noi. Și sunt sigur că ești, dar o să mai verific și eu o dată. După aceea, aș

vrea să te duci acasă și să te gândești încă o dată dacă ești absolut sigură că asta îți dorești. Dacă chiar vrei să renunți la sarcină, după aceea, poți să te întorci mâine. Ți se pare normal ce-ți spun?

Ea dădu din cap, simțindu-se în același timp epuizată, toropită și ametită, paralizată. Simțea ca și cum trauma emoțională prin care trecea avea s-o omoare. Dar doctorul era blând și amabil, îi confirmă ceea ce știa și ea, îi spuse să se ducă acasă să se gândească și să încerce să mai discute o dată cu soțul ei. El considera că, întrucât ea era atât de hotărâtă să nu facă acest avort, cu siguranță soțul ei își va reveni, dacă ea îi va explica. Ceea ce nu lua el însă în considerare, era faptul că Patrick era atât de crunt în această privință. Când el o sună în acea seară, vocea lui arăta că era foarte supărat pentru că ea încă nu făcuse avortul.

— De ce dracu' n-ai făcut-o astăzi, pentru Dumnezeu? Ce rost are să mai aștepți?

— El vrea ca noi să ne mai gândim, înainte de a lua o hotărâre drastică și poate nu-i o idee așa de rea.

Constatarea a ceea ce făcea, a ceea ce urma să facă, o determina să aibă un sentiment zdrobitor de deprimare.

— Când te întorci? spuse ea nerăbdătoare, dar el părea că n-aude panica din vocea ei.

— Nu mai devreme de vineri. Eu și Robin o să jucăm tenis sâmbătă dimineață. Poate că tu și Helen puteți veni și vom avea o partidă de dublu.

Nu-i venea să creadă ce auzea, ori era complet nesimțitor, ori era de-a dreptul tâmpit.

— Nu cred că o să pot juca tenis atunci, sarcasmul din vocea ei era pe cât de evident pe atât de brutal.

— A, așa e... am uitat.

În zece secunde? Cum putea să uite atât de repede? Cum putea s-o determine să facă asta în primul rând?

— Cred că ar trebui să te mai gândești, Patrick, nu este numai copilul meu, este al nostru, e și al tău.

Dar simțea cum se ridică ziduri de neînțelegere între ei în vreme ce ea pronunța cuvintele.

— Ți-am spus care-i părerea mea despre asta, Darryl. Nu vreau să mai discut. Ocupă-te dracului de asta odată! Nu înțeleg de ce trebuie să mai aștepți până mâine.

Nu-i răspunse, distrusă, zdrobită de brutalitatea cu care vorbea el. Era ca și cum copilul îl amenința, iar ea îl trădase lăsând ca acest lucru să se întâmple. Acum voia să scape de el cu orice preț, oricât ar fi costat-o pe ea.

— O să te sun mâine seară.

Darryl își ținu respirația în timp ce lacrimi îi țâșneau din ochi.

— De ce? Ca să te asiguri că am făcut-o?

Simțea că i se rupe inima, își luă la revedere de la el, gândindu-se că peste câteva ore va fi prea târziu să-și mai salveze copilul. Stătu întinsă în pat toată noaptea, plânse, gândindu-se la copilul pe care n-avea să-l fi cunoscut niciodată, copilul pe care-l sacrifica pentru soțul ei.

Era încă trează când soarele răsări în ziua următoare, și se simțea ca și cum aștepta o excursie. Își luase o săptămână liberă de la serviciu. Tot ce avea de făcut acum, era să se ducă la doctor și să se străduiască să facă acel avort.

Îmbrăcându-se, își tot spunea că Patrick va suna să-i spună să se oprească. Aștepta acest lucru până în ultimul moment. Dar nu se întâmplă așa. În casă era o tăcere continuă. Ea plecă, îmbrăcată cu o cămașă de doc, o veche fustă de serviciu și încălțată cu niște sandale. Ajunse la doctor la ora nouă așa cum i se spusese, în caz că se hotăra să facă avortul. Nu mâncase și nu băuse nimic de noaptea trecută, asta pentru cazul în care urmau să-i administreze un anestezic. Tremura, era palidă, așa cum fusese și cât condusese pe bulevard de-a lungul lui Nob Hill și ajunse la cabinetul medical cu cinci minute mai devreme. Anunță asistenta, se așeză în sala de așteptare, cu ochii închiși, simțind în adâncul inimii ei că n-o să-și ierte tot restul vieții ceea ce făcea acum, iar pentru prima oară în viață simți că-l urăște pe Patrick. Simțea o nevoie acută să-l sune, să-l găsească oriunde ar fi fost, să-i spună încă o dată să se răzgândească, dar știa că este inutil.

Asistenta o chemă din ușă și-i zâmbi în timp ce o conducea pe culoar. O lăsă într-o încăpere puțin mai mare. De data asta îi spuse să-și scoată toate hainele de pe ea, să-și pună un halat albastru și să se întindă pe masă. Alături, era o mașinărie amenințătoare, iar Darryl știa că acela e vacuumul. Simți cum i se usucă gâtul, buzele i se strânseră una de alta ca o hârtie lipită cu scotch. Nu mai voia decât să scape cât mai repede, să se ducă acasă și să uite totul. Știa că tot restul vieții ei o să aibă grijă să nu mai rămână niciodată însărcinată. Cu toate astea, o parte din ea încă mai dorea să păstreze copilul. Era o nebunie, își folosea toată forța interioară de care era capabilă numai ca să scape de el, iar o parte din ea mai voia să-l țină cu orice preț, orice ar spune Patrick, oricât ar fi fost el de îngrozit de copilăria lui.

— Darryl, își arătă doctorul capul și se uită la ea zâmbindu-i cu blândețe. Te simți bine?

Ea aprobă din cap, dar nu scoase nici un sunet și se uită fix la el, cuprinsă de teroare. Intră în încăpere, închise ușa și-i vorbi răspicat:

— Ești sigură că asta vrei să faci?

Ea dădu din nou din cap, în timp ce lacrimi îi țâșniră din ochi. Apoi, scutură cinstit din cap. Era atât de confuză și de îngrozită, de nefericită și se vedea clar că nu-și dorea deloc să fie acolo. Voia să fie

acasă cu Patrick, să aștepte nașterea copilului.

— Nu trebuie s-o faci. N-ar trebui s-o faci dacă nu vrei. Soțul tău își va reveni. O mulțime de bărbați fac scandal la început, apoi ei sunt primii care se entuziasmează, când vine copilul pe lume. Vreau din tot sufletul să te gândești bine înainte de-a face acest pas.

— Nu pot, bolborosi ea. Pur și simplu nu pot. Plângea cu sughițuri, acolo, pe masa de operație. Nu pot.

— Nici eu, zâmbi el. Du-te acasă și spune-i soțului tău să-și cumpere un trabuc și să-l păstreze până... așa... verifică el din nou fișa ei... până la începutul lui ianuarie, aș zice eu. Atunci o să-i dăm un bebeluș grăsuț și drăgălaș. Ei, cum ți se pare?

— Mi se pare minunat, zise ea printre lacrimi.

Blândul doctor în vârstă, puse o mână în jurul umerilor ei:

— Du-te acasă, Darryl. Odihnește-te! Trage-i o mamă bună de plâns! O să fie bine. O să fie foarte bine. Și soțul tău o să-și revină.

O bătu ușor pe umeri, apoi plecă din încăpere ca ea să se îmbrace și să se ducă acasă, cu copilul ei. Își zâmbi, în vreme ce se îmbrăca, apoi plânse, ca și cum ceva minunat se întâmplase. Se simțea eliberată, nu știa sigur de ce anume, doar poate pentru că doctorul ei fusese atât de deștept încât să știe exact că ea nu putea face așa ceva.

Porni cu mașina spre casă, dar se hotărî brusc să se ducă direct la serviciu. Se simțea atât de bine, cum nu se mai simțise de zile în șir și voia să se ducă la birou, să se afunde în teancurile de hârtii. Conduse spre studio, cu părul în vânt, respiră adânc și-și zâmbi. Dintr-o dată, viața devenise atât de frumoasă, iar ea va avea un copil.

Intră în birou cu un aer primăvăratec, dar arăta de parcă alergase zece mile (șaisprezece kilometri). Nu fusese o dimineață tocmai ușoară, sau niște zile prea simple, mai avea încă de luptat cu Patrick când se va întoarce de la Detroit. Dar cel puțin acum știa ce face. Se simțea mult mai relaxată, cum nu se mai simțise de multe zile, iar sentimentul zdrobitor de depresiune parcă se evaporase.

— Bună, Darryl! își băgă Donna capul pe ușă, pe la mijlocul dimineții. Totul e în regulă!

— Da. De ce?

Darryl părea cam distrată, cu creionul după ureche și nu era obiceiul ei să vină la serviciu îmbrăcată cu haine vechi și nemachiată.

— Ei, să-ți spun drept, n-arăți chiar grozav. Parcă ai ieșit de la mașina de stors rufe.

Și chiar așa era.

— Te simți bine? întrebă Donna.

Era mai atentă și Darryl își dădu seama. Avea dreptate. Lucrurile fuseseră destul de cumplite.

— Am avut gripă, zâmbi ea recunoscătoare Donnei că remarcase. Dar acum mi-e bine.

— Parcă ți-ai luat liber toată săptămâna.

Se uita fix la ea, ca și cum ar fi vrut să se decidă dacă să creadă sau nu că ceea ce-i spunea era adevărat. Numai că Darryl părea fericită, acolo, lucrând intens la hârtiile de pe birou.

— Mi-am spus că mi-e prea dor de astea.

— Aiurea! îi zâmbi Donna.

— Poate. Nu vrei să ieșim mai târziu amândouă să mâncăm un sandviș?

— Desigur. Cu mare plăcere.

— Treci pe aici când ești gata.

— Așa o să fac.

Donna dispăru, iar Darryl se întoarse la lucrul ei, simțindu-se mult mai bine, așa cum nu se mai simțise de zile în șir. Ideea copilului încă o mai speria un pic, dar era ceva cu care se gândea că se va obișnui. Era oricum mai bine, decât în alternativa cealaltă. Știa că n-ar fi putut suporta asta și încă-i mai purta pică lui Patrick pentru că o obligase să facă așa ceva. Se întreba cum își vor reveni vreodată din tensiunile emoționale prin care trecuseră amândoi în ultimele zile. Vor uita oare vreodată? Se apucă din nou de lucru și se strădui să nu se mai gândească la el. Se va gândi la ceea ce avea să-i spună mai târziu.

VIII

În studioul din capătul culoarului, Scott Robinson stătea pe un taburet de vorbă cu regizorul și ofta.

— De unde dracu' să știu eu unde este? A plecat de la hotel acum o săptămână. Nu știu cine e. Nu știu unde s-a dus. E o femeie adultă și nu-i treaba mea... dar asta până nu-mi afectează serialul. Abia acum e treaba mea, dar tot nu știu unde naiba s-a dus.

Gloria Wyman nu venise de la Miami duminică seara. Plecase de la hotel luni dimineață, le spuseseră cei de la recepție, dar nu se întorsese încă la lucru, se simțea stânjenită. Scott se dusese s-o caute la apartamentul ei, dar nici acolo nu se întorsese.

Scriseseră niște scenarii alternative în ultima săptămână, dar ajunseseră la disperare fără ea.

În câteva zile, trebuiau s-o înlocuiască. Tocmai asta-i spusese Scott regizorului: faptul că nici măcar nu-i sunase să le explice motivul plecării, era o clară violare a contractului pe care-l aveau cu ea.

— Dacă nu se întoarce până în episodul de mâine, va trebui să-mi găsiți pe altcineva, le spunea Scott regizorului și unuia dintre producători.

Sunaseră deja la una dintre agenții în acea zi, însă nu era prea simplu s-o înlocuiești fără să nu-i superi pe telespectatori.

— Are toată lumea noul material pentru azi? întrebă regizorul, arătând încruntat spre ceea ce Scott tocmai îi înmânase.

Era un scenariu cu totul nou. Era limpede că Scott îi pusese pe scenariști să lucreze zi și noapte în lipsa Gloriei. Era o muncă eroică care ducea povestirea mai departe în timp ce ea nu apărea deloc pe ecran. Erau o mulțime de drame care se petreceau în același timp, în așa fel încât era plauzibil faptul că Kelly Hartwell nu apărea în serial de nouă zile, dar cu mare greutate, totuși. Ea era încă în pușcărie, reținută pentru uciderea bărbatului pe care cumnatul ei îl omorâse de fapt, cu nouă zile în urmă, într-o vineri.

Scott rămase în studio până începu transmisia în direct și urmări întregul episod, mulțumit de faptul că toți reușiseră să se descurce în noile întorsături pe care le luase conflictul, cu noile replici din scenarii, iar când se termină episodul, după ce-i felicită pe toți, se duse la el în birou.

O jumătate de oră mai târziu, secretara îl sună la interfon să-i

spună că cineva vrea să-l vadă.

— Cineva cunoscut? Ori e vreun secret?

Era obosit, după toate nopțile de nesomn în care muncise atât de mult, dar era încântat că totul mergea încă bine. Se datora, mai ales, așa simțea el, unei distribuții sublime, celor doi scenariști și unui regizor remarcabil.

— Cine-i Sarah? întrebă el.

După o pauză lungă, ea răspunse:

— Este domnișoara Wyman.

— Domnișoara *noastră* Wyman? *Acea* domnișoară Wyman pe care o căutăm noi în statul Florida? ridică el cu interes din sprâncene.

— Ea, în carne și oase.

— Te rog, poftește-o înăuntru! Abia aștept s-o văd.

Gloria intră în momentul în care Sarah deschise ușa. Intră ca un copil înfricoșat, arătând mai frumoasă ca oricând. Părul ei lung, negru, îi atârna pe spate ca Albei ca Zăpada, iar ochii mari care-l priveau, plini de remușcări, păreau enormi. Când intră, Scott se ridică... și se uită la ea de parcă vedea o stafie.

— Unde dracu ai fost? o întrebă el amenințător.

O clipă, ea nu știu la ce să se aștepte, așa că începu să plângă uitându-se la el.

— Am înnebunit căutându-te și sunând întruna la Miami. Cei de la „*My neighbour*”ne-au spus că te-au lăsat cu un tip oarecare. Eram pe punctul de a suna la poliția din Florida și să anunțăm dispariția ta.

Fusese cu adevărat îngrijorat în privința ei în ultima săptămână, temându-se să nu i se fi întâmplat ceva.

Ea scoase un oftat și se așeză pe canapea, în vreme ce el îi înmâna o batistă.

— Îmi pare rău.

— Ar fi cazul! O mulțime de oameni și-au făcut probleme din cauza ta.

Dar parcă vorbeai cu un copil. Brusc, își dădu seama că nu mai era problema lui.

— Unde-ai fost?

Asta nu mai conta acum, atâta timp cât se întorsese și nu i se întâmplase nimic rău. Asta-l îngrijorase pe el. Se știa că în Miami se întâmplau tot felul de lucruri groaznice. Mai ales fetelor ca Gloria Wyman. Mai ales când se culcau cu străini.

Ea se uită fix la el și începu din nou să plângă.

— M-am măritat.

— *Ce-ai făcut?* rămase el o clipă uluit.

Își închipuise orice altceva în timp ce încercau să afle ce pățise.

— Cu cine? Cu tipul din camera ta din seara aceea?

Ea dădu din cap și-și suflă din nou nasul.

— Lucrează în industria textilă. E din Philadelphia.

— O, Doamne!

Scott se așeză lângă ea pe canapea, întrebându-se dacă o cunoscuse de fapt vreodată:

— Ce te-a determinat să faci una ca asta?

— Nu știu... Mi-a... tu mereu lucrezi așa de mulțam fost atât de singură.

Doamne! Avea douăzeci și trei de ani, arăta sublim și se plângea pentru că se simțea singură. Jumătate din femeile Americii și-ar fi dat mâna dreaptă, poate și mai mult, numai să arate ca ea, iar ea se măritase cu un producător de textile, pe care nici măcar nu-l cunoștea și cu care nu petrecuse decât o săptămână la Miami. Scott se întrebă, fără să vrea, dacă nu cumva era vina lui. Poate că, dacă n-ar fi neglijat-o, dacă n-ar fi fost atât de prins cu lucrul pentru serial... era un refren familiar. Într-un anume fel, era ca un cor ce-l tot cânta și-l ducea cu mintea iar înapoi, până la Alicia. Dar era el oare răspunzător pentru ele toate? Oare chiar era vina lui? De ce nu se puteau adapta felului lui de viață? De ce trebuiau să fugă și să facă tot felul de nebunii? Acum, zăpăcita asta se măritase cu un om complet necunoscut. Scott se uită la ea cu uimire.

— Ce-o să faci acum, Gloria? abia aștepta să audă ce va spune.

— Nu știu. O să mă mut la Philadelphia săptămâna viitoare, cred. Îi cheamă George și trebuie să fie înapoi la New York până marți.

— Nu-mi vine să cred!

Scott își lăsă capul pe spate pe canapea și începu să râdă. Nu se mai putea opri. Îl auzea până și Sarah din biroul ei de alături și se simțea ușurată că nu țipa. O făcea foarte rar, dar ea asta-și închipuise că avea să-i provoace lui dispariția Gloriei.

— Tu și George trebuie să vă întoarceți la New York până marți... nu-i așa?

— Ei... păru ea încurcată. Cam așa ceva. Numai că știu că am un contract să joc în serial și-n anotimpul următor.

Adevărul era că ea își imaginase că el o va da afară, după ce sunase în acea noapte și, de frică, s-a măritat cu George. Habar n-avea ce-o să mai fie, totuși el fusese foarte drăguț cu ea, îi cumpărase un inel superb cu diamante în Miami și-i promisese că va avea grijă de ea îndată ce vor ajunge în New York. Îi promisese să-i găsească o slujbă ca prezentatoare de modă, iar dacă ea voia putea să joace și în piese de teatru, fie în niște reclame comerciale, ori filme sau seriale simple, ca cel la care era aici. Era un orizont nou care i se deschisese, iar faptul de a fi căsătorită cu un om care se ocupa de industria îmbrăcămintei în New York era o repartizare într-un rol nepotrivit pentru Gloria Wyman.

— Ce-o să se întâmple cu contractul meu? se uită ea rugător la

Scott și rămase aproape uluită când el începu să râdă din nou.

Totul era atât de absurd, încât nu se putea abține. N-o puteai lua în serios. Era ca și cum viața imita arta *in extremis*, iar el nu era chiar atât de nebun ca să nu remarce umorul situației.

— Știi ce-o să faci cu contractul tău, Gloria? O să-mi dai două episoade în două zile, azi și mâine, asta de dragul vremurilor mai vechi, și o să te omoram în cea mai dramatică scenă care s-a văzut vreodată. Apoi, ești liberă să pleci. Poți să te duci acasă în New York, cu George al tău și să faci zece copii, cu o singură condeie: primului să-i dai numele meu. Te scutesc de contract.

— Chiar? se uită ea uimită la el, iar el zâmbi amuzat.

— Da. Pentru că sunt un tip de treabă, ți-am dat atâta de furcă, ai lucrat mult și nu ți-am acordat destulă atenție. Eu îți sunt dator, iubito. Și acum pot să mă revanșez.

Era mulțumită că măcar se întorsese și nu plecase chiar de tot. Asta le va da posibilitatea să reînnoade totul inteligent. Chris o va ucide pe Kelly pentru că ea îl văzuse omorându-l pe ticălosul de vânzător de droguri. Iar epopeea putea continua apoi, la nesfârșit.

— Îmi pare rău, iubito, îi spuse el blând.

Și chiar îi era.

— Cred că nu prea sunt o partidă grozava în zilele astea. De fapt, n-am fost niciodată. Eu sunt căsătorit cu serialul ăsta.

— Nu-i nimic, zise Gloria și se uită aproape rușinată spre el. Nu ești supărat pe mine, nu?... pentru că am făcut ce am făcut... că m-am măritat, vreau să spun.

— Nu, dacă vei fi fericită.

Și exact așa simțea el.

Aventura ei cu Scott fusese un lucru trecător, știau amândoi. Însemna foarte puțin pentru oricare din ei, așa cum o dovedise ea, petrecându-și weekend-ul cu un străin în Miami, iar Scott bănuise corect că exact de asta se dusese ea acolo.

— Trebuie să sărut mireasa?

El se ridică, se ridică și ea, încă uluită de faptul că o lăsa să plece cu atâta ușurință. Se așteptase să fie furios, s-o dea afară, să n-o mai lase să joace fără să-i rezilieze contractul. Îi va fi mai ușor în felul acesta să-și găsească ceva de lucru la New York. Se întoarse spre el, gata să-l îmbrățișeze cu pasiune, de dragul vremurilor trecute, dar, în loc de asta, el o sărută ușor pe obraz, și, o clipă își dădu seama că o să-i fie dor de ea. Avea o anume dulceață care îi plăcuse la ea, o blândețe, se simțiseră atât de bine, puținul timp cât fuseseră împreună. Era apropiat de ea, erau prieteni buni, iar acum avea să fie din nou singur. Ar fi mai simplu să nu te combini cu cineva din serial. Fusese o greșeală pe care el n-avea s-o mai repete, un fel de indulgență extremă. Nu exista nici o femeie în viața lui, iar pentru

moment nici nu era măcar sigur dacă-i păsa.

— Ce-o să faci cu lucrurile pe care le ai la mine?

— Cred că o să trec să le iau, zise ea.

Uitase complet de asta. Nu era mare lucru, dar tot se aduna vreo valiză de haine pe care ea le lăsase la el în dulap.

— Vrei să mergi să le iei acum?

— Desigur. Trebuie să mă întâlnesc cu George la Beverly Wilshire la ora patru. Dar, am destul timp.

Mai era ceva în vocea ei, însă el se prefăcu a nu remarca. Pentru el, se terminase totul. Făcuse ce făcuse și nu-i purta ranchiună, dar nici n-o mai dorea.

Plecă împreună cu ea din birou, fiind sigur că toată lumea credea că ei se duceau la el acasă pentru „una scurtă". Îl pufni doar râsul. O conduse la el, o ajută să-și împacheteze, apoi o duse cu mașina la apartamentul ei.

— Vrei să revin? se uită ea trist la el, când își luă ultimele lucruri din valiza lui din lemn în care le aduseseră la ea, dar el clătină din cap.

O clipă mai târziu, el plecase, iar acel capitol din viața lui era încheiat.

IX

Când ajunse Darryl acasă după știrile de la ora șase, telefonul suna, iar ea puse imediat mâna pe el, chiar în momentul în care robotul începuse să intre în funcțiune. Vorbi repede la telefon, închise robotul și răspunse, mai ținând încă poșeta, ziarul și cele câteva lucruri pe care le cumpărase de la farmacie în drum spre casă, dar se opri brusc când îi auzi vocea. Era Patrick.

— Te simți bine? părea el nerăbdător și încordat, iar ea realiză dintr-o dată și de ce. Te-am sunat toată după-amiaza. De ce n-ai răspuns la telefon.

Fusese foarte îngrijorat toată ziua și o sunase încă de la prânz, dar nu răspunsese decât robotul. Era deja înnebunit de grijă pe la ora șapte, când, în fine, ea era acasă; și lui nici nu-i trecuse prin gând să o sune la birou. Nici ea nu dorise să-l sune. Îi trebuia timp să se gândească la el, cum să-i spună că nu făcuse avortul.

— N-am fost aici, spuse ea aproape cu remușcare, dându-și seama că trebuia să găsească repede o serie de scuze.

Ea hotărâse deja totul în legătură cu viețile lor în acea dimineață, dar el habar n-avea ce făcuse ea, încă mai presupunea că făcuse deja avortul.

— Unde ai fost? Te-au ținut la cabinet toată ziua? S-a întâmplat ceva?

Părea înnebunit și ei îi era milă de el, dar era în același timp și furioasă. El a vrut s-o lase pe ea să se descurce singură cu acest avort, încercase să-i spună că nu-i mare lucru, ceea ce era, sau ar fi fost. Era încă necăjită pe el.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Urmă o pauză lungă, o tăcere parcă fără sfârșit, apoi ea se hotărî să-i spună direct, să nu-l mai amăgească:

— Nu l-am făcut.

O clipă de liniște neîncrezătoare la celălalt capăt al firului și apoi, dintr-o dată el explodă în telefon:

— Ce? De ce? Ți s-a întâmplat ceva, e ceva rău cu tine, de nu se poate?

— Da, zise ea calm în timp ce se așeza.

Se simți deodată foarte ciudat, foarte obosită, toate emoțiile pe care și le reprimase toată ziua ieșiră brusc la iveală și se simțea copleșită în

timp ce-l asculta pe soțul ei.

— Ceva totuși s-a întâmplat. N-am vrut să-l fac.

— Deci m-ai fraierit, păru el îngrozit, apoi era și furios, ceea ce o supără și mai tare pe ea și o făcu să se enerveze și mai mult.

— Dacă vrei să-i spui așa. M-am hotărât că vreau să avem un copil. Mulți oameni ar fi flatați de acest lucru, mulțumiți, sau măcar un pic mai umani.

Amândoi știau că în această privință la el nu există omenie.

— Din păcate eu nu sunt unul dintre ei, Darryl. Nu sunt emoționat... flatat... cred că ești o nebună. Și cred că faci asta numai ca să mă duci pe mine într-un fel. Dar, ascultă fetițo! N-am să te las să-mi faci mie așa ceva.

— Despre ce vorbești? Parcă ești un nebun. Nu este o vendetă, pentru numele lui Dumnezeu... e un copil... știi, o persoană mică, făcută de mine și tine... ceva micuț și rozaliu, care mai și plânge din când în când. Mulți oameni se obișnuiesc cu asta, nu reacționează ca și cum viețile lor ar fi amenințate de vreun mare mafiot.

— Darryl, nu mă amuză deloc felul tău de umor.

— Iar eu sunt și mai puțin amuzată de sensul valorilor tale. Ce ți se întâmplă? Cum mă poți lăsa așa și să aștepți de la mine să mă duc pur și simplu și să fac un avort? Nu e chiar așa o procedură minoră cum îți închipui tu. Nu e un „nimic". E *ceva.* E un *mare ceva...* iar unul dintre motivele pentru care n-am vrut s-o fac a fost pentru că te iubesc.

— Asta-i porcărie și o știi și tu!

Părea amenințat, încolțit, extrem de înfricoșat de tot ce ea tocmai îi spusese, iar Darryl își dădu seama că ei nu vor rezolva această problemă la telefon, poate chiar nici în viitorul apropiat. El trebuia, mai întâi să se calmeze, să vadă cu ochii lui că acest copil nu-i va ruina viața. Dar mai întâi, amândoi trebuiau să înceteze să se mai certe.

— Ce ar fi să discutăm lucrul acesta cu calm când te vei întoarce acasă, zise ea înțelept, dar acum el era de-a dreptul iritat.

— N-avem despre ce discuta. Dacă nu-ți revii la normal și dacă nu faci avortul. N-am de gând să mai discut nimic cu tine până când nu faci asta. E clar?

Țipa la ea în telefon, de parcă era nebun.

— Patrick, încetează! Nu te mai frământa!

Îi vorbea ca unui copil care-și ieșise din fire, dar el nu era capabil să se calmeze. În camera lui de la hotelul din Detroit, tremura de furie.

— Să nu-mi spui tu mie ce să fac, Darryl! M-ai trădat!

— Nu te-am trădat, aproape c-o pufnise pe ea râsul, atât era el de absurd, dar adevărul era că nu era nimic de râs. A fost un accident. Nu știu cum s-a întâmplat și nici a cui vină a fost. Dar acum nu mai

contează. Nu te condamn nici pe tine, nici pe mine, nici pe nimeni altcineva. Vreau numai să am acest copil.

— Ți-ai ieșit din minți! Și nu știi ce spui!

Părea cineva pe care ea deja nu-l mai cunoștea și închise ochii încercând să rămână calmă.

— Cel puțin eu nu sunt isterică. De ce nu încetezi să te mai gândești la asta și o să vorbim din nou când o să vii acasă.

— Nu mai am nimic ce să-ți spun, până nu termini cu asta.

— Ce vrea să însemne acest lucru? deschise ea ochii din nou.

Era ceva ciudat în vocea lui, ceva ce ea nu mai auzise niciodată, un tip de răceală care o înfricoșa, și, trebui să-și spună ei însăși, că acesta nu era decât Patrick.

— Înseamnă exact ceea ce auzi. Eu sau copilul. Scapă de el! Acum! Darryl, vreau să te întorci mâine la doctor și să faci avortul!

O gheară îi strânse pentru o clipă inima, apoi se întrebă dacă vorbea serios, dar știa că nu putea fi așa. Nu o putea face să aleagă între copil și el. Era o nebunie. Și știa că de fapt nu asta voia să spună.

— Dragul meu... te rog... nu fi așa!... Nu mă pot întoarce. Nu pot. Pur și simplu nu pot s-o fac.

— Trebuie!

Părea și el să aibă lacrimi în ochi și ar fi vrut să-și pună brațele în jurul lui și să-l consoleze, să-i spună că totul va fi bine. Într-o zi, după ce se va naște copilul, va râde și el, amintindu-și cât de supărat a fost la început. Dar acum, numai la asta nu se putea gândi el:

— Darryl, eu nu vreau copilul!

— N-ai încă un copil. Relaxează-te și uită acest lucru câteva zile.

Se simțea și ea epuizată, dar mai calmă încă de când luase hotărârea.

— N-o să mă calmez până când nu scapi de el. Vreau să faci avortul!

Ea se așeză în tăcere, ascultându-l, pentru prima dată în aproape trei ani de zile incapabilă să-l înțeleagă. Incapabilă și nemaidorind să-l înțeleagă, ceea ce pe el îl enerva și mai tare. Nu putea promite că va face cum îi spunea el.

— Patrick... te rog..., spuse ea și i se umplură din nou ochii de lacrimi. Nu pot! Înțelegi?

— Tot ce înțeleg eu e ceea ce-mi faci tu mie. În mod deliberat, cu răutate, refuzi să iei în considerare sentimentele mele.

El nu-și amintea decât cât era de deprimat tatăl său de fiecare dată când mama lui rămânea însărcinată. Avusese două locuri de muncă ani de zile, apoi și-l luase și pe al treilea, până când, într-un târziu, ca o îndurare cerească, ajunsese parcă mort: avea ciroză. La vremea aceea, copiii se duseseră oricum și viața lui era sfârșită.

— Ție nu-ți pasă de ce simt eu, Darryl. Nu dai nici un ban pe mine.

Pe tine nu te interesează decât nenorocitul ăla de copil, plângea și el acum.

Darryl se întreba ce făcuse. Nu mai înțelegea nimic. Spusese că s-ar putea să-și dorească copii, într-un târziu, când se vor fi „ajuns", dar nu spusese niciodată că-i ura, nu spusese niciodată că în mod categoric nu-i va vrea nicicând.

— Ei, ei bine, n-ai decât să-ți ții copilul, Darryl! Dar nu mă mai ai pe mine..., oftă el în receptor, în timp ce plângea și ea ascultându-l.

— Patrick, te rog...

Dar în timp ce ea spunea aceste cuvinte, el închise iar ea ținea încă receptorul în mână. Nu-i venea să creadă că fusese atât de supărat, atât de turbat, iar următoarele două ore se tortură singură întrebându-se dacă să facă sau nu acel avort. Dacă însemna atât de mult pentru el, dacă-l speria atât de tare, ce drept avea ea să-l oblige să aibă un copil? Și totuși, ce drept avea să omoare un copil, numai pentru că un adult nu suporta ideea de a fi tată? Patrick se va obișnui. Va învăța să se acomodeze cu asta. Va descoperi până la urmă că nu-l va iubi mai puțin, poate chiar îl va iubi mai mult și viața lui nu se va sfârși. Nu putea să renunțe la copil, își aminti ea. Își aminti din nou, cum fusese când se dusese de dimineață la doctor să-și facă avortul, știa pur și simplu că nu putea. Va avea copilul, iar Patrick se va obișnui să accepte această idee. Ea își va lua toată responsabilitatea, iar el nu va face decât să stea la o parte, să se relaxeze și-l va ajuta să nu înnebunească.

Încă își mai spunea, îndreptându-se spre casă, la ora unsprezece, același lucru: nu va renunța la copil. Când ajunse acasă, după miezul nopții, ascultă mesajele de pe robot, ca să vadă dacă o mai sunase, dar nu, n-o sunase. Era încă necăjită, iar în ziua următoare la lucru se simți la fel de abătută, apoi sună la el la birou și întrebă când urma să sosească avionul. Era foarte bine: trebuia să sosească la ora două, iar ea avea suficient timp să-l aștepte la aeroport și să-l ia, sperând ca până atunci toată lumea să se fi calmat, iar viața se va întoarce la normal. Atât de normal cât putea să fie după o vreme. Mai devreme sau mai târziu, vor trebui să facă obișnuitele adaptări la noua ei situație de femeie însărcinată, așa cum făceau și alte cupluri, să cumpere cădiță de spălat copilul, să amenajeze un loc unde să stea el. Până și acest gând o făcea să zâmbească, în timp ce se întorcea de la lucru și se străduia să nu se mai gândească la ce va spune Steven.

Toată lumea stătea în studio și urmări cum Gloria fu ucisă în după-amiaza aceea. Chris o vizită la închisoare, prefăcându-se că era avocatul ei. Kelly trebuia să pară deosebit de surprinsă când îl vedea, iar câteva clipe mai târziu, nevăzut de gardianul care-i lăsase singuri într-o celulă, el își punea mâinile în jurul gâtului ei, o sugruma și ea

murea. Scoase niște zgomote minunate în timp ce Chris o strangula. A fost o scenă superbă, iar Scott fu deosebit de încântat de ei toți, privind cum jucau.

Veni apoi momentul să-și ia rămas bun de la Gloria, după ce se termină episodul, dar, deodată, toți începură să plângă. Ea jucase în serial un an de zile și avea să le fie tuturor dor de ea. Se lucra ușor cu ea, până și femeile o plăceau. Regizorul comandase șampanie și-i dăduseră și lui Scott o ceașcă, în timp ce el stătea deoparte și urmărea acest „episod" care părea atât de real, chiar George stătea și se uita la ei și se simțea stingherit. Până la urmă, Scott încercă să scape, dar Gloria îl văzu înainte ca el să iasă și se duse după el încet, îi spuse ceva ce nimeni n-auzi, el râse, ridică paharul spre ea, apoi se întoarse și-l ridică și spre George.

— Vă urez noroc la amândoi! O viață fericită în New York! Și nu uitați să ne mai scrieți și nouă, o tachină el pe Gloria.

O sărută pe obraz, în timp ce ea începu să plângă din nou, știind că își lua un mare risc căsătorindu-se cu George. El închiriase o superbă limuzină albă care să-i ducă de la studio la aeroport. Luau avionul spre New York chiar în acea seară, geamantanele ei erau deja împachetate și puse în mașină. Renunțase deja la apartament. Se uită tânguitor spre Scott, în timp ce el părăsea studioul, fără să se uite înapoi și se întoarse în biroul lui. Fusese o săptămână lungă pentru el, dar totul se sfârșise cu bine și avea de gând să-și ia și el, în fine, o săptămână liberă și să se mai odihnească, s-o ia un pic mai ușurel.

În timp ce Scott se îndrepta spre casă în seara aceea, după episod, Darryl era în drum spre aeroport. Nu se putea gândi decât la ceea ce-i va spune lui Patrick.

Tot ce văzu Darryl în timp ce-l privea pe Patrick coborând din avion, fu privirea lui întrebătoare în momentul în care o remarcă. Se îndreptă spre ea, fără să spună un cuvânt, cu ochii plini de răutate și de întrebări.

— De ce ai venit aici? strigă la ea încă furios, după conversația pe care o avuseseră la telefon cu o seară în urmă.

— Am vrut să vin să te iau, răspunse ea blând.

Încercă să-i ia valiza, să-i dea o mână de ajutor, dar el nu-i permise.

— Nu trebuia să faci asta! Mai bine n-o făceai.

— Hai, Patrick, fii cinstit!

— Cinstit? se opri el brusc în mijlocul aeroportului. Cinstit? Tu îmi ceri mie să fiu *cinstit*? După ceea ce mi-ai făcut tu mie?

— Eu nu-ți *fac* ție nimic. Încerc să fac tot ce este mai bine, să ne descurcăm cu ceva care ni s-a întâmplat. Ni s-a întâmplat *amândurora.* Și chiar cred că nu este cinstit să mă faci pe mine să mă simt așa de necăjită.

— Ceea ce faci tu însă este pentru mine mult mai rău.

O luă spre ieșire, în timp ce ea-l urmă, întrebându-se încotro se ducea. Ea-și lăsase mașina în garaj, iar el se îndrepta spre un taxi.

— Patrick, ce faci? Unde te duci?

Era deja lângă mașină, tocmai deschisese ușa unui taxi.

— Ce faci?

Stătea acolo, uitându-se fix, cuprinsă de panică. El se comporta ca o persoană necunoscută, iar ea era îngrozită de tot ceea ce se întâmpla. Nu înțelegea.

— Patrick...

Șoferul îi privea pe amândoi cu o iritare evidentă.

— Mă întorc la apartament.

— Și eu. De aceea am venit la aeroport...

— ...ca să iau lucrurile. Ea am închiriat o cameră la hotel până când tu o să-ți vii în fire.

O șantaja. O părăsea până când va scăpa de copil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Patrick... te rog...

Dar el îi trânti portiera în nas, o încuie, îi dădu șoferului adresa, iar o clipă mai târziu, taxiul făcu la dreapta. Ea rămase acolo, uitându-se după el, nevenindu-i să creadă, întrebându-se încotro o va lua viața ei.

Nu-i venea să creadă ce-i făcea și că o va părăsi cu adevărat. Dar când ajunse la apartament, el își împachetase deja trei valize, două rachete de tenis, crosele de golf și încă o valiză întreagă, plină de hârtii.

— Nu-mi vine să cred că tu faci așa ceva, se uită ea la el cu o neîncredere totală. Nu poți fi serios.

— Sunt, zise el cu răceală. Sunt chiar foarte serios. Ai cât de mult timp vrei ca să te hotărăști. Poți să mă suni la birou. Nu mă întorc decât după ce scapi de copil.

— Și dacă nu?

— Mă voi întoarce să iau restul lucrurilor când o să-mi spui.

— E chiar așa de simplu?

Ceva în interiorul ei începea să clocotească de furie, dar pe de altă parte, ar fi vrut să se târască parcă într-o gaură din pământ și să moară, însă teroarea nu i se vedea pe față în timp ce se uita la soțul ei:

— Te comporți ca un nebun. Sper că știi că asta faci.

— Nu știu. În ce mă privește pe mine, tu ai distrus complet bazele de încredere și decență ale acestei căsătorii.

— Pentru că port copilul nostru?

— Făcând cu totul împotriva felului în care simt eu.

Era atât de îngâmfat și de afectat încât ea vru să-l pocnească.

— Bine. Eu sunt umană. M-am schimbat. Dar cred că putem amândoi să facem asta. Avem o mulțime de lucruri de oferit unui copil. Și cred că oricine ar gândi așa, după toate standardele normale.

— Eu nu vreau un copil!

— Iar eu nu vreau să am un avort numai pentru că tu crezi că nu-ți plac copii și nu vrei să se interpună în excursia noastră în Europa.

— Nu aici e problema, se uită el la ea, ca și cum era foarte insultat. Excursia în Europa n-are nimic de-a face cu asta. E vorba despre tot. Acest copil va călca în picioare tot stilul nostru de viață pentru care ne-am chinuit atâta, iar eu nu vreau să las ca acest lucru să se întâmple dintr-un capriciu sau pentru că ție ți-e prea frică să faci un avort.

— Nu mi-e prea frică, fir-ar al dracului! țipă ea la el. *Vreau copilul*! Încă n-ai înțeles acest lucru?

— Tot ce am înțeles este că faci asta numai ca să-mi faci în ciudă mie.

În ochii lui era o nuanță de perfidie, de trădare totală.

— De ce să-ți fac eu așa ceva? întrebă ea, în timp ce el se uita din nou prin garderobă să se asigure că nu-și uitase nimic din ce voia să-și ia.

— Nu știu, încă nu-mi dau seama.

— Și chiar îmi spui că dacă vreau să țin copilul o să mă părăsești pentru totdeauna?

El dădu din cap și se uită în ochii ei, iar Darryl nu putu decât să clatine din cap și să se așeze pe scări, sus, în timp ce el își târa bagajele.

— Chiar mă părăsești, nu? începu ea să plângă din nou, în vreme ce stătea pe scări, privindu-l cum își căra bagajele, incapabilă să creadă că pleca, dar el exact asta făcea.

După doi ani și jumătate de căsătorie, o părăsea pentru că ea avea un copil, copilul lui. Era greu de crezut, și mai greu de înțeles, dar ea se uita la el ca neîncredere, în vreme ce-și căra ultima valiză la mașină și când se întoarse se uită la ea prin ușă:

— Anunță-mă ce hotărâre ai luat!

Ochii lui erau ca de gheață, fața foarte calmă, în timp ce ea plângea cu suspine și se îndreptă spre el.

— Te rog, nu fă asta!... Am să fiu bună, promit... Nici n-am să-l las să plângă... Patrick, te rog... Nu mă face să renunț... Nu mă părăsi... Am nevoie de tine...

Se agăță de el ca un copil, iar el se dădu un pas înapoi, ca și cum îl revolta, ceea ce pe ea n-o făcu să simtă decât și mai multă panică.

— Revino-ți, Darryl! Ai o alegere de făcut. Este la latitudinea ta.

— Nu! Nu este! plângea ea, aproape fără să se mai poată controla. Îmi ceri să fac ceea ce nu pot.

— Poți face tot ce vrei, îi spuse el rece, iar ea se întoarse spre el cu o privire de furie.

— Și tu la fel. Te-ai putea obișnui, dacă ai vrea.

— Tocmai asta-i problema, zise el în timp ce se uita la ea, ți-am spus deja, Darryl, că nu vreau.

Își luă rachetele de tenis, apoi, privind-o pentru ultima dată, fără să-i mai spună vreun cuvânt, închise ușa după el. Darryl rămase acolo, uitându-se în gol, la locul unde fusese el. Era greu de crezut ce-i făcea el. O părăsea.

X

Nu mai mirosea a costiță când se trezi ea în acea duminică dimineață, nu era tăvița cu micul dejun care s-o aștepte, nu mai era omleta făcută cu mâini iubitoare, nu mai mirosea frumos, nu mai erau sunete plăcute și zgomote prietenești. Nu mai era nimic. Doar liniște. Era singură. Această constatare o izbi ca o greutate în inimă de îndată ce se trezi. Se învârti în pat, uitându-se după el, apoi brusc își aminti că Patrick o părăsise.

Anunțase la birou că era bolnavă și nu putuse veni să pregătească știrile cu o seară în urmă. Fusese prea supărată ca să se mai ducă undeva, stătuse doar întinsă în pat și plânsese, până când, într-un târziu adormise, cu luminile aprinse. Se trezise în jur de trei noaptea, își scosese hainele, stinsese luminile, își pusese cămașa de noapte, iar acum, când se trezea, se simțea ca un alcoolic care se trezește dintr-o beție de două săptămâni. Ochii îi erau umflați, gura uscată, își simțea stomacul în gât și corpul parcă plin de vânătăi. Fusese o noapte de iad, un iad care dura de o săptămână. Fusese o perioadă cumplită, de zece zile, încă de când descoperise că era însărcinată. Și încă mai avea posibilitatea să facă o alegere, acea posibilitate pe care i-o dăduse el, încă mai putea face avortul și el să se întoarcă. Dar dacă ar fi făcut-o, ce-ar mai avea acum? Resentimente reciproce, furie, până la urmă, ură. Știa că dacă ar renunța la copil pentru el, până la urmă l-ar urî, iar dacă n-o făcea, el îi va purta întotdeauna pică. Într-o singură săptămână, își distruseseră căsătoria pe care o consideraseră întotdeauna ca fiind foarte decentă.

Stătu în pat multă vreme, gândindu-se la el și întrebându-se ce-l determinase pe el să facă așa, să se comporte așa. Era clar că amintirile din copilăria lui erau mult mai dureroase decât își dăduse ea seama, fusese cu adevărat traumatizat, nu numai întors pe dos, de perspectiva de a avea copii. Nu era ceva care să se poată schimba peste noapte, ori poate niciodată. El ar fi vrut să schimbe complet tot ceea ce trăise în copilărie, ceea ce făcuse prin această plecare a lui.

Telefonul sună și o clipă ea se rugă să fie Patrick la telefon: își revenise, se răzgândise... o voia... și pe copil... Ridică receptorul cu o mormăitură plină de speranțe și cu o privire deprimată. Era mama ei. Suna cam o dată la câteva luni, iar acum lui Darryl nu-i făcea nici o plăcere să stea de vorbă cu ea.

Conversațiile lor, întotdeauna, se învârteau în jurul faptelor strălucite pe care le făcea sora ei, care, în ce-o privea pe Darryl, erau puține, iar apoi nu mai existau decât diverse referiri neplăcute legate de Patrick. Mai mult decât orice, mama ei făcea mereu comentarii nu prea voalate legate de numeroasele cusururi ale lui Darryl: că nu sunase, că nu venise acasă de Crăciun de ani de zile, că uitase de ziua de naștere a tatălui ei, ziua de aniversare a părinților ei, că se mutase în California, că se căsătorise cu cineva care lor nu le plăcea și culminând cu faptul că n-avea copii. Cel puțin, mama ei renunțase la ideea de a o mai întreba dacă ea și Patrick se duseseră la doctor.

Darryl o asigură că totul era bine, îi ură cu întârziere felicitări pentru ziua ei de naștere, pentru săptămâna trecută, dându-și seama că iarăși uitase și-i spusese mamei ei că lucrase atât de mult că nu-și amintise nici ce zi era. Nu scoase nici o vorbă despre problemele pe care le avea ea.

— Ce mai face tata? reuși ea să întrebe, numai ca să i se spună că el îmbătrânea și că, cumnatul ei tocmai își cumpărase un nou Cadilliac și s-o întrebe ce fel de mașină conducea Patrick, un BMW. Ce fel de mașină era asta? A, o mașină *străină* și Darryl încă mai avea mașina aceea ridicolă, veche, pe care o avea încă de la colegiu? Mama ei admise că era surprinsă de faptul că Patrick nu-i cumpărase și ei o mașină decentă. Sora ei avea deja două mașini acum: un Mercedes și un Chrysler.

Era o conversație care ținea neapărat să irite în orice fel, și reușea. Darryl spuse doar că totul era bine, că Patrick ieșise să joace tenis. Ar fi fost foarte bine să aibă o mamă cu care să poată sta de vorbă, cineva pe al cărui umăr să poată plânge, cineva care să-i ridice moralul. Mama ei însă, nu era interesată decât să țină socoteala, să fie la curent cu ce mai făceau ei și, de îndată ce auzise suficient, îi spuse lui Darryl să-i transmită „toate bune” lui Patrick și închise, fără să-i fi oferit niciun fel de consolare fiicei ei.

Telefonul sună din nou, dar de data asta Darryl nu mai răspunse. Ascultă apoi robotul și constată că fusese Donna, însă nu era sigură dacă voia să vorbească până și cu ea. Voia să fie singură, să-și poată linge rănile, iar singura persoană cu care într-adevăr ar fi vrut să vorbească era Patrick. Însă el nu sună toată ziua aceea, nici seara, iar Darryl stătu singură, îmbrăcată într-un halat de baie și se propti în fața televizorului, îndurerată pentru ea însăși, plângând.

Telefonul sună din nou și de data asta îl ridică fără să se mai gândească. Era Donna care o suna de la serviciu s-o întrebe ceva, dar își dădu seama imediat că ceva se întâmplase. Darryl avea o voce cumplită.

— Ești bolnavă?

— Mai mult sau mai puțin... murmură ea, dorindu-și să nu fi

răspuns la telefon.

Răspunse la întrebările pe care i le puse Donna privitoare, la activitatea de la birou, apoi, Donna păru să ezite, vru s-o întrebe din nou dacă se simțea bine. În ultimul timp simțise că Darryl era foarte tulburată.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu... eu...

Darryl era mișcată de întrebarea ei.

— Mă simt bine.

Vocea Donnei era plină de blândețe la celălalt capăt al firului:

— Nu mi se pare că e chiar așa.

La rândul ei, numai ascultând-o, Darryl începu să plângă.

— Mda... smârcâi ea tare în receptor, simțind că e o nebunie să se dea de gol atât de repede, dar pur și simplu nu se mai putea preface.

Îi era prea greu, prea cumplit acum, după ce el o părăsise. Tot nu-i venea să creadă că-i făcuse una ca asta, și-și dorea pe cineva în jurul căruia să-și pună brațele.

— Cred că până la urmă nu mi-e chiar așa de bine, râse ea printre lacrimi, oftând, iar Donna se tot întreba ce se întâmplase.

Apoi, Darryl se hotărî să-i spună. N-avea pe nimeni altcineva să-i spună și se gândi că ea și Donna avuseseră o legătură foarte plăcută, prietenească, de ani de zile de când lucrau împreună:

— Patrick și cu mine... el... noi... m-a părăsit...

Ultimele cuvinte nu fură decât un smiorcăit, apoi ea începu să plângă de-a binelea și Donnei îi păru foarte rău de ea. Știa cât sunt de dure aceste lucruri. Trecuse și ea prin asta, de aceea nu mai ieșea decât cu tineri acum. Voia numai să se distreze, să se simtă bine, nu-i mai trebuiau inimi îndurerate și dureri de cap.

— Îmi pare rău, Darryl. Îmi pare foarte rău. Pot să te ajut cu ceva?

Darryl clătină din cap, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

— Nu. O să mă descurc.

Dar când?... Se va întoarce oare?... Ea se ruga ca el să-și revină.

— Sigur că o să te simți bine, o încurajă Donna. Știi, oricât am crede noi că nu putem trăi fără ei, adevărul e că putem. De azi în șase luni, poate-ți va părea bine că s-a întâmplat așa.

Cuvintele n-o făcură decât să plângă și mai tare.

— Mă îndoiesc.

— Așteaptă și ai să vezi, vorbi ea cu convingere, dar Darryl știa ceva pe care Donna nu-l cunoștea. Peste șase luni s-ar putea să ai o aventură romantică, cu cineva pe care încă nici nu-l cunoști.

Brusc, auzind aceste cuvinte, Darryl începu să râdă. Imaginea era de-a dreptul comică. În șase luni, va avea mai mult de șapte luni.

— Mă îndoiesc, își suflă ea din nou nasul și oftă.

— Cum poți fi așa de sigură?

Darryl deveni din nou serioasă:

— Pentru că voi avea un copil.

Se așternu o clipă de tăcere la capătul celălalt al firului, în timp ce Donna înghițea în sec auzind ceea ce tocmai îi spusese, după care se auzi un fluierat prelung:

— Asta chiar că pune totul într-o lumină complet diferită. El știe?

Darryl ezită, dar doar pentru o fracțiune de secundă. Trebuia să vorbească cu cineva, Donna era înțeleaptă, deșteaptă și Darryl știa că poate avea încredere în ea.

— De asta a plecat. Nu vrea copii.

— O să se întoarcă, păru Donna încrezătoare. Reacționează așa numai pe moment. Poate că nu e decât speriat.

Avea dreptate. Era îngrozit, dar Darryl nu era complet convinsă că își va reveni vreodată. Ar fi vrut ca el să-și revină. Își dorea asta mai mult ca orice altceva, dar era greu să recunoască că așa ceva s-ar putea întâmpla, că el ar putea reveni. Era același om care-și părăsise familia și nu se mai întorsese niciodată. De fapt, era sigură că nici măcar n-o să-i fie dor de ei. Odată ce se hotărâse, era capabil să renunțe la un lucru care-i fusese drag cândva, dacă asta corespundea scopurilor lui.

— Sper să ai dreptate, oftă din nou Darryl, cu respirația încă întretăiată de suspine, ca un copil care plânsese.

Apoi, se gândi la altceva:

— Nu spune, te rog, nimic la serviciu.

Îi era încă greu să facă acest pas, să anunțe acest lucru. Voia mai întâi să pună la punct lucrurile între ea și Patrick. Ar fi mai ușor dacă el s-ar întoarce acasă și lucrurile ar începe că se calmeze. Atunci ea, le-ar spune tuturor că avea să aibă un copil, dar până atunci n-avea rost să-i neliniștească dacă avea sau nu să-și ia vreun concediu medical.

— N-am să suflu nici un cuvânt, se grăbi Donna s-o asigure. Ce vei face? O să pleci de la serviciu sau o să-ți iei concediu medical?

— Nu știu. Nu m-am gândit încă la asta. O să-mi iau probabil un concediu.

Dar dacă Patrick pleca, dar dacă rămânea singură? Cum avea să aibă grijă de copil și să meargă la serviciu? Nici la asta nu se gândise încă. Dar, orice ar fi, știa că se hotărâse deja și că la copil nu va renunța.

— Ai destul timp. Ai dreptate. Nu spun nimic. N-am face decât să-i îngrijorăm.

Avea o meserie bună, poate chiar una grozavă. Era o meserie pe care Donna nu și-ar dori-o niciodată, la care n-ar ajunge, pentru că cerea prea multă responsabilitate, dădea prea multe dureri de cap, dar

știa că Darryl era bună la asta și știa de asemeni că-i plăcuse întotdeauna. Adevărul era că această meserie fusese ideea lui Patrick, însă lui Darryl îi plăcuse, chiar dacă încă mai tânjea după ceva mai ezoteric. Să lucrezi în fiecare zi cu știri era un lucru destul de brutal, resimțeau cu toții, uneori, deprimarea pe care le-o provocau știrile ce li se transmiteau. Erau mereu lângă ororile pe care omul le comitea împotriva omului, tragediile declanșate de natură și doar foarte rar, din când în când, mai aveau și ei un moment de delectare cu câte o povestioară mai fericită. Dar exista o satisfacție în faptul că își făcea bine meseria și Darryl știa asta, precum știau toți ceilalți.

— Stai liniștită, Darryl! Nu lăsa toată porcăria asta să te copleșească. Oricum, până la urmă, meseria o s-o aranjezi tu cumva, copilul va veni atunci când îi e sorocul, Patrick probabil că se va întoarce peste vreo două zile, cu brațele pline de trandafiri roșii și cu vreun cadou, dorind să se prefacă că nu te-a părăsit niciodată.

— Sper să ai dreptate.

Închise după câteva minute, la fel și Donna. Nu știa ce va face Patrick. Donna îl întâlnise de câteva ori, fusese impresionată de el, dar, în adâncul inimii ei, nu-l plăcuse niciodată. Era ceva rece și prea calculat în acest bărbat. Se uita prin tine, ca și cum era nerăbdător să vadă pe altcineva, niciodată nu crezuse că era la fel de cald și de modest ca Darryl. În ce o privea pe Darryl, din primul moment în care o văzuse, Donna o plăcuse. Îi părea rău pentru ea acum. Era foarte dur să fii însărcinată și să ai un soț care te părăsește. Nu era cinstit și ea nu merita așa ceva.

Nu merita, dar nici n-avea ce face. N-avea cum să-l aducă înapoi ori cum să-l facă să se răzgândească.

Mai târziu, în acea noapte, Darryl se așeză în fața televizorului cu ochii plini de lacrimi și plânse din nou. Adormi până la urmă pe canapea și nu fu trezită decât de melodia sobră a imnului național care semnala închiderea programului. Nu voia să se ducă sus, în patul gol. Era prea deprimant. Iar dimineață, când se trezi, primele raze de soare intrară pe fereastră. Auzea păsărelele ciripind afară, era o zi frumoasă, dar ea se simțea de parcă avea un elefant în inimă în timp ce stătea întinsă pe canapea și se gândea la Patrick. De ce îi făcea ei asta? Și lui însuși? De ce îi priva pe amândoi de ceva care era atât de important? Era ciudat cum după ce se resemnase că nu va avea niciodată copii, acum, pe neașteptate, voia să sacrifice totul pentru acesta, pe care îl purta. Era atât de ciudat, își zise ea în timp ce se ridică ușor și se așeză din nou pe canapea, simțindu-se ca bătută. Fiecare bucățică din corpul ei o durea, avea ochii umflați de cât plânsese în seara trecută. Când se duse la baie, o clipă mai târziu, suspină văzându-și chipul în oglindă. „Nu contează că te-a părăsit”, murmură ea imaginii pe care o vedea, umplându-i-se din nou ochii de

lacrimi.

Nu exista speranță. Nu putea decât să plângă. Se spălă pe față și pe dinți, apoi își perie părul, își puse jeanșii și un pulover vechi de-al lui Patrick. Era un mod de a fi aproape de el. Putea să-i poarte măcar lucrurile, dacă nu-l putea avea pe el.

Își făcu o bucată de pâine prăjită, fără tragere de inimă, își încălzi cafeaua din zațul din ziua precedentă. Avea un gust îngrozitor, dar ei nu-i păsa. Luă numai o gură, apoi se așeză și privi în gol, gândindu-se din nou la el și de ce oare o părăsise. Mintea ei părea că nu mai are decât o singură preocupare.

Când sună telefonul, ea sări imediat în picioare, alergă, ridică receptorul cu respirația reținută și foarte emoționată... venea acasă... trebuia să vină... Cine altcineva putea să sune la ora opt într-o duminică dimineață?

Dar când răspunse, era o voce chinezească, iar ea închise de îndată ce auzi. Fusese o greșeală.

Se învârti prin apartament vreo oră întreagă, adună lucruri, le puse apoi în dulapuri, sortă lenjeria. Dar majoritatea lucrurilor erau ale lui și ea începea să plângă de câte ori vedea unul. Nimic nu mai era ușor acum. O rănea totul, totul îi amintea de ceea ce se întâmplase, până și faptul de a fi în apartament singură, fără el, părea dintr-o dată foarte dureros. Pe la ora nouă deja nu mai rezistă și se hotărî să iasă la plimbare. Nu știa unde să se ducă, dar voia să se ducă undeva. Să ia aer, să scape de lucrurile lui, de goliciunea camerelor, care o făceau să se simtă atât de singură. Își luă cheile, închise ușa în urma ei, se îndreptă spre partea din față a complexului.

Nu-și mai ridicase corespondența de două zile, dar nu-i păsa. Avea totuși ceva de făcut în timp ce se plimba. Se opri la cutia poștală și se lipi de perete, răsfoi notele de plată și cele două scrisori pentru Patrick. Nu era nimic pentru ea, puse totul la loc în cutie, apoi se îndreptă încet spre mașina ei, gândindu-se că ar fi mai bine să iasă undeva cu mașina.

Își lăsase mașina în fața complexului cu o zi în urmă. Remarcase o camionetă din lemn parcată lângă a ei și se apropie să-l vadă pe omul care lua o bicicletă din ea. El era încins și umed, arăta de parcă ar fi mers pe bicicletă de dis-de dimineață, iar el se întoarse și se uită la ea. Păru că o fixează o vreme, ca și cum încerca să caute în mintea lui, să-și amintească de unde o știa, apoi zâmbi și-și aminti exact unde o mai văzuse. Avea o memorie fantastică pentru astfel de lucruri, pentru detalii inutile, fete pe care le vedea o singură dată, nume ale oamenilor pe care n-avea să-i mai întâlnească nicicând. Nu știa numele ei pentru că n-o cunoscuse practic niciodată, dar își aminti brusc că ea era fata aceea frumoasă pe care o văzuse la Supermarket cu câteva, săptămâni în urmă. Își aminti și faptul că era măritată.

— Hei, bună!

El își puse bicicleta lângă ea, iar ea se trezi uitându-se direct în niște ochi albaștri, calzi și prietenoși. Presupuse că avea în jur de patruzeci de ani, avea o privire oarecum fericită, prietenoasă, pe care i-o dădeau cutele de sub ochi. Semăna cu cineva care se bucura de viață și se simțea bine cu el și cu oamenii din jurul lui.

— Bună! vocea ei era foarte scăzută, iar el remarcă faptul că ea arăta diferit față de săptămâni în urmă când o văzuse.

Arăta obosită și palidă și se întreba dacă nu cumva muncea prea mult, sau poate fusese bolnavă. Arăta epuizată, ca cineva care trecuse printr-un necaz foarte greu. I se păruse robustă, plină de sănătate, când o întâlnise la alimentară, în mijlocul nopții, dar, oricum, chiar și așa era foarte frumoasă și el era încântat s-o vadă.

— Locuiți aici?

Se trezi dintr-o dată dorind să stea de vorbă cu ea, să afle cât mai multe despre ea. Era ciudat că drumurile lor se întâlneau din nou. Poate că și destinele lor erau cumva împletite, se tachină el însuși, în vreme ce-o admira. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult, cu excepția, desigur, a faptului că-și amintea, în vreme ce-i zâmbea, că asta ar însemna să-și împletească destinul și cu soțul ei.

— Mda. Locuim aici, zâmbi ea. Locuim în una din acele două case de la capătul străzii. Eu nu parchez de obicei aici, dar v-am mai văzut aici mașina. E grozavă.

O admirase de mai multe ori, neștiind cui aparținea.

— Mulțumesc. Și eu o iubesc. Am văzut și mașina dumneavoastră pe aici, își dădu el seama acum că era a ei.

Îi plăcuse întotdeauna micuțul ei Ford decapotabil, de câte ori îl remarcase, dar, acum își dădea seama că o mai văzuse o dată la complex, înainte, de la distanță. Era un bărbat înalt, frumos, cu părul roșu, și erau amândoi într-o mașină plicticoasă, din acelea tip Mercedes sau Porsche. Își dădu seama în timp ce se gândea că era probabil soțul ei. Făceau o pereche foarte frumoasă, dar ea îi făcea o impresie mai plăcută, încă de când o văzuse la Supermarket. Femeile singure erau mult mai atrăgătoare, prezentau mai mult interes pentru el, decât cuplurile frumoase.

— E plăcut să vă reîntâlnesc, spuse el și-l pufni râsul. Te face să te simți ca un copil care întâlnește alți oameni, nu-i așa?... Bună!... Pe mine mă cheamă Scott... Pe tine cum te cheamă?... Hei, mergi la școala de aici?

Spusese toate acestea pe tonul unui școlar și începură amândoi să râdă pentru că avea dreptate. Căsătorită sau nu, era o fată frumoasă, iar el era un bărbat care era deja evident pentru amândoi, o plăcea.

— Asta îmi aduce aminte, întinse el o mână spre ea, încă mai ținând cu cealaltă bicicleta,... mă cheamă Scott Robinson și ne-am

întâlnit acum vreo două săptămâni la Supermarket pe la miezul nopții. Era cât pe ce să dau cu căruciorul peste dumneavoastră, iar dumneavoastră scăpaserăți vreo paisprezece pachete de șervetele pe jos.

Zâmbi și ea, aducându-și aminte, în vreme ce-i întinse la rândul ei mâna.

— Mă numesc Darryl Adamson.

Își strânseră mâinile cu un zâmbet solemn, gândindu-se cât era de ciudat că-l întâlnea din nou. Își amintea acum și ea, deși doar vag. Întreaga ei viață se schimbase de atunci. Totul... Bună, sunt Darryl Adamson și toată viața mea e distrusă... Soțul meu m-a părăsit... Eu voi avea un copil...

— E plăcut să vă revăd, încercă ea să fie politicoasă, dar ochii ei erau foarte triști.

Numai când te uitai la ea îți venea să-ți pui brațele în jurul ei.

— Pe unde vă plimbați cu bicicleta? se strădui ea să-i spună ceva, pentru că simțea că el dorește să continue conversația.

— A... pe aici, pe acolo... Am fost până la Malibu în dimineața asta. A fost într-adevăr foarte frumos. Uneori cobor până acolo pe jos, merg pe plajă, ca să mai îmi limpezesc creierii după ce am lucrat toată noaptea.

— Faceți asta des? încercă ea să pară interesată, deși nici ea nu era sigură de ce.

Știa numai că el părea un tip destul de drăguț și prietenos, care nu voia să-i rănească sentimentele. Era ceva la el, ceva care o determina să rămână acolo, lângă el, să stea de vorbă așa, despre nimicuri. Era ca și cum, stând aproape de el, se simțea mai în siguranță pentru o vreme, și nimic îngrozitor nu putea să i se întâmple. El putea da acel tip de sentiment care putea să stăpânească situațiile și-n vreme ce vorbea cu el, el se uita fix în ochii ei. Ceva i se întâmplase în ultimele săptămâni, era sigur de asta. Habar n-avea ce, dar ea se schimbase. Părea confuză. O confuzie care-i venea de undeva din interior. Îi părea rău pentru ea, se simțea trist, văzând-o așa.

— Mda. Lucrez până târziu. Foarte târziu. Dar dumneavoastră? Vă cumpărați întotdeauna alimentele la miezul nopții?

Ea râse când auzi întrebarea, dar de fapt asta făcea, de câte ori uita să cumpere ceva mai devreme, îi plăcea să facă cumpărăturile seara târziu, după ultima emisiune informativă. Era relaxată, dar încă în stare de veghe de la lucru, iar magazinul era întotdeauna gol.

— Da. Uneori, Da. Termin lucru la unsprezece jumătate. Lucrez la emisiunea informativă de la sfârșitul zilei și la cea de la ora șase. E o oră bună la care să mergi la cumpărături.

El părea amuzat:

— La ce rețea lucrați?

Ea îi spuse, iar el râse din nou. Poate că destinele lor chiar se încrucișau.

— Știți că lucrăm în aceeași clădire?

Deși n-o văzuse niciodată acolo, serialul lui se turna la trei etaje diferență de biroul ei.

— Eu lucrez la un serial de zi, cu trei etaje deasupra biroului de știri.

— E amuzant, era și ea plăcut surprinsă de această coincidență, deși mai puțin încurajată de acest lucru decât era el. La ce serial?

— „*Viața merge înainte*”, spuse el imediat, încercând să nu dea cuvintelor o prea mare importanță și totuși să înțeleagă clar că „*Viața*” era copilul lui.

— E un serial bun. Îmi plăcea și mie să-l urmăresc când aveam timp, înainte de-a merge la muncă pentru știrile de seară.

— De când lucrați acolo? păru el intrigat, plăcându-i să stea lângă ea, acolo în stradă.

Putea să-și imagineze și ce șampon avea, după mirosul pe care îl avea părul ei. Părea atât de curată, de strălucitoare și modestă, iar lui, deodată, îi trecură prin cap numai lucruri prostești, cum ar fi, de exemplu, dacă se parfumase sau nu, și dacă da, cu ce anume și dacă lui i-ar plăcea acel parfum.

— De trei ani, răspunse ea. Făceam niște emisiuni speciale și o altă emisiune despre filme. Lucrez în domeniul producției. Dar apoi am avut această șansă să lucrez la știri... vocea i se stinse ca și cum nu era sigură de acest lucru, iar el se întrebă oare de ce.

— Îți place?

— Uneori. E cam sumbru, câteodată mă și deprimă, dădu ea din umeri ca și cum s-ar acuza pentru o slăbiciune intrinsecă.

— M-ar deprima și pe mine. Eu nu cred că aș putea să fac așa ceva. Mai degrabă aș face cu totul altceva... o crimă... un viol, un incest. Acea esență de lucruri mari pe care populația Americii le iubește, zâmbi el din nou și se lipi de bicicletă, în timp ce ea râse o clipă, apoi păru puțin mai eliberată de griji și mai veselă, așa cum fusese prima oară când o văzuse el.

— Ești scriitor?

Nu știa de ce-i punea această întrebare, dar era ușor de vorbit cu el și ea n-avea pe nimeni altcineva, n-avea nimic altceva de făcut în acea duminică dimineață.

— Da sunt, răspunse el, dar nu eu scriu scenariile de cele mai multe ori. Eu mă ocup numai de linia generală a întregului spectacol, pe margine.

Ea își imagina că el era, de fapt, cel care concepuse și avusese ideea de bază a acestui serial, dar nu voia s-o spună.

— Trebuie să fie plăcut. Și eu îmi doream să scriu cândva, demult,

dar, până la urmă, mă simt mai bine ca producător.

Sau cel puțin, asta spusese Patrick, dar de îndată ce se gândi la el, ochii i se întristară iar și, privind-o, Scott remarcă acest lucru.

— Pot să pun pariu că te-ai descurca dacă ai încerca. Multă lume își închipuie că a scrie e un mare mister, cum este matematica de exemplu, dar de fapt, nu este.

În timp ce vorbea, aproape că o vedea cum dispărea din fața lui, înapoi în tristețea ei inițială. O clipă, nici unul dintre ei nu vorbi. El se uită la ea, apoi clătină din cap, străduindu-se să se gândească din nou la scris, ori să și-l scoată din minte pe Patrick.

— Nu cred că aș putea scrie, se uită ea trist la el, iar el vru să se apropie și s-o atingă.

— Poate ar trebui să încerci. E o extraordinara ușurare, câteodată..., oricare ar fi fost motivul, frământându-te și făcându-te să te simți trist.

Îi transmise în gând toate cele bune, dar nu putu să spună nimic. Erau, în fond, niște străini, iar el nu-și putea permite s-o întrebe ce-o făcea atât de nefericită.

Ea deschise ușa mașinii, se uită spre el înainte de-a intra în Ford-ul ei. Era ca și cum îi părea rău că pleacă, dar nu știa ce să-i mai spună. Mica lor conversație se sfârșise și ea se gândi că ar trebui să plece, dar nu era exact ceea ce-și dorea.

— Poate ne mai revedem cândva..., zise ea încet, în timp ce el dădu din cap.

— Sper și eu, zâmbi el, în ciuda verighetei pe care o avea ea pe deget, ceea ce era ceva foarte rar pentru el, dar și ea era o ființă rară.

Fără ca măcar să o cunoască mai bine, știa asta...

În vreme ce ea se îndrepta, el rămase cu bicicleta alături, privind-o.

XI

Patrick o sună până la urmă, înainte ca ea să plece la serviciu. La vremea aceea, era deja disperată, pentru că nu mai știa nimic despre el, și-i tresăltă inima când îi auzi vocea la telefon, dar apoi o simți ca de plumb, când el îi spuse că avea nevoie de celălalt aparat de bărbierit al lui.

— Dacă-l aduci la tine la serviciu astăzi, o să-l iau cândva când merg spre lucru mâine dimineață. Cel pe care îl am eu tocmai s-a stricat.

— Îmi pare rău să aud asta, încercă ea să se abțină, să nu-i arate cât era de deprimată. În rest, tu ce mai faci?

— Bine, spuse el rece, dar tu?

— Mi-e bine. Mi-e dor de tine.

— În aparență, nu suficient. Doar, dacă s-a întâmplat ceva între timp și eu nu știu.

Se întorcea iarăși de unde pornise. Pentru el nu exista nici un compromis, nici o schimbare, nici un semn de îndoiosare, iar Darryl se întreba deodată dacă nu cumva Donna nu avea dreptate și dacă, căsătoria lor nu era de fapt sfârșită. Era greu de crezut, dar la fel de greu de crezut era faptul că el plecase de acasă din cauza copilului.

— Îmi pare rău că mai gândești așa, Patrick. Nu vrei să vii, și să mai discutăm despre aceasta în acest weekend?

— Nu avem ce discuta pe această temă. Doar, dacă ți-ai schimbat cumva gândurile.

Era aproape o copilărie faptul că el insista ca ea să facă avortul, sau „altceva”.

— Ei, și acum, o să trăim așa întruna? Sau o să-ți trimit de veste când se va naște copilul? încercă ea să glumească, însă nu glumea.

— Poate. M-am gândit că trebuie să aștept o vreme, să văd dacă simți vreo diferență în următoarele săptămâni. Dacă te hotărăști să... să continui... atunci eu voi începe să-mi caut un alt apartament.

— Vorbești serios, nu-i așa?

Ei tot nu-i venea să creadă.

— Da. Și cred că asta vrei și tu. Mă cunoști destul de bine, ca să știi că nu mă joc, Darryl. Hotărăște-te în așa fel încât să știm amândoi ce facem cu viețile noastre. Ar fi mai sănătos pentru noi.

Ei nu-i venea să creadă. El voia să afle cât mai repede posibil ca să-

și aranjeze ceva și să-și caute un apartament. Pur și simplu, nu-i venea să creadă.

— Bineînțeles că nu este sănătos și, desigur, ar fi interesant ce ai să-i explici tu fiului sau fiicei tale.

Înțepătura nu părea să-și fi atins scopul. Lui nu părea să-i pese de ce le va spune ea lor.

— De ce să nu ne odihnim o perioadă de câteva săptămâni și să-mi spui atunci cum te mai simți și ce ai de gând să faci? Eu plec la Washington săptămâna viitoare, apoi mă întorc la Detroit. Am să călătoresc foarte mult în săptămâna următoare. Să lăsăm treaba asta pentru mijlocul lui iunie! Asta îți lasă o lună întreagă să hotărăști exact ce vrei să faci.

Îi venea să se omoare, asta îi venea să facă... sau să-l omoare pe el... Nu voia să mai aștepte până în iunie să ia vreo hotărâre sau să se decidă dacă voia sau nu să divorțeze de ea.

— Ești într-adevăr gata să arunci doi ani și jumătate pe fereastră dintr-un acces de furie?

— Numai asta crezi tu că este? Atunci, înseamnă că nu înțelegi prea mult, Darryl? E o problemă legată de ce anume țintește fiecare în viața lui, iar părerile mele și ale tale par a fi foarte diferite.

— Ai dreptate. Dar eu nu vreau să-mi vând sufletul sau copilul pentru un nou radio sau pentru o călătorie în Europa. Nu e vorba despre un spectacol despre care discutăm. E vorba de viața noastră! și de copilul nostru! Îți tot spun asta, dar nu sunt singură că tu mă auzi.

— Te aud, Darryl, dar nu sunt de acord cu ce spui. O să discutăm peste câteva săptămâni, zise el și apoi continuă: Sună-mă, dacă te-ai răzgândit cumva între timp!

— Cum te găsesc?

Și dacă era vreo urgență, dacă avea nevoie de el? El era încă ruda ei cea mai apropiată, în toate documentele. Asta o făcea să simtă o panică și mai mare. Totul o făcea să intre în panică. Se simțea complet abandonată.

— Sună la mine la birou. O să știe ei unde sunt.

— Ce norocoși sunt ei, zise ea sarcastic.

— Nu uita de aparatul meu de bărbierit!

— Mda, desigur...

El închise, apoi. Ea stătea acolo, în bucătărie, întrebându-se dacă, de fapt, îl cunoștea. Începea să se îndoiască de asta.

Îi aduse aparatul de bărbierit la birou în acea zi și-n ziua următoare nu mai era. El îl luase în noaptea aceea și nu lăsase nimic mai mult decât o simplă notiță pentru ea. Ea nu spusese nimic celor de la serviciu, nu le spusese că Patrick o părăsise. Era prea jenant. Și dacă se întorcea și erau din nou împreună peste câteva săptămâni, ar fi fost mai puțin incomod, dacă nimeni n-ar fi știut, cu excepția Donnei.

Când Donna află că el sunase, o asigură pe Darryl că o să-și revină în foarte scurt timp.

Între timp, însă, weekend-urile erau nesfârșite. El n-o sună, și deodată Darryl își dădu seama că era atât de obișnuită să trăiască cu el, încât nu știa ce să mai facă fără el. Donna avea propria ei viață, avea un prieten nou de douăzeci și patru de ani, prezentator de modă. Oricât ar fi fost de preocupată de situația lui Darryl, ea își avea propria viață, dar Darryl nu voia s-o deranjeze.

Era într-adevăr liniște, în timp ce Darryl îl știa pe Patrick plecat și-ntr-un oarecare fel era obișnuită. Nu se mai oprea, așteptându-se să-l audă sau să dea peste el, nu se mai așeza în pat, sperând ca el să vină și să-și mai ia câte ceva, ori să vină înapoi și să spună că fusese un prost și că-i părea nemaipomenit de rău. Știa că se întorsese la Detroit, dar n-avea nici o veste de la el de săptămâni în șir, însă, poate, când se va întoarce, vor putea, în fine, să rezolve lucrurile și să se întoarcă la viața lor dinainte.

Între timp, ea se simțea ca un robot: muncea, mânca, dormea, nu ieșea nicăieri, nu se ducea la nimeni. Nu se ducea nici măcar la cinema. Se dusese numai o dată la doctor și el îi spusese că sarcina progresa bine, că totul era normal. Totul, cu excepția faptului că soțul ei o părăsise, își spuse ea. Cel puțin era mulțumită că micuțul era bine. Ajunsese să însemne totul pentru ea, era tot ce-i mai rămăsese... o ființă micuță pe care s-o iubească... o ființă care nici măcar nu se născuse...

O dată sau de două ori, se simți atât de singură, încât fu tentată să-i sune pe părinții ei, dar rezistă acestei tentații.

Lua prânzul la birou cu Donna, din când în când. Măcar ea știa și Darryl putea vorbi cu ea despre copil.

Îl întâlni și pe Scott Robinson la serviciu, iar acum, pentru că se cunoscuseră oficial, parcă se întâlneau peste tot: ba în lift, ba în parcare. S-au mai întâlnit chiar și la magazin o dată. Ea-l întâlni și la complex, iar el nu-i spuse că-l văzuse pe soțul ei ieșind din casa lor, cu câteva săptămâni în urmă, cu un impresionant număr de bagaje. Știa că trebuia, probabil, să plece undeva, dar n-o întrebă unde, iar Darryl nu-i spusese nimic despre asta când se întâlniră la bazin. Vorbiră în schimb multă vreme despre cărțile preferate și despre filmele care le plăceau, iar el îi vorbi despre copiii lui. Era limpede că era nebun după ei, iar ea era mișcată de felul în care el vorbea despre ei.

— Trebuie să fie foarte importanți pentru tine.

— Sunt. Sunt tot ce am mai bun pe lume, sunt lucrul cel mai frumos din viața mea.

Îi zâmbi lui Darryl, admirându-i corpul, în vreme ce ea se mai ungea cu niște bronzol. Era mai fericită decât atunci când o întâlnise prima dată, cumva mai liniștită, mai împăcată, dar totuși încă prea

tăcută. Se întreba dacă așa era de felul ei, sau se comporta astfel, fiind mai rușinoasă cu străinii.

— N-ai copii, nu?

El presupunea că n-are, pentru că n-o văzuse cu nici unul, ea nu-i vorbise despre ei, ceea ce cu siguranță ar fi făcut dacă-i avea. Multe cupluri din cartier aveau copii noi născuți, dar de obicei, la scurt timp după aceea, se mutau și-și cumpărau case mai spațioase după ce aveau copii.

— Nu, păru ea să ezite, iar el se uită la ea și se întrebă dacă nu era mai mult decât atât. Nu, nu avem. Eu... noi... am fost foarte ocupați, muncim mult amândoi.

El aprobă din cap, întrebându-se ce ar fi totuși dacă ar încerca să fie prieten cu ea. Nu mai avusese de mult o prietenă, într-un mod pur platonic, erau anumite momente în care ea îi amintea de Alicia. Avea același tip de seriozitate și sinceritate a sentimentelor, același mod decent de a evalua multe lucruri. Scott se trezi întrebându-se de mai multe ori dacă-l va plăcea pe soțul ei. Poate ar putea fi prieteni cu toții. El n-avea decât să uite că ea arăta atât de senzațional și că avea un corp atât de sexy.

Se strădui să se uite în ochii ei și să discute despre ce viitor avea ea la departamentul de știri. Era o modalitate de a uita felul în care arăta în costumul ei de baie și faptul că ar fi dat orice să se întindă s-o sărute.

— Când se întoarce soțul tău? întrebă el într-un mod convențional, dar ea păru uluită de întrebare.

— Foarte curând, spuse ea încet. E la Detroit.

Când se va întoarce, vor încerca să aranjeze lucrurile, odată pentru totdeauna, în legătură cu căsătoria lor. Nu era o treabă ușoară, era înspăimântată la gândul că se va întoarce, dar în egală măsură abia aștepta să se întâmple. Murea de dorul lui, dar o îngrozea ideea că va trebui să-i spună că nu se răzgândise în privința copilului. Copilul era o parte din ea și așa avea să fie până se va naște. Știa că Patrick n-o să fie încântat să audă asta.

Până la urmă, Patrick o căută abia a doua săptămână din iunie, la ora nouă, chiar în momentul în care abia sosise la birou. Secretara îi spuse că el era la telefon, iar ea se repezi la receptor. Așteptase aproape o lună telefonul lui, avea lacrimi în ochi când îi auzi vocea. Era așa de fericită. Numai că el nu avea o voce prea prietenoasă. O întreabă cum se simțea și parcă, chiar la sănătatea ei se referea. Știa ce ar fi vrut el să audă și se hotărî să-l înfrunte direct:

— Patrick, sunt încă însărcinată și așa voi rămâne.

— Așa m-am gândit și eu, zise el și adăugă: îmi pare rău că aud asta.

Era crud ceea ce-i spunea, dar măcar era cinstit.

Ea clătină din cap, în timp ce lacrimi îi țâșniră din ochi și se rostogoleau încet pe obrajii ei:

— Nu, nu m-am răzgândit, dar aș vrea să te văd.

— Nu cred că-i o idee prea grozavă. Ne va răscoli pe amândoi.

De ce îi era atât de frică de ea? De ce făcea asta? Ea tot nu înțelegea.

— Ce contează o mică răscolire între prieteni? râse ea printre lacrimi, încercând să păstreze încă deschise căile împăcării, numai că nu se mai putea.

— O să-mi iau lucrurile de acolo în câteva săptămâni. Voi căuta un apartament.

— De ce? De ce faci asta? De ce nu vii acasă o vreme? Încearcă numai!

Nu avusese niciodată nici o problemă de neînțelegere între ei, nu se certaseră niciodată, se adaptaseră foarte bine unul cu celălalt încă de când se căsătoriseră. Cu excepția acestei probleme: copilul lor. Deodată, totul se sfârșise.

— N-are nici un rost să ne torturăm, Darryl. Tu ai luat hotărârea, acum hai să încercăm să adunăm firimiturile și să mergem fiecare mai departe.

Se comporta de parcă ea îl trădase, de parcă nu era decât greșeala ei, iar el fusese decent și rațional. Se întreba dacă chiar avea de gând să consulte un avocat.

— Ce-ai de gând să faci cu casa?

Casa lor? Ce voia să spună, ce voia să facă cu ea? Ea va locui acolo de vreme ce avea copilul lor.

— M-am gândit să stau acolo, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu acum. Dar voi avea în cele din urmă. Ar trebui să ne recuperăm amândoi banii de pe ea și să ne cumpărăm fiecare altceva, asta numai în cazul în care nu vrei să-mi cumperi tu partea mea.

Știau amândoi că ea nu-și putea permite.

— Cât de repede ai vrea să mă mut?

O arunca pur și simplu în stradă și asta numai pentru că era însărcinată.

— Nu-i nici o grabă. Te anunț eu când voi vrea să faci ceva în privința asta. Deocamdată, vreau numai să închiriez eu ceva.

Ce drăguț! Ce minunat pentru el! I se făcu rău în timp ce-l asculta. Nu mai avea rost să se amăgească. O părăsea. Se terminase. Numai dacă nu cumva, după aceea... după ce copilul se va fi născut, se va întoarce și-și va da seama ce mult a greșit. Mai exista o mică speranță totuși. Nu cred că el va pleca până nu-și va vedea copilul și apoi îi va spune că n-a vrut să facă așa ceva. Era gata să aștepte până atunci. Chiar dacă divorța de ea, s-ar putea recăsători mai târziu.

— Fă ce vrei, spuse ea calm.

— Trec să-mi iau lucrurile în acest weekend.

Până la urmă, veni abia al doilea weekend, pentru că, între timp, avusese gripă. Darryl se uita cu durere cum își punea tot ce-i aparținea în cutii.

Îi luă ore în șir ca să adune tot. Închiriase un camion pe care-l adusese cu el și venise cu un prieten de la birou care să-l ajute să le transporte. Era jenant pentru ea și numai faptul că era prezentă acolo. Fusese așa de fericită la început să-l vadă, dar el fusese rece și o ținuse la distanță.

Ea plecă de acasă după-amiază, în timp ce ei împachetau și cărau lucrurile în camion. Își luă mașina și se duse undeva. Rămase în mașină, ca să nu mai fie nevoită să-l privească, sau să-și mai ia rămas bun de la el. Nu mai suporta această durere, mai ales că el părea dornic s-o evite.

Se întoarse acasă după ora șase și remarcă faptul că nu mai era camionul acolo. Intră în casă și i se tăie respirația când se uită împrejur. Când spusese că „va lua totul", vorbise serios. Luase tot ce-i aparținea, teoretic, tot ce poseda el înainte, toate lucrurile pentru care plătise ei, ori îi dăduse parte din bani pentru ele de când se căsătorise. Începu să plângă fără să vrea. Canapeaua și scaunele dispăruseră, măsuța cu rotile pentru cocktail, radioul, masa din bucătărie, scaunele din bucătărie, orice lucru cât de mic ce fusese cândva atârnat pe pereți. Nu mai era nici măcar un scaun în camera de zi, iar când se duse sus, singurul lucru ce rămăsese în dormitor era patul lor. Toate lucrurile ei din dulapuri și sertare fuseseră împăturite cu grijă și puse în cutii. Dulapul dispăruse, ca și lustrele și confortabilul scaun din piele. Toate jucăriile, accesoriile și fleacurile lui. Nu mai avea televizor, iar când se duse în baie să-și sufle nasul, constată că-i luase până și pasta de dinți. Începu să râdă, realizând absurditatea situației. Era o nebunie. Luase totul. Ei nu-i mai rămăsese nimic. Se dusese totul. Tot ce mai avea era patul și hainele ei personale, covorul din camera de zi, câteva nimicuri despachetate ici și colo, pe care el le lăsase cu grijă pe podea și un set de porțelanuri pe care-l avea ea când se căsătoriseră, din care mare parte era spart acum.

Nu fusese nici o discuție, nici o ceartă, nici un fel de conversație legată de ce-i aparținea, ori de ce avea nevoie. El luase pur și simplu totul, pentru că el plătise pentru majoritatea lor, pentru că simțea că erau ale lui și avea dreptul să le ia.

Coborî din nou în încăperile de jos, se duse la frigider să-și ia ceva de băut și constată că luase până și toate sticlele cu apă minerală. Începu din nou să râdă. Ce altceva putea face?

Se mai uită încă uimită în jur, când sună telefonul. Era Donna.

— Cum mai e?

— Nu prea grozav, se uită Darryl mâhnită în jur. De fapt, nu mai e

nimic.

— Ce vrei să spui?

De data asta, nu mai părea îngrijorată. Darryl avea o voce care suna mai bine decât o auzise în ultimele zile, părea aproape fericită dintr-odată. Dar nu era. Numai că nu mai era deprimată. Totul ajunsese prea departe. Poate că tot ce putea face acum, nu era decât să râdă.

— Hunul Attila a fost aici. A prădat și a luat tot.

— Ai fost jefuită? păru îngrozită Donna.

— Cred că poți să-i spui și așa, râse Darryl, așezându-se pe jos, lângă telefon. Viața devenise foarte simplă. Patrick și-a luat restul lucrurilor astăzi. Mi-a lăsat covorul și patul. În rest, a luat totul, absolut totul, inclusiv pasta mea de dinți.

— O, Doamne! Cum l-ai putut lăsa să-ți facă una ca asta?

— Ce crezi c-aș fi putut face? Să alerg după el cu un pistol? Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă bat pentru fiecare prosop de bucătărie sau clemă de prins părul? La dracu' cu tot! Dacă vrea tot, n-are decât să le ia!

Și dacă se va întoarce, ceea ce ea încă mai credea că ar putea face, cândva, va aduce oricum totul înapoi. Nu asta conta cu adevărat. Ea era mai presus de dorința de a se lupta pentru tăvițele de cafea sau pentru canapele.

— Ai nevoie de ceva? întrebă sincer Donna, iar pe Darryl o pufni din nou râsul.

— Bineînțeles! Ai cumva niște mese, scaune, câteva duzini de vase, niște fețe de masă, un dulap, niște prosoape... a, și nu uita pasta de dinți!

— Eu vorbesc serios.

— Și eu. Nu contează, Donna. El oricum vrea să vândă locul ăsta.

Donnei nu-i venea să creadă, cum nu-i venea nici lui Darryl. Îi luase totul. Dar păstrase singurul lucru care conta pentru ea: copilul lor.

Era într-o stare surprinzător de bună, în ciuda tuturor celor întâmplate și abia a doua zi o izbi realitatea.

Stătu la bazin multă vreme, gândindu-se la el și întrebându-se cum de se distrusese viața lor atât de repede. Ceva trebuia să fi fost rău încă de la început, ceva esențial trebuie să fi lipsit. Se gândi la părinții și la rudele lui pe care le părăsise ani de zile, la prietenul pe care-l trădase, fără ca măcar odată să se uite în urmă. Poate că există în el o parte care nu știa cum să iubească. Altfel, n-ar fi fost posibil ca totul să se năruiască așa cum se întâmplase. Pur și simplu, nu s-ar fi putut... dar, totuși, se petrecuse. În câteva săptămâni, căsătoria lor era o epavă. O deprima acest gând acum, dar trebuie să înfrunte faptul că plecase. Trebuie să-și clădească o viață nouă pentru ea, dar nici măcar nu-și putea imaginea cum. Avea treizeci și unu de ani, era măritată de

doi ani și jumătate și era însărcinată. Nu era genul care să aibă întâlniri cu diverși necunoscuți și oricum nu voia să iasă nicăieri cu nimeni. Nu voia nici măcar să recunoască cuiva că Patrick o părăsise. Le spunea tuturor că Patrick era plecat. Pentru că o durea prea tare și era prea jenant să recunoască faptul că o părăsise. Iar când Scott Robinson trecu pe la bazin în acea după-amiază, cu o privire critică și o întrebă dacă se mutau, ea tresări vizibil și-i spuse că-și vindeau mobila ca să-și cumpere totul nou. Dar, în felul în care o spunea, nici ea nu părea convinsă.

— Pare a fi o treabă grea, zise el precaut, privind-o, în vreme ce stăteau întinși lângă bazin.

Ceva de pe fața lui Patrick îi amintise lui de Alicia când l-a părăsit. Numai că Darryl părea foarte mulțumită, acolo, lângă piscină. Avea o carte în mână, dar o ținea invers, simțind cum i se rupea inima, cu gândul la Patrick.

XII

În săptămâna care a urmat mutării lui Patrick, Darryl trăi parcă într-un vis. Se scula, se ducea la serviciu, se întorcea, seara târziu și de fiecare dată când mergea spre casă se aștepta să-l găsească acolo revenindu-și, având remușcări, cerându-și scuze, consternat de ceea ce făcuse și râzând amândoi, urcând scările ducându-se în pat, iar zece ani mai târziu avea să povestească copilului lor cât de absurd fusese când ea-i spusese că vor avea un copil.

Dar când se întorcea acasă, seara, el nu era acolo. N-a sunat niciodată. Ea stătea pe podeaua din camera de zi, noaptea, încercând să citească sau prefăcându-se că examina niște documente.

Se gândise să-și cumpere mobilă de îndată ce plecase el. Dar se hotărâse să n-o facă, crezând că el s-ar întoarce, ceea ce ea încă mai spera. Ce rost avea să ai două seturi de mobilă într-un apartament?

Lăsa robotul deschis mai tot timpul și asculta mereu mesajele. Nu era nimic de la Patrick, doar prieteni obișnuiți, de la ea de la birou, cel mai adesea Donna. Darryl nu simțea nevoia să vorbească nici măcar cu ea. Singurul lucru care o mai ținea pe picioare era să se ducă la lucru și să se întoarcă acasă. Se simțea ca un robot. Își făcea ceva de mâncare și se întorcea la birou pentru știrile de la ora unsprezece. Se simțea ca și cum făcea o muncă de rutină. Intrase, ca un angrenaj, într-un mecanism. Avea o undă de durere în privire zi de zi, iar pe Donna o durea s-o vadă astfel, numai că nici ea n-avea cum s-o ajute. Încă nu-i venea să creadă ce făcuse Patrick sau dacă o făcuse dinadins.

Când Darryl îl suna, secretara lui îi spunea mereu că nu era acolo, că era plecat, dar Darryl nu era sigură dacă era sau nu adevărat. Mai avea încă acel sentiment de panică la ideea a ce i s-ar putea întâmpla daca ar avea nevoie de el. Pentru moment, n-avea și știa că trebuia încă să fie tare, să aibă răbdare, până-și va veni el în fire.

Era vineri, 4 Iulie, acel weekend de sărbătoare națională, când dădu din nou peste Scott Robinson la Supermarket. Ea tocmai terminase știrile de seară și-și dăduse seama că nu avea nimic acasă pentru ziua următoare, nici pentru restul weekend-ului. El împingea două cărucioare cu cărbune vegetal, două duzini de carne pentru friptură, mai multe pachete cu hot dogs și niște carne crudă, chiftele cu stafide, și alte lucruri care dovedeau că pregătea un picnic.

— Bună! zise el în timp ce se ciocniră, pe partea în care el ridica

două sticle enorme de ketchup. Nu te-am văzut toată săptămâna, o tachină el, și-și dădu seama când o văzu că-i fusese dor de ea.

Era ceva atât de proaspăt și de atrăgător pe fața ei, încât îi făcea plăcere și numai s-o privească. Intensitatea zâmbetului ei întotdeauna îl încălzea.

— Cum sunt știrile?

— Aceleași. Războaie, cutremure, explozii, valuri de pasiune, lucruri obișnuite. Cum mai merge „*Viața*”?

Faptul că el lucra la un serial de zi încă o mai amuza.

— La fel ca și știrile... războaie... valuri de pasiune... cutremure... explozii... divorț... nelegitimitate... crimă... lucrurile fericite obișnuite. Poate că amândoi avem același tip de meserie.

Ea îi zâmbi:

— A ta însă pare mai plăcută.

— Este... uneori...

Fusese singur de când Gloria plecase, dar trebuia să admită că fusese o stupizenie. Fusese plăcut să fie cu ea, din când în când, își oferiseră unul altuia ceva confortabil și ușor. Dar adevărul era că ea nu-i îmbunătățise cu adevărat calitatea vieții lui, nici el pe a ei, iar ei îi era mai bine cu textilistul din Philadelphia. Trimisese o carte poștală colegilor ei după ce plecase, lăudându-se cu casa pe care George tocmai i-o cumpărase. Privind înapoi, se simțea că făcuse o prostie pentru că fusese cu ea. Așa simțea acum despre majoritatea femeilor cu care ieșise. Se hotărâse să încerce altceva, să aibă de-a face numai cu femei care însemnau ceva pentru el, dar problema era că majoritatea femeilor pe care le întâlnise, nu erau așa. Întâlnise o mulțime de actrițe de-a lungul meseriei lui, o mulțime de femei care voiau doar să se dăruiască numai ca să obțină posibilitatea de a se distra ori de a apărea în serialul lui. Ele considerau acest lucru un schimb cinstit iar atitudinea lor cu greu se putea numi aventură amoroasă. Drept rezultat, nu mai ieșise cu nimeni de o lună și nu prea simțea această lipsă. Tânjea să aibă pe cineva cu care să stea de vorbă noaptea târziu, căruia să i se laude cu ideile lui despre serial, căruia să-i împărtășească bucuriile și necazurile. Asta n-avusese cu Gloria, oricum. De fapt, nu mai avusese așa ceva de când cu Alicia.

— Veniți la petrecerea în aer liber, mâine seară? o întrebă el pe Darryl plin de speranță.

Îi plăcea să stea de vorbă cu ea, era curios și să afle despre soțul ei. Îi spusese că el lucra în domeniul reclamei, dar lui Scott i se părea că semăna mai mult cu un actor. Nu-l mai văzuse de două săptămâni, de când împachetase toată mobila lor într-un camion și o mutase.

— Petrecerea de 4 Iulie în complexul nostru de apartamente, este cel mai mare eveniment culinar, al meu, din timpul anului. N-ar trebui să pierzi această ocazie! arată el spre cărucior și-i zâmbi. Fac asta în

fiecare an, la început la cerere, astăzi, din obișnuință. Dar, fac o mare friptură! Ai fost anul trecut?

Nu-și mai amintea dacă-i văzuse, deși știa că dacă i-ar fi văzut și-ar fi amintit. N-ar fi uitat el o fată care arăta așa, ca ea, sau poate pur și simplu a fost prea distrat.

Dar ea clătină din cap:

— Noi, de obicei, plecăm. Cred că anul trecut am fost la Jolla.

— Mai plecați și anul acesta? spuse el dezamăgit.

Ea clătină din cap:

— Nu... eu... Patrick... soțul meu e plecat din nou din oraș, la Detroit.

Cuvintele îi ieșiră cu stângăcie, iar Scott păru surprins:

— De 4 Iulie? E un hoinar! Și tu ce faci cât el este plecat?

Nu era sâcâitor, ci doar prietenos. Le făcuse plăcere să discute împreună de mai multe ori, la bazin. El știa că ea este căsătorită și înțelesese asta.

— Nu mare lucru, zise ea vag, părând emoționată.

— Vino la petrecerea în aer liber, atunci! Am să-ți fac o friptură grozavă *á la Robinson.*

Ea îi zâmbi pentru că el arăta atât de dornic ca ea să vină și-și dădu seama că, îl plăcea.

— Eu... iau cina cu niște prieteni, zâmbi ea, dar ochii îi erau din nou triști și el văzu asta. Poate anul viitor.

El dădu din cap și observă ceasul de pe peretele din spatele lor. Era douăsprezece și treizeci noaptea, iar ei stăteau de vorbă ca și cum era zece dimineața.

— Cred că trebuie să-mi continui cumpărăturile, zise el cu regret. Vino, dacă te răzgândești! Adu-i și pe prietenii tăi! Am destulă mâncare pentru o armată întreagă.

— O să încerc.

Dar n-avea nici o intenție să meargă la petrecere și se gândi la asta în timp ce-și făcea cumpărăturile. Își aminti că văzuse o invitație în căsuța ei poștală cu câteva săptămâni înainte, dar o aruncase. Avea alte lucruri în minte și nu regreta. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se alăture unui grup de singuratici din cartier. Avea propria ei viață, nu era deloc interesată să aibă noi relații sau să înceapă să se întâlnească cu diverse persoane. Era căsătorită, iar tot ce avea de făcut era să aștepte ca Patrick să-și revină în fire. Era numai o problemă de timp, era sigură de asta. Iar când se va întoarce, se vor putea concentra asupra copilului lor. Între timp însă, ea pusese totul deoparte. Abia de se mai gândea la asta. Luase deja hotărârea și își vedea de treabă cu sarcina ei, încercând să și-o scoată din cap cât mai mult posibil. Era ușor s-o ignore pentru moment, cu excepția cazurilor de slăbiciune temporară, pofta ei crescută de mâncare și o ușoară

oboseală. În rest, putea, pur și simplu, să uite că era însărcinată. Nu se vedea nimic și n-avea decât trei luni. Nu trebuia să se gândească decât la munca ei și să-l aștepte pe Patrick. La început, când plecase, își spusese că totul s-a terminat, că el nu se va mai întoarce niciodată, iar dacă s-ar întoarce, relația lor ar fi mereu stricată. Dar în ultimele două săptămâni, reușise să se convingă că era o situație temporară, un moment de nebunie din viața lor, de altfel, foarte solidă. Refuza să creadă că faptul că el nu suna niciodată, că nu răspundea la apelurile ei și că nu mai auzise nimic de la el de când își luase tot ce avea din casa lor, era un semn că pentru el căsătoria lor era într-adevăr terminată.

Îl văzu din nou pe Scott la linia de verificare, cu trei cărucioare pline ochi în spatele lui. Ducea și ea puținele ei cumpărături în căruțul ei, simțindu-se din nou tristă. Putea să-și pună cumpărăturile pentru o săptămână întreagă în două sacoșe. Totul părea a se fi schimbat în viața ei, de când o părăsise Patrick.

Când ajunse acasă, apartamentul i se păru ridicol de gol. Puse alimentele în frigider, stinse lumina și se duse sus, unde salteaua încă mai era pe podeaua dormitorului ei, iar hainele ei, erau încă în cutiile de pe podeaua unde Patrick le lăsase. Stătu trează în pat, vreme îndelungată, gândindu-se la el și întrebându-se, oare ce făcea în acel weekend. Fu tentată să-l sune, să-l implore să se întoarcă acasă, să-i spună că ar face orice... orice în afara unui avort. Asta nu era o soluție. Soluția era acum să-și ducă viața fără un soț. Încă mai era surprinsă să-și dea seama ce pierdută se simțea, ce secătuită și deprimată era. După doi ani și jumătate, nici nu-și mai amintea cu ce se distra înainte de a se căsători. Era ca și cum n-ar fi trăit niciodată singură, ca și cum nu mai avusese o altă viață înaintea lui Patrick.

Abia după ora trei adormi, și era aproape unsprezece când se trezi a doua zi dimineață. Era un lucru pe care se părea că-l face cu ușurință acum. Putea să doarmă toată ziua, dacă avea ocazia. Doctorul îi spusese că era din cauza copilului. Copilul. Ideea încă i se mai părea ireală. Ființa aceea mică ce o costase căsătoria ei. Cu toate acestea, tot și-l dorea. Cumva, i se părea că merita.

Se ridică, își făcu un duș, își pregăti niște ouă ochiuri pentru prânz, apoi plăti niște facturi și-și spălă lenjeria. Se uită prin sufrageria goală și râse. Era cu certitudine ușor să faci curat în ea. Nu era nimic de ordonat, de șters praful, nu erau pete de scos de pe canapea, nici plante pe care să le uzi, le luase și pe acelea. N-avea decât să-și facă patul și să dea cu aspiratorul.

La două și treizeci de minute, se duse la bazin și-l văzu pe Scott ocupat cu pregătirea mesei. Stătea de vorbă cu doi bărbați pe care Darryl îi mai văzuse, iar două femei puneau un vas mare cu flori pe o masă lungă de picnic. Avea să fie un mare eveniment, iar ei îi părea

aproape rău că nu se ducea și ea. N-avea nimic de făcut, n-avea unde se duce. Donna era la Las Vegas cu un prieten, iar Darryl nu se putea gândi decât că s-ar putea duce la un film.

Îi făcu semn cu mâna, în vreme ce se îndrepta spre bazin, stătu întinsă la soare multă vreme, apoi se întinse pe burtă pe un șezlong. El veni și se așeză lângă ea puțin mai târziu, părând fericit, dar extenuat.

— Adu-mi aminte să nu mai fac asta anul viitor! zise el ca și cum erau prieteni vechi.

De fapt, se familiarizau unul cu altul numai prin simplul fapt că se tot întâlneau în aceleași locuri în mod regulat. Locuiau, munceau în același loc, își cumpărau alimentele de la același magazin de noapte.

— Spun asta în fiecare an, își micșoră el vocea, conspirativ. Oamenii ăștia mă înnebunesc.

Ea zâmbi în timp ce se uita la el. Era comic fără să vrea. Arăta obosit, dar părea că-i și place.

— Pun pariu că-ți place să faci asta.

— Te cred că-mi place. Sherman s-a distrat probabil de minune cu marșul pe Atlanta. Dar a fost probabil mult mai simplu de orchestrat decât asta? Se întinse spre ea în așa fel ca nimeni să nu audă. Tipii cred că anul acesta le-am adus homari, dar eu le fac fripturi și hot dogs de trei ani și s-a cam demodat. Femeile cred că ar trebui servite. Doamne, ai fost vreodată la un picnic cu servire când erai mică? Vreau să spun, cine a mai auzit de un hot dog servit de 4 Iulie?

El părea jignit și ea râse.

— Ai fost la vreun picnic de 4 Iulie, când erai copil?

Ea dădu din cap:

— Noi de duceam de obicei la Daytona Beach. Când am mai crescut, ne duceam la Dane's Vineyard. Îmi plăcea așa de mult. Nu e nimic asemănător pe aici. Era minunat să vezi orașul, plajele perfecte, copii cu care te jucai în fiecare vară, pe care așteptai tot anul ca să-i întâlnești. Era grozav!

— Mda, zâmbi și el amintirilor lui. Noi mergeam de obicei la Coney Island. Călăream pe coastă și ne uitam la artificii. Tatăl meu făcea o friptură grozavă noaptea pe plajă. Când eram mai mare, ei aveau o casă pe Long Island și mama pregătea un adevărat picnic în curtea din spate. Întotdeauna, mie mi s-a părut că zilele petrecute în Coney Island erau foarte frumoase.

Avea încă amintiri minunate despre lucrurile pe care le făcuse cu părinții lui în copilărie. Fusese singurul lor copil și îi iubea nespus de mult pe amândoi.

— Încă mai fac asta?

— Nu, clătină el din cap, gândindu-se la ei.

Dar amintirile erau pline de sentimente duioase acum, durerea trecuse. Șocul pierderii lor se sfârșite de mult. Se uită la Darryl și-i

plăcu ce văzu în ochii ei, îi plăcu și felul în care părul ei negru îi cădea pe umeri.

— Au murit. După ce și-au luat casa din Long Island. De mult... De șaisprezece ani. El avea douăzeci și doi când a murit tatăl lui, douăzeci și trei când a murit mama lui, un an mai târziu. Cred că fac toată producția asta de 4 Iulie în memoria lor. Poate că este felul meu de-a spune că mi-i amintesc, îi zâmbi el cu căldură. Se pare că noi toți, cei de aici, nu avem familii, avem numai prietene, pușți, câini și prieteni, dar mătușile, unchii, părinții și bunicii noștri, verii și verișoarele sunt cu toții în altă parte. Vreau să spun, de data asta, serios vorbind, ai văzut pe cineva care să fi crescut în Los Angeles? Vreau să spun, pe cineva normal, care nu arată ca Jean Harlow și care de fapt e un tip îndrăgostit nebunește de sora lui?

Ea râse. Era atât de real, de profund, de solid, dar în același timp atât de larg la suflet și atât de comic.

— De unde ești?

Vru să spună din Los Angeles, dar se abținu:

— Sunt din Cincinnati.

— Eu sunt din New York. Mă duc acolo doar când și când. Tu te duci uneori la Cincinnati?

— Nu, dacă pot să evit, zâmbi ea. N-a mai fost plăcut exact de când au încetat să mai meargă la Dane's Vineyard, când am plecat eu la colegiu. Deși sora mea locuia acolo.

Ea și copiii ei și incredibil de plicticosul ei soț. Era așa de greu să fii rudă cu oricare dintre ei, iar de când se căsătorise cu Patrick, nici măcar nu mai încercase. Știa că va trebui să le spună despre copil într-o bună zi, totuși, dar voia să aștepte până când Patrick se va întoarce acasă, după ce-și va fi revenit. Ar fi prea complicat să le explice că ea era însărcinată și el plecase, fără să mai explice de ce, mai ales de ce ea încerca să-și scoată din minte faptul că era însărcinată.

— Păcat că nu poți veni și tu în seara asta, zise el pierdut.

Ea dădu din cap, jenată din cauza minciunii pe care trebuise s-o spună, numai că era mai simplu să nu se ducă. Intră în bazin și înotă, iar el se întoarse la pregătirile lui pentru cină. Puțin mai târziu, el se duse în apartament să pună la marinat fripturile. Masa în aer liber avea să fie o mare realizare.

La ora cinci, ea se întoarse în apartamentul ei, se întinse pe pat și încearcă să citească. Dar nu se putea concentra. În ultimul timp, asta devenise ceva foarte greu de făcut, deoarece erau prea multe lucruri în mintea ei.

În vreme ce stătea întinsă acolo, auzea sunetele petrecerii în aer liber care începuse. La ora șase, oamenii începură să apară. Se auzeau muzica și râsetele și păreau a fi vreo cincizeci de persoane. Ieși pe balcon, după o vreme, unde putea simți mirosul mâncării și putea auzi

zgomotele, dar ei n-o puteau vedea și nici ea nu-i vedea. Totul suna foarte festiv. Se auzeau paharele ciocnindu-se, cineva cânta niște melodii vechi de-ale Beatles-ilor și muzică din anii ’60. Păreau că se distrează, iar ei îi părea rău că nu se dusese. Numai că era prea dificil să le explice de ce Patrick nu era acolo, cu ea, chiar dacă spusese că el era la Detroit, cu afaceri. Era jenant să iasă singură. N-o mai făcuse până acum și nu era pregătită să înceapă.

Mirosul mâncării o făcu să-i fie o foame disperată. Într-un târziu, se duse jos, se uită în frigider, dar nimic nu arăta atât de bun ca ceea ce-i mirosea de afară și oricum era prea mare deranjul să se apuce acum să gătească. Brusc simți ca moare de dorința de a mânca un hamburger. Era ora șapte și treizeci de minute și ea murea pur și simplu de foame. Nu mâncase nimic de la micul dejun și se întreba dacă n-ar putea să se strecoare într-un grup, să șterpelească ceva de mâncare și să dispară din nou. I-ar putea apoi trimite un cec lui Scott Robinson pentru ceea ce-i datora pentru participarea la cină. Nu era nici o crimă în asta. Nu era exact o ieșire la iarbă verde. Era ca și cum te-ai duce la un bufet sau la un snack bar. Putea numai să ia un hamburger și să plece. Nu trebuia să rămână la petrecere.

Se grăbi din nou să urce scările, se privi în oglinda din baie, își pieptănă părul, îl strânse la spate și-l prinse cu o fundă albă de satin, apoi își trase pe ea o rochie albă mexicană pe care ea și Patrick o cumpăraseră într-o călătorie la Acapulco. Era drăguță, feminină și plăcută la purtat. Îi ascundea abdomenul, care nu se vedea, dar era mai greu să poarte pantaloni marinărești sau jeanși acum. În rochii, încă nu se putea observa. Își puse niște sandale argintii și niște cercei mari din argint care atârnau. Ezită numai o clipă, înainte de-a coborî. Dacă aveau cu toții întâlniri, sau dacă ea nu cunoștea pe nimeni? Chiar dacă era așa, îl cunoștea cel puțin pe Scott Robinson și el era mereu amabil și prietenos. Coborî.

O clipă mai târziu, se învârtea la marginea unui grup, lângă una din cele mai mari mese de picnic, unde era așezată mâncarea. Erau grupuri de oameni împrăștiate peste tot, care râdeau, sporovăiau și povesteau diverse istorioare, alții stăteau lângă bazin, cu farfuriile pe genunchi, sau beau vin, ori doar se relaxau și se bucurau de petrecerea în sine. Toți păreau că se simt foarte bine. La proțap, într-o cămașă cu dungi albe și roșii și pantaloni albi, cu un șorț albastru peste ele, era Scott Robinson.

Darryl ezită, uitându-se la el. El înmâna fripturile cu un aer profesional, stând de vorbă cu fiecare, dar părând singur. Își dădu seama, că nu știa nici dacă avea o prietenă, nu pentru că asta ar fi avut vreo importanță pentru ea. Cumva, ea presupuse că nu era combinat cu nimeni. Mereu arăta lipsit de griji.

Se îndreptă încet spre el, iar fața lui se lăți într-un zâmbet larg când

o văzu. O cuprinse dintr-o singură privire: rochia ei albă de dantelă, părul ei negru strălucitor, ochii ei mari, albaștri. Arăta atât de frumoasă, încât el fu încântat s-o vadă. Se simțea ca un copil, atras de o fată din vecini. N-o vezi săptămâni de-a rândul, apoi, brusc, dai colțul și iat-o, splendidă, iar tu te simți ca un nebun, împiedicându-te, apoi, ea plecă din nou și întreaga ta lume e sfârșită, până când o întâlnești din nou. În ultimul timp, începuse să simtă că întreaga lui viață, sau partea care conta din ea, nu era decât o serie de întâlniri întâmplătoare.

— Bună! roși el, sperând ca ea să creadă că era din cauza căldurii de la proțap.

Nu știa sigur de ce, dar ea era singura femeie măritată care îl atrăgea. Nu-i plăcea numai s-o privească, îi plăcea și să stea de vorbă cu ea. Iar ceea ce era și mai rău era că-i plăcea totul la ea.

— Ți-ai adus și prietenii?

— Au sunat în ultimul moment și au spus că nu pot, spuse ea cu ușurință minciuna și se uită fericită spre el, în vreme ce el o privea.

— Mă bucur... vreau să spun... mda, de fapt, mă bucur.

Apoi, arătă spre carnea pe care o frigea:

— Cu ce să te servesc? Hot dog, hamburger, friptură? Eu îți recomand friptura.

Încerca să acopere ceea ce simțea, cu lucruri obișnuite de a-ți petrece timpul liber, cum ar fi gătitul cinei. Se simțea exact ca un copil de câte ori o vedea. Dar la fel se simțea și ea. Iar lucrul amuzant era că nu-și dorea decât să stea de vorbă cu el. Era atât de ușor să fii cu el și să stai de vorbă.

Murea de dorința de a mânca un hamburger, acum câteva momente, dar, brusc, fripturile arătau grozav.

— O să iau o friptură, te rog. Mai subțire.

— Vine imediat! Mai sunt atâtea alte mâncăruri acolo, pe masă. Paisprezece tipuri diferite de salată, un fel de sufle rece, brânză, somon Nova Scoția. N-am ce face cu toate astea. Eu sunt specialist în carne friptură la proțap, dar du-te și aruncă o privire, iar până te întorci, eu îți fac friptura.

Ea se duse și el remarcă faptul că-și umpluse farfuria cu salată, crevete și alte lucruri pe care le găsise pe masa-bufet. Avea o poftă de mâncare de om sănătos, ceea ce era surprinzător, dat fiind faptul că era foarte slabă, totuși. Era, în mod evident, foarte atletică.

Îi puse friptura în farfurie, îi oferi niște vin, pe care ea îl refuză și se duse să se așeze lângă piscină. El speră ca ea să mai fie încă acolo când va termina el de gătit.

Jumătatea de oră mai târziu, se hotărî și el să spună că-și terminase treaba, toată lumea fusese servită și majoritatea musafirilor mai luase câte o porție. Alt bărbat, dintr-un apartament de lângă al lui, se oferi

să-i ia locul, iar Scott acceptă cu bucurie și se duse s-o caute pe Darryl, care ajunsese la desert, în vreme ce stătea de una singură, în liniște, ascultând oamenii care pălăvrăgeau în jurul ei.

— Cum a fost? Nu putea fi prea rea.

Friptura dispăruse, la fel ca și toate celelalte pe care le avusese ea pe farfurie. Păru stânjenită și râse pe jumătate conștientă.

— A fost delicioasă. Iar eu muream de foame.

— Bun. Nu-mi place să gătesc pentru oamenii care nu mănâncă. Ție îți place să gătești?

Era curios să afle cât de multe despre ea, cum trăia, ce făcea, cât era de fericită cu soțul ei. N-ar fi trebuit să conteze toate astea pentru el, dar contau.

Auzea clopotele de alarmă în capul lui, își spunea să înceteze, dar o altă voce, mai puternică, îi spunea să nu se oprească.

— Uneori. Nu sunt prea bună. Nu prea am timp să gătesc. Și n-am pe nimeni cui să-i gătesc. Cel puțin, nu acum. Patrick nu era prea mare mâncăcios, oricum. El prefera pur și simplu o salată.

— Nu dacă faci amândouă emisiunile informative de seară. Vii acasă între cele două emisiuni?

Voia să știe totul despre ea.

— De cele mai multe ori. Numai în cazul în care nu este ceva de-a dreptul dramatic și nu pot pleca între emisiuni. Dar, de obicei, vin acasă pe la șapte și mă întorc la zece, zece și treizeci. Apoi, mă întorc acasă pe la miezul nopții.

— Știu, zâmbi el.

Asta era ora obișnuită la care se întâlneau unul cu altul în supermarket.

— Și tu trebuie să lucrezi ore în șir, spuse ea.

Se juca cu bucata de plăcintă de mere de pe farfuria ei, jenându-se s-o devoreze, în vreme ce el se uita la ea.

— Da. În unele nopți, dorm pe canapeaua de pe birou.

Îi ținea de urât, cum multe femei i-ar fi spus-o cu încântare.

— Scenariile noastre se schimbă așa de repede uneori, încât afectează poziția oricui din serial. Este un fel de efect de undă și câteodată e greu să-i ții pasul. Dar este și plăcut. Ar trebui să vii să vezi episodul, cândva.

Suna plăcut și, o vreme, vorbiră despre serial, cum începuse cu zece ani în urmă, în New York, cum se mutaseră până la urmă în California.

— Cel mai dureros lucru în legătură cu venirea mea aici a fost că a trebuit să-mi părăsesc băieții, zise el liniștit. Sunt niște copii nemaipomeniți. Și mi-e dor de ei.

Mai vorbise și cu altă ocazie despre ei, dar mai erau încă multe lucruri despre ei pe care nu le știa, așa cum era și despre tatăl lor.

— Îi vezi adesea?

— Nu atât de des pe cât aș vrea. Vin în timpul vacanțelor, pentru aproape o lună, vara. Vor fi aici peste două săptămâni.

Fața i se lumină în timp ce spunea asta și ea fu mișcată.

— Ce faci cu ei când sunt aici? Lucrând în modul în care lucrezi, să ai grijă de doi copii așa mici, nu putea fi un lucru ușor.

— Muncesc ca un câine înainte de venirea lor, apoi îmi iau patru săptămâni libere. Mă mai duc numai din când în când, ca să țin totul sub control, oricât mi-ar displăcea, trebuie să admit că serialul merge foarte bine și fără mine, zâmbi dulce, cu subînțeles. Mergem într-o excursie de două săptămâni cu cortul și alte două săptămâni ne învârtim pe aici. Lor le place foarte mult. Eu m-aș descurca și fără excursia cu cortul. Ideea mea legată de acest lucru, este o săptămână la hotelul Bel-Air. Dar pentru ei înseamnă mult și le place să se murdărească și să se simtă incomod, să doarmă în pădure. De fapt, asta facem cam o săptămână și cealaltă, stăm undeva la un hotel. Cum ar fi Ahwahnee din Yosemite, sau mergem la Lacul Tahoe. Nu rezist mai mult de o săptămână în cort și în sacul de dormit, dar ne face bine la toți. Mă ține mereu în stare de umilință, râse el.

Darryl terminase plăcinta în timp ce-l asculta. Erau emoționați amândoi de data asta, dar nu era nimic asemănător unei încântări. Era prima oară când erau împreună, în mod intenționat, într-o adunare de oameni.

— Câți ani au?

— Șapte și zece. Sunt nemaipomeniți! O să-i vezi la bazin, aici. Ei cred că toată California e plină de bazine de înot. E foarte diferit de Great Neck, lângă New York unde locuiesc ei cu mama lor.

— Îți seamănă? întrebă Darryl zâmbind, închipuindu-și-l cu doi ursuleți mici, ca cei de jucărie, care-i semănau.

— Nu sunt sigur. Lumea zice că cel mic, da, dar eu cred că amândoi seamănă cu mama lor, spuse el. Apoi adăugă, nostalgic: l-am avut pe Mike imediat. A fost greu. Alicia a trebuit să înceteze să mai danseze, soția mea era dansatoare pe Broadway pe atunci. Și ne-am cam chinuit. Erau momente în care mă gândeam chiar c-o să murim de foame, dar n-a fost așa. Iar copilul a fost cel mai frumos lucru care ni se întâmplase. Cred că acesta este unul dintre puținele lucruri asupra cărora sunt încă de acord. Mike și serialul s-au născut aproape în același timp. Mereu am crezut că providența ne trimitea ce-i trebuia lui și ce ne trebuia nouă. Serialul a fost bun pentru mine, o lungă bucată de vreme.

Părea recunoscător în timp ce vorbea despre asta, ca și cum nu prea merita, dar fusese foarte norocos, și el știa. Pe Darryl, o izbi, în timp ce-l auzea vorbind, diferența dintre el și Patrick. Copiii lui însemnau mult pentru el și era foarte modest în ce privește succesul lui. Cei doi

bărbați aveau prea puține lucruri în comun.

— Dar tu? o întrebă el apoi. Crezi că vei rămâne la știri?

— Nu știu.

Se întreba și ea. Poate când își va lua concediul de maternitate va avea timp să se gândească ce voia să facă cu restul vieții ei, în afară de a fi mamă.

— Uneori mă gândesc să încep o emisiune. Dar, se pare că n-am destul timp să mă gândesc la asta, ce să mai vorbim de realizarea ei. „*Viața*" îmi înghite tot timpul.

— De unde îți iei ideile pentru el? întrebă ea, sorbind din paharul cu limonada pe care cineva i-l turnase.

— Dumnezeu știe, zâmbi el. Din viața reală, din capul meu. Orice îmi trece prin minte și pare a se potrivi. Totul este despre tipul de lucruri care se petrec în viețile oamenilor, toate adunate într-un conflict și care este bine ținut în frâu. Oamenii fac cele mai tâmpite lucruri și ajung în cele mai incredibile situații.

Ea dădu gânditor din cap. Știa exact ce voia să spună, iar el îi urmărea expresia de pe față. Când se uită din nou spre el, privirile li se întâlniră, ea părea că ar vrea să spună ceva, dar tăcu.

Mulțimea se împuțina deja și o mare parte dintre oameni veni să-i mulțumească de mai multe ori. Părea să cunoască pe toată lumea, era mereu prietenos și plăcut. Îi plăcea să fie cu el și era surprinsă cât de confortabil se putea simți cu el. Se și vedea vorbind cu el orice. Aproape. Poate numai cu excepția lui Patrick. Într-un anume fel, simțea ca o nereușită faptul că o părăsise.

— Vrei să bei ceva? întrebă el.

El ținuse în mână un singur pahar toată seara, iar când ea refuză să bea, așeză și el paharul la o parte și-și turnă o ceașcă de cafea.

— Nu beau prea mult, explică el. Dacă beau, nu pot lucra noaptea.

— Nici eu, zâmbi ea.

Erau o serie de cupluri tinere în apropiere, care vorbeau, râdeau și se țineau de mână, iar ea se simți singură, privindu-i. Îi aminti brusc faptul că era singură. După ce-și construise o relație cu Patrick în ultimi cinci ani, era singură. Nu era nimeni care s-o iubească.

— Când se întoarce soțul tău? spuse el cu ușurință, părându-i aproape rău că-i era așa de ușor să vorbească despre el. Era un tip norocos. Scott încă-și mai dorea ca Darryl să nu fi fost măritată.

— Săptămâna viitoare, spuse ea fără convingere.

— Și unde spuneai că-i plecat? întrebă el repede.

Ceva îl surprinse pe Scott din felul în care răspunsese ea.

— La New York, răspunse ea imediat.

El se uită ciudat la ea.

— Mi s-a părut că ai spus că e la Detroit, păru el încurcat, apoi se lăsă pe spate, văzând privirea de panică de pe fața ei.

Ceva o supărase foarte tare și el nu știa exact ce, așa că se schimbă repede subiectul.

— Ai avut o idee grozavă! zise în timp ce se ridica, privind emoționată în jur. M-am simțit minunat.

Pleca și el era dezolat. O speriase și n-ar fi vrut ca ea să plece. Fără să se gândească, reacționă spontan, se apropie de ea, îi luă mâna, dorind să facă orice numai să mai rămână.

— Te rog, nu pleca, Darryl... e o noapte atât de frumoasă, e așa de plăcut să stai aici, să vorbim.

Părea așa de tânăr, de vulnerabil, iar felul în care o spusese o impresionase.

— M-am gândit... poate... ai alte planuri... nu vreau să te plictisesc...

Părea stânjenită, dar el tot nu știa de ce. Ea se așeză din nou, el îi ținea mâna într-a lui, întrebându-se ce face: era căsătorită și nu voia să-și zdrobească inima.

— Nu mă plictisești. Ești minunată și eu mă simt foarte bine. Mai spune-mi despre tine! Ce-i place să faci? Ce sport îți place? Ce fel de muzică preferi?

Ea râse. Nimeni n-o mai întrebase asta de ani de zile, dar era plăcut să stea de vorbă cu el, atâta timp cât n-o bătea la cap cu întrebări despre Patrick.

— Îmi place orice fel de muzică... clasică... jazz-rock... country... Îmi place foarte mult Sting, Beatles, U2, Mozart. Schiam mult când eram mică, dar n-am mai schiat de ani de zile. Îmi place plaja... ciocolata fierbinte... și câinii..., râse ea brusc. Și părul roșu. Mi-am dorit întotdeauna să am păr roșu, zise ea.

Apoi, adăugă înțelept:

— Și copiii. Întotdeauna mi-au plăcut copiii.

— Și mie, îi zâmbi el, dorindu-și să petreacă o viață cu ea, nu doar o seară. Băieții mei erau atât de drăgălași când erau mici. Am plecat când Terry n-avea încă un an. Îmi venea să mor.

Imaginea durerii adevărate i se citea în ochi.

— Aș vrea să-i cunoști când vei veni aici, peste vreo două săptămâni. Poate petrecem o seară împreună.

Știa că dacă voia să fie prieten cu Darryl, trebuia să fie prieten și cu soțul ei. Era singurul tip de relație permisă dintre ei, iar el era pregătit să facă asta numai ca s-o poată cunoaște mai bine. Poate soțul ei era mai plăcut decât părea, deși Scott se cam îndoia.

— Mi-ar place să-i întâlnesc cândva. Când vă duceți în excursia cu cortul?

— Cam peste două săptămâni, zâmbi el. De fapt, mergem cu mașina până la Lacul Tahoe, pe Santa Barbara, prin San Francisco și Napa Valley. Apoi, ne oprim acolo pentru cinci zile.

— Pare o excursie foarte civilizată.

Se așteptase la ceva mult mai rustic.

— Trebuie să fac astfel. Prea mult aer liber pare a fi ca un șoc pentru sistemul meu nervos.

— Joci tenis? întrebă ea deodată.

Nu pentru a-i compara, era pur și simplu curioasă. Pentru Patrick, devenise aproape un fix.

— Dacă vrei să-i spui așa, se scuză el. Nu sunt un jucător prea bun.

— Nici eu, râse ea, tânjind după încă o bucată de plăcintă, dar nu îndrăznea să se ducă să-și ia.

Avea să creadă că era chiar un sac fără fund, dacă mai mânca. Întreaga cină fusese delicioasă. Echipa „de debarasare”strângea totul. Se întunecase, în timp ce ei stăteau acolo, la bazin. Oamenii se împuținară și mai mult, dar ei îi plăcea compania lui și nu voia să plece, deși începea să creadă că ar fi cazul. Apoi, deodată, sus pe cer, se văzură artificiile. Erau aruncate dintr-un parc din apropiere. Erau așa de frumoase încât toată lumea se opri să le vadă. Se uita și Darryl, încântată ca un copil, în vreme ce Scott îi zâmbea. Era așa de frumoasă, atât de caldă și blândă. Arăta ca o fetiță, cu fața spre cer, dar o fetiță foarte frumoasă și el fu tentat s-o sărute. Mai avusese această tentație și mai înainte, dar devenea tot mai acută de câte ori o revedea.

Spectacolul continuă o jumătate de oră și explodă în final cu un set enorm roșu, alb, albastru, care nu se mai sfârșea, continua parcă pe vecie. Apoi, cerul se făcu din nou negru, doar cu stelele care se vedeau sus de tot și dârele negre lăsate de artificii, micile bucățele de fum care cădeau încet pe pământ, în timp ce Scott stătea lângă ea și mai inspiră din parfumul ei. Era Chanel nr. 19 și lui îi plăcea.

— Faci ceva deosebit în acest weekend? întrebă el, ezitând, neștiind cât era de corect s-o întrebe.

Ar putea fi prieteni, oricum. Atâta vreme cât se controla, nu exista nici un motiv real pentru care ei să nu fie împreună.

— M-am gândit că ai vrea, poate, să mergi la plajă sau undeva, mai ales că-i plăcea să meargă la plajă.

— Eu... ei... nu sunt sigură... soțul meu poate se întoarce...

Era jenată, deși voia să meargă și nu știa cum să facă față invitației.

— Credeam că era la Washington... sau la Detroit... până săptămâna viitoare. Sunt sigur că nu s-ar supăra. Eu sunt o persoană foarte respectabilă. E, oricum, mai bine, decât să stai pe aici tot weekend-ul, de vreme ce nu te duci la lucru. Putem merge la Malibu, am niște prieteni care mi-au lăsat o casă pe care o pot folosi. Ei locuiesc la New York și țin casa numai așa, de dragul plajei. Eu am grijă de ea în locul lor. O să-ți placă.

— Bine, îi zâmbi ea, fără să știe și de ce.

Era, însă, ceva irezistibil de confortabil și de atrăgător la acest bărbat. Apoi se ridică și se pregăti să se întoarcă la ea, în apartament.

— Mi-ar face plăcere.

— La unsprezece e bine?

Ea dădu din cap. Era perfect. Dar îi era și puțin teamă.

— Te conduc până la tine.

Își scosese de mult șorțul și arăta foarte bine, în timp ce-o conducea spre casă. Când ajunse la ușa din față, ea o deschise cu grijă și o crăpă numai puțin, fără să aprindă luminile. Nu voia ca el să vadă ce goală era casa ei.

— Mulțumesc mult, Scott. M-am simțit minunat. Mulțumesc că m-ai invitat în seara asta.

Era mult mai bine decât să fi stat singură acasă, părându-i rău pentru ea însăși și întrebându-se ce făcea oare Patrick.

— Și eu m-am simțit bine, zâmbi el, simțindu-se fericit, relaxat și mulțumit. Trec mâine pe la unsprezece să te iau.

— E în regulă. Ne putem întâlni la bazin.

— Nu-i nevoie. Trec să te iau de aici.

Păru ferm, ea arăta emoționată, în vreme ce se pregătea să se strecoare pe ușa de la intrare, înainte ca el să aibă timp să se uite înăuntru.

— Mulțumesc încă o dată.

Se mai uită o dată la el, apoi dispăru brusc, ca o arătare. O clipă mai înainte, stătea în fața lui, iar acum, ea era înăuntru, ușa era închisă, dar el habar n-avea cum reușise să facă asta. Era unul dintre cele mai rapide luări de rămas bun pe care le văzuse și se îndreptă încet, spre casa lui, zâmbind.

XIII

A doua zi Scott trecu s-o ia pe Darryl exact la ora unsprezece. Când el veni ea era afară, îmbrăcată în jeanși, cu o cămașă mare, largă, peste pantaloni, o pălărie de soare și un pantof sport. Ducea o sacoșă mare de plajă, plină de prosoape, creme, cărți și un Frisbee, iar pe el îl pufni râsul când o văzu.

— Arăți de parcă ai avea paisprezece ani îmbrăcată așa.

Cămașa era a lui Patrick, dar ei îi plăcuse dintotdeauna și acoperea faptul că jeanșii îi erau un pic cam strâmți acum, numai că Scott păru a nu remarca, privind-o.

— E un compliment sau un reproș? întrebă ea suav.

Se simțea foarte bine cu el și începu să-l urmeze de-a lungul complexului.

— Categoric, e un compliment.

Apoi, se opri în loc, ca și cum uitase ceva și se întoarse spre ea:

— Ai niște apă minerală? Eu am terminat-o.

Toate magazinele erau închise. Era duminică.

— Desigur.

— Hai să înșfăcăm câteva sticle, poate ne va fi sete.

Ea se întoarse spre apartamentul ei, el o urmă, dar când ajunseră în fața intrării, ea se opri și-l privi peste umăr:

— Intru și le aduc imediat. Rămâi te rog aici cu toate lucrurile!

Se comporta de parcă cineva avea să-i fure sacoșa ei de plajă.

— Intru să-ți dau o mână de ajutor.

— Nu, e-n regulă, mă descurc singură. Toată casa e o dezordine întreagă. N-am avut timp să fac curat de când a plecat Patrick... zilele trecute, vreau să spun... când a plecat la Washington.

La Washington sau la Detroit, se întrebă Scott, dar nu spuse nimic, pentru că era evident că ea nu voia ca el să intre, deci rămase afară.

— Te aștept aici, îi răspunse el în fața ușii, simțindu-se cam stupid.

Ea lăsă ușa din față descuiată, dar închisă, ca el să nu poată vedea în interior. Era ca și cum ea ascundea ceva în apartament. O clipă mai târziu, el auzi o bubuitură puternică și, fără să se mai gândească prea mult, se repezi înăuntru s-o ajute. Scăpase două sticle de apă minerală și toată bucătăria era plină de apă minerală.

— Te-ai lovit? întrebă el repede cu o privire îngrijorată, dar ea clătină din cap, în timp ce el scoase un prosop și o ajută să adune apa.

— A fost o prostie din partea mea, spuse ea. Probabil că le-am agitat fără să-mi dau seama și apoi le-am scăpat.

Le luă două minute să facă curat, iar el nu remarcase nimic neobișnuit, până când ea aduse încă niște sticle de apă minerală și abia atunci observă el că nu avea nici un pic de mobilă în bucătărie. Locul unde ar fi trebuit să fie o masă de bucătărie era gol și nu exista decât un scaun fără spătar, singuratic, lângă telefon, la celălalt capăt al bucătăriei. În vreme ce trecu prin camera de zi, era aproape lugubru. Nu exista nici un fel de mobilă, iar pe ziduri erau semne care arătau că acolo fuseseră tablouri. Își aminti atunci de Patrick, cum împachetase mobila într-un camion, cu vreo două luni în urmă. Ea spusese că-și vindeau totul și-și cumpărau mobilă nouă, dar, între timp, apartamentul părea golit și era deprimant. Scott nu spusese însă nimic, iar ea se grăbi să-i explice:

— Am comandat multe lucruri noi. Dar, știi cum e. Totul e cam la o perioadă de zece-douăsprezece săptămâni de la comandă până la livrare. Va trece jumătate din august până să arate și acest loc pe jumătate măcar la fel de decent cum era.

În realitate, ea nu comandase nimic. Încă se mai aștepta ca Patrick să se întoarcă acasă cu toate lucrurile pe care le luase cu el.

— Sigur. Știu cum e.

Ceva însă nu-i suna lui bine și nu știa ce anume. Poate erau prea săraci să-și cumpere o mobilă. Poate că tot ce avuseseră fusese închiriat și acum fuseseră nevoii să dea înapoi. În Hollywood multă lume locuia astfel. Avea și el o mulțime de prieteni în această situație. Era evident că Darryl era jenată de ceva.

— E o priveliște drăguță, curată, o tachină el. Și e ușor de întreținut.

Ea se uită din nou jenată la el, apoi el o tachină iar, cu blândețe:

— Nu contează. O să arate grozav când vor sosi toate lucrurile noi.

Între timp, însă, n-arăta deloc bine, era cumva ca un spațiu abandonat.

De îndată ce plecară, uitară amândoi de asta și se distrară de minune la plajă. Au stat până la cinci, când începu să se răcească, vorbind despre teatru, despre cărți, despre New York, Boston și despre Europa. Vorbiră despre politică și despre copii, despre lucrurile din spatele serialelor și ale emisiunilor de știri, despre lucrurile în legătură cu care îi plăcea lui să scrie și despre poveștile pe care le scrisese ea la colegiu. Vorbiră de toate. Încă mai vorbeau și pe drum spre casă în camioneta lui.

— Sunt îndrăgostit de mașina ta, pentru că veni vorba.

Îi admirase Ford-ul încă de când îl văzuse prima oară. Ea păru încântată de compliment:

— Și eu. Toată lumea a încercat să mă facă să renunț la ea, de ani

de zile, dar eu nu pot. O iubesc prea mult. E o parte din mine.

— Așa e camioneta mea, radia el de încântare.

Aceasta era o femeie care înțelegea multe lucruri, cum ar fi bucuria, sentimentul de pierdere, integritatea, dragostea și respectul, ba chiar împărtășea pasiunea lui pentru filmele vechi. Singurul lucru problematic cu ea, dincolo de faptul că mânca cât pentru două familii, era faptul că era măritată. El, însă, se hotărâse să ignore acest lucru, să nu-l mai frământe asta și să se bucure de prietenia ei. Era un lucru rar ca bărbații și femeile să fie prieteni, fără să existe ceva sexual între ei, iar dacă erau capabili să aibă o adevărată prietenie, avea să se considere ca fiind foarte norocos.

— Vrei să luăm cina în drum spre casă? E un loc nemaipomenit cu mâncare mexicană în Santa Monica Canyon, dacă vrei să încercăm.

O trata ca pe un vechi prieten, ca pe cineva pe care-l cunoștea și-l iubea dintotdeauna.

— Sau, știi ceva? Mai am câteva bucăți de carne din care am făcut fripturile acelea. Nu vrei să mergem la mine și să gătesc eu cina?

— Le putem găti la mine.

Era gata să spună că ar trebui, probabil, să se ducă acasă, dar n-avea nici un motiv și nici nu voia. Era o seară de duminică și avea să fie singură. De altfel, îi plăcea prea mult ca să renunțe deja. Nici nu exista vreun motiv real pentru care ea să nu poată lua cina cu el.

— Nu prea mor de dorința de a mânca pe podea, o tachină Scott. Sau mai există și ceva mobilă pe care eu încă n-am văzut-o.

Mai era numai patul ei, dar ea nu spuse asta.

— Snobule! Bine, zise ea în joacă, simțindu-se iar ca un copil, să mergem la tine.

De ani de zile nu mai spusese asta vreunui bărbat. Ea și Patrick fuseseră împreună doi ani înainte de a se căsători. Și iată-o, brusc, cinci ani mai târziu, luând cina la un bărbat acasă. Trebuia să recunoască totuși că nu-i păsa. Scott Robinson era teribil. Era deștept, interesant, blând, îi dădea impresia că-i purta de grijă, orice ar fi făcut. O întreba mereu dacă nu-i era sete, foame, dacă nu voia niște înghețată, apă minerală, dacă avea nevoie de pălărie, era destul de cald, de comod, de mulțumit, distrând-o mereu cu povestiri despre serialul lui, despre oamenii pe care-i cunoștea sau despre băieții lui, Mike și Terry.

Când intră în apartamentul lui, mai văzu o dimensiune a lui. Existau frumoase picturi moderne pe pereți și niște sculpturi interesante pe care le colecționase de-a lungul călătoriilor lui. Canapelele erau din piele, confortabile și bine asortate. Scaunele enorme, moi, care parcă te invitau să te așezi. În sufragerie era o frumoasă masă pe care el o găsise într-o mănăstire italiană, un covor pe care-l cumpărase din Pakistan, iar peste tot se aflau superbe poze

ale copiilor lui. Îți dădea un sentiment de casă în care dorești să locuiești, să scotocești pereții plini pe cărți. Era și un șemineu din cărămidă, iar bucătăria era mare, decorată ca la țară. Semăna mai mult cu o casă decât cu un apartament. Avea o încăpere drăguță în care lucra, cu o mașină veche de scris, aproape la fel de veche ca și iubita lui Remington, o mulțime de cărți și un scaun din piele care era ros și iubit, care fusese al tatălui lui. Avea un dormitor pentru oaspeți, foarte atrăgător, care arăta ca și cum n-ar fi fost niciodată utilizat, în culori bej, cu un covor din piele de oaie și cu un poster mare, modern. Era și un dormitor mare, frumos colorat, pentru băieți, cu un pat supraetajat, roșu strălucitor, care arăta ca o locomotivă, iar dormitorul lui se afla chiar jos în hol, vopsit în culori calde, pământii, cu materiale moi, ferestre largi, care permiteau intrarea soarelui și care dădeau spre o grădină din cartier, despre care Darryl nici măcar nu știa că există. Era perfect. Era exact ca el. Frumos, călduros, primitor și iubitor. Anumite părți erau roase de mâini care-l atinseseră de mai multe ori. Era tipul de loc în care ai fi vrut să stai un an, numai ca să privești și să începi să-l cunoști. Era o flagrantă discrepanță cu sterilitatea scumpă pe care o împărțise ea cu Patrick până când a plecat, luându-i totul, nelăsându-i decât patul și covorul.

— Scott, e minunat! spuse ea cu o admirație nedisimulată.

— Și mie îmi place, admise el. Ai văzut patul copiilor? Mi l-a făcut un tip din Newport Beach. Face cam două pe an. Puteam să aleg între asta și un autobuz supraetajat. Un anume englez l-a cumpărat pe acela, iar eu am luat locomotiva. Am avut dintotdeauna o pasiune pentru trenuri. Sunt așa vechi, demodate și drăguțe.

Parcă se descria el însuși, iar Darryl îi zâmbi.

— Îmi place foarte mult.

Era clar că râsese de apartamentul ei gol. Al lui avea atâta personalitate și atâta căldură. Era un loc nemaipomenit în care să locuiești sau să lucrezi.

— Am încercat să mă conving singur să-mi cumpăr o casă, de ani de zile, dar nu-mi place deloc să mă mut, iar acest apartament este atât de confortabil. Merge. Iar băieții îl iubesc pur și simplu.

— Cred și eu.

Le dăduse camera cea mai luminoasă și mai mare, chiar și pentru puținul timp pe care-l petreceau cu el, dar pentru el, merita.

— Când vor fi mai mari, sper să-și petreacă mai mult timp aici.

— Sunt sigură că așa vor face.

Cine n-ar face-o, cu un asemenea tată și cu o casă ca aceasta în care să te întorci. Nu pentru faptul că era așa mare și luxos, nu. Era cald și primitor, era ca o mare îmbrățișare și numai faptul că te aflai în el. Simți asta și Darryl în vreme ce se așeza pe canapea și se uita în jurul ei. Apoi, se duse în bucătărie să-l ajute să pregătească cina.

Majoritatea bucătăriei era construită chiar de el și era obișnuit să gătească.

— Ce nu știi să faci?

— Sunt foarte slab la sport. Ți-am mai spus, la tenis sunt o catastrofă. Nu știu să aprind focul în sălbăticie ca să-mi salvez viața. Mike trebuie să facă asta de câte ori mergem cu cortul. Și mi-e groază de avioane.

Era o listă scurtă, în comparație cu ceea ce știa să focă.

— E plăcut, cel puțin, să știe omul că ești uman.

— Dar tu, Darryl? La ce nu te pricepi?

Era interesant să-i auzi pe oameni vorbind despre ei înșiși. O întrebă, în timp ce tăia cu grijă busuiocul proaspăt pentru salată.

— Nu mă pricep la o mulțime de lucruri: la schi, așa și așa la tenis. Sunt groaznică la bridge. Nu câștig la nici un joc, nu-mi amintesc niciodată toate regulile, iar dacă câștig, oricum nu-mi pasă. Și computerele, urăsc calculatoarele, zise ea, apoi se gândi o clipă cu seriozitate, și compromisul. Nu pot face nici un compromis de la lucrurile în care cred.

— Aș zice că asta e o virtute și nu slăbiciune, nu-i așa?

— Uneori,zise ea gânditor. Uneori te poate costa mult.

Se gândea la Patrick. Ea plătise foarte scump pentru lucrul în care credea.

— Dar nu merită? zise el moale. Nu e mai bine să te coste și să păstrezi nealterat lucrul în care crezi? Eu așa am făcut întotdeauna.

Dar sfârșise prin a fi singur și el, chiar dacă nu-i păsa.

— Uneori e greu să știi care-i cea mai bună cale.

— Faci ce poți, copile. Faci ce crezi tu că-i mai bine și speri să meargă. Iar dacă celorlalți nu le convine, zise el, ridicând filozofic din umeri, treaba lor!

Ușor de zis. Ei încă tot nu-i venea să creadă ce i se întâmplase cu Patrick, numai pentru că făcuse ce crezuse ea că era mai bine. Dar parcă nici n-avusese de ales. N-ar fi putut face altfel. Pur și simplu. N-ar fi putut. Nu exista nici un motiv. Era copilul lor și ea îl iubea. Era imposibil să scape de el, așa dintr-odată, numai pentru că-l înfricoșa pe Patrick. Așa că-l pierduse pe el.

— Ai face un lucru în care tu crezi, indiferent de ce ar simți altcineva? întrebă ea în timp ce se așezau în fața fripturilor suculente pe care le pregătise el.

Scott o urmărea. Ea așezase masa și combinase salata, dar el făcuse toate celelalte și cina părea delicioasă. La desert, aveau căpșuni în ciocolată.

— Ți-ai ține drumul drept, orice ar fi?

— Depinde. Vrei să spui chiar dacă asta ar răni pe cineva?

— Poate.

El păru încurcat câteva clipe, în vreme ce ea își luă salată.

— Cred că ar depinde de cât de tare aș simți eu. Probabil. Dacă aș considera că integritatea mea ar fi afectată, sau integritatea situației. Câteodată nu contează cât de nepopular devii, pentru că pur și simplu nu poți devia de la ceea ce crezi tu că-i bine. Știu, pe măsură ce îmbătrânești, se presupune că trebuie să devii mai moderat, iar în anumite privințe, eu am devenit. Am treizeci și nouă de ani și sunt mai tolerant decât eram cândva, dar încă mai consider că nu trebuie să renunț la lucrurile sau ideile la care țin. Asta nu mi-a adus prea multe stele de aur, dar, pe de altă parte, prietenii mei știu că pot conta pe mine. Asta spune ceva, cred.

— Și eu cred, spuse ea moale.

— Ce părere are Patrick despre asta?

Era curios să afle despre el. Darryl vorbea foarte puțin despre el și se întreba oare cât de bine se înțelegeau. Se întreba câte aveau în comun. Și numai privindu-i, păreau foarte diferiți.

— Cred că și el are păreri foarte bine definite. Nu este întotdeauna gata să înțeleagă părerile celorlalți.

Era un subînțeles clasic.

— Dar părerile tale se adaptează?

Căsătoria lor îl intriga. Voia să-i cunoască pe amândoi, de vreme ce n-o putea avea numai pe ea pentru el, oricât de mult și-ar fi dorit.

— Nu întotdeauna. El este gata să... căută ea cuvintele potrivite, apoi le găsi. O existență paralelă e modul cel mai bun în care pot să descriu felul lui de a vedea lucrurile. El face ce vrea și te lasă să faci ce vrei, fără să intervină.

Atâta timp cât consideră că faci ce trebuie. Cum se întâmplase de exemplu cu activitatea ei de la emisiunea de știri.

— Și merge așa?

Înainte, da. Până când s-a mutat de la ea, a ieșit din viața ei, numai pentru că nu-i plăcea ce făcea ea. Respiră adânc, în vreme ce încerca să-i explice lui Scott Robinson.

— Cred că pentru a face o căsătorie să meargă, îți trebuie o implicare mai mare, să câștigi împreună, să interacționezi cu celălalt. Nu-i bine ca unul să-l lase pe celălalt doar să existe, trebuie să fie ceva împreună.

Era rațional ceea ce spunea și pentru Scott. Așa se gândise și el cât fusese căsătorit cu Alicia.

— Numai că abia de curând mi-am dat seama de asta, zise ea.

— Calul năravaș este tot secretul. O mulțime de oameni te vor lăsa să faci ceea ce vrei, așa cum vrei. Problema este, însă, că doar foarte puțini oameni vor să facă același lucru ca tine. Deși, trebuie să recunosc, nu m-am străduit prea tare în ultimii câțiva ani. N-am avut timpul, sau înclinația, adăugă Scott.

— De ce nu? fu la rândul ei intrigată Darryl.

Se părea că i-ar fi plăcut să fie căsătorit.

— Cred că mi-a fost teamă. A fost atât de dureros când a plecat Alicia, când a luat și băieții, nu cred că vreau să mai trec prin așa ceva vreodată. N-am vrut să-mi mai pese, ca să nu fiu lovit sau să mai am copii pe care să mi-i ia cineva numai pentru că nu merge bine căsătoria. Nu mi s-a părut niciodată cinstit. De ce să-mi pierd eu copiii, numai pentru că femeia cu care sunt nu mă mai iubește? Așa că am fost prudent.

Și leneș. În mod deliberat, nu căutase o relație serioasă de multă vreme, spunându-și că încă nu era pregătită.

— Crezi că o să-ți dea vreodată ție băieții, sau măcar pentru o perioadă mai lungă de câteva săptămâni?

— Mă îndoiesc. Ea consideră că are dreptul asupra lor, că sunt ai ei și că-mi face o mare favoare și că mi-i trimite din când în când. Însă, adevărul este că eu am dreptul asupra lor în egală măsură în care are și ea. Ghinionul e că locuiesc în California. M-aș putea duce mai des la New York să-i văd, m-aș putea stabili din nou în New York, dar mi-am spus întotdeauna că mi-ar fi mai greu așa. Nu vreau să fiu la zece străzi depărtare de ei și în fiecare noapte să mă întreb ce fac ei. Aș vrea și eu să fiu prin casă când vorbesc ei la telefon, când își fac temele, când se întâlnesc cu prietenii lor. Prefer să stau acolo și să mi se umple ochii de lacrimi când îi văd cum dorm noaptea. Aș vrea să fiu de față când sunt bolnavi, când au gâtul roșu sau când le curge nasul. Aș vrea să fiu prezent tot timpul cu ei, în toate ipostazele, nu numai câteva săptămâni în Disneyland și la Lacul Tahoe vara, dădu el din nou din umeri, lăsând-o să vadă care erau lucrurile care contau cu adevărat pentru el, iar pe ea o impresionă. Dar cred că asta-i tot ce pot eu avea, așa că încerc să profit cât mai mult. De cele mai multe ori, accept situația așa cum e și nu-mi fac prea multe griji. Altădată, mă gândeam să am mai mulți copii într-o bună zi, să „reușesc o căsătorie" de data asta, dar deja cred că m-am decis că e mai bine așa. Nu vreau să mai sufăr din nou, dacă se decide cineva să nu mă mai placă.

— Poate că data viitoare ai putea păstra copiii, zâmbi ea trist.

El însă scutură din cap. Știa el mai bine.

— Poate că data viitoare ar fi mai inteligent să nu mă mai căsătoresc și să nu mai am copii.

Era ceea ce făcuse în ultimii ani, dar în adâncul sufletului știa că nu acesta este răspunsul.

— Dar tu? Crezi că tu și Patrick veți avea copii?

Era o întrebare nepoliticoasă, dar se simțea atât de bine cu ea încât îndrăzni s-o întrebe.

Ea ezită multă vreme înainte de-a răspunde, neștiind exact ce să-i spună. O clipă vru să-i spună adevărul dar se abținu:

— Poate. Deocamdată nu. Patrick e cam... cam iritat de ideea de a avea copii.

— De ce?

Îl intriga acest lucru. Scott considera că era unul dintre cele mai bune lucruri legate de căsătorie. El avea avantajul experienței, așa că știa.

— A avut o copilărie grea. Părinți foarte săraci. Și Patrick a ajuns demult la concluzia că rădăcina răului sunt copiii.

— O, Doamne! Unul dintre aceștia! Cum se împacă asta cu tine?

Ea oftă, iar ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Scott:

— Sper să-și revină până la urmă.

De exemplu, pe la sfârșitul lui ianuarie.

— Nu aștepta prea mult, Darryl. S-ar putea să-ți pară rău. Copiii sunt cea mai mare bucurie din lume. Nu te frustra de ea, dacă poți.

Pentru el, a nu avea copii, părea o adevărată frustrare.

— Am să-i spun lui Patrick ce-ai spus tu, îi zâmbi ea.

Îi zâmbi și el, dorindu-i pierderea lui Patrick. Ar fi fost așa de plăcut dacă ar fi fost liberă. Se întinse și-i atinse mâna, nu grosolan, ci cu căldură.

— Am petrecut o zi minunată, Darryl. Sper că știi asta.

— Și eu, zâmbi ea fericită și termină ultima bucată de friptură, în vreme ce Scott termină salata.

— Știi, pentru o fată așa slabă ca tine, mănânci destul de mult.

Era cinstit, dar o și tachina și râseră amândoi.

— Îmi pare rău. Trebuie să fie din cauza aerului proaspăt.

Ea știa exact de ce, dar n-avea de gând să-i spună lui.

— Ești norocoasă că-ți poți permite.

Arăta foarte bine și el era încântat că-i plăcea mâncarea pe care o gătea el.

Au stat de vorbă până la ora zece. Ea îl ajută să facă curat în bucătărie, într-un târziu, o conduse la ea, ducându-i sacoșa de plajă. Era din nou o noapte frumoasă, aproape fără nici un strop de smog, iar stelele străluceau deasupra capetelor lor. N-avea nici un chef să se ducă la lucru a doua zi. Era lunea liberă, din acel weekend de trei zile, însă ea anunțase că va lucra pentru că n-avea nimic altceva de făcut, decât să aștepte telefonul lui Patrick. Ei trebuiau să facă obișnuita emisiune informativă, în ciuda acelui lung week-end. La fel ca și Scott.

— Vrei să treci mâine? întrebă Scott. Eu trebuie să fiu la birou pe la unsprezece.

— Pare plăcut.

— Intrăm în direct la ora unu. Treci pe la noi dacă ai un minut liber. Poți urmări spectacolul, e un episod frumos mâine.

Ea zâmbi acestei perspective, iar de data asta era mai relaxată când descuie ușa din față. Îi văzuse deja apartamentul ei gol. Nu mai avea

ce să-i mai ascundă. Cu excepția faptului că Patrick o părăsise cu două luni în urmă și că ea era însărcinată.

— Vrei să intri să bei o cafea?

Mai întâi vru să refuze, apoi se gândi să accepte numai ca să prelungească seara cu ea. Trase scaunul și i-l oferi, în vreme ce ea făcea cafeaua, după care se duse să stea în camera de zi cu ceștile în mână. Se așezară pe podea pentru că nu exista nimic altceva pe care să stai. Era o diferență enormă, comparativ cu apartamentul lui.

În timp ce stăteau acolo, el remarcă faptul că nici măcar radio sau televizor nu aveau. Brusc, îl izbi ideea că le-ar fi vândut. Nu mai rămăsese absolut nimic în camera de zi, cu excepția locurilor unde fusese fixată mobila, mânerelor de la uși, unui covor și robotul care era pe podea, lângă telefon.

Până și măsuța pe care stătea telefonul dispăruse. Arăta exact ca un loc în care se mută cineva. În vreme ce se uita peste tot, el își dădu seama ce trebuie să se fi întâmplat. Se uită la ea ca și cum ar fi pronunțat cuvintele cu voce tare, dar ea se uita în gol și deîndată ce-i veni această idee nu îndrăzni s-o întrebe.

— Ei, ia spune-mi despre lucrurile noi! zise el, prefăcându-se a vorbi ca despre ceva obișnuit, în timp ce se ridica și se uita prin jur. Ce fel de mobilă ați comandat?

— Ei... o mobilă obișnuită, zise ea vag, apoi continuă să-i vorbească despre politica biroului de știri, sperând să-i distragă atenția.

— Știi, apartamentul tău este atât de diferit de al meu, încât cu greu poți spune că cele două locuri sunt cu ceva înrudite.

— Știu. E amuzant, nu? Și eu am remarcat același lucru, când am fost la tine.

Îi zâmbea. Avusese o zi frumoasă și era complet relaxată, chiar dacă era un pic cam obosită.

— Cât spațiu aveți sus?

— Doar un dormitor și o baie, răspunse ea cu ușurință. Mai avem și un dormitor în jos, dar nu-l folosim niciodată.

— Pot să mă duc să-l văd?

El o lăsase să se plimbe în voie prin tot apartamentul lui și ar fi părut nepoliticos să nu-l lase și pe el să facă la fel, așa că ezită, dar aprobă din cap. El urcă încet scările și-i mai ceru o ceașcă de cafea. Când ea se duse în bucătărie după cafea, el trecu val-vârtej prin dormitorul ei. Era gol, exact așa cum se așteptase: într-o clipă, deschise cele două băițe și se uită prin dulăpioarele lor, scormoni un pic printre cutiile în care-și ținea ea lucrurile și descoperi ceea ce-și imaginase, dar despre care ea nu-i spusese absolut nimic... numai dacă nu cumva lucrurile lor erau jos, iar brusc Scott vru să afle, dar nu îndrăzni s-o întrebe. Un al șaselea simț îi spunea că o fi existat vreun motiv pentru care Patrick Adamson pusese toate lucrurile lor într-un

camion și că asta nu era pentru că aveau să-și schimbe toată mobila din apartament. Chiar și pozele lor de la nuntă stăteau acum pe podeaua din dormitor, lângă singura lampă din cameră, întrucât Patrick luase comoda și toate celelalte mese.

— Îmi place cum e repartizat apartamentul, zise el când veni jos, părând relaxat, turul lui de sus trecând drept neobservat.

Apoi, întrebă dacă putea să folosească baia. Erau două uși la primul etaj, iar el o alese pe cea care i se păru a fi closetul, deschise ușa și constată că era complet gol, cu excepția câtorva umerașe goale, pentru haine, din lemn. Apoi îl deschise pe ce-l care-l căuta și-l închise în urma lui, în timp ce intra în baie. Deschise toate dulapurile cât de repede putu, apoi trase capacul W.C.-ului și trase apa.

Pe când se așeza pe jos să bea cafeaua cu ea, se uită în ochii ei încercând să găsească răspunsul la întrebările lui. Dar nu era nici un răspuns. Nu-i spusese nimic. Pretindea, de săptămâni în șir că Patrick era plecat cu afaceri, că se va întoarce peste câteva zile, că totul era bine, deși recunoscuse la cină că nu era întotdeauna ușor. Ea era o fată frumoasă, iar el știa că ea e căsătorită. Încă mai purta verigheta. Dar el mai știa încă un lucru, după ce fusese peste tot în apartamentul ei. Oricare ar fi fost motivul, pe care ea nu dorea să-l dezvăluie, Patrick Adamson nu mai locuia cu soția lui, iar când plecase, luase totul cu el.

După o vreme, Scott îi mulțumi și-i spuse că va trece pe la biroul de știri a doua zi. Se gândi la ea tot drumul spre casă, de cealaltă parte a cartierului și pur și simplu nu-i venea să creadă. Era din nou complet nesigur de ea. Ce făcea? Și de ce? De ce se prefăcea că totul e în regulă? De ce nu recunoscuse că trăia singură? Ce ascundea? Și de ce? Dar, de îndată ce se gândi din nou la dulapurile goale, Scott Robinson fu încântat.

XIV

Schimbările complicate de conflict pe care el era capabil să le imagineze păreau nesfârșite. La acel moment, soțul Brendei, Chris, fusese de curând arestat pentru omorârea surorii Brendei, Kelly, care fusese interpretată de Gloria pentru ultima oară, înainte de a se muta la New York, precum și a unui tânăr drogat pe nume Tobias Miller. Obișnuința lui Kelly de a consuma droguri fusese descoperită și a reieșit de asemenea că era un tip de prostituată, ceea ce crea o problemă imensă, dat fiind faptul că, un politician cu care se încurcase ea cu ani în urmă și pentru care făcuse un avort, era pe cale să devină *persoana non grata* când întregul scandal a fost dat publicității. Dar, ceea ce era și mai important, faptul că Brenda era însărcinată avea să fie dat în vileag pe post în acea săptămână, în acel episod. Adevăratul scandal consta în faptul că nu era copilul soțului ei, în acest caz o binecuvântare, dar avea să dea naștere la tot felul de presupuneri prin bucătării de-a lungul întregii țări în următoarele luni. Cine era tatăl copilului? Până la urmă, căsătoria lui Chris cu Brenda va sfârși într-un divorț, el rămânând în închisoare, ispășind o pedeapsă pe viață pentru cele două crime comise, iar identitatea tatălui copilului va fi cunoscută, dar nu deocamdată. Avea să mai dureze. Între timp, Scott se va distra de minune cu toate aceste complicații.

A doua zi, în timp ce se îndrepta spre lucru, se gândea la Darryl și se tot întreba de ce nu-i spusese că Patrick o părăsise. Nu era prea diferit de unul dintre subiectele lui din serial, deși, fără îndoială, motivele erau mult mai simple. Mai exista și posibilitatea ca el să greșească, își dădu el seama, deși se îndoia. Nici un fel de obiecte de toaletă masculină, nici after-shave, nici o haină de bărbat în casă, nici măcar un aparat de ras. Era absolut sigur de asta după investigația pe care o făcuse. Dar ce ascundea ea? Și de ce nu-i spusese? Se întreba dacă se simțea jenată de acest lucru, sau poate pur și simplu nu era pregătită încă să înceapă să se întâlnească cu alți bărbați.

De îndată ce ajunse la lucru, nu mai avu timp să se gândească la asta. Unul dintre actori era bolnav, cei doi scenariști principali aveau o dispută îngrozitoare și era aproape de prânz când avu și el timp să-și tragă răsuflarea. Voia să meargă la Darryl, s-o ia și s-o aducă să vadă transmisia în direct.

În biroul ei, Darryl se străduia să facă față situației: fiul unui

senator local fusese răpit pentru recompensă și fusese omorât noaptea trecută. Era o situație șocantă, iar familia era nenorocită. Băiatul n-avea decât nouăsprezece ani și întregul departament de știri era deprimat. Lui Darryl i se făcu rău să vadă imaginile filmate când îi fură arătate. Fusese aruncat pe scările casei părinților lui, cu gâtul tăiat.

Era ocupată cu sfaturile pe care le dădea editorilor ca să lucreze la noile știri sosite la redacție și cu reporterii care vorbiseră cu prietenii apropiați ai familiei, când cineva îi spusese că era căutată la telefon. Nu recunoscu numele la început și habar n-avea cine era. Era un bărbat pe numele de Harvey Watson.

— Da? spuse ea din mijlocul unui mare număr de însemnări pe care le avea de făcut, în vreme ce aștepta să audă ce dorea.

— Doamna Adamson?

— Da.

— Soțul dumneavoastră m-a rugat să vă sun.

I se opri inima când auzi cuvintele.

— A pățit ceva? A avut un accident? E bine?

Îi păru rău pentru ea când îi auzi reacția. Nu era tipul de femeie căreia nu-i păsa câtuși de puțin de soțul ei, așa cum îi spusese Patrick lui Watson.

— Nu, e bine. Eu îl reprezint. Sunt avocat.

Păru confuză în vreme ce-l asculta. De ce o suna un avocat și de ce-l rugase Patrick s-o sune?

— S-a întâmplat ceva?

O clipă, el nu știu ce să-i spună. Părea total nepregătită pentru ce avea să urmeze. Se simțea foarte prost că o sunase.

— M-am gândit că poate soțul dumneavoastră v-a spus ceva. Dar văd că nu.

Poate că ea se juca cu el, ceea ce se cam îndoia. Nu părea a fi acel tip de persoană.

— Soțul dumneavoastră depune dosarul de divorț și vrea ca eu să stabilesc anumite lucruri cu dumneavoastră, doamnă Adamson.

Se simțea de parcă fusese așezată pe un scaun instabil toată ziua și tocmai fusese dată jos de pe acel scaun, ca să nu mai vorbim de faptul că inima îi rămăsese parcă la douăsprezece mile depărtare. Abia de-și mai putea ține firea. Deci, ce *făcea* Patrick?

— Îmi pare rău... eu... nu înțeleg. Despre ce este vorba?

— O solicitare de divorț, doamnă Adamson, spuse el cât mai blând posibil.

Era un om decent și în acest caz nu era unul dintre cele pe care le prefera el. Patrick nu fusese complet rațional când discutaseră.

— Un divorț. Soțul dumneavoastră dorește un divorț.

— Îl... înțeleg... Nu e cam prea repede?

— L-am întrebat dacă n-ar vrea să vă împăcați, să mai stați de vorbă, dar insistă asupra ideii că sunt diferențe ireconciliabile între dumneavoastră.

— Pot să refuz?... divorțul, vreau să spun...

Închise ochii, încercând să nu plângă la telefon, altfel omul ar fi crezut că era nebună. Trebuia să rămână calmă, numai că-și pierdea controlul și numai ascultându-l. Patrick voia să divorțeze și nici măcar nu voia să vorbească cu ea despre asta. Pusese pe un străin să-i spună.

— Nu, nu puteți refuza, îi spuse avocatului. Acele legi s-au schimbat de mult. Dumneavoastră sau domnul Adamson puteți cere divorțul fără asentimentul celuilalt.

Nu-i venea să creadă ce auzea.

— Mai sunt și niște acte adiționale pe care domnul Adamson ar dori să le cunoașteți.

— Vrea să vândă apartamentul, nu?

Avea lacrimi în colțul ochilor în timp ce-l asculta, privind cum ceilalți se tot învârteau prin birou, în jurul ei.

— Ei bine, da. Dar vă lasă trei luni de grație înainte de a-l scoate la vânzare, numai în caz că, desigur, ați dori să cumpărați și partea dumnealui, la prețul pieței libere.

I se făcu greață, stând acolo în birou. Voia un divorț. Și voia să vândă apartamentul.

— Dar, eu nu la asta mă refeream. Domnul Adamson e înțelegător în ce privește apartamentul. Mă refeream la..., păru el să ezite.

Încercase să-l convingă pe Patrick în această privință, dar nu reușise decât să se îndoiască de paternitatea copilului, când Patrick nici măcar nu voise să-l asculte.

— Mai sunt alte câteva documente pe care mi-a cerut să le întocmesc. Aș vrea să vă uitați și dumneavoastră la ele.

— Despre ce e vorba exact?

Trase adânc aer în piept și încercă să-și recapete tăria de sine, în vreme ce-și șterse lacrimile de pe obraz cu degete tremurânde.

— E... ăă... copilul dumneavoastră. Domnul Adamson ar dori să renunțe la paternitatea copilului înainte de a se naște. Pare puțin cam prematur, vă spun sincer, eu l-am sfătuit să nu facă asta. E o procedură foarte neobișnuită. Dar, domnia sa este hotărât în ceea ce dorește să facă. Am întocmit niște documente tip, trebuie numai să vă uitați la ele. Nu se spune foarte clar decât că dânsul dorește să renunțe la orice pretenții asupra copilului. Drept consecință, nu va avea dreptul la vizite, nici un alt drept odată ce copilul se va naște. Nu-i va purta numele. Veți fi rugată să folosiți numele dumneavoastră de fată pentru copil. Numele dumnealui nu va apare pe certificatul de naștere când se va naște și desigur... dumneavoastră și copilul nu veți putea pretinde nimic legal de la domnul Adamson. A dorit să ofere o

recompensă în bani pentru aceasta, dar i-am explicat că, conform legii californiene, nu se poate face așa ceva. Nu trebuie să existe nici un fel de schimb financiar pentru renunțarea drepturilor paternale, altfel, mai târziu, ar putea fi considerate invalide.

La acel moment, ea deja plângea deschis, fără să-i mai pese câtuși de puțin că o auzea avocatul.

— Ce doriți de la mine? De ce mă sunați azi? suspină ea. E zi liberă, nici n-ar trebui să munciți.

Patrick îi spusese că s-ar putea să fie la rețea și că ar putea fi un moment prielnic s-o contacteze, așa că el o suna de acasă. Se simțea foarte prost spunându-i toate lucrurile astea, dar se gândea că ar fi fost și mai rău să deschidă cutia poștală și să găsească toate aceste informații acolo. Patrick îi spusese foarte clar că nu se certase cu ea, că fusese o soție bună și că avuseseră o căsnicie fericită, numai că el nu-și dorea copilul și ea refuzase să facă avortul. Lui i se părea perfect rațional. Iar Harvey Watson se întrebă dacă Adamson nu exagera un pic în această privință. Numai că nu era meseria lui să se contrazică cu el. El nu încercase decât să-l facă mai conciliant, să mai discute această problemă cu soția lui și să nu întreprindă nimic în legătură cu desființarea drepturilor sale paternale până ce nu se naște copilul și îl putea cel puțin vedea. Patrick nici măcar nu voi să audă.

— Doamnă Adamson, spuse liniștit Watson, îmi pare rău, sincer! Nu-mi face nici o plăcere să vă dau sfaturi în această situație. M-am gândit că, poate un telefon...

— Nu este vina dumneavoastră, oftă ea iar, dorindu-și să poată schimba sentimentele lui Patrick, dar știa că nu poate face așa ceva. El e bine? întrebă ea, spre marea mirarea a lui Watson.

— Da. Dumneavoastră, vă simțiți bine?

Asta i se părea mult mai important. Ea dădu din cap, în vreme ce lacrimi i se scurgeau pe obraji.

— Mi-e bine.

El zâmbi trist la celălalt capăt al firului:

— Regret că trebuie să vă spun, dar nu prea păreți.

— A fost o zi grea... fiul senatorului și acum asta... Totul era atât de cumplit.

Avusese un week-end așa de plăcut...

— Presupuneți că..., dar i se păru o întrebare prostească, însă dorea să știe dacă Patrick s-ar răzgândi când se va naște copilul, poate dacă îl va vedea. Ea încă mai credea că faptul de a-l vedea ar putea schimba totul. Dincolo de orice, el era tatăl copilului.

— Nu credeți că-și va schimba părerea, nu? Vreau să spun,... mai târziu...

— S-ar putea. A făcut niște mișcări radicale. Nepotrivite în anumite privințe, dar pare hotărât să facă asta acum, pentru propria lui liniște.

Vrea ca totul să fie încheiat și stabilit legal.

— Când va începe acțiunea de divorț?

N-ar fi contat prea mult. Ce mai conta? Doar că ar fi fost plăcut să fii căsătorită când ai un copil.

— În fapt, a introdus acțiunea de divorț acum două săptămâni. Ceea ce însemnă că divorțul se va termina... aș zice pe la mijlocul lui decembrie.

Minunat! Cu două săptămâni înainte de nașterea copilului. Fără numele tatălui pe certificatul de naștere. Era o veste grozavă! Era bucuroasă că o sunase.

— Asta-i tot?

— Mulțumesc.

Își șterse din nou ochii. Mâinile încă îi mai tremurau.

— Mai luăm legătura peste vreo două luni în legătură cu apartamentul. Desigur, orice fel de cerere pentru pensia alimentară sau alt tip de întreținere ar fi adecvată din partea avocatului dumneavoastră.

— Eu n-am avocat. N-am nevoie de nici un fel de pensie alimentară.

— Cred că ar trebui să cereți sfatul unui avocat, doamnă Adamson. După legile californiene, aveți dreptul la o pensie alimentară.

El considera că ar fi o prostie dacă n-ar obține-o. Nu-i plăcea cazul. I-ar fi plăcut s-o vadă obținând măcar bani de la Patrick. Îi datora măcar atât, pentru Dumnezeu! Îl sfătuise și pe el la fel.

— Mai ținem legătura.

— Mulțumesc.

Auzi cum închise telefonul, după ce el spuse „La revedere” și ținu receptorul în mână încă o vreme, ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să-i spună că a fost o greșeală, că glumiseră. Patrick introdusese acțiunea de divorț și voia ca ea să semneze niște hârtii prin care el renunța la toate drepturile privind copilul. Era cel mai cumplit lucru pe care-l auzise vreodată. Stătea acolo, încă tremurând, gândindu-se la ce se va face de acum încolo. În realitate, nimic nu se schimbase. Mai avea încă apartamentul pentru o vreme, el încă mai avea toată mobila lor, iar ea încă mai avea copilul. Nu mai spera nimic, în afara unei fantezii în care, până la urmă, se va întoarce și se va îndrăgosti lulea de copil. Chiar și ea își dădea seama că asta era cam prea puțin probabil. Ceea ce avea acum de înfruntat era situația în care ea singură va avea copilul, va trebui să-și păstreze slujba, să-și găsească un loc unde să locuiască, sau cel puțin să-și cumpere o canapea pe care să stea. Însă, cel mai important lucru pe care-l avea de înfruntat era faptul că el divorța de ea și că, legal, copilul nu avea tată. Era o lovitură cumplită, iar umerii încă îi mai tremurau în timp ce plângea și puse, într-un târziu, receptorul la loc. Era cu spatele la ușă și n-

auzise pe nimeni intrând în birou.

Văzând-o numai cu spatele, el nu-și dădu seama că ea plângea. Ea se întoarse încet, cu fața scăldată în lacrimi, ca prin ceață, îl văzu. Era Scott Robinson.

— O, Doamne... Îmi pare rău... N-am vrut să... Cred că nu-i momentul potrivit.

Era o afirmație slabă, cu subînțeles, iar ea încercă să zâmbească printre lacrimi, în vreme ce se aplecă să-și ia o batistă din birou.

— Nu... eu... de fapt... nu-i nimic...

Apoi, se prăbuși în scaun, plângând din nou, îngropându-și fața în mâini.

— Nu... e îngrozitor!

Nu putea să-i explice și nici nu voia:

— Numai... eu nu... Nu pot...

Vorbea fără sens, iar el se îndreptă spre ea și-i strânse cu blândețe umerii:

— Lasă, Darryl! O să fie bine. Orice ar fi, o să se limpezească lucrurile mai devreme sau mai târziu.

Se întrebă dacă a fost dată afară sau dacă nu cumva i-a murit cineva. Tremura din tot corpul, arăta zdrobită și era foarte palidă. Pentru o clipă, el se gândi că s-ar putea să leșine. O făcu să respire adânc, îi dădu un pahar cu apă. Peste puțin timp, arăta mai bine.

— Se pare că ai avut o dimineață teribilă, se uită la ea cu compătimire, iar ea încercă să zâmbească, deși era un efort prea mare.

— A fost o zi..., își suflă din nou nasul și se uită la el cu o privire stânjenită, combinată cu recunoștință. Mai întâi fiul senatorului este răpit și omorât, iar noi avem cinci mii de mile de bandă pe tema asta și toate se termină cu gâtul lui înjunghiat.

Suspină din nou, gândindu-se la asta.

— Și apoi..., ezită, uitându-se la Scott, întrebându-se dacă să-i spună sau nu. Dar, nu avea rost să țină secret acest lucru: chiar dacă fusese greșeala ei, nu fusese decizia ei.

— Apoi... am primit telefonul ăsta stupid de la avocatul soțului meu.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar vocea îi tremura în timp ce pronunță cuvintele.

— Avocat? De ce te sună? Oricum, astăzi este o zi liberă.

— Asta i-am spus și eu.

— Ce vrea? se interesă Scott, simțindu-se ca un apărător al ei.

Ea respiră adânc, mototolind batista și uitându-se în altă parte. Nu putea să-l privească pe Scott când îi spuse:

— M-a sunat să-mi spună că soțul meu... vocea ei deveni foarte înceată, încât el abia auzi cuvintele, tocmai a înaintat acțiunea de divorț. De fapt, acum două săptămâni.

O clipă, Scott rămase uluit. Era însă mai mult pentru felul în care o spusese ea decât pentru faptul în sine. Era durerea ei evidentă în această privință, care îl impresiona. El își închipuise, de fapt, de seara trecută că erau separați și se simțea ușurat acum că ea o recunoștea deschis. Numai că îi părea rău pentru ea, părea că suportă foarte greu, ca și cum ar fi fost ceva la care nu se așteptase.

— Te surprinde acest lucru, Darryl? vocea lui era foarte blândă.

— Da, oftă ea și se uită spre el.

El stătea rezemat de biroul ei, uitându-se la ea cu compasiune.

— N-am crezut niciodată că o va face. A spus asta, dar nu l-am crezut.

— De cât timp durează situația asta?

— De vreo șase săptămâni... poate șapte... Și-a luat lucrurile acum vreo trei săptămâni. Și pe ale mele, zâmbi ea, iar amândoi se gândiră la apartamentul gol. Asta nu conta pentru mine. N-am crezut... N-am crezut...

— Înțeleg. Și eu m-am simțit așa când Alicia a divorțat de mine. Eu n-am vrut niciodată să divorțez. Numai că dintr-odată, ea a hotărât că totul se sfârșise. Nu pare prea cinstit când altcineva ia o hotărâre și pentru tine.

— Cam asta a făcut și el, începu ea să plângă din nou, simțindu-se stânjenită în fața lui Scott, dar ei părea să fie foarte calm și înțelegător. Îmi pare rău... Sunt răvășită.

— Ai tot dreptul să fii. Poți să-ți iei o după-amiază liberă și să mergi acasă? Te conduc.

— Nu cred că pot. Avem o ediție specială programată înaintea știrilor în seara asta.

— De ce nu te-a sunat chiar el?

— Nu știu, păru ea deprimată în vreme ce se așeză la biroul ei, în timp ce el stătea pe un colț al acestuia. Cred că nu vrea să mai vorbească cu mine.

— Asta-i partea cea mai dificilă când divorțezi, dacă n-ai copii. Cel puțin, când ai copii, trebuie să vorbești unul cu celălalt, măcar până cresc. Uneori, te înnebunește acest lucru, dar măcar e un fel de a menține permanent legătura.

Ea dădu din cap, gândindu-se că ei chiar aveau un copil. Sau, cel puțin, ea avea. Patrick „renunțase” la el.

— Ce-a determinat asta, știi? Sau nu mă privește?

Ea zâmbi trist:

— Știu. Dar nu contează. El a adoptat o anumită poziție și eu la fel. Eu n-am putut face ce voia el și cred că amândoi am simțit că avem dreptate în felul nostru, așa că n-am cedat nici unul. Numai că el a câștigat, cred. Sau am pierdut amândoi. Cam așa ceva. Nu mi-a mai dat nici o șansă de îndată ce s-a hotărât.

— Seamănă cu Alicia. Dar, la ea, era cineva la mijloc la vremea aceea, iar eu nu știam. Crezi că are și el pe cineva.

— Poate. Dar nu cred. Cred că e legat numai de ce vrea el de la viață. Și ceea ce nu vrea. Dintr-odată, drumurile noastre au devenit divergente.

— E un pas destul de brutal ca să rezolvi „drumurile divergente”.

Numai că oamenii sunt ciudați și fac lucruri ciudate. Amândoi știau acest lucru.

— Voiam să te invit la studio să bem o cafea, dar poate că nu e momentul acum.

Îi părea rău pentru ea și se întinse spre ea să-i atingă obrajii în timp ce-i spuse:

— Poate altă dată.

Ea dădu din cap, simțindu-se ca și cum ar fi fost bătută de cuvintele lui Watson.

— Trebuie să mă întorc la lucru. Pregătim o emisiune specială despre familia senatorului. Băiatul era în echipa de fotbal a UCLA, era un student excelent și era foarte activ în diverse servicii publice. Prietena lui era nepoata guvernatorului. Această întâmplare o să zdrobească inima tuturor.

Pe a ei o zdrobise. Iar Patrick distrusese și ce mai rămăsese. Se simțea de parcă ar fi murit chiar înainte de prânz.

— O să stau aici până la unu la noapte, poate chiar până la două.

Deja părea epuizată.

— N-ai putea să iei o pauză? Cel puțin, mergi și ia-ți ceva de mâncare!

— Nu cred. O să vin mâine mai târziu.

Acum nu trebuia decât să aibă grijă de copil. Dar nici măcar nu se putea gândi la asta acum. Trebuia numai să treacă cumva de ziua asta, apoi de alta și s-o țină tot așa.

— Și eu lucrez până târziu. Avem multe subiecte noi în plină dezvoltare la serial. Crime, trădări, divorțuri, copii nelegitimi. Lucrurile obișnuite. O să mă țină destul de încordat și voi avea destul de mult de lucru. Vreau să fiu sigur că scenariștii au efectuat mare parte din texte înainte de-a veni băieții mei.

— Parcă ar fi povestea vieții mele, zâmbi ea ușor, iar el o sărută pe frunte în timp ce se ridică și se pregăti să plece.

— Stai aici! Trec eu mai târziu. Dacă ai nevoie de ceva, anunță-mă! Bucătăria noastră de la birou e plină de mâncare azi, pentru că toate restaurantele din jur sunt închise.

— Mulțumesc, Scott.

Se uită recunoscătoare spre el. El ieși, făcându-i semn cu mâna. Ea rămase nemișcată, uitându-se în gol pe fereastră o vreme. Era o lume nebună. Patrick o părăsise și-o abandonase pe ea și pe copil. Altcineva

omorâse un copil inocent de nouăsprezece ani, cu o inimă de aur și cu toată viața înaintea lui, totul distrus într-o singură clipă.

Apoi se întoarse la lucru, încercând să uite de propriile ei probleme, dar și-l aminti pe Scott și surprinzătorul ajutor moral ce i-l dădea.

Ediția specială pe care o redacta, se difuză la ora cinci și a fost deosebit de emoționantă, chiar și cei din studio plânseră când o urmăriră. Apoi, s-a transmis emisiunea completă de știri de la ora șase, după care ea mai urmări o filmare să vadă ce se mai putea adăuga pentru ediția specială ce avea să aibă loc la miezul nopții. Era o zi nesfârșită. Era deja trecut de nouă când găsi cina pe care i-o lăsase Scott. La miezul nopții, în timp ce stătea în studio, privind emisiunea, îl văzu intrând și-i făcu semn să se așeze pe un scaun lângă ea. Se așeză în liniște și privi alături de ea, fiind în mod evident mișcat de program.

— Ce porcărie! zise el când se termină transmisia în direct.

Senatorul plânsese în fața camerelor de luat vederi, fără să se mai poată stăpâni. S-a vorbit despre Dumnezeu și despre dragostea lui pentru ei toți, despre credința lor în el, dar asta nu atenua prea mult durerea pe care o resimțeau pentru cele întâmplare. Scott se uită la ea. Arăta și mai rău decât de dimineață. Ziua fusese parcă fără sfârșit.

— Cum te simți?

— Obosită.

Cuvântul nici nu se apropia măcar de ceea ce simțea, dar el nu voia s-o sâcâie. Voia s-o ajute. Părea prea dărâmată ca să fie în stare să conducă singură până acasă și el se oferi s-o conducă acasă.

— De ce nu vrei să te conduc eu acasă? Poți să iei un taxi să vii aici mâine. Lasă-ți mașina aici. Sau aș putea s-o conduc eu pe a ta, dacă vrei.

Nu avea încredere s-o lase singură pe șosea. Era atât de obosită, părea că va adormi la volan, iar ea n-avea energia să se împotrivească.

— Îmi las mașina aici. Apropo, îți mulțumesc pentru cină.

El se gândea la toate, parcă, oricât de târziu lucra și el. Ieșiră împreună, iar ea oftă când se așeză în confortabila lui camionetă veche:

— Oh, Doamne... mă simt gata să mor.

— O să mori dacă n-ai să dormi puțin.

El se așeză la volan. Ea era prea obosită ca să mai poată măcar vorbi în timp ce se îndreptau spre casă, pe autostrada Santa Barbara. Când a ajuns în cartier, el își parcă mașina și o conduse până la ușa apartamentului ei fără să scoată nici o vorbă. De îndată ce ea descuie ușa se uită îngrijorat spre ea, în vreme ce ea se întoarse spre el din ușă:

— O să te simți bine?

Ea dădu din cap, dar nu prea convingătoare.

— Așa cred.

Dar nu se simțise niciodată mai tristă și mai singură. Se simțea de parcă Patrick ar mai fi părăsit-o încă o dată.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine! Nu stau prea departe.

Îi întinse brațul, ea zâmbi, apoi închise ușa, simțindu-se sfârșită. Urcă încet scările, fără ca măcar să aprindă luminile. Nu mai voia să vadă zidurile și camerele goale. Se îndreptă spre dormitor, se așeză în pat și începu din nou să suspine, până adormi, așa îmbrăcată și cu copilul lui Patrick în ea.

XV

În următoarele săptămâni, Darryl se simți ca într-un vis. Documentele pe care Harvey Watson i le-a promis au sosit. Le semnă pe toate acolo unde trebuia. Verifică locul în care spunea că nu are nevoie de nici un fel de pensie alimentară sau de ajutor financiar și fu de acord să scoată casa la vânzare până la sfârșitul lui octombrie. I-a spus foarte puțin despre toate astea lui Scott. El trecea s-o vadă la birou aproape în fiecare zi, dar n-o bătea la cap să iasă împreună. Simțea în mod corect că era prea necăjită în legătură cu cererea de divorț. Prea multe i se întâmplaseră. Lucrurile erau destul de dificile la serviciu chiar și el era destul de ocupat cu schimburile de scenarii de la serialul lui datorită faptului că încerca să lase totul în ordine pentru a-și putea lua obișnuita vacanță anuală de patru săptămâni.

Dar, cu toate astea, își găsi timpul s-o aducă într-o după-amiază în studio să urmărească un episod în transmisie directă. Asta îi amintea de zilele în care lucrase și ea la alte spectacole, la alte tipuri de emisiuni. El o prezentă tuturor, iar când se întoarseră în biroul lui, ea îi admiră Emmy-urile și el îi prezentă programul curent al „cărții lui de căpătâi". În ea, el schițase conflictul serialului pentru următoarele câteva luni, cu soluții alternative pentru problemele care ar putea apare. Pe un teanc de pe biroul lui se aflau scenarii redactate care trebuiau aprobate de el. Îi explică toate acestea, iar ea se trezi dorindu-și să poată lucra și ea la așa ceva, decât la emisiunea de știri. În vreme ce-i citea unele adnotări, făcu câteva comentarii interesante.

— De ce nu mă ajuți din când în când? La ideea principală... sau să-mi dai niște idei pentru scenarii? Scriitorilor le-ar place un pic de ajutor, ei se pot întotdeauna adapta ideilor noi, proaspete. Nu-i prea ușor să ai de făcut cinci episoade pe săptămână.

— Îmi închipui..., apoi îl privi încântată. Vorbești serios, Scott. Chiar vrei să notez câteva din ideile pentru serial?

— Sigur că vreau. De ce nu? Noi doi putem să imaginăm ceva împreună la o cină într-o seară, dacă vrei. Am să-și dau câteva date despre trecutul personajelor. Tu poți să le dezvolți cum vrei.

Arăta de parcă considera că e o idee grozavă, la fel ca și ea. Discutară despre asta tot drumul înapoi spre departamentul de știri și discutară despre asta din nou în seara următoare, când, în fine, după masa în aer liber de 4 Iulie, ea acceptă să iasă împreună să ia cina.

Era o sâmbătă seara și se întâlniră din nou la piscină în acea dimineață. Arăta mai bine decât în ultimele zile și părea că, în fine, se refăcuse după șocul a tot ceea ce i se întâmplase. Încă mai era entuziasmată de ideea episodului pe care-l văzuse cu o zi în urmă. În timp ce vorbea despre el, părea mai frumoasă ca oricând.

— Pot să-ți trezesc interesul pentru o celebră friptură *á la Robinson* în seara asta? Sau, ce-ai zice de ceva mai special, spre exemplu o cină la Dingo?

Era localul preferat al oricui din televiziune sau din industria cinematografică. Norman Lintz făcuse din acest local locul ideal, unde se putea mânca foarte bine. Se serveau, paste făinoase delicioase și pizza, iar pe lângă acestea se preparau feluri de mâncare noi, create de Lintz, considerat creatorul unei bucătării miraculoase, pe toată coasta Pacificului.

Darryl începuse să-și pună în ordine noua ei viață în ultimele două săptămâni, iar posibilitatea unei cine în oraș i se părea atrăgătoare. El era incredibil de răbdător cu ea. O supraveghease în liniște, fără să se amestece. Se oprise la ea la birou, îi trimisese mâncare seara târziu, se oferise s-o conducă acasă o dată sau de două ori, dar n-o forțase niciodată să se întâlnească cu el sau să iasă împreună seara, ceea ce era evident că ea nu putea suporta pentru moment. Îi recomandase chiar și un avocat care să se ocupe de problema ei și care deja discutase de câteva ori cu Harvey Watson. Dar, după două săptămâni de „doliu” și de supărare se simți până la urmă ceva mai în viață și amândouă sugestiile lui Scott păreau încântătoare.

— Orice vrei, îi zâmbi ea recunoscătoare.

Îi devenise un prieten atât de bun, într-un timp atât de scurt.

— Ce zici de Dingo?

— Grozav! zâmbi ea.

Fiecare se întoarse în casa lui să-și facă treburile pe care le aveau de făcut, cum ar fi spălatul lenjeriei sau plata facturilor, o nesfârșită sarcină acum, mai ales de când plecase Patrick. Salariul ei acoperea toate cheltuielile, dar în ultimul timp, ea încerca să economisească cât mai mult posibil pentru atunci când va avea nevoie pentru copil. Acum, că Patrick nu va contribui cu nimic, dorea să fie puțin mai atentă.

Scott trecu s-o ia la ora opt. Purta pantaloni kaki, cămașă albă, un sacou bleu, iar ea era îmbrăcată cu o rochie pe care o avea de ani de zile. Era o rochie de mătase, de culoarea piersicii, care-i cădea ușor de pe umeri. Merseră cu mașina spre Sunset, discutând despre problemele de la serviciu. Era evident cât era el de entuziasmat de sosirea băieților lui în miercurea următoare. Urmau să petreacă două săptămâni cu el în oraș, după care se îmbarcau pentru marea lor aventură.

Scott comandă pizza cu rață caldă, iar ea ceru *cappelletti* cu roșii și busuioc. La desert, împărțiră o bucată mare de tort de ciocolată, care apăru pe masă îmbibat într-o delicioasă frișcă făcută în bucătăria proprie a restaurantului. Ca de obicei, ea mâncă totul, iar Scott o tachină din nou, spunându-i că mânca foarte bine, fără să câștige în greutate, în aparență, dar când spuse asta, ea păru cam agitată.

— Ar trebui să mă uit mai atent decât am făcut-o în ultima vreme.

El remarcă faptul că nu era chiar foarte slabă, dar nici nu era prea grasă. Singurul lucru pe care-l remarcă fu faptul că pieptul părea să i se mărească în fiecare zi, dar încă nu era sigur dacă nu cumva se datora faptului că nu se uitase mai atent la ea înainte, în această zonă.

— N-am să mai mănânc nimic altceva decât salate.

— Ce deprimant! respiră el adânc, trase aer în piept și își supse burta; era solid construit, deși nici el nu era gras. Eu voi mânca hamburgeri, cartofi prăjii la snack-urile de pe autostradă în următoarele două săptămâni. Va fi un miracol dacă nu scad în greutate și nu sfârșesc prin a avea o acnee de adolescent.

Râseră amândoi la acest gând, apoi se uită ciudat la ea. Ar fi vrut s-o întrebe de săptămâni întregi, încă de când aflase de documentele pe care i le trimisese Patrick la semnat, dar nu voia s-o întrebe prea repede. Se întreba dacă acum era pregătită să audă așa ceva:

— Am să-ți pun o întrebare ciudată, Darryl.

În timp ce el spuse aceste cuvinte, ea păru brusc speriată.

— Nu te supăra! Nu e ceva foarte personal, iar sentimentele mele nu vor fi rănite dacă vei spune nu. M-am gândit să te întreb, pentru că, în cazul în care ar fi o schimbare, am putea sta apoi de vorbă.

Făcu o pauză ca și cum ar fi așteptat lovitura de tobă:

— Ce șanse ai să-ți iei o săptămână-două libere?

Ea presupuse că asta vrea s-o întrebe și zâmbi, simțindu-se flatată. Știa cât de mult reprezintă băieții pentru el, iar faptul că dorea să împartă timpul petrecut cu ei cu ea, sau chiar simplul fapt de a le-o prezenta înseamnă foarte mult pentru ea.

— Nu e imposibil. Am vreo patru săptămâni de concediu. Mi-am lăsat parte din concediu pentru o excursie în Europa în octombrie.

O excursie pe care categoric n-o va mai face acum. Nu pleca nicăieri, cu nimeni. Oricum, la vremea aceea, va fi în luna a șasea.

— Crezi că te-ar lăsa să-ți iei concediu fără să-i anunți cu mult înainte? Mă întrebam dacă n-ai vrea să mergi cu noi în pelerinaj prin nord. Te interesează? Dacă nu, îți voi respecta gândurile normale, nu nebunești, ca ale noastre, precum și judecata ta dreaptă. N-o să fie o excursie ușoară. Vorbim despre o situație în care vei fi închisă într-o mașină cu doi băieți destul de mici toată ziulica, ascultând cum se ceartă unul cu altul, zi și noapte, mâncând mâncăruri incredibile dintr-o parte a Californiei în cealaltă și sfârșind într-un sac de dormit

pe pământul tare din jurul Lacului Tahoe.

Adevărul era că lui îi plăcea, iar ea știa asta și era o adevărată onoare că-i cerea să meargă cu ei.

— Pare grozav! zâmbi ea.

— Crezi că poți obține concediul?

— Nu știu. O să întreb.

Nu era sigură de ce vor spune, dar era posibil să-i permită să plece pentru o săptămână, poate două și părea exact lucrul de care avea nevoie.

— Dacă nu-ți poți lua liber pentru prima săptămână, poți veni cu avionul direct la Reno și ne întâlnim la Lacul Tahoe, pentru cea de-a doua. Și prima parte o să fie distractivă. Ne vom opri la San Ysidro Ranch lângă Santa Barbara, o să stăm în San Francisco la un vechi hotel comic pe care noi îl iubim, apoi ne ducem la Nepa Valley. Sunt niște hanuri nemaipomenite și eu consider că ar fi o oprire plăcută înainte de lacul Tahoe.

— Sună încântător, zâmbi ea din nou, relaxată, pentru prima dată după atâtea săptămâni. Știi, îți datorez o scuză. Cred că am fost în stare de șoc în ultimele două săptămâni. De când am primit telefonul acela de la avocatul soțului meu.

Faptul că ea adusese în discuție acest lucru îi aminti lui că avea să-i pună o întrebare:

— De ce nu mi-ai spus nimic despre ce se întâmpla înainte de asta?

— Nu știu, Scott. M-am jenat, cred. Pentru că... Știi, am simțit... a fost ca o nereușită pentru mine când a plecat Patrick.

El dădu din cap, înțelegea, numai că dacă i-ar fi spus l-ar fi scutit de dureri inutile. Pentru prima oară în viața lui, își făcuse probleme pentru că se îndrăgostise de o femeie măritată și se resemnase zile în șir. Ar fi putut să-l scutească de-asta, dar acum nu mai conta. Ea arăta mult mai bine. Șocul trecuse, iar el nu o mai văzuse plângând din prima zi. Era o femeie cu mult sânge rece. Mult mai mult decât visase vreodată.

— Oricum, ce părere ai despre excursie? Crezi că te vor lăsa să-ți iei concediul?

— Am să-i întreb luni la prima oră de dimineață. Poate că da. Acum nu mai sunt chiar atâta probleme. Și nu mai sunt așa mulți plecați în concediu. Mulți preferă primăvara și toamna când nu e așa de aglomerat.

— Și eu aș face la fel, dar trebuie să plec atunci când sunt băieții aici.

Ea se uită la el, întrebându-se cum se va aranja totul. N-ar fi vrut să doarmă în aceeași cameră cu el, dar nici măcar nu-i cunoștea pe băieți, poate că lor nici nu le plăcea ideea de a avea o femeie care să-i însoțească sau cu care să împartă camera. Ar fi mai ușor dacă ar sta în

corturi. O să fie mai complicat în hoteluri, numai în cazul în care ea nu cerea să stea în propria ei cameră și dacă nu plătea pentru acea cameră, ceea ce voia să-i sugereze lui Scott când el începu deja să râdă.

— Ce-i așa de comic?

— Tu! Văd că îți faci mii de probleme. Te gândești la felul în care vom dormi?

— Da, zâmbi ea. Nu pentru că n-am încredere în tine. Am, dar...

— Ei bine, n-ar trebui, mărturisi el. Nici eu n-am încredere în mine. Numai că am o adevărată frică de fosta mea nevastă. Totul o să fie foarte respectabil. Promit. Probabil că eu o să dorm cu băieții. De obicei, așa fac și lor le place foarte mult. Iar tu poți să dormi în camera mea.

— N-ar fi un inconvenient pentru tine?

— Nu, zise el moale, va însemna foarte mult pentru mine dacă te voi avea alături. Mi-ar place să-ți petreci ceva timp cu mine și cu băieții.

Ar fi vrut să-i spună mai multe, dar știa că nu e momentul potrivit. Abia își revenea din lovitura pe care o primise de la Patrick.

Chelnerul șef abia aștepta să se elibereze masa lor. Era sâmbătă seara și oamenii stăteau la rând, înșirați lângă perete așteptându-și rândul pe scări și chiar până afară.

Pe când plecau, o remarcă pe Donna, stătea acolo, cu o nouă vedetă de televiziune. Era o mare achiziție, iar Donna n-arătase niciodată mai fericită ori mai bine. Îi observă pe Darryl și Scott și făcu un cerc cu degetul mare și cu cel arătător, indicând aprobarea ei, în vreme ce Darryl râdea și se îndreptă spre camioneta de lemn care o aștepta. Îi mulțumi pentru cină, apoi se întoarse și-l privi cu seriozitate.

Scott spuse:

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că o să vii alături de mine și de copii. Ei înseamnă foarte mult pentru mine.

— Știu cât de mult ții tu la ei, Scott.

— E adevărat, spuse el, dând din cap, apoi se întoarse la ea să o privească mai intens. Și tu ești foarte deosebită!

Ea se uită într-o parte, neștiind ce să-i spună. Nu-i putea promite nimic. Era destulă confuzie în propria ei viață. Dacă Patrick n-o voia cu copilul, cu siguranță nimeni altcineva n-o voia, iar ea știa prea bine acest lucru.

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Ea nu se uită la el în timp ce se urcară în mașină. Se gândi cât de frumos va fi când va afla despre copil și nici n-ar fi vrut să îl înșele.

— S-a întâmplat ceva, Darryl?

Îi luă cu blândețe mâinile într-ale sale. Stăteau în parcarea de lângă restaurant și nici nu se mișcaseră, dar brusc îl îngrijoră ceva despre ea.

Erau anumite momente când arăta atât de nefericită și atât de plină de griji. Se gândea că era de vină divorțul în curs, dar îl întrista și ar fi vrut s-o ajute să treacă prin asta.

— Viața mea e puțin cam complicată acum, zise ea serios, apoi zâmbi.

— Parcă ai fi unul dintre personajele mele din serial. Adevărul este că tocmai am scris această replică într-un scenariu ieri. Crezi că vei avea necazuri? Personajul meu are un copil nelegitim.

Cuvintele aproape că o făcură să tremure și se strădui să râdă în timp ce el porni camioneta, dar tot ce reuși fu un vag zâmbet. Arta care imita din nou viața. Uneori se întâmplă chiar prea des.

Ajunseră în cartierul lor. El o invită să bea o ceașcă cu cafea. Avea o mașină espresso de făcut cafea și se instalară în confortabila lui bucătărie.

— Mereu am impresia că trebuie să mă mai uit încă o dată în jur înainte de-a veni băieții, zâmbi el. Din clipa în care vin până când pleacă, tot locul acesta este cu fundul în sus, televizorul este mereu deschis, hainele sunt înșirate pe toate scaunele, șosete pe toate mesele, băile vor arăta de parcă ar fi fost lovite de o bombă, iar bomboane și gumă vor fi aruncate peste tot. N-ai ce le face.

— Pare a fi o situație fericită, zâmbi ea.

— Este o atitudine fericită, îi zâmbi el.

Din tot ce văzuse el în ultima vreme, considera că e femeia perfectă. Hotărâse mai de mult că Patrick Adamson era ori un ticălos ori nebun, numai un nebun ar fi fost în stare s-o lase să plece, ba și mai rău, să divorțeze de ea.

— Abia aștept să-i întâlnești.

— Și eu, spuse ea, în vreme ce sorbea din cappuccino.

— Sper să poți veni în excursie cu noi.

— Și eu.

Spunea adevărul.

— Dacă nu voi putea, o să vin cu avionul până la Lacul Tahoe în week-end.

— Ar fi foarte plăcut. Dar mi-ar plăcea ceva mai mult decât atât.

Se gândi că două săptămâni cu ea și cu băieții lui ar fi o binecuvântare totală. Era timpul de viață pentru care tânjise în ultimii șapte ani, felul de viață pe care-l pierduse și crezuse că nu-l va mai regăsi vreodată. Numai că Darryl era o femeie deosebită, într-un fel anume, îi era teamă de sentimentele pe care le avea pentru ea, dar, pe de altă parte, îi plăceau.

O duse la ea acasă pe la ora douăsprezece și se simți ca un adolescent în fața ușii ei de la intrare, înnebunea de dorința de a o atinge, simțea, însă, instinctiv că ea nu era pregătită pentru așa ceva. Tahoe n-avea să fie răspunsul rugăciunilor lui. N-ar fi îndrăznit să facă

„un pas” spre ea în timp ce călătorea cu copiii lui. Avea să aștepte, sau cel puțin asta intenționa el. Nici măcar nu știa dacă el o atrăgea sau nu, și-i era teamă să afle prea devreme. Exista mereu posibilitatea ca el s-o sperie. Ea îi era recunoscătoare pentru că n-o forța cu nimic. Îl sărută, cast, pe obraz, iar, în vreme ce se întorcea spre locuința lui, dorința aproape că-l înnebuni.

O luă la o plimbare a doua zi. Se duseră la Ritz-Carlton în Laguna Niguel pentru prânzul de duminică și se întoarseră pentru că el trebuia să fie la lucru. Munca îl ajuta întotdeauna să se adapteze frustrărilor permanente pe care le avea de înfruntat. Gloria plecase de o vreme destul de lungă. De când intrase Darryl în viața lui, nu mai avusese pe nimeni. Doar vise legate de ea începeau să-l tulbure.

Ea veni în studioul lui luni, chiar înainte de prânz, cu un zâmbet larg pe față și o privire victorioasă, în vreme ce el încerca să facă față ultimelor modificări.

— Pot merge cu voi! Mi-au dat două săptămâni libere, anunță ea cu plăcere, în șoaptă, în apropiere de scenă, acolo unde toată lumea auzi, apoi ea râse și două actrițe chicotiră.

Scott se uită la ea cu stupoare și încântare, apoi o rugă să rămână până termina ce avea de făcut, înainte de a intra în emisie, după care o rugă să privească episodul cu el ca să-l verifice împreună.

Era un episod plin de acțiune, dar și de conflicte și de emoții. Brenda recunoștea că era însărcinată, dar nu spunea nimănui al cui era copilul. Chris era în pușcărie iar judecata avea să aibă loc în curând. Pe ecran, Brenda dădu un telefon unei necunoscute, amenințând că se va omorî dacă va spune cuiva că ea-i purta copilul. Scenariul era scris foarte emoțional, iar femeia care juca rolul „Brenda” era o actriță de excepție. Era în serial de ani de zile și era una dintre principalele actrițe ale serialului „*Viața merge înainte*”. Scott îi urmări jucând, apoi se întoarse către Darryl, mulțumit de felul în care se desfășurase episodul din acea zi și de felul în care ei jucaseră, de asemeni încântat de emoția pe care o vedea în ochii ei. Ei îi plăcea să fie în preajma serialului și a tot ce implica acest lucru.

— E un spectacol teribil, Scott.

Însemna foarte mult pentru el faptul că ei îi plăcea. Mai discutau încă despre episod când au ieșit din studioul de emisie. O prezentă actorilor pe care nu-i cunoscuse încă, ea o felicită pe Brenda pentru jocul ei, apoi se duse în biroul ei.

Trebuia să se gândească la excursie și abia aștepta să-i cunoască băieții. Spera numai, se gândea ea în drum spre birou, să i se mai potrivească jeanșii până la începutul lui august.

XVI

Băieții au sosit două zile mai târziu, într-o miercuri după-amiază. Scott se duse să-i ia de la aeroport. O rugase pe Darryl să vină și ea, dar ea a refuzat, nedorind să-i deranjeze. Ei n-o cunoșteau și nu-l mai văzuseră pe tatăl lor de la vacanta de Paște.

Oricum, ea avea programare la doctor în acea zi. A fost pentru prima oară când a auzit bătăile inimii copilului. Doctorul i-a pus stetoscopul la urechi și ceva mic, ca un microfon, atașat la celălalt capăt și i-l trecu peste stomac și abdomen. Primul zgomot, mai puternic, pe care îl auzi era al ei. De fapt, era placenta care propulsa sângele spre copil. Sub asta, însă, mult mai slab și bătând mai repede decât propria ei inimă, era un zgomot mai mic, fragilul toc-toc-toc al bebelușului. Ascultă uimită și-i apărură lacrimi în ochi când îl auzi pentru prima oară.

— Totul mi se pare normal, îi spuse doctorul în timp ce ea se ridica.

Tensiunea era bună, de fapt și greutatea, deși se cam îngrășase nițel, dar nu mai exista nici o îndoială acum că, corpul ei se schimba. Avea o curbă în formă de S când se privi în oglindă și se gândea că trebuia să înceapă să poartă rochii mai largi. Numai cine ar fi știut că este gravidă și-ar fi dat seama, altfel nici nu se observa că avea deja trei luni și jumătate.

— Vreo problemă, Darryl? întrebă doctorul.

Nu-l mai văzuse de o lună, de când Patrick luase totul din apartament și-i trimisese hârtiile.

— Nimic deosebit, zise ea repede. Mă simt bine.

Așa se simțea în majoritatea timpului, cu excepția situațiilor în care lucra mai mult la serviciu, până noaptea târziu, când se simțea complet epuizată.

— Cum se acomodează soțul tău cu ideea? întrebă el în timp ce se spăla pe mâini.

Se aștepta ca Patrick să-și fi revenit pe deplin până în acel moment deja. Habar n-avea de cele ce se petrecuseră în ultima lună, iar Darryl nu dorea să-i spună. Era prea jenant și faptul că el plecase, încă îi mai lăsa acel sentiment de nereușită personală a ei. Încă nu spusese nimănui, nici la serviciu, singura care știa și jurase să nu sufle o vorbă era Donna. Ea spunea mereu că era o nebunie faptul ca Darryl nu

recunoștea tuturor în mod deschis ce i se întâmplase, că nu făcuse nimic rău în fond, că lui Patrick ar trebui să-i fie rușine și nu ei. Darryl mai pretindea încă că totul mergea bine și pretexta mereu că el călătorea foarte mult. Tot asta îi spusese și mamei ei, în rarele ocazii în care stăteau de vorbă la telefon, în afara Donnei, nu spusese absolut nimănui altcuiva despre copil.

— Bine, zise cu inocență Darryl. Acum e plecat.

Ca și cum doctorul ar fi știut dacă era sau nu în localitate. Se ridică și-și trase în jos rochia după examinare. O dată pe lună, doctorul nu făcea decât s-o cântărească, să-i ia tensiunea și să asculte bătăile inimii copilului. Ascultase și luna trecută, însă era prea devreme să le audă.

— Pleci undeva în vara asta?, întrebă el, iar ea se simțea prost că trebuie să-l mintă în privința lui Patrick.

— Ieșim câteva zile. Mergem cu cortul la Lacul Tahoe.

— O să fie frumos. Să nu exagerezi cu altitudinea, las-o un pic mai ușurel. Iar dacă mergeți cu mașina până acolo, oprește-te la câteva ore, fă o scurtă plimbare în jur și întinde-ți picioarele. O să te simți mai bine.

Până acum, avusese o sarcină fără probleme. Cu excepția faptului că soțul ei divorța de ea.

Se duse apoi la birou și, ca de obicei, avea a mulțime de treabă. N-auzi nimic de la Scott, dar presupunea că băieții au ajuns cu bine. O sună la birou în acea seară, târziu, chiar înainte de știrile de la ora unsprezece și îi spuse că băieții erau în pat, iar el părea fericit și epuizat.

— E ca și cum un vârtej ar fi lovit acest loc, oftă el fericit, însă amândoi știau că lui îi făcea plăcere.

— Pariez că sunt fericiți să fie aici, cu tine.

— Sper. Eu sunt, cu siguranță, fericit să-i am aici. Îi aduc mâine la birou pentru o vreme, până când transformă totul într-o paragină. Mike este mereu fascinat de tot ce se întâmplă în televiziune, zice că vrea să se facă regizor când va fi mare, Terry, în schimb, se cam plictisește. M-am gândit că poate trecem să-ți spunem „Bună!”, sau să te luăm cu noi la masa de prânz, dacă ai timp. Depinde de felul în care se desfășoară ziua ta de mâine. Băieților le-ar face plăcere să te cunoască.

— Și eu abia aștept să-i cunosc, zâmbi ea, deși era emoționată la acest gând.

Băieții erau atât de importanți pentru el încât se întreba ce s-ar întâmpla dacă n-ar plăcea-o. Pe de altă parte, ea și Scott nu erau prea atașați unul de celălalt, însă ei îi plăcea mult și simțea că și el o plăcea. Spera, măcar, în începutul unei prietenii serioase. Erau semne că ar putea fi ceva mai mult, ceva care, pentru moment, date fiind

circumstanțele, nici unul dintre ei nu știau cum să se comporte. Prea multe i se întâmplaseră ei în ultimul timp. Prea multe se petrecuseră. Între copil și Patrick, care depusese cererea de divorț, nu era pregătită pentru mai mult de o prietenie sinceră. Totuși, începea să se obișnuiască cu el. Descoperi că avea nevoie de prezența lui la ore neașteptate, iar, într-un anume fel, îi era teamă să aibă nevoie de el atât de mult cât era posibil dacă lucrurile continuau așa.

— Vrei să vii la studio după ce intrăm în direct mâine sau vrei să ne oprim la departamentul de știri? întrebă el.

Le spusese copiilor despre ea, iar ei nu părură surprinși. Mai făcuseră cunoștință și cu alte doamne cu care era el prieten și cu alte ocazii, așa că erau obișnuiți cu asta. De obicei, îi spuneau ce părere aveau despre ele, iar unele îi însoțeau chiar și în excursiile lor. Era greu să le explice lor că aceasta era diferită de celelalte. Era o femeie pe care o respecta și o plăcea, pe care presupunea că ar putea-o iubi, însă nu le spuse nimic din toate astea. Nu voia să-i sperie.

— O să vin eu la studio. Vreau și eu să văd ce le faci acelor bieți oameni. Ce mai face cea cu copilul nelegitim?

— Bea prea mult, ceea ce este de înțeles. Toată lumea ar vrea să știe cine e tatăl copilului. N-am primit niciodată atâta corespondență. E uluitor cum asemenea lucruri îi fascinează pe telespectatori. Paternitatea dubioasă pare a fi un subiect de interes pentru majoritatea dintre noi. Ori, poate, doar copiii.

Lovea din nou în plin și numai ascultându-l ea deveni irascibilă. Paternitatea propriului copil era una din marile ei preocupări și oftă când se gândi că va trebui să meargă la cabina cu izolație fonică, cabina de control.

— Pe mâine! Salută-i din partea mea.

— Bine, zise el cu căldură în glas, așa voi face, o căldură care îi era destinată ei și ea înțelese.

Zâmbea când dădea peste Donna, în drum spre cabina de control.

— Cum îi mai merge? zise ea arătând spre abdomenul lui Darryl.

Își făcea probleme pentru Darryl din când în când, dar amândouă erau prea ocupate ca să stea destul de des de vorbă. Donna o întreba dacă mai avea vești de la Patrick, dacă o sunase sau dacă o căuta și era îngrozită ca nu-i dădea nici un semn de viață.

— Nu-i nimic, zâmbi Darryl.

Știa că Donna nu va dezvălui secretul nimănui.

— Te-am văzut cu Scott Robinson zilele trecute.

Era curioasă. Știa cine e și cât de mult succes avea serialul lui și se întreba dacă se profila ceva între ei doi, cu toate că presupunea că Darryl încă își mai făcea iluzii în privința lui Patrick.

— E ceva între voi? întrebă ea deschis, iar Darryl păru jignită de nerușinarea ei.

— Da, o frumoasă prietenie.

Apoi, se duse repede spre cabina de control. La miezul nopții se duse acasă și se trânti în pat. Era prea obosită, nici nu mai putea să se gândească la nimic și mai avea o mulțime de lucruri de făcut în următoarele două zile, înainte de a pleca în concediu.

Se duse la studio la Scott a doua zi, tocmai la timp să vadă episodul în transmisie directă. Privi cu fascinație cum femeia care se presupunea că este însărcinată suspina, vorbind despre copilul ei. Soțul ei era încă în pușcărie. Ea fusese șantajată de o femeie care știa cine era tatăl copilului pe care-l purta ea. Judecata soțului ei tocmai începuse, dar Brenda încă o mai jelea pe sora ei. Era ușor de înțeles de ce oamenii se atașaseră de acest serial: era atât de absurd, atât de exagerat. Și cu toate astea, nu era. Era tot atât de exagerat cum este viața însăși, cu neașteptatele ei capcane, încurcături și dezastre bruște. Oamenii care sufereau accidente, erau omorâți, care se înșelau unii pe alții, care-și pierdeau slujbele, care aveau copii. Era ceva mai multă melodramă decât în multe vieți, dar nu atât de multă pe cât ar fi cineva tentat să creadă, își spuse Darryl, dacă ar fi fost să se gândească numai la viața ei...

De îndată ce intră în studio, fără zgomot, văzu băieții stând în picioare alături de Scott și privind fascinați actorii. Mike părea destul de înalt pentru vârsta lui. Stătea în liniște chiar în partea dreaptă a tatălui lui, cu un păr blond nisipiu și ochi mari albaștri, cu niște picioare lungi, foarte lungi. Purta jeanși și un tricou, iar în picioare avea sandale cu talpă groasă. Terry se ținea de un scaun, îmbrăcat cu o cămașă de cowboy și pantaloni de cowboy din piele. Avea exact aceeași expresie pe față ca și Scott când se concentra asupra unui lucru. Păreau a fi gemeni, numai că unul dintre ei era mai mic. Doar privindu-l pe Terry simțeai nevoia să alergi spre el și să-l îmbrățișezi. Avea părul castaniu, ușor buclat, ochii lui albaștri erau chiar mai mari decât ai fratelui său. El o remarcă primul și se uită cu curiozitate la ea în loc să urmărească episodul. Ea îi zâmbi, îi făcu cu mâna, apoi zâmbi și el și îl trase de mânecă pe tatăl său. Îi șopti ceva la ureche lui Scott, apoi Scott se întoarse și o văzu. Nu se mișcă însă din locul lui până când nu au întrerupt episodul pentru o reclamă comercială. Le-o prezentă repede, înainte de a începe din nou transmisia în direct, când trebuiau din nou să stea liniștiți. Mike dădu mâna cu ea cu un aer serios, Terry zâmbi și o întrebă dacă ea era cea care avea să meargă cu ei la Lacul Tahoe. Ea nu avu decât timpul să șoptească un „Da”, după care se trezi mângâindu-i buclele moi în timp ce urmări restul episodului, dar el nu părea deranjat de acest lucru.

— Episodul ăsta a fost bun, tati, îi făcu Mike un compliment tatălui său îndată ce se termină episodul.

Scott îl prezentă actorilor. Pe majoritatea îi mai întâlnise, dar mai

erau și câțiva noi. Darryl era mișcată să-l vadă atât de mândru de ei. Era un tată minunat.

Terry se agățase de una dintre camerele de luat vederi, în timp ce Darryl se uita la el și remarcă faptul că se tot uita la ea, deși se prefăcea că nu-i dă nici o atenție. Până la urmă, ieșiră cu toții să ia prânzul și în vreme ce-și mâncau sandvișurile, Terry se uită fix la ea:

— De când îl cunoști pe tata? întrebă el, în timp ce Mike se încruntă spre el.

— Terry, încetează! Nu-i politicos să pui asemenea întrebări.

— Nu-i nimic, le zâmbi ea amândurora și încercă să-și amintească.

Depinde de momentul în care începeai să socotești. De când se întâlniseră la supermarket sau de când începuseră să fie prieteni? Nu știa exact pe care dintre date să le-o spună, apoi se hotărî pentru prima variantă. Făcea să pară că se cunoșteau de mai multă vreme:

— De vreo două luni, cred. Cam așa ceva.

— Ieși mult cu el? continuă Terry.

Darryl zâmbi, iar Mike strigă la el să înceteze.

— Uneori. Suntem prieteni buni.

Numai că băiatul își fixă privirea pe ceva strălucitor pe mâna ei stângă.

— Ești căsătorită?

Se așternu o pauză foarte lungă, ea evită ochii lui Scott. Ar fi vrut să le spună adevărul, dar nu avea să fie prea ușor.

— Da.

Încă mai purta verigheta. Nu-i venea s-o scoată. O remarcase și Scott, însă el nu spusese nimic și nici n-ar fi avut curajul fiului lui mai mic să-i ceară o explicație. Apoi, Darryl se corectă:

— Am fost.

— Ești divorțată?

De data asta Mike nu mai ripostă, fiind și el curios să audă răspunsul seriei de întrebări pe care o începuse fratele său.

— Nu, nu sunt, răspunse ea repede. Dar voi fi.

— Când?

Întrebările lui inocente o loveau direct în punctele sensibile, dar se străduia să nu arate acest lucru.

— Probabil că în apropiere de Crăciun.

— Îhî.

— De ce mai porți verigheta? zise Terry din nou. Și mama are una ca asta, spuse el, numai că e mai mare și are un diamant.

A lui Darryl era subțire și simplă și ei îi plăcuse dintotdeauna.

— Pare frumoasă. Eu o mai port pe a mea pentru că... ei, cred că pentru că m-am obișnuit cu ea.

Se gândise să și-o scoată de luna trecută, dar n-a fost stare.

— Tu ai vrut să divorțezi? întrebă de data asta Mike, iar Scott se

hotărî să intervină și s-o scape de tortura asta. Era destul.

— Ei, băieți, dați-i și doamnei timp să respire! Terry, vezi ce faci, altfel o să verși paharul cu sifon.

Luă un pahar din fața lui și se uită cu compasiune spre Darryl. N-avea de gând să o lase să fie interogată ca de inchiziție.

— Cred că-i datorăm o scuză lui Darryl. Viața ei particulară nu ne privește pe noi.

— Iartă-mă! o privi Mike cu remușcări.

La aproape zece ani, el știa mai bine ce însemna să ți se amestece cineva în viața particulară. Dar îl cuprinsese și pe el valul de curiozitate, de vreme ce fratele lui începuse.

— Nu-i nimic. Uneori e mai bine să întrebi anumite lucruri decât să ai îndoieli și să te tot frământi singur. V-aș fi spus dacă nu aș fi vrut să vă răspund.

Cu toate astea, nu-i răspunsese întrebării dacă ea dorise să divorțeze sau nu. Încă mai era foarte dureros.

— Dar voi? se uită ea serios spre băieți. A fost vreunul dintre voi vreodată căsătorit?

Mike zâmbi și Terry chicoti.

— Ei, hai, eu v-am spus, acum e rândul vostru. Care-i treaba?

Se uită de la unul la altul în vreme ce amândoi începură să râdă, iar Terry fu primul care să dea informații de bună voie:

— Nu, dar Mike are-o prietenă. O cheamă Kelly.

— Ba *nu*! păru el supărat și-i dădu un ghiont fratelui lui, în timp ce Darryl îl privea cu blândețe.

— Ba da! Este! se apără Terry cu tărie. Avea o prietenă pe care o chema Pamela, dar l-a lăsat.

Darryl râse și se uită cu gingășie la Mike:

— Se întâmplă și celor mai buni dintre noi, zâmbi ea. Dar tu? se întoarse spre Terry. Nici o fată mai interesantă despre care să ne vorbești și nouă? Vreau să spun că, dacă urmează să fim prieteni, ar trebui să-mi spui.

Erau aceleași principii pe care i le aplicaseră și ei, și-i făcea plăcere să-i tachineze puțin, în vreme ce Scott o urmărea fără să intervină. Era drăguță, caldă și deschisă cu ei, tot așa cum era și cu el. Și parcă iar i se aprinseră călcâiele după ea. Era nemaipomenită.

Stătură în continuare de vorbă în timpul prânzului, iar lui Darryl nu-i făcea nici o plăcere să-i părăsească și să se întoarcă la birou. Îi invită să vadă și departamentul de știri, dar nu-i invită la emisiunea de știri mai târzie din acea zi. Unele știri erau cam deprimante și nu voia ca ei să le vadă. Le arătă însă studioul și biroul unde se redactează știrile, îi prezentă tuturor, inclusiv Donnei, care se uită cam fix la ei, iar la tatăl lor, cu interes.

O întrebă pe Darryl de îndată ce ei plecară și ea se întoarse în

birou:

— Ar putea fi asta o treabă serioasă?

— Nu prea, zise rece Darryl.

Mai ales că Donna știa că ea era însărcinată. Dar mai știa și că Patrick o părăsise.

— Dată fiind situația... zise Darryl.

— Ar putea fi și mai rău, se uită Donna în ochii prietenei ei. Drace! Nu mai există astăzi chestii din astea... virgină...

Darryl râse tare la auzul cuvintelor ei. Era, categoric, și acesta un fel de a vedea lucrurile.

— Am să-mi amintesc acest lucru dacă o să încep vreodată să-mi doresc să ies cu cineva, să am întâlniri.

Era însă și felul în care vedea ea legătura ei cu Scott Robinson. Îl plăcea mult, când se gândea mai bine trebuia să recunoască chiar că era atrasă de el, numai că ea nu considera deloc că era o posibilitate pentru ea. Se simțeau doar foarte bine unul cu altul și aveau o mulțime de lucruri în comun. Considera și că avea copii grozavi. Acum era încântată la gândul excursiei pe care o vor face împreună. Îi părea foarte bine c-o invitaseră. Va fi minunat să pleci undeva în vacanță. Se gândi să-i lase lui Patrick un bilet, să-i spună unde va fi, apoi își dădu seama cât de ridicolă era. El nici măcar nu vorbea cu ea și intentase acțiunea de divorț. Era prea puțin probabil ca el s-o caute. Dacă se va răzgândi și se va decide să se întoarcă acasă, va putea suna la ea la birou și va afla cu siguranță. Așa că-i dăduse Donnei și directorului departamentului de știri o listă cu numele hotelurilor unde vor sta. Se îndoia că o va căuta cineva.

În vreme ce se întorcea la biroul ei se gândi din nou la întrebările lui Mike și ale lui Terry în legătură cu verigheta și divorțul și dacă dorise sau nu să divorțeze de Patrick. Mai târziu, însă, când începu să lucreze la știrile de seară, uită cu totul despre aceste lucruri.

Îi văzu din nou a doua zi, când trecură pe la ea. Scott o întrebă dacă avea un sac de dormit. Tocmai descoperise că el n-avea decât trei și voia să știe dacă trebuia să mai cumpere unul.

— Doamne, n-am! spuse ea ca și cum și-ar fi cerut scuze.

Nici măcar nu se gândise la asta, dar el o asigură că nu era nici o problemă. El avea toate celelalte. Îi spuse să-și ia o rochie de seară pentru situația în care vor ieși undeva și o jachetă călduroasă pentru nopțile de la Lacul Tahoe care vor fi mai friguroase.

— Atât tot? îl tachină ea. Nimic altceva?

— Exact! zâmbi, stând lângă ea, simțind emoția de a fi alături de ea.

Îi era din ce în ce mai greu să se abțină, să stea la distanță de ea.

— Doar un costum de baie și o pereche de jeanși.

— O să te obosesc cumplit dacă asta e tot ce trebuie să aduc eu, îl

avertiză ea, dar Scott dădu din cap, privind-o cu căldură.

— Mă îndoiesc.

— Și jocuri? Ce anume vă place, domnilor? Scrabble? Bingo? Cărți?

Își făcuse și ea deja o listă ca să ia niște lucruri să-i distreze în timpul călătoriei cu mașina. Terry făcu imediat o comandă pentru cărți cu imagini comice și pentru o pușcă cu apă.

— Nici nu te gândi, îl admonestă Scott.

Apoi, plecară. Mai aveau unele cumpărături de ultim moment de făcut. Plecau a doua zi de dimineață.

Ea își făcu bagajele în noaptea aceea, când ajunse acasă după știrile de noapte, totul era gata pregătit, în fața ușii. Cele două sacoșe mici ale ei păreau ciudate în apartamentul gol. Parcă, în fine, pleca și ea. Locul era atât de deprimant acum că era gol. Se gândise să cumpere ceva mobilă de câteva ori, dar, nu se putea hotărî s-o facă. Ar fi făcut ca totul să pară final, mai exista încă posibilitatea ca Patrick să se întoarcă cu totul. Oricum, în câteva luni, trebuia să renunțe la apartament. N-ar fi fost totuși nici o problemă dacă ar fi avut ceva mobilă între timp. Pur și simplu, n-avea nici timpul, nici cheful necesar ca să cumpere mobilă.

Scott o sună imediat după știri și discutară o vreme despre excursie. El părea la fel de emoționat ca și ea. Ea se simțea ca un copil care merge într-o excursie cu cortul pentru prima dată. Pentru prima dată, de multă vreme, se simțea și ea fericită. Totul fusese atât de dificil în ultimele luni, cu excepția timpului petrecut cu Scott. Cu el era mereu foarte diferit.

— M-am gândit să plecăm la ora opt. O să ajungem astfel la Santa Barbara pe la zece și o să ne rămână timp să călărim puțin sau să facem altceva înainte de prânz. Băieții abia așteaptă să călărească.

Era pentru prima dată când se gândea și ea la acest lucru. Știa că era unul dintre lucrurile pe care nu trebuia să le facă, dar se întreba dacă Scott va fi dezamăgit.

— Cred că eu o să mă odihnesc mâine cât voi, domnilor, veți călări.

— Nu-ți plac caii, Darryl? păru el surprins.

Se gândise să organizeze o excursie pentru o noapte înainte de a ajunge la Lacul Tahoe. Dar, în cazul în care nu se putea, nu va fi nici un dezastru. Se adapta cu ușurință la toate situațiile.

— Nu chiar așa de mult. Știi, nu sunt prea grozavă la călărie.

— Nici noi. Ei, lasă, o să vezi ce vei crede despre asta mâine. Trecem să te luăm mâine la opt.

Abia aștepta, la fel ca și ea. Stătu întinsă în pat în acea noapte și se gândi la ziua următoare, în timp ce-și trecu o mână peste abdomen. Nu mai era concav și o anumită rotunjime începea să se contureze între oasele iliace. Când se ridica, o putea chiar simți. Unele lucruri de îmbrăcat de-ale ei începuseră să-i fie strâmte și se întreba ce se va face

când va începe să se observe. Totul se va schimba atunci pentru ea, inclusiv relația ei cu Scott. Știa că nu se va putea ca el să mai dorească să iasă undeva cu ea de îndată ce va deveni evident că era însărcinată. Pentru moment, cel puțin, putea să se bucure de vacanța petrecută cu ei. El n-avea cum să bănuiască nimic, atâta timp cât va purta cămăși largi peste jeanșii ei, tricouri și pulovere.

Ei au venit să o ia la opt și un sfert. Totul era pregătit. Scott îi luă cele două sacoșe, iar ea luă doar poșeta unde avea trusa de machiaj, câteva lucruri pentru toaleta intimă, câteva gustări pentru ei toți și jocurile pe care le cumpărase pentru copiii lui.

Scott părea bucuros și relaxat. Se aplecă spre ea ca și cum era gata s-o sărute când a sosit, apoi își aminti și se retrase cu o privire rușinată pentru ea, după care se uită peste umăr spre cei doi copii. Închiriase o rulotă și erau pregătiți și echipați pentru toate aspectele excursiei lor. Partea din spate era plină până sus de saci de dormit, saltele, valize și altele.

— Toată lumea e gata? întrebă el, radiind de încântare.

Ea îi zâmbi din locul din față unde se așezase, apoi se întoarse să se uite spre copii.

— Suntem, răspunseră ei la unison.

— Bun! Să începem spectacolul pe drum!

Porni mașina și o luară spre nord pe autostradă. Mike avea un wolkman, își pusese căștile la urechi și asculta o casetă, în timp ce Terry murmura ceva jucându-se cu un joc cu omuleți și soldați. Scott și Darryl stăteau de vorbă pe locurile din față. Parcă erau o familie obișnuită, plecați în vacanță, vara. Când se gândi la acest lucru, pe Darryl o pufni râsul. Avea o fundă mare, albastră în păr, purta un tricou bleu, o pereche veche de jeanși și în picioare avea pantofi sport, iar Scott se gândi că și ea arăta ca un copil când o văzu acolo, lângă el, râzând.

— Ce-i așa de comic?

— Nimic. Îmi place. Mă simt de parcă aș juca într-o piesă comică!

— Mai bine decât într-un serial de zi, zâmbi el. Altfel, ar trebui să fii măritată cu un bărbat care bea, cu o fiică ce tocmai a fugit de acasă și un fiu despre care nu știe nimeni că e homosexual, sau s-ar putea să ai vreo boală incurabilă.

Enumeră el posibilitățile și, deși unele i se potriveau ei mai bine decât își dădea el seama, ea continuă să zâmbească.

— Asta-i mult mai bine.

— Este!

El dădu drumul radioului în timp ce se îndreptau încet spre Santa Barbara. Se opriră la San Ysidro Ranch puțin după zece și jumătate. O căsuță adorabilă îi aștepta: cu două dormitoare, două băi și o cameră de zi mică, dar drăguță, un șemineu. Părea o căsuță pentru luna de

miere. Scott își pusese lucrurile lui în camera băieților, așa cum spusese, iar lui Darryl îi lăsă cel mai frumos dormitor dintre cele două.

— Ești sigur? zise ea cu regret.

Se simțea vinovată că stătea în camera cea mai frumoasă, însă el îi tot spunea că e fericit să stea în aceeași cameră cu copii.

— Aș putea dormi pe canapea, adăugă.

— Sigur că da. Sau pe jos. Las' că încercăm chestia asta când ajungem la San Francisco.

Ea râse și-i ajută pe băieți să-și pună lucrurile în dulapuri. Câteva minute mai târziu, Scott și cei doi băieți se duseră să întrebe de unde și cum puteau închiria caii. Ea se scuzase, spunând că rămâne să aranjeze toate lucrurile. Rămâneau acolo două zile. Când se întoarseră ei, totul arăta curat și ordonat.

— Ești un bun organizator, spuse el zâmbind.

— Mulțumesc. Cum a fost la călărie?

— Minunat! Ar fi trebuit să vii și tu. Caii sunt foarte blânzi, îi poți călări cu ochii închiși.

Da, dar nu cu copilul ei.

— Poate data viitoare.

El simți că era un lucru pe care ea nu dorea să-l facă, așa că n-o forță. Comandaseră masa de prânz, apoi se întinseră la soare lângă bazin. Pe la mijlocul după-amiezii, băieții se plictisiseră și ar fi vrut să facă ceva, așa că Scott organiză un joc de tenis. A fost un meci perfect: toți erau la fel de puțin îndemânatici. Au râs atât de mult încât abia de mai puteau și juca. Concluzia lor a fost că Darryl și Terry au câștigat, dar numai din greșeală și asta numai pentru că Mike și Scott au jucat chiar mai prost decât adversarii lor.

Au cinat în sala de mese a fermei, apoi i-au adus pe copii la căsuță să se spele și să se uite la televizor, înainte ca Scott să-i ducă la culcare la ora nouă. Le spuse că nu mai vrea să mai audă nici un cuvânt de la ei, ceea ce, desigur, nu s-a întâmplat până pe la ora unsprezece. Au tot șușotit, s-au jucat, la un moment dat Terry a ieșit cu ochii în lacrimi spunând că nu-și găsește iepurașul cel vechi cu care dormea el întotdeauna. Mike i-l ascunsese sub pat. Scott arăta fericit și obosit când, în fine, adormiră băieții. Rămase apoi de vorbă cu Darryl, în șoaptă, în fața șemineului din camera de zi.

— Sunt tare drăgălași! spuse ea.

Chiar admira felul în care reușea să-i strunească, mai mult cu blândețe decât cu fermitate, cu multă chibzuință, iubire și bun simț.

— Mai ales când dorm, fu el de acord.

Vru să-i spună că și ea era drăgălașă, dar nu îndrăzni. Unul dintre copii se putea să fie treaz și să asculte:

— Ești sigură că n-ai să-nnebunești două săptămâni cu noi așa?

— Absolut. Și o să mă simt foarte singură când mă voi întoarce

acasă.

— Și eu, când vor pleca, zise el gânditor. E pur și simplu brutal. Îmi amintește întotdeauna de primele zile în care m-am mutat aici după ce Alicia m-a părăsit. Cel puțin, acum sunt mereu ocupat cu serialul și o să mă acomodez mai ușor.

Poate că anul acesta va avea noroc să fie și cu ea. Spera să se întâmple așa, deși încă nu știa precis ce aștepta Darryl. Distanță sau apropiere. Nu știa precis. Prietenie sau o poveste de dragoste, sau poate pe amândouă. Era încă extrem de precaut de teamă să n-o piardă. Doar, foarte rar mai amintea de soțul ei acum, dar el știa că ea încă se mai gândea destul de mult la el, chiar și din puținele lucruri pe care le spunea despre el. Mike pusese o întrebare foarte justificată în legătură cu verigheta ei. Oare de ce o mai purta?

— Nu pot să-ți mulțumesc suficient că mi-ai dat posibilitatea să vin cu voi în excursia asta.

— Nu-ți fă probleme! O să mă urăști pentru asta înainte de a se termina, zâmbi el.

Dar știau amândoi că nu va fi așa. Băieții erau grozavi.

— E ceva anume la care ai vrea să te ajut? Sau pe ei?

— O să-ți spună ei dacă va fi cazul.

— Nu știu prea multe lucruri despre copii, spuse ea, însă avea să învețe destul de curând.

— Ei or să te învețe tot ce trebuie să știi. Cred că ceea ce înseamnă foarte mult pentru ei, spuse el gânditor, în vreme ce stătea pe canapea, lângă ea, este cinstea, adevărul. Asta înseamnă foarte mult pentru copii. Majoritatea copiilor îi respectă foarte mult pe cei care le vorbesc deschis.

— Și eu.

Era lucrul care îi plăcuse la el chiar de la început.

— Și mie îmi place acest lucru la tine, spuse el calm, vorbind tot în șoaptă ca să nu-i trezească pe copii. Sunt multe lucruri care îmi plac la tine, Darryl.

Ea tăcu o vreme, apoi dădu din cap:

— N-am fost o companie prea plăcută în ultimele săptămâni. Viața mi-a fost luată cam pe sus.

Parcă era declarația vieții ei.

— Se pare că te descurci foarte bine, dacă luăm în seamă prin câte ai trecut. E foarte greu când nu ești tu acela care vrei să divorțezi. Uneori cred că aceste lucruri au o anumită motivație. Poate există ceva mai bun care te așteaptă... o situație care poate să te facă mai fericită decât în căsătoria ta cu Patrick.

Era greu de imaginat așa ceva, nu pentru că fuseseră foarte fericiți întotdeauna. Ea nu-și pusese niciodată problema felului în care erau. I se părea corect, i se părea că așa va fi întotdeauna.

— Ce-au spus părinții tăi când el a plecat?

Presupuse că nu era prea apropiată de ei, dar își închipuise că trebuie să fi fost foarte șocați când au auzit acest lucru, dat fiind faptul că locuiau la Baltimore. Ea ezită o clipă, apoi zâmbi, evident jenată:

— Nu le-am spus.

— Vorbești serios?

Ea aprobă din cap.

— De ce?

— N-am vrut să-i supăr. M-am gândit că dacă se va întoarce, ar fi mai ușor dacă nu le voi fi spus nimic.

— E un fel de a privi lucrurile. Crezi că se va întoarce?

I se strânse inima când îi puse această întrebare.

Ea clătină din cap, incapabilă să explice motivele complicate ale situației ei. Nu dorea mai mult numai că Patrick nu era capabil. Nu voia să-i spună că era însărcinată.

— Nu, dar sunt unele probleme mici și complicate care mă determină să nu pot să le explic totul părinților mei.

Poate că era homosexual, se gândi Scott. Era o posibilitate pe care el nici nu o luase în considerație până atunci. Nu dorea să insiste, s-o stânjenească și mai mult. Asta ar fi explicat multe lucruri mai ales că ea nu voia să discute motivele divorțului ei.

Mai discutară o vreme și într-un târziu, se ridicară și își spuseră noapte bună. El se uită tânguitor spre ea, în vreme ce ea zâmbea, îi făcu cu mâna și închise ușa dormitorului ei. Nu încuie în acea noapte, pentru că avea încredere în el și știa că nu era necesar. Nu se trezi până a doua zi dimineața, când auzi băieții uitându-se la televizor în camera de zi. Era ora opt. Până când a ieșit ea din cameră, după ce-și făcuse un duș, se aranjase, îmbrăcată în jeanși, o cămașă și niște sandale roz, Scott comandase deja micul dejun pentru ea.

— Clătite și cârnați, e bine? întrebă el, privind-o, iar ea îi zâmbi:

— Grozav! O să mă fac cât casa înainte de-a ajunge la Lacul Tahoe.

El știa deja că-i plăcea să mănânce și admira faptul că nu prea se vedea, cu excepția unei părți de la mijlocul taliei.

— Poți să ții regim când ne întoarcem. O să țin și eu.

El își comandase cârnați și ouă, pâine prăjită, suc de portocale și cafea. Darryl mâncă tot ce avea în farfurie, iar băieții devorară clătitele aurii. Se duse să mai călărească și în acea dimineață, iar după-amiază o luară spre Santa Barbara. Ea le cumpără băieților un zmeu de hârtie, apoi se duse cu mașina spre plajă ca să-l înalțe. Erau cu toții entuziasmați și fericiți când s-au întors la hotel pentru masa de seară. În acea seară, băieții au picat de somn, epuizați, au adormit la scurt timp după ora șapte. Îi obligase să facă o baie, deși ei se împotriviră, dar Scott o susținuse.

— Ce fel de vacanță mai e și asta?

Terry păru jignit când ea îi răspunse:

— Una curată!

Până când s-au dus la culcare au iertat-o, iar ea le-a spus o poveste foarte lungă. Era o poveste pe care și-o amintea de pe vremea când era și ea mică, despre un băiat care a plecat departe peste ocean, unde a descoperit o insulă magică. I-o spusese tatăl ei, dar ea o înfrumusețase pentru ei și adormiră amândoi imediat după ce ea le termină povestea.

— Ce-ai făcut? Le-ai dat somnifere? Nu i-am mai văzut niciodată adormind atât de repede, spuse el admirativ.

— Cred că se datorează zmeului de hârtie, plajei, băii și bogatei cine. Și eu sunt gata să adorm, râse ea, în vreme ce el turna câte un pahar de vin fiecăruia dintre ei.

Fusese o zi minunată și nici măcar telefonul de la regizorul serialului nu-l deranjă. Era o problemă minoră, pe care el o rezolvă cu ușurință la telefon.

Era complet relaxat în timp ce stătea lângă ea pe canapea și discuta despre copiii lui.

— Ai știut dintotdeauna că îți plac copiii? întrebă ea.

— Doamne, nu! râse el. Când am auzit prima dată că Alicia e însărcinată eram speriat ca de moarte. Nu știam absolut nimic despre copii.

Ea zâmbi când auzi răspunsul lui. Așa era și Patrick, dar el n-a avut curajul să rămână și să înfrunte o asemenea situație: fugise, spre deosebire de Scott. Ea mai era încă convinsă că până la urmă el ar fi descoperit că nu era chiar atât de rău... dacă ar fi vrut să încerce... s-ar mai putea încă...

— Te descurci bine cu copiii, Darryl. Ar trebui să ai și tu copii. Ai fi o mamă excelentă.

— De unde știi? întrebă ea îngrijorată. Dacă n-aș fi?

Era un lucru care o îngrijora mult în ultimul timp.

— De unde să știi? Faci tot ce poți. Nu poți face mai mult de atât.

— E cam înfricoșător.

El dădu din cap aprobator:

— Dar la fel sunt toate celelalte în viață. De unde știi dacă ești bun să lucrezi la departamentul informativ, să mergi la colegiu, sau să te căsătorești? Încerci! E tot ce poți face.

— Mda, zâmbi ea în silă. Eu n-am fost prea bună la asta.

— Aiurea! Mie, dimpotrivă, mi se pare că e vina lui, nu a ta. Nu tu l-ai părăsit, ci el.

— A avut motivele lui.

— Probabil. Cel puțin, tu ai încercat. Nu-ți poți petrece restul vieții reproșându-ți ție acest lucru sau simțindu-te vinovată.

— Tu nu te simți așa? întrebă ea cinstit. Nu te simți cumva

răspunzător pentru că a dat greș căsătoria ta?

— Da, răspunse la rândul său la fel de cinstit, însă știu și că n-a fost numai vina mea. Lucram prea mult și-mi neglijam soția, dar o iubeam și eram un soț bun, iar eu n-aș fi părăsit-o. Deci, pe de o parte este și vina mea, dar nu în întregime. Nici nu mă mai simt la fel de vinovat cum mă simțeam mai înainte.

— E încurajator. Eu încă mă mai simt așa de al naibii de vinovată. Ezită, apoi se hotărî să-i spună. Și ca o pierdere, ca și cum am ratat ceva, ca ceva ce nu mi-a reușit în viață.

— N-ar trebui. Ar trebui să te gândești numai că nu a mers. Data viitoare va fi mai bine, spuse el încrezător, numai că de data asta ea râse.

— O, „data viitoare". Ce te face să crezi că mai există o „dată viitoare"? Nu sunt chiar atât de proastă... sau atât de curajoasă!

Pe deasupra, cu un copil, cine o s-o mai vrea? Tot nu-și putea imagina un viitor cu altcineva în afara lui Patrick. Scott se lăsă pe spate și-l pufni râsul când o auzi ce spune:

— Vorbești serios? Chiar crezi că așa e? La treizeci și unu de ani crezi că totul s-a sfârșit? se uită la ea mai mult amuzat decât compătimitor. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o.

Mai ales pentru o femeie care arăta ca ea, care se purta așa cum se purta ea. Orice bărbat din lume ar fi fost un norocos să-și împartă viața cu ea, iar el ar fi fost mai mult decât fericit să încerce.

— Ei bine, dincolo de ceea ce spui, tu n-ai mai încercat a doua oară, se uită ea spre el întrebător și el zâmbi.

— Ai dreptate. N-am găsit femeia potrivită.

A avut grijă să n-o găsească.

— De ce?

— Mi-a fost teamă, admise el. Ocupat. Leneș. N-am avut chef. Am o mulțime de motive. Pe deasupra, eram mai în vârstă decât tine când am divorțat. Aveam deja doi copii. Și știam că nu mai vreau copii. Asta mi-a cam tăiat apetitul de a căuta pe cineva cu care să mă însor.

— De ce nu? De ce nu mai vrei copii, vreau să spun.

— Nu vreau să mai am copii și să fiu nevoit să-i pierd din nou, spuse el cu tristețe. O dată e suficient. N-aș mai putea trece încă o dată prin așa ceva. Mi se rupe inima de câte ori se întorc la New York. N-aș mai vrea să-mi asum acum un asemenea risc.

Ea aprobă din cap, crezând că înțelegea.

— Trebuie să fie foarte dureros, spuse ea cu compasiune.

— Este. Mai dureros decât îți închipui, îi zâmbi el, iar ea, o clipă, vru să-i spună despre copil.

— Uneori viața e mai complicată decât pare, spuse ea vag.

— Categoric.

Se întrebă ce voia să spună, dar n-o forță. Avea sentimentul că se

întâmplase ceva mai grav cu Patrick, însă ea nu voia să-i spună. O altă femeie, un alt bărbat, vreun alt tip de dezamăgire sau deziluzie.

Vorbiră până târziu în acea seară, stând alături unul de celălalt, privind focul. Era o noapte răcoroasă. Copiii nu s-au trezit și deși amândoi erau obosiți, nici unul nu părea dornic să-l părăsească pe celălalt, să se ducă la culcare. Parcă aveau mii de lucruri despre care să tot discute, experiențe de relatat, opinii de împărtășit și, pe măsură ce se făcea din ce în ce mai târziu, fără să-și dea seama, Scott parcă se apropia din ce în ce mai mult de ea. Era o exprimare a ceea ce simțea pentru ea, iar pe ea se părea că n-o deranjează. Brusc, spre miezul nopții, se uită la ea și nu mai știu ce spune. Nu se putea gândi decât la faptul că o dorea atât de mult și, fără să se gândească, se întinse și-i atinse fața cu ambele mâini, apoi, pronunțându-i numele, o sărută cu tandrețe. Gestul lui o luă complet prin surprindere, însă nu-l împinse și nici nu se mișcă. Se trezi, la rândul ei, sărutându-l și tânjind după el în vreme ce el o ținea în brațe. Într-un târziu, ea se trase și se uită spre el, trist.

— Scott... nu...

— Îmi pare rău, spuse el, dar nu-i părea.

Nu fusese niciodată mai fericit în toată viața lui, nu dorise nicicând mai mult o femeie, nu mai iubise pe nimeni cum o iubea pe ea. O iubea cu tot golul și frustrarea pe care le resimțise în ultimii șapte ani, cu toată blândețea și înțelepciunea pe care i le dădeau cei patruzeci de ani.

— Îmi pare rău, Darryl... N-am vrut să te supăr...

Se ridică încet și merse de-a lungul camerei, ca și cum ar fi vrut să se smulgă singură din apropierea lui, înainte de a face ceva nebunesc.

— Nu m-ai supărat, se întoarse și se uită spre el cu regret. Numai că... nu-ți pot explica... Nu vreau să te fac să suferi.

— Pe mine? păru el uluit. Cum ai putea tu să mă faci pe mine să sufăr?

Se îndreptă spre ea și-i luă mâinile într-ale lui, privind-o drept în ochii ei albaștri pe care-i iubea atât de mult.

— Crede-mă pe cuvânt! N-am nimic de oferit nimănui acum. Doar dureri de cap.

El îi zâmbi:

— Așa cum o spui, sună foarte atrăgător.

Ar fi vrut s-o sărute din nou, dar se strădui să se abțină.

— Eu vorbesc serios!

Așa și arăta. Era mult mai serios ceea ce spunea ea decât își închipuia el. Nu voia să sufoce pe nimeni cu responsabilități legate de copilul ei. Dacă Patrick nu-l dorea, atunci ea n-avea dreptul să tulbure pe nimeni altcineva cu existența lui, cu atât mai puțin pe Scott, care era și așa destul de ocupat cu copiii și problemele lui. Îi și spusese deja

că nu-și mai dorea copii. Era numai și numai problema ei.

— Și eu vorbesc serios, Darryl. N-am vrut să te grăbesc, pentru că știu ce lovitură ai primit când ai aflat de divorț. Se uită spre ea cu multă dragoste. Darryl... te iubesc. Știu că pare o nebunie, că nu ne cunoaștem de prea mult timp, dar este adevărat. N-o să te forțez, iar dacă tu consideri că nu este momentul potrivit, voi aștepta... dar, te rog, acordă-mi o șansă... te rog!

Vorbeau în șoaptă și deodată nu se mai putu abține și repetă gestul: o sărută din nou. La început ea încercă să i se opună, dar numai o clipă, apoi se lăsă moale în brațele lui, înțelegând că începuse și ea să se îndrăgostească de el. Numai că ea nu putea face așa ceva. Nu era drept. Aproape că nu mai putea respira și părea foarte îngrijorată când el se opri, i-a zâmbit și i-a atins buzele cu degetele:

— Eu sunt mare. Pot să am grijă de mine. Nu te gândi că mă superi pe mine. O să aștept până când îți vei rezolva problemele cu Patrick.

— Da, dar nu e drept pentru tine.

— E și mai nedrept să nu lăsăm acest lucru să se întâmple. Am fost atrași unul de celălalt ca un magnet de când ne-am văzut. Spune-i soartă, destin, cum vrei. Dar eu simt că așa a fost să fie. Nu vreau să pierd. Iar tu nu poți fugi, mai ales că eu nu te grăbesc. O să aștept. O veșnicie, dacă e nevoie.

Era o adevărată ofertă și ea fu profund impresionată. Simțea același lucru pentru el, doar că, pentru ea, totul era altfel datorită copilului. Trebuia să-i dea și lui Patrick posibilitatea să se întoarcă, dacă s-ar răzgândi. Trebuia, de asemenea, să-și canalizeze toată dragostea și energia către copil. Nu era drept să intre în viața lui Scott însărcinată cu copilul fostului ei soț. Semăna prea mult cu firul povestirii serialului lui și oftă; aproape că va trebui să încerce să-i explice.

— Îți promit, voi încerca să nu exagerez cu nimic, nu voi mai întreprinde nimic. Nu te voi mai săruta cât suntem în excursie dacă nu vrei. Vreau numai să fiu cu tine și să te cunosc mai bine.

— O, Scott, se strecură ea din nou în brațele lui.

El o ținu așa multă vreme, iar ea și-ar fi dorit să rămână acolo pentru totdeauna. El era tot ce-și dorise ea dintotdeauna, numai că nu era nici soțul ei, nici măcar tatăl copilului.

— Nu știu ce să spun, șopti.

— Nu spune nimic. Ai doar răbdare cu tine și cu mine. Lasă timpul să-și spună cuvântul. Apoi, vom vedea. Poate vom constata că nu e bine sau că nu va fi niciodată. Dar măcar să lăsăm această posibilitate deschisă. Bine? se uită cu speranță spre ea și adăugă. Te rog...

— Dar tu nu știi... sunt atâtea despre mine pe care nu le știi.

— Ce poate fi așa de îngrozitor? Ți-ai înșelat soțul? Ce secrete cumplite îmi ascunzi? o tachină ca să o mai înveselească și ea zâmbi.

Nu este un secret cumplit, ci doar unul mare: un copil!

— Nu-mi vine să cred că ar putea exista ceva îngrozitor în trecutul tău, sau în situația prezentă care să schimbe ceva din ceea ce simt eu pentru tine.

Ei aproape că-i veni să râdă când îl auzi, amintindu-și cât de violent reacționase Patrick la știrea că ea era însărcinată. Numai că acesta nu era Patrick, ci Scott, iar ei mai că-i venea să creadă că o iubește cu adevărat. Însă, faptul că era însărcinată însemna să ceri prea mult, chiar și lui Scott. Ea pur și simplu nu putea face așa ceva.

— Ce-ar fi să lăsam lucrurile să decurgă de la sine o vreme, să ne relaxăm, să ne bucurăm de acest concediu, iar când ne vom întoarce acasă putem să discutăm atunci despre lucruri serioase? Ne-am înțeles? Ce zici, lăsăm totul la o parte până atunci și reluăm discuția când ne întoarcem? Eu o să mă abțin. Îți promit!

Întinse mâna ca s-o strângă pe a ei și, reuși cu greu să-și rețină dorința de a o mai săruta o dată:

— De acord?

Ea îi strânse mâna fără tragere de inimă și zâmbi.

— N-ai să câștigi mare lucru.

Dar era încântată. O clipă, se gândi să se întoarcă la Los Angeles să scape de dorința care i se înfiripase pentru el, dar fu bucuroasă că se abținu.

— Să nu uiți! flutură el cu degetul spre ea. Eu îmi țin promisiunile, șopti în timp ce stinse luminile.

Câteva clipe mai târziu, se duseră amândoi la culcare, fiecare cu gândurile lui și cu amintirea pasiunii care se strecurase între ei. Acum știau amândoi că exista și, chiar dacă pentru moment se abțineau, într-o bună zi vor trebui s-o înfrunte. El era un om serios - Darryl știa - și un sprijin pe care te puteai baza.

XVII

A doua zi se îndreptară spre San Francisco. Pe drum s-au oprit în Carmel, au hoinărit prin magazie, au stat de vorbă, au râs. Darryl le cumpără diverse fleacuri băieților. Astăzi, Scott era mult mai liniștit. Se gândea la seara trecută și se întreba de ce era ea atât de îngrijorată și de ce considera că o va respinge. Știa că era ceva în legătură cu căsătoria ei sau cu divorțul, și-și frământa mintea încercând să afle ce anume nu-i spunea.

Însă, pe când au ajuns la San Francisco, el era din nou relaxat și se simțea mai bine. S-au dus la Ficherman's Wharf, s-au plimbat cu mașinuțele electrice, au vizitat Middle Square și s-au oprit la orice loc de atracție turistică. Au fost două zile epuizante, iar Darryl arăta cam palidă când au ajuns, în fine, în drum spre Napa Valley.

— Te simți bine? o întrebă Scott încet în dimineața în care au plecat.

El conducea, deși ea se oferise să-i ia locul la volan, însă Scott voia s-o vadă relaxată și să admire călătoria prin Somona. Erau câmpuri întregi cu flori de câmp, vii întinse, oi, cai care pășteau pe câmpuri și pomi înalți, frumoși, care confereau umbră drumului de îndată ce șoseaua coti, iar în depărtare se puteau vedea dealurile.

— Pari obosită.

Îl îngrijora situația ei: obosea prea ușor, era palidă din ce în ce mai des, deși numai foarte rar se plângea de ceva. Altfel, părea sănătoasă, mânca bine și avea o permanentă bună dispoziție. După discuția lor serioasă din a doua zi a excursiei, se străduise să nu se mai apropie prea mult de ea și nici să nu mai atace subiecte grave de discuție. Acum, ea știa ce simțea el pentru ea, vedea clar că și ea simțea la fel pentru el, dar mai știa și că ceva anume o oprea și dorea să-i lase suficient timp și spațiu ca să rezolve respectiva problemă. De un lucru era sigur: nu dorea s-o piardă.

Se purta minunat și cu băieții, iar ei nu se simțiseră niciodată mai fericiți cu nici una din prietenele lui cu care mai ieșiseră în vacanțe. O tachinau fără milă, mai ales Terry, căruia îi plăcea să se joace cu părul ei și să se agațe de ea numai ca să-i arate cât de mult o iubea. O plăceau cu toții foarte mult și arătau ca o familie normală în timp ce se îndreptau spre Napa Valley. Au stat la un han plăcut, în stil victorian, au vizitat mai multe podgorii, apoi s-au îndreptat spre nord,

după ce au petrecut o după-amiază fierbinte în Calistoga. Au făcut și o baie. Ea nu s-a dus cu ei, dar nici Scott n-a forțat-o să meargă, așa cum n-a obligat-o să urce cu ei în balonul cu aer pe care l-au închiriat ca să le arate băieților restul regiunii Napa Valley la răsăritul soarelui. Ea spusese că nu-i plăceau înălțimile și refuză cu înverșunare să meargă, iar el simțea că e ceva mai mult de atât. Ea nu-i spusese ce și nici el nu voi s-o întrebe. Băieții au fost dezamăgiți că ea n-a vrut să meargă, iar Darryl a încercat să-i înveselească.

Apoi, fără să se gândească prea mult, o luară spre Lacul Tahoe. Conduseră pe rând, însă ei îi plăcea să se oprească cam la două ore să-și întindă picioarele. Spunea că înțepenește dacă merge prea mult cu mașina fără să se oprească. Așa că se mai opriră și la Nut Trec pe drum, apoi la Placerville. Băieții s-au distrat conducând trenulețul la Nut Tree.

Vineri după-amiază ajunseră la Lacul Tahoe. Aerul era rece și plăcut, sub un cer albastru cu nori albi ca niște pufuleți care se căutau unul pe altul deasupra munților. Era perfect.

Au găsit cu ușurință locul de camping pe care îl închiriaseră. Scott ridică și fixă corturile. Avea unul mai mare pentru el și pentru băieți și unul mai mic pe care îl cumpărase special pentru Darryl. Le așeză unul lângă altul. Terry anunță că vrea să doarmă cu ea, ceea ce avea să fie foarte drăguț, iar ea se simți flatată. Toți se purtaseră minunat cu ea și ei i se părea că într-o anume măsură nu merita. Înnebunea cântărind totul, gândindu-se ce mult însemnau ei pentru ea și simțind, că la un moment dat, va trebui să dea înapoi. Nu putea să continue cu Scott, dacă va avea copilul. Cu toate acestea, nu părea să stea departe de el. Nu voia decât să stea de vorbă cu el zi și noapte, să-l privească, să se bucure de compania lui și să-i simtă căldura în apropierea ei. Se trezi stând lângă el, strângându-se de mâini, dorindu-și să-i simtă din nou mâinile pe fața ei și buzele lui pe ale ei. Dar nu putea decât să-l privească și să-și dorească ca lucrurile să fi stat altfel. Nu regreta copilul pe care-l purta, dar se trezi regretând faptul că nu era copilul lui, dorindu-și ca viața să le fi întins o mână de ajutor, iar ea să nu se fi căsătorit niciodată cu Patrick.

— La ce te gândești?

Stătea privind în gol spre. pădure și el o urmărise. Părea tristă, ceea ce-l îngrijora, la fel ca și paloarea pe care o avea din când în când.

— La nimic..., nu vru ea să-i spună. Visam.

— Ba da, te gândeai la ceva. Păreai așa de tristă.

Îi atinse o clipă mâna, apoi și-o retrase. Trebuia să-și amintească mereu să n-o atingă și nu era ușor. Ar fi vrut să-i spună iar că o iubea, numai că știa că trebuie să aștepte până va fi ea gata să asculte.

Continuă să fixeze corturile, cu ajutorul expert al lui Mike. Au făcut o treabă foarte bună, apoi Mike și Darryl s-au dus să cumpere de

mâncare, în timp ce Scott și Terry au rămas să termine de aranjat toate lucrurile. Se simțeau cu toții foarte bine și lui Darryl îi plăcea foarte mult. Au cumpărat carne de fripturi pentru ca Scott să le pregătească așa cum știa el, crenvurști și multe alte bunătăți pentru micul dejun. Darryl începea să creadă că mâncau zi și noapte și devenea din ce în ce mai conștientă de faptul că linia taliei ei se îngroșa văzând cu ochii, într-o săptămână de când erau împreună, nu i se mai potrivea aproape nimic din ce-și adusese de îmbrăcat. Nu atât pentru că se îngrășase, ci mai ales pentru că brusc, forma corpului i se schimbase radical, parcă peste noapte, iar după prima noapte petrecută acolo a fost nevoită să împrumute unul din puloverele lui Scott. Ei nu părea să dea importanță și nici să remarce motivul, fapt pentru care ea îi fu recunoscătoare. Nu voia ca el să afle și încă își mai punea problema cum se vor termina toate, când vor ajunge acasă. Nu era drept să continue să-l chinuie pe el și nici pe ea: nu putea începe o aventură de dragoste cu el atâta timp cât era însărcinată. Poate după aceea, dacă mai rămâneau prieteni. Numai după ce va ști de copil, poate, abia atunci ar fi corect... se gândea ea mereu, iar el observa că ea era profund frământată de ceva anume.

— Iar faci asta? îi șopti el, în vreme ce stăteau lângă focul de tabără în acea seară, după o masă delicioasă.

Băieții cântaseră până când au adormit și erau deja amândoi în cortul lui Scott. Terry jurase însă că va dormi cu Darryl în noaptea următoare.

— Ce fac? murmură ea, stând lângă el și uitându-se spre foc cu o privire absentă.

Fusese o seară minunată.

— Te gândești la ceva mult prea serios. La tot pasul ai ochii triști. Aș vrea să-mi spui ce te frământă.

Îl supăra faptul că-l respingea din când în când, dar, cu toate acestea, nu fuseseră niciodată mai apropiați.

— Nu mă frământă nimic.

Nu convingea pe nimeni, nici măcar pe ea.

— Aș vrea să te cred.

N-am fost niciodată mai fericită.

Îl privi în ochi și el o crezu, deși știa că o preocupă ceva. Pe ea o îngrijora copilul: cum o să aibă ea grijă de el? Cum o să fie să te ocupi singură de el... nimeni care să o sprijine. Pe măsură ce creștea, copilul devenea din ce în ce mai real pentru ea și începea să-și facă probleme. Îi era teamă și să-l piardă pe Scott, cu toate că știa că trebuia să se întâmple așa. Era inevitabil de îndată ce va afla, dacă nu cumva se va întâmpla mai curând. Deodată, gândindu-se la acest lucru, îi apărură lacrimi în ochi. Scott observă și fără să-i spună nimic o luă în brațe și o ținu așa o vreme.

— Sunt lângă tine, Darryl... sunt chiar aici... câtă vreme vei avea nevoie de mine.

— De ce ești atât de bun cu mine? spuse ea printre lacrimi. Nu merit!

— Nu mai spune asta!

Se simțea atât de vinovată față de el. Nu era cinstit să nu-i spună, dar nu putea. Ce să-i spună? Că era acolo în excursie cu el și copiii lui, că se îndrăgostise de el și cu toate astea era însărcinată cu copilul lui Patrick? Cum ar putea? Brusc, o pufni râsul de absurditatea situației. Era o situație ridicolă.

— Unde erai acum câțiva ani? râse ea și el îi zâmbi răspunzând:

— Îmi băteam joc de mine, ca de obicei. Dar, mai bine mai târziu decât niciodată.

Problema era că era prea târziu.

Ea dădu din cap și stătură așa multă vreme, ținându-se unul pe altul în brațe, uitându-se la foc, însă de data asta el n-o mai sărută. Ar fi vrut, dar nu dorea s-o supere.

Într-un târziu, el îi sugeră să meargă la culcare. O ajută să intre, după care se duse și se culcă și ei în sacul lui de dormit.

O clipă mai târziu, auzi un zgomot: o văzu pe ea stând în picioare lângă el, cu o privire îngrijorată.

— Ce este? Ți-e rău?

— Nu, șopti ea emoționată. Am auzit un zgomot acolo. Arătă undeva, la distanță, spre locul de unde auzise zgomotul. Ai auzit?

El clătină din cap. Aproape că adormise când l-a trezit ea.

— Nu-i nimic. Probabil că sunt lupii.

— Crezi că ar putea fi un urs?

El îi zâmbi, dorind să-i spună că erau zece, nu unul și că mai bine ar intra în sacul lui de dormit ca să fie în siguranță, dar nu-i spuse asta.

— Nu cred. Urșii de pe aici sunt destul de blânzi.

Numai în situații cu totul și cu totul accidentale făceau necazuri turiștilor. De obicei, numai dacă erau provocați, și chiar și atunci, foarte rar atacau. Ea nu provoca pe nimeni, în afară de el, așa cum stătea acolo îmbrăcată în jeanși și în puloverul lui.

— Vei dormi aici, cu noi? O să fie cam strâmt, dar băieților o să le placă.

Ea dădu din cap, ca un copil, iar el îi zâmbi și-i așeză sacul de dormit lângă al lui. Ea adormi, ținându-l strâns de mână, în vreme ce el stătea întins lângă ea și o privea.

XVIII

Se treziră toți patru în același cort a doua zi, iar Terry profită imediat de situație și se năpusti asupra tatălui său. Îl gâdilă fără milă, iar Mike și Darryl se năpustiră asupra lui Terry. Darryl trebui să-l apere, așa că Scott o gâdilă pe ea, cu ajutorul lui Mike și peste câteva momente, erau cu toții un grup sălbatic numai brațe, picioare, mâini, care se gâdilau peste tot, până când Darryl îi imploră să înceteze. Răsese atât de tare încât îi pocnise fermoarul de la jeanși. Din fericire, mai avea o altă pereche la ea, așa că nu intră în panică. Râdea atât de tare încât abia mai putea merge, la fel ca și ceilalți, în timp ce ieșeau cu toții în razele soarelui. Era un fel foarte plăcut de a te trezi și era categoric mult mai plăcut decât să te scoli singur, în apartamentul gol, fără mobilă.

— Cum ai ajuns să dormi cu noi azi noapte? întrebă Mike în timp ce se întindea la soare.

— I-a fost frică să n-o mănânce un urs, explică Scott adevărul.

— Ba nu! încercă ea să se apere, în timp ce Scott râdea în hohote, iar băieții zâmbeau.

— Ba da. Cine a venit la noi în cort și a spus că auzise niște zgomote?

— Mi s-a părut că ai spus că erau lupi, nu, tati?

— Da.

— Bine, atunci. Mi-a fost teamă să nu fiu mâncată de un lup, râse ea.

Pregăti apoi, cu ajutorul lui Mike micul dejun. Scott îi anunță că plănuia să-i scoată pe toți la pescuit după micul dejun.

— O să mâncăm ceea ce prindem la cină.

— Grozav! Cine îi curăță? întrebă repede Mike.

Știa jocul din excursiile trecute cu tatăl lui. Lui îi revenea în cele din urmă sarcina asta când tatăl lui venea cu câte o prietenă de-a lui, pentru că lor le era mereu silă să-i curețe.

— Uite cum facem, sugeră Scott în timp ce Darryl aprindea focul. Fiecare curăță ce prinde. E cinstit așa?

— Perfect, aprobă Darryl cu un zâmbet larg, pentru că eu n-am prins niciodată nici un pește. Eu o să mănânc un crenvurști.

— Nu-i corect, se plânse Mike și adulmecă costița pe care o gătea ea.

— Putem mânca turte de porumb? întrebă Terry.

Era unul dintre lucrurile lui preferate în materie de camping. Și faptul că putea să doarmă în același sac de dormit cu tatăl lui, din când în când. Era ca și cum ai dormi cu un urs mare de jucărie, care te strângea la piept toată noaptea și-ți ținea de cald.

— O să pregătesc eu câteva diseară promise Scott.

Se uită spre cer. Era o zi superbă și toate erau frumoase în lume. Se uită la Darryl peste capetele băieților, îi zâmbi, iar ea simți că i se strânge inima.

— De ce nu ne ducem să înotăm azi? sugeră Darryl în timp ce prăjea ouăle.

Era deja destul de cald, peste o oră avea să fie și mai cald. Lacul era foarte rece, dar exista un râu splendid care curgea la mică depărtare de locul unde se aflau ei cu corturile. Îl văzuseră cu o zi în urmă, avea și o cascadă care trecea prin munte și apoi se transforma într-un curent de apă numai bun pentru a face pluta în el.

— Să mergem mai întâi la pescuit! sugeră Scott cât ea le servea micul dejun.

Copiii fură însă de acord cu Darryl: să meargă întâi la râu să înoate și apoi la pescuit.

— Bine, bine. Mergem să înotăm, după care eu o să cumpăr momeala. După masa de prânz, ne vom ocupa de treburi serioase. Cine nu va prinde nici un pește, va face foamea, le spuse el.

Toți râseră când Darryl se uită la el afectată:

— Să nu uiți de hot-dog-ul meu!

— Nu, nu! Și tu. Să nu-mi spui ca ți-e frică de apă.

O tachina pentru că nu fusese cu ei să se scufunde în apă și pentru că nu urcase cu ei în balon la Napa Valley. Numai că asta era din cauza copilului, așa cum din aceeași cauză nu se dusese nici să călărească cu ei la Santa Barbara. Din păcate, el nu știa asta.

— *Nu* îmi este frică de apă! păru ea foarte insultată de presupunerea lui în timp ce termina de mâncat ouăle.

Tocmai mâncase încă un consistent mic dejun. Aerul de munte îi crea o foame de nestăvilit.

— Am fost căpitanul echipei de înot la Stanford, mulțumesc frumos. Și am lucrat la Salvamar două veri la rând.

— Te poți scufunda ca un scafandru? întrebă Terry impresionat de calitățile ei.

— Foarte bine, zâmbi ea, dându-și cu mâna prin păr cu delicatețe.

— Mă înveți și pe mine când ne întoarcem la tati?

— Desigur.

— Și pe mine, spuse încet Mike.

O plăcea mult și o admira, chiar dacă nu fusese cu ei în balonul cu aer cald.

— Tati m-a învățat să mă scufund anul trecut, dar cred că am uitat.

— Ne ocupăm de asta de îndată ce ne întoarcem.

Ea făcu ordine și strânse masa, iar ei o ajutară, înfășurată sacii de dormit și se schimbară pe rând în costumele de baie înainte de a trage fermoarul corturilor și de a pleca la râu. Darryl purta un tricou peste costumul ei, arăta foarte bine așa, chiar și pentru Scott.

Găsiră un loc unde să înoate, un loc unde se aflau mai multe familii cu copii: săreau în apă, râdeau, se tachinau, se stropeau cu apă unii pe alții. La o oarecare distanță, mult în spatele acestei zone și după niște stânci se afla o vâltoare unde oamenii stăteau pe plute.

Se jucară în apă mai bine de o oră, apoi Scott le spuse că se va întoarce peste scurt timp. Darryl și băieții au spus că preferă să rămână în apă până se va întoarce el. Se distrau foarte bine și era destul timp să meargă la pescuit mai târziu. El dorea de asemenea să vadă dacă poate închiria o barcă pentru ei și trebuia să meargă la un magazin special pentru asta.

— Ne întâlnim la corturi, strigă el spre Darryl, făcându-i semn cu mâna, după care dispăru, iar ea se întoarse la copii.

Terry se simțea foarte bine. Mike încerca să se scufunde și să înoate pe sub apă să vadă cât de adâncă era, dar ea îi spuse să nu facă acest lucru: apa nu era limpede, nu știa dacă sunt sau nu stânci și nu voia ca el să se rănească. El o ascultă. Îi explică faptul că nu era deloc inteligent să te scufunzi într-un loc în care nu știi exact cât de adâncă este apa. Se întoarse să-i explice și lui Terry același lucru, dar constată că nu mai era acolo unde îl lăsase. Începu să intre în panică în timp ce-l căuta, apoi, deodată, îl văzu sus pe stânci, privind cum oamenii de pe plute se avântau în vâltoarea râului, chiar în partea cealaltă față de locul unde se aflau ei. Îl strigă, gata să-l certe pentru că plecase de lângă ea fără să-i spună, dar se pare că el n-o auzea. Îl mai strigă o dată, apoi se hotărî să se ducă după el. Îl rugă pe Mike să iasă din apă și s-o aștepte, după aceea ieși din apă, se cățără pe stânci să se ducă să-l aducă pe Terry.

Îl strigă, Terry se întoarse și-i zâmbi strengărește, în timp ce ea urca în continuare pe stânci ca să ajungă până la el. Stătea pe marginea râului, sprijinindu-se de mal cât de mult putea, pe când trei plute care se întorceau trecură repede pe lângă el. Lui i se părea extrem de distractiv și plănuia să-l roage pe tatăl lui să închirieze o plută și să-i plimbe și pe ei cu pluta. Era mult mai plăcut decât cu barca, la pescuit în mijlocul lacului Tahoe.

— Terry! Vino înapoi aici! strigă ea la el.

Mike o urmă și el pe stânci, ceva mai încet, supărat pe faptul că din cauza fratelui lui nu mai putea sta în apă să înoate. Dar, în timp ce se uita la el, deodată băiețelul dispăru. Alunecă de pe mal exact în mijlocul vârtejului.

— Terry! țipă Darryl.

Îl văzuse și ea, dar el n-o mai auzea, în vreme ce începea să se îndrepte încet spre stânci, purtat de val, acolo unde era partea cea mai adâncă a râului.

Darryl se uită înnebunită după ceva cu care să-l agațe sau de care să se poată prinde el: o vâslă, o ramă, un băț, o ramură de copac. La început, nu văzu nimic și se părea că încă nu observase nimeni altcineva ce se întâmplase. Mike veni în fugă spre ea și începu să-l strige pe fratele lui, dar tot ce putu Darryl vedea fu o privire îngrozită pe fața lui Terry în timp ce curentul de apă îl ducea în josul râului. Brusc, doi oameni își dădură seama ce se întâmplase.

— Luați-l! Luați băiatul!... strigă unul dintre ei spre cei de pe o plută, dar ei nu-l auziră din cauza zgomotului apei și nu observară ființa micuță în costum albastru de baie care plutea pe sub apă. Dădea sălbatic din mâini, dar continua să se afunde și Darryl își dădu seama imediat ce urma să se întâmple. Mike țipa cât îl ținea gura, apoi sări în apă, dar ea îl înșfăcă, îl trase cu putere într-o parte, strigând la el, în vreme ce-l scotea din apă.

— Nu, Mike, nu intra acolo!

De îndată ce pronunță aceste cuvinte, începu să alerge de-a lungul râului cât de tare putu, evitând stâncile, obstacolele, copacii, dând la o parte oamenii din calea ei. Nu mai alergase atât de tare în toată viața ei. Știa că viața lui depindea de cât de repede alerga ea. De-a lungul malului oamenii țipau. Văzuseră acum cu toții copilul din apă. Însă toți păreau incapabili să-l ajute. Cei doi bărbați îi întinseră o vâslă de la una dintre bărci, dar el era prea mic și prea uluit ca să fie în stare s-o prindă. Fu din nou luat sub apă de curenți în vreme ce Darryl continua să alerge fără să se oprească nici măcar să respire sau să se uite în vreo parte. Știa exact ce avea de făcut, numai de n-ar fi ajuns prea târziu. Simțea ramuri care îi zgâriau picioarele, ceva o lovi peste coapsă, labele picioarelor îi erau amorțite din cauza stâncilor ascuțite, o dureau plămânii care cereau aer, însă ea încă nu-l vedea. Apoi, se scufundă, chiar înaintea stâncilor unde apa devenea foarte adâncă. Se scufundă încet, în apropierea suprafeței apei, rugându-se să nu se lovească de ceva și să-l poată prinde înainte de a fi prea târziu. Dacă nu reușea, totul era sfârșit. Orice ar fi fost, știa că trebuie să facă orice să nu lase așa ceva să se întâmple.

O vâslă o lovi aproape în timp ce trecu pe lângă ea, dar Darryl continuă să înoate cu putere, sigură pe ea, luptându-se cu curenții de apă. Auzea, în depărtare, oamenii strigând și de undeva se auzea zgomotul unei sirene. Apoi, în timp ce fu împinsă în jos de forța apei, se lovi deodată de ceva tare care o plesni peste față, ea se agăță de el și când îl atinse, își dădu seama că îl prinsese pe băiat. Era Terry. Îl împinse spre suprafața apei, având și ea nevoie de aer, dar curentul o

trase în jos din nou. Ea îl împinse deasupra capului ei, încercând să-l scoată din apă. El scuipa, căsca gura după aer, înghițea apă de câte ori erau trași în jos, se lupta cu ea cu acea putere pe care o mai avea. Ea, însă, nu-l pierdea din strânsoare și, în timp ce curenții o loveau mereu, se străduia în continuu să-l împingă în sus; deodată, dispăru. Nu-i mai simțea greutatea corpului. Era el undeva, dar ea nu-l găsea. Fu trasă într-o groapă neagră și cădea în ceva foarte adânc și foarte moale; era liniște acolo, în vreme ce ea continua să cadă.

XIX

Părea că sunt sirene peste tot când se întoarse Scott de la magazinul de unde cumpărase momeală. Lăsă sacoșa jos, lângă cort și își întinse picioarele la soare în vreme ce-i aștepta. Dar, cum stătea el acolo, o ambulanță trecu în viteză pe lângă el. Avu un sentiment ciudat pentru o clipă, uitându-se cum dispărea, apoi aproape instinctiv, începu să se îndrepte spre locul unde îi lăsase înotând pe Darryl și pe copii. Când ajunse acolo, îl găsi pe Mike alergând în susul și în josul malului, strigând cu disperare și arătând spre râu.

— O, Doamne!...

Scott își simți întregul corp tremurând, în timp ce alerga spre el. Erau deja mai mulți adulți acolo care încercau să-l consoleze. Mike striga numele lui Terry, iar când îl văzu pe tatăl său, alergă spre el. Scot îl strânse la piept, după care îl dădu aproape imediat deoparte.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Îl scutură încercând să-l calmeze, ca să poată înțelege ce se întâmplase, dar Mike nu era în stare decât să arate cu mâna spre râu și apoi spre ambulanța și cele două jeep-uri forestiere care apăruseră acolo. Scott îl lăsă și alergă înnebunit spre ele.

Erau o mulțime de oameni adunați în jurul lor acum. Cei din plute strigau ceva chiar în momentul în care Scott ajunse la locul în care un grup de oameni stăteau, majoritatea pe jumătate în apă, și Scott văzu cum apucară o bucată de carne cu ceva albastru strălucitor, iar el își dădu seama cu oroare că era fiul lui, inconștient, vânăt. Îl așezară repede pe pământ, verificându-i respirația, unul dintre bărbați începu să-i facă respirație artificială, în vreme ce Scott suspina, privindu-i. Era mort... trebuia să fie... Oamenii se uitau îngroziți. Scott îi dădu la o parte ca să ajungă la băiat și se așeză în genunchi lângă el și lângă oamenii care îl scoseseră din apă.

— Te rog!... Ah!... Doamne!... Te rog... Fă ceva!

Nu se putea gândi decât la băiat, copilul pe care îl iubea atât de mult... Deodată, în timp ce-l privea se auzi o bolboroseală, tuși, apoi o explozie de apă. Mai era încă vânăt, dar se mișca, iar o clipă mai târziu, deschise ochii și se uită la tatăl său. Păru cam amețit la început, după care începu să plângă. Scott se întinse și îl luă în brațe, suspinând alături de el.

— Of, dragul meu... dragul meu... Terry... te iubesc!...

— S-a... eu... i se astupă din nou gura și vomită parcă litri întregi de apă.

Medicii îl urmăreau însă cu atenție și au spus că-și va reveni. Părea umflat, avea noroi în păr, zgârieturi peste tot, dar era în viață. Continua să se uite înnebunit spre Scott, iar când se opri din vomă vorbi, inima lui Scott tresări când auzi ce spuse:

— Unde-i... Darryl?

Darryl! O, Doamne! Se întoarse, dându-și seama că n-o văzuse nicăieri. Când se întoarse, văzu niște oameni care o scoteau fără vlagă din apă.

— Ai grijă de el! îi spuse Scott unuia dintre oamenii care se aflau lângă băiat, și, din doi pași fu lângă ea: ea părea moartă. Era complet palidă și vânătă. Avea o rană adâncă pe un braț și una la fel pe un picior. Însă felul în care îi arăta fața era înfricoșător. Îi amintea de un accident de pe autostradă pe care-l văzuse cândva: femeia era deja moartă în mașină când ajunsese el acolo.

— O, Doamne!... Poți face ceva? se rugă el, dar nimeni nu-l auzea.

Încercau s-o readucă la viață, dar ea nu reacționa la nimic.

— E soția dumneavoastră? întrebă cineva repede, iar el începu prin a clătina din cap, apoi dădu aprobativ din cap. Era mai simplu decât să le explice situația.

— A salvat băiatul, îi explică omul. Ar fi căzut peste stânci în câteva secunde. L-a ținut la suprafață până când l-am prins noi, dar cred că s-a lovit la cap.

Îi curgea și sânge de la lovitura de pe braț. Când se uită mai atent, Scott constată cu groază că era plină de sânge.

— Respiră? întrebă el, privind-o fix.

Patru oameni erau aplecați peste corpul ei. Lui începu să-i curgă lacrimi pe obraji în timp ce se uita: murise încercând să-i salveze fiul... îl salvase și... Încercau s-o readucă la viață, dar nu era nici o schimbare în starea ei. Deodată, sirena se porni din nou: doi bărbați strigară spre șofer:

— Am auzit o bătaie de inimă!

Ea deschise ușor gura, dar încă arăta înfiorător, în vreme ce i se făcea respirație artificială, unul dintre medici se uită victorios spre Scott.

— Respiră din nou! O ducem la spital. Vreți să veniți cu noi?

— Da. O să-și revină? întrebă el, uitându-se înnebunit spre locul în care îl lăsase pe Mike.

— Nu știm încă. Nu știm ce fel de lovitură are la cap și a pierdut foarte mult sânge de la rana de la braț. E chiar lângă arteră. E cam grav.

Omul se uită spre Scott. Îi vorbise deschis, în timp ce înfășură un

bandaj în jurul brațului ei și-l ținea strâns ca să nu mai curgă sângele. Mike alergase și el până acolo, încă mai plângea și se agăța de tatăl lui, în timp ce medicii îl ridicau pe Terry pe o targă și îl transportau în ambulanță. Urcă și Scott după ei, cineva îl ajută pe Mike să urce, în vreme ce doi bărbați o urcară pe Darryl pe o targă și apoi o transportară și pe ea în ambulanță. Încă era albă ca varul și avea deja o mască de oxigen pe față. Scott se așeză în genunchi lângă ea.

— E moartă? întrebă Mike cu o voce plină de durere.

Terry se uita la ea stupefiat. Mai avea încă frunze în păr. Un bărbat îi lua tensiunea la un braț, pe când Scott clătina din cap drept răspuns la întrebarea iui Mike. Nu era moartă, dar abia respira.

Ajunseră la spital în zece minute. Scott se rugase tot drumul, mângâindu-i fața și uitându-se la ea. De două ori, îi văzu pe medici analizând-o mai îndeaproape și văzu că nu erau deloc încântați de rezultate. O echipă întreagă îi aștepta la spitalul Truckee. Terry fu ridicat și Mike ieși din ambulanță. Toți arătau de parcă erau sub stare de șoc, iar o soră mai în vârstă îi vorbi liniștit lui Scott.

— Rămân eu cu băieții, așa că dumneavoastră vă puteți duce cu soția. Se vor face bine. O să le găsim niște haine călduroase și pe cel mic o să-l mai țină sub observație încă o vreme. O să se facă bine.

El dădu din cap. Le spuse amândurora că se va întoarce peste scurt timp și măsură asfaltul în timp ce se îndrepta spre clădirea în care fusese dusă Darryl.

— Unde este? întrebă el de îndată ce intră.

Știau la cine se refereau. Era cel mai critic pacient pe care îl aveau în acel moment. O asistentă arătă spre două uși rabatante. Se îndreptă imediat spre ele, intră și se trezi într-o încăpere plină cu aparatură medicală, cu mii de butoane și cadrane, o podea cu lumini strălucitoare și vreo doisprezece oameni îmbrăcați în halate verzi care „lucrau” la corpul ei. Păreau să facă zece mii de lucruri deodată, urmăreau vreo șase monitoare și raportau rezultatele într-un limbaj codificat pe care el nu-l înțelegea. Parcă te uitai la un film științifico-fantastic. El se simțea ca paralizat. Încă nu înțelegea ce se petrecuse. Tot ce știa era că ceva îngrozitor i se întâmplase lui Terry și ea îl salvase, dar cu ce preț. Dacă va trăi, îi va fi recunoscător toată viața. Numai că, pentru moment, nu părea că va fi așa. Această femeie pe care abia de o cunoștea, fata de care se îndrăgostise, stătea întinsă acolo ca cineva într-un vis sau într-un film de proastă calitate.

— Ce se întâmplă? îi întrebă el de mai multe ori, numai că ei erau prea ocupați ca să-i răspundă. Îi văzu cum îi coseau brațul, cum îi făcură o transfuzie de sânge, și cum îi administrară un EKG, cu toate astea ea rămânea albă ca varul la față și era în continuare inconștientă. Nu se putea apropia de ea. Erau prea mulți în jurul ei, era prea rănită și ei făceau tot ce puteau ca s-o salveze.

Într-un târziu, când deja i se făcuse rău uitându-se la tot acest cumplit spectacol, unul dintre doctori îl luă deoparte și-l întrebă dacă nu voia să iasă afară câteva momente.

— Ați vrea să luați loc?

Observase cât de disperat era Scott. Se prăbuși recunoscător într-un scaun, gândindu-se la ceea ce se întâmpla în acea cameră, lupta disperată pe care ea părea să o dea între viață și moarte, deși nu prea părea s-o câștige.

— Ce se întâmplă? întrebă el din nou și de data asta primi răspunsul.

— După cum evident știți, soția dumneavoastră aproape că s-a înecat. A înghițit multă apă, are apă și în plămâni și a pierdut mult sânge din cauza rănii de la braț. Și-a lovit o arteră. Până și nu numai asta și i-ar fi putut fi fatal. Trebuie să fi fost ceva foarte ascuțit la suprafața apei. Mai mult, se pare că a avut și o puternică lovitură la cap. La început, ne-am temut de o fractură, dar cred că nu e cazul. Noi considerăm că a avut un traumatism, și, desigur, lucrurile sunt complicate, dată fiind situația ei.

— Ce situație? păru el îngrozit și confuz.

Trecutul ei medical era un mister total pentru el, iar singurul lucru la care se putea gândi era diabetul.

— O să fie bine? O să-și revină?

— Nu știm încă, deveni și mai serios doctorul în timp ce se uită la Scott. Date fiind rănile ei, există posibilitatea ca ea să piardă copilul.

Scott îl privi stupefiat:

— Ce copil?

Se simțea complet derutat și parcă era tâmpit.

— Da, continuă doctorul, presupunând că Scott era sub stare de șoc și că nu-și mai amintea mare lucru după ce că aproape își pierduse fiul și încă mai era în pericol de a-și pierde soția însărcinată. Trebuie să fie cam în... a patra, a patra lună și jumătate?

— Eu... da, sigur... eu... sunt atât de supărat, încât...

Era o nebunie: de ce se prefăcea că e soția lui? Și de ce simțea astfel? Ca și cum era soția lui și copilul lui? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spusese? Parcă avea din nou un șoc, în vreme ce doctorul îi spuse să rămână unde era. Se ducea să verifice din nou starea lui Darryl și avea să se întoarcă să-i spună lui Scott de îndată ce va exista vreo speranță.

Rămase acolo singur multă vreme, încercând să înțeleagă ce se întâmplase, după ce auzise tot ce i se spusese. Mult timp îi fu imposibil. Nu putea să înțeleagă ce se petrecuse... doar ici și colo anumite lucruri începură să se așeze cap la cap... exagerata ei poftă de mâncare... faptul că parcă se mai îngrășase, de când s-au cunoscut... dar, ceea ce era mult mai important, faptul că Patrick o părăsise... de

ce, dacă tot aștepta un copil? Probabil că era un ticălos, își spuse Scott. De aceea, probabil, tot spera ea ca el să se întoarcă, de aceea mai purta încă verigheta... și de aceea se împotrivea ea să aibă o relație cu el. Deodată, totul începea să se lumineze. Cu excepția faptului că acum era posibil ca ea să piardă copilul. Patru luni și jumătate... era foarte grav... putea să moară chiar și ea, ceea ce ar fi fost și mai grav. Simțea ca i se rupe inima, în vreme ce un alt medic se îndrepta spre el. Parcă prevestea ceva rău. Scott se ridică și se uită fix la el, temându-se să audă ce avea să-i spună.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru ea. Acum respiră singură, i-am tăcut o transfuzie de sânge. Șocul este puternic, dar nu e obligatoriu să fie fatal, nu are nici o fractură craniană... va trebui totuși să așteptăm. Este încă în stare de inconștiență.

Scott știa că asta însemna că putea oricând intra în comă și putea muri. Asemenea lucruri se mai întâmplau uneori.

— Nu există motive de îngrijorare pentru starea ei ulterioară, dacă supraviețuiește. Marea întrebare, însă, este: va supraviețui? La asta nu avem deocamdată răspuns.

— Dar fătul?

Se simțea răspunzător și pentru copil. Pentru amândoi. Voia ca amândoi să trăiască. Îi voia pe amândoi... sau măcar pe ea... orice... dar, te rog, Doamne, nu-i lăsa să moară!... Se uită la doctor, așteptând un răspuns la întrebarea lui.

— Sarcina nu are nici o problemă. Avem un monitor fixat pe ea și până acum totul e bine. I se aude inima bătând.

— Slavă Domnului!

Scott se ridică, așteptând să mai spună ceva, dar doctorul tăcu. Numai timpul va putea spune ce se va întâmpla.

— Pot s-o văd?

— Desigur. O vom lăsa unde se află până vom ști exact ce se întâmplă. Este încă în camera de urgență. O s-o mutăm la reanimare mai târziu, dacă starea ei se va îmbunătăți.

Era greu de crezut. Câteva ore mai înainte pregătise ouă și șuncă și acum, iată pe neașteptate, se afla la un pas de moarte, după ce îl salvase pe Terry.

— Băiatul meu se simte bine?

— Eu nu l-am văzut, dar ultimul lucru pe care l-am auzit despre el este că lua masa cu fratele lui în salonul de la pediatrie, spuse doctorul, apoi adăugă zâmbind: Aș zice că o să se facă bine. E norocos. Am înțeles că numai gândirea ei rapidă și manevrele eroice pe care le-a tăcut, l-au salvat. E o femeie destul de plăpândă! E uimitor că a fost în stare să-l țină la suprafață și să-l împingă din mijlocul acelei vâltori. Atunci trebuie să se fi rănit cumva la braț...

S-a lovit și la cap... aproape că s-a înecat și mai că pierduse și

sarcina... n-a ezitat nici o clipă, chiar știind că e însărcinată. Îi datora totul. Dacă ar trăi suficient ca să o poată răsplăti pentru ceea ce făcuse pentru el.

Se duse în sala de urgență și se așeză lângă ea. Parcă avea aparate conectate pe fiecare bucățică din corp, masca de oxigen îi acoperea mare parte din față. Îi luă cu blândețe mâna într-a lui și-i sărută degetele. Încheieturile îi erau lovite și vinete, mai avea încă pământ sub unghii. Trebuie să se fi luptat cu ferocitate să-l salveze.

— Darryl... șopti el. Te iubesc, draga mea. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

Se hotărâse să-i spună totul acum, în cazul că n-ar mai fi avut ocazia să-i spună, fie că-l auzea sau nu. Poate totuși îl auzea și asta ar fi contat foarte mult.

— Te-am iubit chiar din seara aceea de la supermarket, când ne-am ciocnit... Îți amintești? Îi zâmbi, în timp ce lacrimi îi curgeau pe obraji și-i sărută din nou degetele. Te-am iubit și după aceea... când te-am văzut în parcarea din cartier... Îți amintești? Cred că era într-o duminică dimineața... și la bazin... În apartament... te iubesc... iubesc totul la tine... și băieții te iubesc... Mike și Terry. Și ei vor ca tu să te faci bine, începu el să-i vorbească cu voce lui puternică, dar tandră, ținându-i cu grijă mâna într-a lui. Îl iubesc și pe micuț... așa e... dacă tu vrei să ai acest copil, atunci vreau și eu. Te vreau și pe tine și pe copil Darryl... Pe amândoi... Bebelușul o să fie bine... așa a spus doctorul.

Se uită la fața ei, i se păru că văzuse un fior, dar când se uită mai atent își dădu seama că poate i se păruse doar. Era complet lipsită de expresivitate. Continuă să-i vorbească o vreme, repetându-i numele și spunându-i cât de mult o iubea și pe ea și pe copil. Își puse mâna peste abdomenul ei, simți bombarea pe care nu o remarcase până atunci și despre care ea nu-i spusese nimic. Îi spuse și lui că-l iubea, că ar fi mai bine să facă un efort să trăiască, altfel va face nefericiți o mulțime de oameni.

— Așa e... doar nu crezi că mămica ta a trecut prin toate astea ca să te piardă pe tine, nu? Așa că, fii cuminte și bun, străduiește-te să trăiești!... nu, Darryl? Spune-i copilului să se liniștească!

O sărută ușor pe obraz și-i vorbi în continuare, în timp ce una dintre asistente se uită la el din ușă. Nu mai văzuse pe cineva așa de distrus și nici pe vreun bărbat care să-i vorbească astfel soției sale. Ascultându-l, se gândea că Darryl era foarte norocoasă că avea un soț care o iubea așa ca el. Privind, observă la un moment dat ceva pe unul dintre monitoare ce îi atrase atenția. Se încruntă, intră în încăpere și, pe când se apropia ea, Darryl se întoarse spre Scott, deschise ochii și-i închise la loc. Complet îngrozit, el crezu că a murit. Scoase un sunet aproape animalic de durere, se ridică și se uită înspăimântat la ea. Ea

deschise din nou ochii, asistenta verifică semnalele centrelor vitale și-i zâmbi, îi zâmbi și Scott printre lacrimi. Nu mai putea vorbi. I se oprise respirația, era atât de emoționat încât începu să tremure.

— Sunteți foarte norocoasă, îi spuse asistenta. Băiețelul dumneavoastră e bine. I-am administrat un Popsicle.

Se uită încurajator spre Scott.

— Soțul dumneavoastră a stat aici și v-a vorbit mereu.

Uitându-se spre monitorul fetal își aminti:

— Fătul e bine. Se pare că toată lumea își revine și totul va fi bine. Cum vă simțiți doamnă Robinson?

Se luptă să-și scoată masca de oxigen, iar asistenta o ajută să se ridice.

— Nu prea bine, murmură ea.

Îi scoseseră apa din stomac, era răgușită, avea o greață cumplită și se simțea complet năucită. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se prăbușea într-un loc moale și călduros, după ce se lovise la cap de o stâncă și începuse să se afunde în apă.

— Cred și eu că nu vă simțiți foarte bine, spuse asistenta și o ajută să-și înalțe puțin capul pe pernă. V-ați luptat cu strășnicie cu o stâncă și cu o mulțime de apă. Mi s-a spus că ați alergat foarte mult. Dar v-ați salvat băiețelul. Ați reușit! îi zâmbi ea.

Scott își veni în fire, se uită la Darryl cu recunoștință, printre lacrimi, ținându-i încă strâns mâna.

— Darryl l-ai salvat pe Terry, începu el să plângă mai tare, se aplecă și o sărută pe fată. L-ai salvat, iubito!

— Mă bucur... mi-a fost foarte teamă... nu-l mai puteam ține prea mult.

Scott își aminti corpul umflat și fața vânătă a copilului când l-au scos la suprafață.

— Curentul era cumplit... m-am temut că n-o să pot alerga destul de repede...

Avea și ea lacrimi în ochi, dar ale ei erau lacrimi de ușurare și de victorie. Îi strânse mâna lui Scott. Asistenta ieși încet din încăpere, mergând să-i spună doctorului că starea pacientei se îmbunătățise. Scott se întinse spre ea și-i șopti la ureche:

— De ce nu mi-ai spus nimic despre copil?

Se așternu o liniște prelungă. În vreme ce el o privea, mulțumit că era acolo, cu ochii plini de dragoste pentru el, o dragoste cu care se luptase încă de când îl cunoscuse mai bine.

— Am crezut că nu era cinstit pentru tine, începu ea să plângă când pronunță aceste cuvinte.

El clătină din cap și o sărută cu blândețe.

— Asta n-ar fi schimbat nimic, îi zâmbi și se așeză lângă ea fără să-și ia nici o clipă ochii de la ea. E cam neobișnuit, trebuie să admit,

dar, fir-ar să fie, pentru un tip care scrie seriale în care se întâmplă fel de fel de lucruri crezi că nu aș fi înțeles?

Ea zâmbi, apoi tuși. El o ținu, după care o întinse ușor pe pernă:

— Îți spun sincer, Darryl, mă simt ușurat. Am crezut că apetitul pentru mâncare era normal...

Ea râse din nou, apoi suspină, cu o privire îngrijorată:

— Chiar nu are nimic copilul?

— Așa spun doctorii. Va trebui să te odihnești o vreme. Dar, să știi, copiii sunt foarte rezistenți.

Își aminti de o cădere destul de serioasă pe care o avusese Alicia când fusese însărcinată cu primul copil. El aproape că făcuse atac de inimă văzând-o cum cădea pe scări, dar până la urmă nu s-a întâmplat nimic. Își aminti apoi că voia s-o întrebe ceva pe Darryl. Ceva ce presupunea el acum:

— Din această cauză te-a părăsit Patrick?

Era un lucru pe care voia să-l știe. Era de neiertat dacă acesta era adevărul. Cât timp ea fusese inconștientă, el se gândise că poate acesta fusese motivul pentru care se despărțiseră.

Darryl dădu liniștită din cap și spuse:

— El nu și-a dorit niciodată copii. M-a pus să aleg: el sau copilul.

Începu să plângă iar, amintindu-și de acest lucru și se agăță cu disperare de Scott.

— Am încercat, dar n-am reușit. Am fost la doctor să fac un avort, însă pur și simplu n-am putut. Așa că el m-a părăsit.

— Ce tip drăguț trebuie să fie!

— E foarte categoric în această privință, încercă Darryl să explice, dar Scot se uita la ea fără tragere de inimă.

— Aș zice că e mai degrabă un motiv. Tipul divorțează de tine pentru că îi porți copilul. Își dă seama că e copilul lui sau pune și asta la îndoială?

— Nu, știe că e al lui. Avocatul îmi trimite să semnez documentele prin care renunță la drepturile lui paterne, deci nici eu, nici copilul nu-l vom putea considera tatăl. În continuare, copilul va fi nelegitim, spuse ea trist.

— E dezgustător.

Ea suspină:

— Poate se va răzgândi... dacă o să-l vadă.

Scott înțelese care era problema: ea mai spera încă să se întoarcă Patrick, măcar pentru copil. O întrebă apoi ceva ce dorea să afle acum:

— Darryl, îl mai iubești?

Ea ezită multă vreme, apoi clătină din cap uitându-se spre Scott:

— Nu, spuse ea calm. Nu-l mai iubesc, dar copilul are dreptul să aibă propriul său tată.

— Dacă te-ar vrea, l-ai accepta?

— S-ar putea... de dragul copilului...

Închise ochii. Îi era greață și se simțea epuizată. Scott o privi, întristat de ceea ce-i spusese, dar mulțumit că-i vorbea deschis. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea. El nu credea că Patrick se va întoarce, odată ce-i trimitea documente prin care renunța la copil și divorța de ea. Evident, tipul era nebun. Era, însă, în egală măsură, clar că ea simțea că le datora ceva lui și copilului, o relație pe care o meritau, la care aveau dreptul, chiar dacă asta însemna să renunțe la anumite lucruri pentru ea. Însă, așa era ea. Încercând să-l salveze pe Terry, fusese gata să-și riște viața ei și pe cea a copilului ei. Era tipul de om care voia totul sau nimic. Cu ochii închiși, stătea întinsă pe pat și, o vreme, unul dintre ei nu spuse nimic. La un moment dat, ea deschise ochii și-l privi îngrijorată pe Scott.

— Mă urăști?

— Ai înnebunit? Cum poți spune una ca asta? Tocmai mi-ai salvat copilul!

Asta aproape că o costase viața. Se apropie mai mult de ea, îi atinse fața palidă cu degete tandre:

— Te iubesc Darryl. Poate că nu este momentul și nici locul potrivit să-ți spun asta, dar te iubesc. Sunt îndrăgostit de tine. Sunt îndrăgostit de tine de două sau de trei luni.

Îi sărută mâna, apoi degetele. Se temea să n-o rănească dacă ar fi sărutat-o cu adevărat.

— Nu ești supărat din cauza copilului? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

— Cum aș putea fi supărat din cauza unui copil? Cred că faci un lucru minunat. Ești foarte curajoasă, incredibil de tare, o femeie bună și modestă. Consider că este un lucru deosebit să ai un copil.

Erau primele cuvinte frumoase pe care i le spusese cineva despre sarcina ei, cu excepția Donnei. Fusese atât de aspru condamnată de Patrick, încât în comparație cu ceea ce-i spusese Scott, situația o făcu iar să plângă. El îi șterse cu tandrețe lacrimile, timp în care ea suspina și încerca să-i explice iar totul. Se simțea foarte emoționată, foarte necăjită și deodată, durerea sufletească luaseră sfârșit, după trei luni în care fusese nevoită să se tot scuze soțului ei, vreme în care s-a străduit să facă față singură sarcinii.

— Calmează-te!

Se supăra prea tare și se temea să nu-i facă rău. Avusese deja un șoc îngrozitor.

— Totul se va rezolva. O să fie bine. Da?

Îi dădu părul de pe față spre spate și i-l mângâie. Arăta ca un copil slăbit și ca o fetiță care plânsese.

— O să ai copilul și va fi minunat!

Se aplecă din nou s-o sărute; cu grijă, o sărută pe buze. Ea avea lacrimi în ochi.

— Te iubesc, Darryl... te iubesc atât de mult... *și pe tine și pe copil.*

Frumusețea era că spunea adevărul!

— Cum poți spune una ca asta?

Patrick o părăsise tocmai din cauza acestui copil, iar acum Scott pe care abia îl cunoștea, îi spunea că o iubește.

— Nici măcar nu e copilul tău!

— Aș fi vrut să fie, spuse el cinstit, uitându-se la ea.

Îndrăzni apoi să-i spună exact ce simțea.

— Poate, dacă voi fi norocos, într-o zi va fi copilul meu.

Alte lacrimi i se rostogoliră pe obraji, nu mai scoase nici un cuvânt, îi ținea numai mâna într-a ei, închise ochii și dădu din cap. Adormi puțin, ținându-l în continuare de mână. El se uită la monitoare. Asistenta intră de câteva ori și-l asigură că totul era normal.

Într-un târziu, plecă să verifice ce făceau copiii, îl găsi și pe Terry dormind, dar arăta bine. Îi administraseră glucoză, îi verificau regulat temperatura și i se spuse că-l puteau duce acasă spre seară. Mike se uita la niște înregistrări mai vechi cu „Mork și Mindy”.

— Ce faci, sport?

Scott se așeză lângă el în încăperea cu televizor de unde putea să-l vadă și pe Terry dormind.

— Cum se simte Darryl? întrebă Mike îngrijorat, însă Scott părea atât de ușurat încât copilul înțelese că îi era deja mai bine. O asistentă îi spusese mai devreme că „mama” lui își revenise. N-o corectase, era destul de mare ca să-și dea seama că era mai simplu așa.

— Doarme, dar se simte mai bine.

Se gândise toată după-amiaza ce ar fi mai bine să facă. Nu credea că ar trebui să continue imediat călătoria, mai ales datorită sarcinii ei, dar nici nu mai putea rămâne la cort. Ceea ce le trebuia acum era o săptămână splendidă la un hotel bun, cu servire în cameră și mult soare.

— Ce-ai zice dacă ne-am duce la hotel în loc să rămânem la corturi?

Nu voia nici să-i dezamăgească pe băieți, însă acum avea o responsabilitate în plus față de ea, mai ales după tot ce făcuse pentru Terry. Ziua ar fi putut fi una tragică pentru ei toți și Scott era sigur că, dacă ea n-ar fi reacționat atât de repede și nu s-ar fi străduit din răsputeri să salveze copilul, Terry n-ar mai fi fost printre ei. Era o datorie care o va avea față de ea pentru totdeauna. Acum, trebuia totuși să se gândească și la Mike, pentru că și el părea puțin șocat.

— Ai fi foarte dezamăgit dacă această excursie nu ar mai fi așa de mult în mijlocul naturii?

Mike clătină imediat din cap:

— Mă bucur că și-au revenit amândoi și că sunt bine. Ar fi trebuit s-o vezi, tati. A alergat ca un bolid de îndată ce l-a luat curentul. Cred că a încercat să ajungă în josul râului înaintea lui, ca să-l poată opri, dar eu n-am înțeles atunci. Și a reușit. Acolo era îngrozitor! Îi tremura vocea în timp ce povestea. Se tot ducea la fund și la început nimeni nu i-a ajutat. Ea îl tot împingea în sus, dar exact unde se aflau ei curentul o băga din nou în apă. Ea îl ridica din nou la suprafață și dispărea ea. A fost îngrozitor...

Își îngropă fața în pieptul lui Scott, care îl ținu așa multă vreme.

— În primul rând, Terry n-ar fi trebuit să plece de lângă ea. Dar, ce naiba făcea acolo?

— Cred că se uita la plute sau la ceva. Și a căzut.

— O să discutăm despre asta când se va trezi.

Mai târziu, se duse să verifice ce făcea Terry. Culoarea feței îi revenise, respirația și temperatura îi erau normale. Arăta bine și n-avea decât o mică zgârietură. Nu-ți venea să crezi că era același copil care fusese vânăt câteva ore mai devreme. Scott știa că, atâta timp cât va trăi nu va putea uita.

Dădu apoi câteva telefoane și obținu o rezervare într-un hotel de lux. Se întoarse să vadă ce mai făcea Darryl și să vorbească cu doctorul. Ea încă mai dormea și ei voiau s-o mai țină în spital o vreme. Mai aveau ceva tratament să-i administreze și considerau că, dacă nu se vor ivi alte complicații, ea va putea ieși din spital a doua zi. Trebuiau să se convingă că nu avea pneumonie sau alte complicații cu fătul. Până în acel moment, lucrurile păreau a se îmbunătăți.

Le spusese că se va întoarce curând, se duse să-i spună și lui Mike, apoi conduse până la camping, începu să tremure când se uită în jur, amintindu-și că doar în acea dimineață viața părea atât de simplă și lipsită de griji. Deodată, doi dintre cei pe care îi iubea erau cât pe ce să moară... trei, dacă-l socotea și pe bebeluș. Avea un profund sentiment de gratitudine cerului. Se simți ușurat când totul fu împachetat și se îndreptă imediat spre hotel. Închiriase un frumos apartament cu două dormitoare. El se hotărâse deja că va dormi pe canapea. Voia să o poată supraveghea în timpul nopții și să se asigure că o va auzi dacă îl va striga. Ar fi preferat să doarmă în aceeași cameră cu ea, dar se temea să nu-i supere pe copii.

După ce lăsă toate lucrurile la hotel, se întoarse la spital și fu surprins să constate că era ora șase, iar băieții luau cina.

— Unde ai fost? întrebă Terry.

Tratamentul își făcuse efectul și el arăta din nou ca înainte. Mike îi spuse să nu mai mănânce piureul cu degetele. Salonul de copii era aproape gol. Era un copil cu piciorul rupt, un altul cu un braț rupt, un accident minor de mașină care necesita câteva intervenții. Majoritatea copiilor erau mai mari decât Terry și vorbeau între ei în timpul mesei.

— Am fost să iau o cameră la hotel pentru noi toți, explică Scott. Am fost lângă tine toată după amiaza, dar tu ai dormit tot timpul.

Se întinse și-l sărută. Își dădu seama că-i era și lui foame. Nu mai mâncase nimic de dimineață, de când Darryl le gătise micul dejun.

— Darryl se simte bine? se înnora fața lui Terry de îngrijorare, dar Scott dădu repede din cap.

— Se va face bine. E îngrijorată din cauza ta. Și-a dat aproape duhul să te salveze pe tine. Ceea ce-mi aduce aminte, tinere, de întrebarea pe care voiam să ți-o pun: Ce căutai acolo, sus, fără ceilalți?

Ochii băiatului se măriră, îi apărură lacrimi în colțul ochilor. El știa exact ce făcuse și era destul de mare ca să-și dea seama că era vina lui, că Darryl aproape se înecase. Avea mari remușcări.

— Îmi pare rău, tati... sincer...

— Știu, fiule.

— Pot s-o văd și eu?

— Poate mâine. Doarme. Din fericire, au reușit s-o facă să-și revină, iar mâine o putem lua cu noi la hotel.

— Eu pot să merg în seara asta?

— Să vedem.

El ar fi vrut să-și petreacă noaptea lângă Darryl, însă nu voia să-i lase pe băieți singuri la hotel. Chiar și în spital fiind, Terry s-ar fi așteptat ca tatăl lui să doarmă cu el. Li se spusese deja că Mike nu putea rămâne peste noapte în spital, atâta timp cât nu era pacientul lor. Deci Scott n-avea de ales: trebuia să meargă cu ei la hotel și să se întoarcă s-o ia pe Darryl a doua zi dimineață.

Ea nu se supără când se duse s-o vadă și-i spuse ce avea de făcut. Era atât de obosită după pericolele prin care trecuse în acea zi, încât abia de se trezi să stea de vorbă cu el în acea seară. Adormi din nou, iar asistenta îi sugeră lui Scott s-o lase singură.

— Nici n-o să știe că ați plecat și-i voi explica eu când se va trezi, promise sora, dacă vrea, poate să vă sune.

Lăsă numărul de telefon al hotelului și numărul camerei, apoi se întoarse să-i ia pe băieți. O oră mai târziu, ei săreau pe paturi, se uitau la televizor și Terry vru să comande o înghețată cu ciocolată de la cofetăria hotelului. Nu-ți venea să crezi că supraviețuise acelei dimineți.

Scott îi făcu o baie și-i culcă pe amândoi, după care se întinse și el în camera pe care o luase pentru ea, simțindu-se complet epuizat. Nu-și amintea să mai fi avut vreo zi atât de traumatizantă în toată viața lui. Avea în fața ochilor numai cele două corpuri umflate, vineții, cu oamenii și medicii de la salvare în jurul lor... sirenele... felul în care arătau fețele lor... Știa că va avea coșmaruri de acestea ani în șir. Când se gândi la ea, își dădu seama că și-ar fi dorit să fie lângă el, că îi lipsea. Avea atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună acum. Aveau

atâtea de discutat, de făcut împreună... mai era și bebelușul. Nici nu știa exact în ce lună era. Nu știa decât ceea ce presupunea doctorul, dar habar n-avea cam când avea să nască. Era surprinzător cum, așa deodată, o nouă ființă îi intra în viață... o nouă posibilitate de fericire pentru viitor. O iubise și mai înainte, dar acum o iubea de două ori mai mult. În timp ce se gândea la toate astea, stând întins în pat, sună telefonul.

— Alo? spuse cu o voce răgușită, amintindu-și de toate emoțiile prin care trecuse în acea zi.

Dar zâmbi de îndată ce-i auzi vocea. Era Darryl care-l suna de la spital. Se trezise, întrebase unde era, îi era dor de el la fel ca și lui. O nouă legătură sufletească, și mai profundă, se crease între ei în acea dimineață.

— Unde ești?

— În patul tău, spuse el zâmbind, și mi-aș dori să fii lângă mine.

Dată fiind castitatea relației lor, era cam hazardat să-i spună asta, dar bănuia că nu se va supăra, după ce trecuse prin atâtea în acea zi. Se simțea aproape la fel ca și cum ar fi fost căsătoriți și ea îi spusese că va avea un copil.

— Auzi ceva urși? îl tachină ea.

Mai părea încă slăbită, dar se vedea clar că îi era mai bine.

— Nici urși și nici lupi.

Dat fiind prețul pe care-l plătise la hotel, trebuiau să nu se audă decât zgomote de Rolls-Royce-uri.

— Mă simt singur fără tine.

— Nici aici nu-i prea plăcut, spuse ea.

Ura faptul că se afla în spital și chiar îi era și ei dor de el.

— Cum se simt băieții?

— Dorm, cred. I-am culcat cam acum o oră. Iar dacă nu dorm, nici nu vreau să știu.

Era și el aproape tot atât de obosit ca și ea. O întrebă apoi, cu un zâmbet tandru:

— Ce face micuțul?

— Cred că bine.

Se simțea puțin stânjenită să vorbească cu el acest subiect. Era atât de nou pentru ea. Atâtea luni de zile, îl ignorase în mod deliberat pentru ca acum, brusc, să fie centrul atenției.

— E foarte straniu. Nu sunt obișnuită să mă întrebe nimeni despre asta.

— O să te obișnuiești până la urmă. Când e sorocul, fiindcă tot veni vorba?

— La începutul lui ianuarie. Pe zece.

— Numai bine, de ziua mea de naștere. De fapt, ziua mea e de Anul Nou.

— Trebuie să fie plăcut să fii născut de Anul Nou.

— Este. Tot așa cum e plăcut să știi că cineva pe care îl iubești așteaptă un copil, spuse cu căldură. E destul de multă vreme de când nu m-am mai gândit la bebeluși. Îmi amintește de zilele în care Mike și Terry erau foarte mici. Erau atât de drăgălași. Și al tău va fi la fel, dacă o să semene cu tine.

Nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. Bărbatul care îi era tată acestui copil o părăsise plin de furie, iar acesta, aproape un străin, pe care îl cunoștea doar de trei luni, era încântat să audă că ea va avea un copil. Acest lucru o făcu să se simtă dintr-odată protejată, fericită și mult mai puțin singură.

— De ce ești atât de bun cu mine?

Ce voia? Și când avea s-o rănească? Pur și simplu nu era posibil să fie atât de bun. Sau, poate, era?

— Pentru că meriți.

Brusc, o pufni râsul:

— Mă folosești ca să faci investigații pe pielea mea pentru subiectele tale din serial.

Râse, amintindu-și absurda paralelă între sarcina nelegitimă din serial și cea a ei.

— Doamnă Adamson, trebuie să recunoști că știi să ții lucrurile în viață. Sau ar trebui să-ți spun altfel? întrebă el, neștiind dacă ea avea să-și schimbe sau nu numele.

— Numele meu de fată este Darryl Torrence, spuse ea, gândindu-se că până la urmă va trebui să poarte din nou acest nume, de vreme ce copilul nu se putea numi Adamson. Era încă prea devreme să-și pună problema asta. Abia aștept ziua de mâine. E atât de deprimant aici.

— Stai să vezi ce cameră ai la hotel!

— Abia aștept.

Se simțea de parcă era gata să plece în luna de miere, numai că mai avea încă un tub cu glucoză în braț și i se mai introducea încă oxigen prin două tuburi subțiri în nas, fața, mâinile și brațele arătau de parcă se luptase cu o pisică. Își amintea că unele zgârieturi i le tăcuse Terry. Fusese o zi incredibilă, un miracol care îi emoționase pe toți și cu toții erau puțin cam amețiți de faptul că totul ieșise bine până la urmă. Mai ieșise la lumină și altceva: Scott aflase de existența copilului ei și n-o alungase... și… își zâmbi ea... îi spusese chiar că o iubea.

— Ne vedem mâine. Acum, odihnește-te! îi spuse el blând, în șoaptă. Era târziu și parcă întreaga lume se liniștise. O să-mi fie dor de tine...

— Și mie o să-mi fie dor de tine, dragul meu, șopti ea din salonul de spital de la Truckee.

— Și nu uita, îi aminti el cu un zâmbet, cât de mult te iubesc.

XX

Scott veni s-o ia pe Darryl de la spital a doua zi. Erau și băieții cu el. Aduseseră flori și baloane și o pancartă mare pe care scria MULȚUMESC, pe care Terry insistase s-o ducă el însuși. Au ajutat-o să urce în mașină, încă nesigură pe mișcările ei. Se duseră direct la hotel ca ea să se poată odihni. Scott o așeză pe un șezlong, pe balcon, îi fixă niște perne ca să stea mai bine. Era impresionată de priveliștea pe care o ofereau împrejurimile și-i recunoscu confidențial lui Scott, că era mult mai plăcut decât la cort. El râse și-i spuse că unii sunt în stare să facă orice numai să nu doarmă în cort, ceea ce ea, cu siguranță, părea că făcuse. Într-o singură zi, fusese gata să-și piardă viața, să-l salveze pe Terry și să recunoască faptul că era însărcinată.

Comandară masa de prânz în cameră, după care Scott se duse cu băieții la pescuit. Prinseră trei pești și-i duseră în bucătăria hotelului să fie curățați și prăjiți. Era o situație care îi aranja pe toți.

— Îmi place felul acesta de camping, spuse Darryl când, într-un târziu, sosiră tăvile cu presupușii lor pești în sosuri cu unt și lămâie. Scott și băieții erau convinși că aceia erau peștii pe care-i prinseseră ei, cu toate că Darryl bănuia că nu sunt.

Apoi, se uitară la niște filme vechi la televizor, după care se duseră cu toții la culcare devreme. În cursul nopții, Darryl se trezi de mai multe ori, având impresia că aude diverse zgomote în cameră, însă, nu era decât Scott care se apleca deasupra ei ca să se asigure că totul era bine și ca s-o întrebe dacă nu cumva avea nevoie de ceva. Îi mulțumi pentru acest lucru a doua zi la micul dejun.

— Nu e cazul să-ți faci probleme pentru mine! Mă simt bine.

— Vreau să fiu sigur. Abia ieri ai ieșit din spital.

Era ca o cloșcă ce dorea să-și apere puii. Ei i se părea minunat și-i făcea plăcere.

— Mă simt foarte bine.

El remarcă, însă, faptul că nu se mișca, încă, cu aceeași siguranță și nu părea nerăbdătoare să iasă din casă. Până la urmă îi trebuiră patru zile ca să se refacă complet, iar la acea dată concediul ei era pe sfârșit. Reușiseră, cu toate acestea, să se simtă minunat împreună, făcând multe plimbări în jurul lacului. Nu se mai duseră la râu, iar băieții nu mai amintiră nimic de cererea lor de a merge cu pluta. În schimb, au vizitat parcul de stat Sugar Pine Point și au fost fascinați de el. Au fost

cu mașina până la Squaw Valley, au urcat cu telefericul până sus, după care s-au întors. A fost frumos!

Până în ultima seară, Darryl și băieții deveniseră buni prieteni, ca și cum o cunoșteau dintotdeauna. O sunaseră pe mama lor. Îi povestiseră despre accidentul lui Terry și de eroismul lui Darryl. Ea insistase să vorbească personal cu Darryl, să-i mulțumească. Părea o femeie de treabă la telefon, plânsese de-adevăratelea numai la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla.

— Pare o persoană drăguță, îi spuse Darryl lui Scott după convorbire. Se pare că încă te mai place.

— Cred că da. Și mie îmi place, deși ne enervăm unul pe altul uneori, când nu suntem de acord în legătură cu băieții. Soțul ei e tare înfumurat. Consideră California un ținut necivilizat, lipsit de cultură, așa cum crede și despre mine din cauza serialului. Nu cred că Alicia îl lasă să vorbească prea mult pe tema asta. Cel puțin, asta îmi spun băieții. Se pare că ceilalți copii pe care îi au ei sunt foarte, foarte bine educați. Amândouă sunt fete, au patru și respectiv cinci ani, iar el le pune deja să cânte la pian și la vioară. Mie mi se pare că ar putea să mai aștepte vreo câțiva ani, zâmbi el. Tu ce crezi?

— Sunt de acord cu tine. Oricum, Alicia pare o femeie de treabă.

— Cred că ea își dorea pe cineva complet diferit față de mine... sau de cel care eram pe atunci... Își dorea pe cineva care să stea mai mult timp cu ea, care să poată fi ținut sub control, nu atât de imprevizibil și de exuberant ca mine. Ceea ce cred că și-a găsit.

— Îmi pare rău, spuse Darryl fără să se gândească, apoi o pufni râsul: Am vrut să spun numai că felul tău de a fi pare mai atractiv.

— Mulțumesc.

Se aplecă și o sărută. Cu colțul ochiului îl văzu pe Terry chicotind într-un colț al camerei. Se întoarse din nou spre Darryl. În ultimele zile mintea lui fusese plină de întrebări:

— Ce se va întâmpla când o să ne întoarcem, Darryl? Cu noi doi, vreau să spun?

— Nu știu, se uită ea în ochii lui. Ar fi vrut și ea să știe, dar nu era sigură de nimic. Ce-ai vrea să se întâmple?

Își închipuia că știe, dar trebuia să se abțină, mai ales că trebuia să se gândească și ce va face cu Patrick, dacă s-ar decide să se întoarcă. Nu era cinstit să se lanseze într-o relație cu cineva, știind foarte bine că, dacă el ar veni, ea s-ar întoarce la el. Simțea că are o obligație față de el și față de copil, deși, pe de altă parte, nu putea sta toată viața să-l aștepte. Pentru moment, el nici măcar nu-i vorbea, părea că voia s-o îndepărteze cu totul din viața lui, iar dacă așa stăteau lucrurile, ea trebuia, cumva, să-și ducă viața mai departe.

— Ce-aș vrea eu să se întâmple? se gândi o clipă Scott, apoi zâmbi: Mi-aș dori un final frumos, care a fost precedat de un început frumos.

Cred c-am început bine, nu? Ea dădu din cap. Aș vrea să-mi petrec timpul cu tine, să ne distrăm, să fim împreună când nu lucrăm. Aș vrea să te cunosc mai bine. Cred că deja te cunosc destul de bine, dar aș vrea să știu mai multe lucruri despre tine. Aș vrea ca și tu să mă cunoști mai bine. Aș vrea să fim așa... ceva foarte deosebit... ei bine, zise el zâmbind, în ianuarie aș vrea... aproape că nu-și mai putea ascunde emoția, să ne bucurăm împreună dacă voi fi destul de norocos și tu o să mai ai nevoie de mine.

— N-ai fi singurul care ai putea fi norocos, spuse ea cu lacrimi în ochi. Și eu aș fi. De ce vrei să faci toate astea pentru mine? întrebă ea, temându-se încă și fiind destul de încurcată. După tot ce făcuse Patrick ca s-o abandoneze, era greu de crezut că găsise pe cineva care să fie lângă ea.

— Vreau să fac „toate astea”pentru tine, pentru că te iubesc, spuse el simplu. Vreau să știi că asta e o treabă foarte serioasă pentru mine. N-am mai avut o relație serioasă cu nimeni de ani de zile. Încă de când m-am despărțit de Alicia. Mi-am jurat că nu voi mai avea copii... nu vreau să mă îndrăgostesc de copilul tău ca apoi să-l pierd, dacă tu mă vei părăsi. Sunt gata să-mi asum acest risc, dacă tu ești corectă cu mine. Dacă îmi spui cinstit că vrei să aștepți până se întoarce Patrick după ce vei naște copilul, mă gândesc să-mi asum și acest risc încă de pe acum. E cât se poate de direct ceea ce-ți spun. Vreau să-mi asum riscul și să fiu pregătit pentru cazul în care vei avea nevoie de mine. Numai, te rog, nu uita să-mi spui și mie ce se întâmplă, așa cum ai făcut cu sarcina.

— N-am uitat, explică ea și-i zâmbi.

— Mda, știu. Numai că n-ai adus vorba despre ea. O mică diferență. Cum aveai de gând să explici asta peste câteva luni, după ce mi-ai fi mâncat tot din casă?

Îi plăcea s-o tachineze. Ea aruncă un șervețel spre el:

— Nu mănânc chiar atât de mult!

— Ba da. Dar așa și trebuie. Copilului îi trebuie mâncare.

Ea deveni serioasă:

— Nu ți-e teamă să-ți asumi acest risc? Dacă se întoarce? Îi datorez posibilitatea de a trăi cu copilul lui în aceeași casă, în aceeași măsură în care i-o datorez și copilului.

— Nu sunt de acord cu tine. Nu cred că-i datorezi nimic, după felul în care s-a purtat cu tine. Dar dacă tu așa crezi, eu va trebui să respect părerea ta. Numai că nu prea cred că o să se întoarcă. Oricine ajunge până la a renunța la drepturile lui paternale, într-o situație în care, practic, tu ai putea să nu accepți și să le revendici. Nu este un om care are de gând să se întoarcă acasă și să-și ia în serios rolul de tată. Dar, poate mă înșel eu. Ți-am spus: sunt gata să-mi asum riscul, pentru că eu te iubesc.

Spunând acestea, el se ridică de unde stătea și se duse să o sărute. În ultimele două zile se simțise mai bine și era mult mai multă pasiune în sărutările lor pe furiș. Se întreba și ea ce se va întâmpla când se vor întoarce la Los Angeles, dar nu era nici o problemă, atâta timp cât erau acolo și băieții.

Petrecură în liniște noaptea acolo, stând de vorbă pe terasă, uitându-se la stele, ținându-se de mână, iar el râse deodată, simțindu-se ridicol de fericit:

— Îți dai seama ce nebunie e asta? Sunt îndrăgostit de o femeie însărcinată în luna a patra. Știi cât de comic o să fie când n-o să-ți mai vezi nici picioarele? Asta, vorbind de dragostea modernă!

Începu și ea să râdă de absurditatea situației.

— Vreau să spun că asta s-ar putea întâmpla în filme... tipul o întâlnește pe ea la supermarket, se îndrăgostește nebunește de ea, continuă să se întâlnească. Fata e măritată, bărbatul ei o părăsește când constată că e însărcinată - cu copilul lui. Tipul de la supermarket reapare, se îndrăgostesc amândoi, unul de altul. Tipa se învârte de minune cu burta ei mare, ca Fred Astaire - Ginger Rogers. Se căsătoresc. Au copilul. Și trăiesc fericiți până la adânci bătrânețe. Drăguț, nu? Poate aș putea aplica povestea într-un episod. Dar e prea simplu. Ca să pot introduce așa ceva în serial, tu ar trebui să-l ucizi pe Patrick, copilul ar trebui să fie al altcuiva, apoi ar reieși că eu, de fapt, eram deja căsătorit cu sora ta, sau poate că s-ar putea să fiu chiar tatăl tău, pe care tu nu-l cunoscuseși niciodată. Asta e emoționant. O să încerc să lucrez la așa ceva cândva.

Ea râdea. Avea dreptate, era o situație ridicolă. El însă își aminti de o întrebare mai serioasă:

— Când se termină divorțul, pentru că veni vorba? Înainte sau după nașterea copilului?

— Cam în același timp, cred. Nu știu data exactă.

— Ar fi drăguț să-i poți da micuțului un nume, altul decât Torrence.

Numele ei de fată. Era mișcată de felul în care el o spusese. Se oferea să se căsătorească cu ea, fie și numai pentru a-i legitimiza copilul. Se întinse și-l sărută pentru ceea ce-i spusese.

— Scott, nu trebuie să faci asta!

— Știu că nu trebuie. Dar s-ar putea să vreau până atunci. Poate o să vrei și tu... dacă mi se așează bine cărțile și sunt norocos.

Îi făcu cu ochiul, se lăsă pe spate și se uită la stelele de pe cer. Ea ar fi vrut să poată răspunde la toate întrebările lui. Scott voia numai să i se lase o ușă deschisă pentru el în inima ei, iar ea nu putea cere mai mult de atât. De fapt, era chiar mai mult decât îndrăznise să spere vreodată. Se închipuise singură și disperată până la nașterea copilului. Nici nu-i trecuse prin cap că o să i se întâmple așa ceva înainte de a

avea copilul.

Plecară a doua zi, îndreptându-se spre Los Angeles. S-au mai oprit o noapte la San Francisco, după care au mers pe autostrada cinci și au ajuns la Los Angeles la vremea cinei.

Au luat cina îmbrăcați în pijama, în timp ce Darryl le povestea unele lucruri comice legate de departamentul de știri unde lucra. Tuturor le părea rău că se întorseseră. Mai ales lui Darryl, care trebuia să meargă la serviciu a doua zi. Scott mai avea două săptămâni de concediu, ca să aibă timp să se plimbe cu băieții prin oraș, dar Darryl nu putea să-și mai ia liber. Concediul ei se terminase.

— O să te vedem în fiecare zi? întrebă cu ochii îngrijorați Terry.

— O să trec în fiecare seară, după lucru, promit.

Apoi, Mike o întrebă:

— Te putem vizita la serviciu?

— Sigur, dar nu-i prea amuzant.

Era mereu foarte ocupată. Scott știa asta. Sugeră să meargă cu toții la Disneyland în weekend și așa o mai încurajă pe Darryl. Se simțea cam deprimată că nu putea fi cu ei tot timpul. Se simți brusc dată la o parte, era chiar tristă după ce i-a dus la culcare și a terminat de citit poveștile lor preferate.

— N-am nici un chef să plec, îi spuse ea lui Scott, după ce făcură curat în bucătărie.

Încă nu se dusese la apartamentul ei, toate lucrurile sale încă se mai aflau în valizele din hol.

— Atunci nu pleca! Poți dormi în camera de oaspeți.

— Băieții o să creadă că sunt cam ciudată. În fond și la urma urmei am propriul meu apartament unde să stau și nici nu e prea departe.

— Și ce dacă. Prefă-te că ți-ai pierdut cheile.

Îi plăcea ideea, la fel și ei, chicotiră și ea acceptă. O jumătate de oră mai târziu, stătea pe canapea. Ea era îmbrăcată în cămașă de noapte și avea un halat de-al lui pe deasupra.

— E plăcut, râse, ea, mâncând floricele de porumb pe care le făcuse Scott puțin mai devreme. Parcă aș fi din nou copil, un copil care vine să stea în vizită la unul dintre prietenii lui și rămâne peste noapte.

El zâmbi cu inocență:

— Asta se numește altfel, când ai vârsta mea.

Avea aproape patruzeci de ani.

— Da? Cum?

— Cred că i se spune căsătorie.

Ea tăcu și continuă să mănânce floricele de porumb. El zâmbi.

— Poate fi și fericit, știi? Mai ales între doi oameni care știu ce fac și care, din întâmplare sunt îndrăgostiți unul de altul. Ar putea fi chiar și mai bine. Să avem un copil. Al nostru, vreau să spun. N-ar fi asta o treabă minunată?

Brusc, îi plăcu această idee, în ciuda multor ani în care se abținuse. Era încântat și la ideea copilului ei, fusese de altfel de când aflase și-i tot spunea ce trebuie să facă pentru el.

— Ce crezi că vor spune băieții?

— Desigur, vor fi surprinși, îi zâmbi el, întinzându-i încă o mână de floricele de porumb. Copiii nu se gândesc la lucruri de acestea. Poți aștepta până în luna a șaptea să le spui, și tot o să fie surprinși. Ei își închipuie numai că ești grasă, până le spui altceva.

— E rezonabil... Așa am crezut și eu... până când am făcut testul.

— Ai fost surprinsă? fu el curios să afle.

— Mai mult sau mai puțin. Poate mai puțin decât mai mult. La vremea aceea îmi spuneam că e din cauza șocului pe care mi-l provocase constatarea, acum cred, însă, că nu era. Eram numai speriată la gândul modului în care va reacționa Patrick.

— Când i-ai spus?

— Când s-a întors dintr-o călătorie. Și n-a fost prea încântat.

Ceea ce era destul de puțin spus.

În acea noapte, ea dormi în camera de oaspeți. Dimineața, băieții au venit să stea de vorbă cu ea. Erau încântați că rămăsese acolo, în loc să fie surprinși. Voiau ca ea să rămână în fiecare seară, numai că ea le spusese că trebuia să se întoarcă la apartamentul ei. De altfel, trebuia să se ducă chiar în acea dimineață să se îmbrace corespunzător pentru a merge la serviciu. Mike și Terry o însoțiră. Fură surprinși să vadă că nu exista nici un fel de mobilă în apartament; Terry se uită prin jur dezaprobator.

— De ce trăiești așa? întrebă el. Nici măcar canapea n-ai!

Asta era minimum pentru el. Mike se întristă pentru ea, se gândi că poate era prea săracă să-și cumpere și Scott ar fi trebuit să-i dea măcar atâta. Ea însă se grăbi să-i liniștească:

— Soțul meu a luat totul cu el când a plecat, explică ea.

— Foarte urât din partea lui, spuse Terry, iar ea nu-l contrazise.

— De ce nu ți-ai cumpărat alta? întrebă Mike.

— N-am avut timp. De altfel, n-a plecat de prea multă vreme.

— De când? vru Terry să știe.

— De vreo două luni... ei, aproape trei, cred.

— Ar trebui să-ți cumperi niște mobilă, o sfătui foarte serios Terry Robinson.

— O să încerc. Poate că, până vă întoarceți voi, acest loc va arăta din nou așa cum trebuie.

Se duse sus să se îmbrace ca să meargă la birou, iar când se întoarse jos, Mike fluieră. Purta o rochie simplă din pânză albă, dar era bine croită și-i lăsa să i se vadă picioarele. Parcă era cu totul alta.

— Știi, ar trebui să ții regim, spuse Mike. Și mama a ținut. Acum arată foarte bine. Ți-ar sta foarte bine dacă ai slăbi câteva kilograme...

vreau să spun că ești drăguță și așa... numai că... știi, ai arăta și mai bine dacă ai mai da jos câteva kilograme din jurul taliei.

Ea începu să râdă, dar se prefăcu că-l ia în serios chiar în momentul în care Scott sosi.

— Ei bine, am rezolvat toate problemele mele, explică ea. Am nevoie de o canapea și trebuie să țin regim.

Abia se abținea să nu râdă, dar el se uită cu consternare la fii lui:

— Tu i-ai spus asta lui Darryl? îl întrebă pe Terry.

— Nu, îi apără ea, am ajuns împreună la această concluzie. Din păcate, au dreptate.

Desigur, ea nu le spusese că va fi nevoită să scoată apartamentul la vânzare peste două luni și că aștepta un copil.

Plecă apoi la birou și întreaga zi i se păru nesfârșită fără ei. Era foarte încântată să se întoarcă acasă în seara aceea, dar se duse să doarmă la ea în apartament, întrucât se gândi că Scott avea și el nevoie să mai petreacă ceva timp cu ei.

S-au distrat de minune la Disneyland, dar ultima zi de ședere a lor veni prea repede. Scott îi duse pe toți din nou la Spago, numai că a fost o cină cam tristă. Scott și Darryl erau atât de triști să-i vadă plecând, pe cât de zdrobiți erau copiii să-i părăsească. Amândoi băieții plânseră când se duseră la culcare în seara aceea.

A doua zi, Darryl îi însoți la aeroport, numai ca Scott să nu se simtă singur după plecarea lor. După ce au plecat, ea se simți de parcă îi murise cineva. Fețele lor erau așa de triste, le făcură semne cu mâna până în ultimul moment în care s-au urcat în avion. Promiseră să sune de îndată ce ajungeau acasă și apoi de mai multe ori după aceea. Terry îi mai șopti o dată că-i mulțumește pentru că l-a salvat. Amândoi o sărutară de rămas bun, iar ea plânse la fel de mult ca și ei.

— Nu mă pot obișnui cu asta, îi spuse Scott în drum spre mașină. Înainte mi se părea cumplit să-mi iau rămas bun de la ei. Încă mai am aproape aceleași sentimente și acum.

Când ajunseră în mașină, el își puse brațele în jurul ei ca s-o consoleze. Nu era însă nimic ce-o putea liniști, nimic ce să-i aducă înapoi înainte de Sărbătoarea Recunoștinței (a patra joi din luna noiembrie).

— De aceea n-am vrut să mai am copii. N-am mai vrut să-i pierd.

Și cu toate acestea... voia să fie alături de ea și de copil... și să renunțe în cazul în care Patrick s-ar fi întors. Scott Robinson era categoric o persoană uluitoare.

XXI

Când s-au întors după plecarea băieților, liniștea din apartamentul lui Scott era insuportabilă. Scott arăta de parcă-i murise cel mai bun prieten, în vreme ce Darryl încerca să-l distragă și să-l consoleze. Se oferi chiar să gătească cina.

— Tu uită-te la televizor, în timp ce eu o să pregătesc ceva de mâncare, sugeră ea.

El fu de acord. Se uita fără interes la televizor, cu gândul la băieți și cu urechea ațintită și spre bucătărie. La un moment dat, auzi că ea începuse să se încurce printre vase, unele le scăpa pe jos. Auzi căzând mai întâi vasele metalice ale mixerului, apoi un zgomot de crătiți ciocnite, pocnituri de uși de dulapuri. Zâmbi. Darryl era foarte capabilă oriunde în altă parte, numai în bucătărie nu.

— Să vin să te ajut? întrebă el din cameră, dar ea îi răspunse cam distrat:

— Nu, nu e nevoie. Unde ții vanilia?

— Ce pregătești?

— Lasagna, răspunse ea și iar scăpă câteva vase, mai trânti niște uși de la dulapuri.

El apăru, cu un zâmbet larg, în ușa de la bucătărie.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, Darryl, dar în lasagna nu se pune vanilie. În rețeta pe care o folosesc eu, cel puțin. Tu cred că faci altceva.

Îl amuza foarte tare. Ea, însă, se simțea complet frustrată. Pe masă avea numai boluri, tăvi, un fel de tigaie, iar el se abținu de la orice fel de comentarii.

— Of, taci din gură! zise văzând privirea lui și dându-și părul din ochi cu dosul palmei. Știu că nu se pune vanilie în lasagna. Fac glazură pentru desert. Și o salată *Caesar*.

— Sună grozav! N-ai nevoie de o mână de ajutor?

— Nu; mie, de fapt, mi-ar plăcea niște mâncare rece, zâmbi ea timid. Ce-ai zice de un sandviș?

El râse, intră în bucătărie și o cuprinse de mijloc. Nu se simțea niciodată singur cu ea, mai ales de când veniseră băieții, de când îi spusese că o iubea. Băieții stătuseră cu el o lună; o lună în care o mulțime de lucruri se petrecuseră.

— N-ai vrea să ieșim să mâncăm în oraș? întrebă el, savurând

mirosul părului ei strălucitor, în vreme ce o ținea în brațe. Am putea merge la „Spago”.

Era unul dintre oamenii pentru care se găsea un loc în acest restaurant, oricând voiau. Era unul dintre cei din elita Hoolywoodiană; mulți alții ar fi dat orice, numai să intre în „Spago”.

— Sau ai vrea să gătesc eu ceva pentru tine?

Îi plăcea mai mult ideea de a rămâne acasă cu ea și abia așteptase să aibă o seară liniștită. Era sâmbătă seara și toate restaurantele din oraș erau foarte aglomerate.

— Nu, spuse cu încăpățânare, privind dezordinea pe care o făcuse. Am spus că eu o să gătesc cina și exact asta o să fac.

— Ce-ar fi dacă ți-aș da o mână de ajutor? Ajutor de bucătar.

— Bine, râse ea cu o privire jucăușă. Spune-mi cum se face lasagna.

El râse și începu să pună lucrurile în ordine. Făcură împreună o salată, el pregăti niște fripturi, în timp ce stăteau de vorbă despre copii, despre serialul lui, despre noua sesiune de spectacole de la televiziune. Pe el îl afectau mai puțin schimbările de anotimp, spre deosebire de serialele care se difuzau seara, deoarece serialul lui, fiind un serial de după-amiază, continua și pe perioada verii, tot timpul anului. Numai că, oricum, trebuia să facă în așa fel încât să fie mereu atractiv, plin de viață, introducând noi comploturi, dezvoltând intriga. Discutară amândoi multă vreme despre aceste lucruri, îi plăceau ideile ei. Îi dăduse unele sugestii, pe care le așternuse pe hârtie, care îl impresionaseră. Le discutară din nou în timpul cinei.

— Sunt de acord cu tine, Darryl. Dar mai întâi trebuie să se nască copilul Brendei, îi explică el. Îmi place ideea de răpire a copilului. Copilul dispare... reiese că este cineva care îl urăște pe Chris, n-are nimic cu ea, *sau...,* se gândi el o clipă, sau... este chiar tatăl copilului, care îl ia... o urmărire palpitantă prin numeroase state, cu o mulțime de aventuri... iar când este găsit, cu copil cu tot, desigur, abia atunci aflăm adevărata identitate a tatălui copilului.

Părea încântat, iar ea îl privea fascinată. Se întreba cum de puteau acești oameni exista în mod permanent în mintea lui, numai că tocmai începea să înțeleagă.

— Cine este tatăl copilului, de fapt?

— Nu m-am gândit încă la asta.

Darryl râse de răspunsul lui:

— E însărcinată și tu nu știi cine este tatăl? E îngrozitor!

— Ce vrei? E o aventură modernă.

— Extrem!

— De fapt, îmi place sugestia pe care ai făcut-o ieri, întrucât, dacă reușim s-o facem să pară plauzibilă, să fie și drăguță, așa cum le place telespectatorilor, avem un nou subiect inepuizabil de exploatat.

— Dar Matt? sugeră Darryl.

— Matt? păru Scott surprins. La el nu se gândise. Era prea evident, deși în aceeași măsură putea să nu pară deloc evident. Era soțul celei mai bune prietene ale Brendei, dar prietena ei murise și el era văduv: era o sugestie perfectă. Chris fiind închis pe viață pentru cele două crime comise, era foarte normal ca Brenda să se lege de cineva cu care s-ar putea căsători până la urmă. E o idee excelentă! Actorul care-l interpreta va fi foarte încântat. Partea lui din serial stagna de luni de zile, de când nu mai avea parteneră și el era un actor foarte bun. Darryl ești genială!

— Da, zâmbi ea dulce, și o nemaipomenită bucătăreasă, nu crezi?

— Desigur!

Se întinse și o sărută. Era plăcut să fii cu ea. Îi plăcea și faptul că nu avea idei preconcepute în privința serialului, mai mult, avea impresia că îi plăcea.

— Te vezi lucrând la un asemenea serial? spuse el ceea ce gândise în ultima vreme, de când începuse să-i dea niște idei atât de bune despre serial.

— Nu m-am gândit. Sunt prea ocupată cu răpirile, violurile, crimele și dezastrele naturale din lumea reală. Un serial ar fi mult mai plăcut. De ce mă întrebi, faci noi angajări?

— Se prea poate. Ai fi interesată?

— Vorbești serios? îl privi ea surprinsă. Mi-ar place foarte mult.

— Și mie!

Îl incita ideea de a lucra alături de ea. Amândoi aveau însă o serie de alte probleme de luat în considerație mai întâi și asta o știa mai ales ea.

Era divorțul pe care îl intentase Patrick și pentru care ea își angajase un avocat, apoi, prin ianuarie, avea să se nască copilul. Se hotărâse deja să-și ia concediul medical prenatal, dar celor de la serviciu nu le spusese încă nimic. Poate, după nașterea copilului, se va duce să lucreze cu Scott, în loc să se întoarcă la departamentul de știri. Era, oricum, o idee incitantă. Sorbind din capuccino, pe care Scott îl pregătise, își dădu seama că-i surâdea ideea. Se temea puțin să combine activitatea profesională cu viața intimă, cu relația lor, dar, poate, nu va fi nici o problemă. *Merita*, măcar, să te gândești la asta.

— E ceva ce nu poți face? întrebă ea admirativ, în vreme ce se așeză pe un scaun și-l privi, gândindu-se ce plăcut ar fi să lucreze împreună.

— Da, zise el, întinzându-se să o sărute pe buze, copii. Apropo, cum te simți?

Se simțea jenată de câte ori o întreba despre sănătatea ei. Nu era încă pregătită să vorbească despre sarcină cu el, cu toate că el fusese foarte drăguț cu ea încă din momentul în care aflase. Să discute despre asta, însă, încă i se mai părea straniu: era secretul ei cel mai mare, cel

mai profund.

— Bine, îl asigură ea.

Era surprinzător, dar nu avea nici un fel de efecte secundare aventura ei de la Lacul Tahoe. Se dusese la doctor de îndată ce sosise acasă. Până la urmă rănile i se vindecară, zgârieturile îi trecură, fătul era în stare perfect normală. Era uluitor! Mai că nu-i venea să creadă doctorului când îi spuse prin ce a trecut. Îi spuse că purta un făt uimitor de puternic, iar Scott fu ușurat să audă asta. Se purta de parcă era copilul lui și de câte ori amintea de acest lucru, pe ea o impresiona.

— Te sperie să fii însărcinată, Darryl? Întotdeauna m-am gândit că trebuie să fie cam înfricoșător. E atât de ciudat! Faci dragoste cu cineva și acea micuță sămânță se dezvoltă, devine o ființă mică, ca și cum ai fi înghițit-o, sau ceva asemănător. Și crește în tine, până când arăți de parcă ești gata să pocnești, apoi vine partea cea mai grea: trebuie să-l scoți. Asta trebuie să fie înfricoșător. Din punct de vedere psihologic, vreau să spun. Fizic, merge cumva. Lucrul care pe mine m-a impresionat dintotdeauna, ca bărbat, este că te gândești - Doamne, dacă aș fi în locul ei, n-aș mai face niciodată așa ceva - iar două ore mai târziu, o femeie care tocmai a născut îți va spune că n-a fost chiar așa de rău și că ar face-o din nou imediat. E într-adevăr uluitor! Nu crezi?

— Da. Totul mi se pare cam ciudat. Mai ales că, în cazul meu, n-a fost nimeni cu care să vorbesc despre asta, așa că de multe ori parcă nici nu există. Numai acum încep să îmi dau seama că nu mai pot ignora acest lucru și că va trebui să-l înfrunt.

Îi mai dădu un cappuccino. Categoric, era un mult mai bun bucătar șef decât ea.

— Îl simți mișcând deja?

Ea clătină din cap.

— E minunat când se întâmplă. Viața..., spuse el așezându-se și privind-o cu dragoste:... este miraculos, nu? Mă uit la băieții mei și mă gândesc ce minune sunt, chiar așa mari cum sunt acum, cu părul în vânt, cu genunchii plini, formați în jeanșii lor, cu adidașii murdari, pentru mine sunt nemaipomeniți!

Era una din calitățile pe care începuse să le iubească la el: era atât de real, de bun, blând, trata cu seriozitate lucrurile care erau cu adevărat importante, de exemplu prietenia, dragostea, familia, adevărul. Iubea la el valorile morale pe care el le aprecia. Spre deosebire de Patrick care fugise din fața greutăților pe care i le impuneau existenta unui copil. El nu voia să dea nimic nimănui, ceea ce-l deosebea complet de Scott. Încă nu-i venea să creadă ce norocoasă fusese că-l întâlnise. El punea ceștile în chiuvetă când se întoarse cu un zâmbet timid și ochii lor se întâlniră, iar ea se simți parcă atrasă

realmente spre el, ca de o foiță magnetică. Da, știa că avea de gând s-o întrebe ceva, iar pe el îl pufni râsul de presimțirea ei.

— Intenționam să-ți pun o întrebare, dar nu știu precis dacă ar trebui sau nu să ți-o pun.

— Despre ce? dacă sunt virgină? De fapt, sunt, da!

— Slavă Domnului! scoase el un sunet de ușurare. Urăsc femeile care nu sunt virgine.

— Și eu!

— În acest caz, zâmbi el... n-ai vrea să petreci noaptea aici? Poți dormi în camera de oaspeți, dacă vrei.

Era o prostie, ea avea propria ei casă foarte aproape. Dar o tenta să rămână cu el. Era atâta singurătate la ea acasă, cu o singură lampă care să lumineze camera. Continua să-și spună că n-avea nici un rost să cumpere mobilă dacă tot urma să vândă apartamentul. Camera de oaspeți a lui Scott era ca un rai călduros, primitor, plăcut, ca și el, un loc minunat unde să te ascunzi de presiunile exercitate de lumea din afară și să te bucuri de prezența lui, de căldura lui sufletească.

— Pare cam prostesc, nu? spuse ea rușinată. Ar trebui să merg acasă.

— Mă gândeam... păru trist o clipă. O să fie foarte trist fără băieți aici în seara asta. Ea știa că o să fie. Am putea face floricele de porumb și apoi ne-am uita la niște filme vechi la televizor, ce zici?

— Adjudecat! Accept, zâmbi ea din nou cu timiditate.

Îi plăcea să fie cu el, dar se prefăcu a fi serios în timp ce-i punea o altă întrebare:

— Dintr-un punct de vedere strict obiectiv, poți să-mi spui ce te-a determinat să iei această hotărâre? Floricelele de porumb sau filmele vechi? Ar trebui să știu, asta în cazul în care voi vrea să te conving și cu altă ocazie.

Ea râse:

— Floricelele de porumb și un mic dejun gratuit mâine dimineață.

— Cine a spus ceva despre micul dejun? o tachină el cu o privire inexpresivă.

— Fii drăguț, altfel îți fac eu lasagna... cu vanilie!

— Uite, exact de ce mă temeam: *Virgina cu Vanilie,* iată un titlu bun pentru un nou serial... sau măcar un singur episod... ce crezi?

Se întoarse și se apropie de ea, în vreme ce intrau în camera de zi. Vocea ei deveni caldă și-i răspunse:

— Cred că ești minunat!

Își puse din nou brațele în jurul ei, o sărută ușor pe gât:

— Mă bucur să aud asta... cred că te iubesc...

Și ea știa că-l iubește la rândul ei. Știa deja de săptămâni întregi, încă de când se trezise dimineața în spitalul Truckee, când el îi spusese că o iubește pe ea și pe copil. Era ciudat să vorbească despre

el acum. Părea să știe mai multe lucruri despre sarcină și despre copii decât ea. Într-un fel, era reconfortant, însă începea să devină foarte dependentă de el și-i plăcea din ce în ce mai mult să-l știe lângă ea.

— Ce-ai zice dacă ne-am uita la televizorul din camera mea în seara asta? întrebă el.

El avea un televizor foarte mare în camera lui. El și băieții se uitau de obicei la el din pat. Stătuse și ca cu ei, de mai multe ori, dar acum era altceva, ei erau plecați și, la început, a fost cam stânjenitor să stai în același pat, singură cu el, cu toate că trebuia să recunoască faptul că-i făcea plăcere.

Ea se sprijini de marginea patului, își puse niște perne la spate, iar el fixă televizorul cu telecomanda, apoi plecă din cameră să facă floricelele de porumb. Ea rămase acolo, gândindu-se cât de mult însemna pentru ea, cât de atașată de el era. Era ciudat să fii atrasă sexual de un bărbat care nu ți-e soț, mai ales când ești cam în a cincea lună de sarcină. Dar, asta era iar ea nu știa cum să-i arate că-l dorea.

— Floricele de porumb! anunță el când sosi din bucătărie cu un bol enorm, plin. Erau încă fierbinți, sărate și făcute perfect.

— Sunt grozave, zâmbi ea, în timp ce el schimba pe un canal ce transmitea numai filme vechi.

Era un film cu Cary Grant, iar Darryl spuse să-l lase pentru că-i plăcea filmul. El se așeză mai aproape de ea și o sărută cu tandrețe.

— Și mie îmi place filmul, spuse el.

Era adevărat. Era cel mai bun prieten al ei, dar era mai mult de atât. El se trezi că nu se mai putea abține să n-o sărute, în timp ce ea tot mânca floricele, prefăcându-se că este atentă la film. Stătea pe pernele de la marginea patului lui, imaginea de la televizor începu să se estompeze, descoperi că nu-i mai păsa de film, îl sărută și ea, cu o pasiune crescândă pe care n-o mai resimțise. El îi șopti la ureche:

— Și-ai luat anticoncepționalele?

Ea începu să râdă și-l sărută la rândul ei:

— Da, șopti și ea.

Era umor, dragoste, plăcere și bucurie între ei, dar deveniră amândoi mult mai serioși pe măsură ce dorința le creștea amândurora, iar filmul de dragoste cu Cary Grant fu dat uitării. El așeză bolul cu floricele de porumb jos, stinse lumina și se întoarse din nou la ea. Era așa de frumoasă, de sexy și de blajină. Era încă îmbrăcată în rochia subțire, de culoarea piersicii pe care o purtase când i-a condus pe băieți la aeroport. El începu să i-o descheie încet, în vreme ce ea își strecurase mâinile cu înfrigurare pe sub puloverul lui. Buzele lor se atingeau, se despărțeau, apoi se atingeau din nou. Părea s-o devoreze cu sărutările lui și, într-un final, se treziră amândoi goi, unul în brațele celuilalt. El uită de toate precauțiile și făcură dragoste, deveniră o singură ființă, oferindu-și extaz și plăcere unul altuia, ore în șir.

Nici unul dintre ei n-avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul când, în fine, stăteau întinși unul lângă altul, încă sărutându-se și discutând în șoaptă, pe întuneric.

— Ești atât de frumoasă! spuse el și-i atinse fața cu mâinile, apoi își lăsă degetele să coboare în voie.

Avea un corp minunat, chiar și acum se vedea ce subțire și fragilă trebuie să fi fost când nu era însărcinată.

— Te simți bine? se temu el dintr-o dată că poate o rănise pe ea sau copilul.

O vreme, uitase complet de copil. Ea însă zâmbi și-l sărută pe gât, pe buze, îi atinse pieptul lui puternic cu mâinile ei. O făcea să se simtă fericită, în siguranță, protejată.

— Ești minunată!

Ochii lui străluciră de dragoste pentru ea și, în timp ce o privea, mâinile simțiră rotunjimea moale a abdomenului ei, când deodată ea se încruntă și-l privi ciudat:

— Tu ai făcut asta?

— Ce?

— Nu știu... ceva... nu știu exact ce-a fost...

Simțise ceva asemănător unei vibrații și la început se gândi că era de la mâinile lui, dar ele nu se mișcaseră, apoi brusc, amândoi își dădură seama ce era în același moment: simțise copilul mișcând pentru prima dată. Era ca și cum copilul devenea în fine o ființă vie, prin dragostea lor. Era copilul lui acum, al lor, pentru că el și-l dorea și pentru că o iubea pe ea.

— Lasă-mă să-l simt și eu!

Își puse din nou mâinile pe ea, dar nu simțea nimic, apoi, pentru o secundă i se păru că simte ceva, numai că foarte încet, mișcările erau foarte încete încât era dificil să le percepi. O trase mai spre el și-i ținu în mâini sânii ei plini, simțindu-i mirosul plăcut lângă el. Iubea totul la ea. Era ciudat să o cunoască în acest fel, într-o stare de tranziție. Era totuși singurul fel în care o cunoștea și se simțea mai apropiat și de copil, ca și cum era al lui. Părea a fi atât de mult o parte din ea, încât iubind-o pe ea nu puteai să nu-l iubești și pe micuț, iar el exact asta își dorea.

O acoperi cu grijă cu cearceafurile și pătura lui, apoi stătură așa întinși acolo, cuibărindu-se unul într-altul, șoptind, discutând, visând și vorbind despre copil.

— E atât de comic, mărturisi el, auzind vag vocea lui Cary Grant, undeva parcă la mare distanță.

Uitaseră cu totul de floricelele de porumb și de film.

— Simt că acest copil este și o parte din mine acum. Nu știu... Îmi amintește de lucruri familiare, toată acea încântare, tot acel freamăt pe care l-am simțit înainte de nașterea lui Mike, apoi a lui Terry. Mă

trezesc gândindu-mă să cumpăr un leagăn, să te ajut să aranjezi camera, să fiu și eu prezent când se va naște, după care trebuie să-mi spun să o las mai moale... că nu este al meu..., spuse el cu regret.

Ar fi vrut să fie. Chiar dacă nu făcuse decât pentru prima oară dragoste cu ea, și-ar fi dorit foarte mult acest lucru.

— Eram atât de nefericită înainte de a te întâlni, atât de singură, parcă eram pierdută...

Îl privi ea cu seriozitate, întrebându-se ce simțea el oare.

— Chiar nu te deranjează faptul că voi avea un copil? Mă simt atât de grasă și urâtă uneori.

— Asta, draga mea, mai întâi va fi și mai rău, înainte de a fi mai bine. O să te umfli ca un balon, iar mie o să-mi placă la nebunie. O să fii așa de mare și de dulce și o să te simți atât de bine cu copilul.

— Răule!

Se strâmbă la ideea de a deveni enormă. Era ceva la care nu se gândise și aproape că i se tăcea teamă. Coapsele îi erau deja parcă de două ori mai mari decât erau cu două luni în urmă, iar sânii păreau enormi comparativ cu mărimea lor normală. De felul ei, era mică și n-avea sânii prea mari. Toate schimbările i se păreau atât de ciudate, străine de ea, cu toate că, în ciuda acestor lucruri, era încântată de ideea de a avea un copil. Nu-i venea să creadă că era și el. Era într-adevăr un miracol că-l găsise.

— E ca un fel de dreptate poetică, spuse el zâmbind. Să mă îndrăgostesc de o femeie însărcinată în luna a patra, patru și jumătate, nu? Am mai ieșit cu fel de fel de superbe modele și actrițe pe care oricine și le-ar dori măcar o dată în viață, dar iată-mă aici, cu femeia pe care o iubesc, în plină floare, care, în orice moment, știi, n-o să-și mai vadă nici pantofii din cauza burții.

— Mă îngrozești! E vreo modalitate de a evita să ajungi așa, cât casa? întrebă ea cu îngrijorare în ochi, dar el se întinse și o sărută:

— Absolut nici una. E un frumos cadou! Bucură-te de el!

— O să mă mai iubești și când o să fiu enormă?

Era o întrebare firească pe care fiecare femeie i-o pune soțului ei când este însărcinată.

— Desigur! Tu nu m-ai iubi dacă eu aș fi acela care are un copil în el?

Ea râse de această idee, dar el o spunea atât de natural, încât, dintr-o dată, sarcina nu mai părea chiar atât de îngrozitoare. Asta făcea el cu toate. Cu Scott, totul devenea normal, ușor și simplu.

— Ba da, îi zâmbi ea dulce din pat.

— Înseamnă că ți-am răspuns la întrebare, nu? Ești frumoasă așa însărcinată. Poate că ar trebui să te îngrijoreze gândul a ce-mi vei face când vei fi din nou slabă. Ce-mi faci când ești așa, știm deja.

El zâmbi în colțul gurii, iar pe ea o pufni râsul.

Se simțea foarte în largul ei cu el și se simțea iubită cum nu mai fusese niciodată. Frumusețea era că și ea îl iubea cum nu mai iubise pe nimeni... nici măcar pe Patrick. Patrick nu fusese niciodată atât de bun cu ea, atât de blând, de înțelept, atât de receptiv la nevoile ei, la temerile și stările ei sufletești. Nu exista nici o îndoială în mintea ei: era o femeie norocoasă, iar Scott Robinson era un om deosebit.

— Îmi stârnești toate dorințele, Darryl, o tachină el, oftând, prefăcându-se gata s-o atace din nou.

— Nu contează, râse ea. Unde sunt floricelele mele de porumb?

— N-ai pic de inimă, se întinse și i le dădu. Numai stomac!

O sărută zgomotos pe piept și se duse să aducă o sticlă de apă minerală, știind dinainte de a-i spune că îi era deja sete.

— Îmi citești gândurile, știi?

— Vine, cu timpul!

Își dorea din tot sufletul să mai facă dragoste cu ea, dar se temea să nu exagereze și să-i facă rău copilului. Voia să aibă răbdare și s-o iubească cu cumpătare în următoarele patru luni și jumătate. Părea un efort minor în comparație cu miracolul pe care îl reprezenta un copil și cadoul ce i se oferea de a-l avea alături de ea. Luă și el niște floricele, închise televizorul și se uită la ea. I se părea că acum aparțineau unul altuia, că erau una și aceeași ființă și parcă fuseseră căsătoriți dintotdeauna. Era imposibil de crezut că ea era căsătorită cu altcineva și purta copilul altui bărbat. Un bărbat care n-o dorea nici pe ea, nici pe copil.

În timp ce Darryl începea să adoarmă, sună telefonul. Erau Terry și Mike care ajunseseră cu bine la New York și-l sunau pe el să-i spună.

— Cum ați călătorit?

— Foarte bine! spuse Terry.

Stewardessa îi permisese să mănânce trei crenvurști. Scott comandase mâncarea în mod special pentru ei din Los Angeles. Era numai unul dintre multele lucruri la care el se gândea întotdeauna.

— Ce mai face Darryl? E acolo? întrebă el cu speranță, iar Scott se uită spre ea și dădu din cap:

— Mda. Ne uităm la televizor și mâncăm floricele de porumb și ne este dor de voi. A fost tare trist aici după ce ați plecat voi. Abia vă așteptăm să veniți de Sărbătoarea Recunoștinței.

Era întotdeauna cinstit cu ei și cu ceea ce simțea pentru ei. Deja folosea cuvântul *noi* pentru a vorbi despre el și Darryl. Nu exista nici o îndoială în mintea lui că vor fi tot împreună și atunci. Numai că atunci va trebui să le spună băieților despre copil. O va lăsa pe Darryl să decidă ce dorește să le spună despre el. În vreme ce se gândea la acestea, puse o mână pe burta ei să vadă dacă simte copilul. Simțea că e și al lui acum că fusese mai aproape de el și-i simțise corpul ei împreunat cu al lui. Nu se simțise mai apropiat de nici o altă femeie.

Mike trecu la aparat și-i povesti filmul pe care-l văzuse în avion. Ceva despre războiul din Vietnam; pe el îl întrista, dar lui Mike se pare că-i plăcuse foarte mult. Ceru apoi să vorbească cu Darryl; Scott o zgâlțâi ușor și-și puse mâna peste receptor:

— E Mike la telefon, iubito. Vrea să vorbească cu tine.

— Bine!

Luă receptorul, somnoroasă, dar când vorbi cu el făcu un efort ca să pară trează:

— Bună Mike! Cum ai călătorit? Ceva fete drăguțe?

El chicoti auzind întrebarea. Ea fusese prima care și-a dat seama că începuse să-l intereseze fetele și că petrecea multă vreme în baie cu pieptenul și aranjatul.

— Nu prea. Numai una, chiar în spatele nostru.

— I-ai luat numărul de telefon? îl tachină Darryl, dar el răspunse serios:

— Da. Locuiește în Connecticut. Tatăl ei e pilot.

— Ce păcat că nu ți-a plăcut... mai mult... râseră amândoi, după care Darryl vorbi cu Terry. Eu și tatăl vostru am stat aici triști și ne-am simțit singuri toată seara. Nici floricelele de porumb nu mai au același gust fără voi.

— Mulțumesc frumos, păru Scott ofensat și ascultă cu plăcere conversația animată dintre ei trei.

Se comporta minunat cu copiii lui, nu va putea uita niciodată că îi salvase viața lui Terry, punându-și-o în pericol pe a ei și a copilului ei. Nu mai fusese atât de speriat niciodată în viața lui... când a văzut corpul neînsuflețit al băiatului, apoi pe al ei... se cutremură când își aminti.

Îi dădu din nou telefonul lui, el mai stătu o vreme de vorbă cu băieții, apoi îi lăsă să meargă să-și petreacă restul timpului cu mama lor, povestindu-i ce-au făcut în vacanță cu el. Nu-i mai văzuse de o lună, iar Scott știa că era nerăbdătoare să stea de vorbă cu ei.

— Par a fi atât de aproape, dar sunt tare departe, spuse trist Darryl.

Trei luni i se păreau nesfârșite, până să-i revadă, și se întreba cum va rezista el, mai ales că nu avea pe nimeni altcineva din familie în California. Ar fi fost altceva dacă s-ar fi recăsătorit și avea alți copii. Chiar și așa nu ar fi fost o prea mare diferență. Mike și Terry erau deosebiți, unici în felul lor, iar abia acum înțelegea ea ce dor îi era lui de ei.

— Mai este atât de mult până la Sărbătoarea Recunoștinței, spuse ea.

— Acum știi și tu cum e, sau măcar într-o oarecare măsură, spuse el cu seriozitate și se întinse înapoi în pat. De aceea nu mi-am mai dorit copii. N-am vrut să-mi facă cineva așa ceva niciodată. Să mi-i ia, să mă frustreze de ei. Oricât de bună este Alicia, ei locuiesc cu ea și cu

mine nu petrec decât șase săptămâni pe an, dacă am noroc. E nedrept.

— Înțeleg, spuse ea blând.

Îl cunoștea destul de bine acum ca să-și dea seama cât de mult îl durea acest lucru; apoi, în întuneric, îi spuse.

— Eu n-o să-ți fac niciodată așa ceva, Scott.

— De unde știi? Nu poți fi sigur niciodată. Uită-te la tine... tot mai simți că ai o obligație față de Patrick. Dacă se va întoarce după ce se naște copilul, ce se va întâmpla cu noi? N-ai răspuns nici la asta.

Părea furios și nefericit. Dar nu dură decât o clipă și asta numai pentru că o iubea și pentru că îi era dor de copiii lui.

— Nu, n-am răspuns la asta. Dar nu te-aș răni intenționat niciodată.

Știa. Nu știa ce va face dacă Patrick se va întoarce, iar Scott avea dreptate, într-adevăr simțea că are o obligație față de soțul ei. Acum, însă, simțea ceva mai mult, o atracție către Scott, o legătură care se stabilise între ei, probabil în noaptea aceea când făcuseră dragoste, în ultimele luni când se cunoscuseră și se împrieteniseră. Ceva anume îi unise, iar ea știa că nu l-ar părăsi... sau nu i-ar lua ceva sau pe cineva pe care el îl iubea. Era sigură de asta... spera ca așa ceva să nu se întâmple niciodată.

— Te iubesc, spuse ea moale, cu gândul la el, la băieții și la copilul ei.

— Și eu te iubesc, șopti el, cu gândul numai la ea.

În timp ce se gândea la ea, dorința îi crescu din nou, mai tare ca oricând, își trecu din nou mâinile peste pielea ei moale și fină, până când nu se mai putu abține și făcu din nou dragoste cu ea. Fu o noapte lungă, fericită; erau încă unul în brațele altuia când se iviră zorii.

Ea deschise un ochi și fu plăcut surprinsă când îl văzu. O clipă crezuse că era un vis. Nu era, iar el dormea încă, sforăind ușor. Se trezi și el câteva minute mai târziu, când ea se întinse și-i ridică puțin piciorul cu al ei.

— Tu ești? murmură el adormit, sau am murit și am ajuns în Rai?

Zâmbi fericit, cu ochii închiși în lumina soarelui de dimineață.

— Eu sunt. Tu ești? șopti ea fericită.

Fusese cea mai frumoasă noapte din viața ei, ca o noapte perfectă din luna de miere, în ciuda faptului că era însărcinată.

— Eu sunt... mai ești virgină? o tachină el și ea râse.

— Nu cred.

— Bine! Să sperăm că n-o să rămâi însărcinată!

— Nu-ți fă griji! Mi-am luat anticoncepționalele.

Se gâdilară și se jucară în patul în care dormiseră.

— E o ușurare pentru mine să aud asta... O să-mi faci lasagna la micul dejun? se întinse el și râse în vreme ce ea dădu din cap.

— Cu vanilie.

— Perfect! Exact așa cum îmi place mie, spuse el, după care se

întoarse pe burtă, îi ridică capul și o sărută pe gură. Am o idee mai bună: tu odihnește-te și o să fac eu ceva pentru micul dejun. Ce-ai prefera? Pișcoturi sau clătite?

— N-ar trebui să țin regim?

Se simțea vinovată. Nu făcea altceva decât să mănânce tot timpul, însă nu se îngrășa, doar abdomenul îi creștea. Copilul părea să absoarbă tot.

— Poți să-ți faci asemenea probleme mai târziu. Deci, ce preferi?

— Pe tine.

Îi și demonstră acest lucru cu prisosință înainte de micul de dejun, spre marea lui încântare. Două ore mai târziu discutară din nou despre micul dejun, iar de data aceasta îi pregăti ochiuri cu șuncă și o cafea tare, aburindă. Au luat micul dejun în bucătărie, în halate de casă, și au citit ziarul de duminică.

— Este modul perfect de a-ți petrece duminica dimineață, spuse ea.

El râse, mai ales pentru că citea pagina de amuzament.

— Sunt cu totul de acord cu tine.

După aceea făcură un duș, se îmbrăcară și ieșiră să se plimbe cu mașina ei, pe care Scott o conducea cu foarte multă plăcere. S-au oprit la Malibu să se plimbe pe plajă o vreme, iar la apus, se întoarseră acasă, cu capota lăsată în jos și cu vântul care le bătea în față. Păreau fericiți, relaxați, tineri, întreaga lume era, parcă, a lor. S-au oprit la supermarket-ul unde se cunoscuseră, apoi se întoarseră la el și pregătiră cina. Înainte de a mânca, el turnă în pahare șampanie pentru amândoi, ca să sărbătorească dragostea lor.

— Pentru unirea a două inimi... cu o a treia pe drum, zâmbi el toastând, apoi o sărută. Te iubesc, draga mea.

O sărută din nou. Au petrecut o seară liniștită acasă, s-au uitat la televizor, ea spuse din nou că trebuia să se ducă acasă. Nu voia să i se bage pe gât, să-l deranjeze. În fond și la urma urmei, avea propriul ei apartament, dar el nici nu voia să audă de așa ceva. Mai mult, voia să-i mute la el câteva din lucrurile ei în săptămâna următoare. Nu vedea ce rost avea ca să stea în acea deprimantă goliciune a apartamentului ei, iar ea trebui să-i dea dreptate. Nu era deloc atrăgător, mai ales acum când putea sta la el și asta era tot ce-și dorea și ea cel mai mult.

O conduse cu mașina la birou a doua zi, îi spuse că o va lua după știrile de la ora șase și o va aduce înapoi pentru știrile de seara. Când o văzu pe Donna zâmbind, își dădu seama că ceva se petrecuse. Tăcu, însă bănui și se grăbi să-și vadă de treaba ei, fericită pentru ea. La prânz, când el trecu pe la ea, Donna știu și cine anume era și era sigură că asta trebuie să se fi întâmplat.

— A mers! radia Scott.

— Ce?

Un urs atacase un copil la grădina zoologică, copilul mai că murise,

iar Darryl trebuia să se decidă ce parte a înregistrării să fie difazată pentru a fi mai expresivă. Cu toate astea, era încântată să-l vadă, așa zâmbind cu toată gura.

Fusese o dimineață cu foarte multe evenimente, însă când îl văzu, totul păru să dispară într-o undă de fericire și de plăcere.

— Ce a mers? spuse ea ceva mai plăcut.

— Ideea ta. Ca Matt să fie tatăl copilului. Merge perfect. Toată lumea care joacă în serial e mulțumită, mai ales regizorul. E o plăcere să lucrezi cu Jack Stuart și toți sunt încântați că el va avea un rol mai mare. Ești un geniu!

— Oricând, domnule Robinson. Oricând doriți și alte idei, zâmbi ea.

Mai spera ca propunerea lui, de a lucra împreună, să se îndeplinească într-o bună zi și ea să nu mai lucreze la departamentul de știri.

— Poți ieși să luăm masa de prânz împreună? se uită plin de speranță, numai că ea clătină din cap.

Erau prea multe evenimente de redactat: ursul de la grădina zoologică, un polițist fusese brutal ucis cu o oră mai devreme, în Venezuela căzuse guvernul.

— Nu cred că o să ies de aici înainte de știrile de la șase.

El dădu din cap, o sărută și dispăru. O jumătate de oră mai târziu, se întoarse cu un crenvurști mare, o ceașcă de supă și o salată de fructe.

— Toate sunt bune pentru tine. Mănâncă-le!

— Da, domnule.

Apoi, îi șopti:

— Te iubesc!

Dar văzu cu coada ochiului privirea dezaprobatoare a secretarei ei și-și dădu seama ce făcuse. Secretara ei nici nu știa măcar că ea și Patrick erau despărțiți, iar, iată ea săruta un al bărbat. Mai erau și ale priviri consternate și ea știa că vor fi și mai multe, de îndată ce lumea avea să observe că era însărcinată.

— Cine este? întrebă direct unul dintre redactori, deîndată ce Scott plecă.

— Îl cheamă Matt, zise ea misterios, soția lui a murit acum câteva luni. Parafraza noul conflict al serialului lui, dar desigur, nimeni nu știa. „... A fost cea mai bună prietenă a Brendei...”

Redactorul ridică o sprânceană, clătină din cap și se întoarse la lucru, în vreme ce Darryl se întorcea la biroul ei. Când se întoarse să se uite spre ea, văzu că zâmbea.

XXII

Septembrie trecu repede, cu zile pline de muncă și nopți fericite, cu minunate weekenduri. Spre mijlocul lunii, lumea începu să bănuiască faptul că era însărcinată. Era aproape în luna a șasea și oricât ar fi fost de largi lucrurile pe care le purta, era ușor de presupus că se afla ceva pe sub ele. Nu ceruse concediu prenatal încă. Se hotărâse să lucreze până în ultimul moment și să-și ia liber după naștere. Așa i se părea mai simplu și mai plăcut.

— Dacă-mi iau liber înainte, o să mă plictisesc de moarte, îi spuse ea lui Scott, iar el fu de acord cu ea.

Atâta timp cât doctorul spunea că e sănătoasă și că sarcina mergea bine, putea face tot ce dorea, se gândea el. Îi spuse din nou să ia în considerare oferta de a lucra cu el la serial, după ce se va naște copilul și, poate, să-i anunțe pe cei de la departamentul de știri în decembrie.

Ieșiră destul de des împreună la diferite restaurante liniștite, unde se puteau relaxa, cum ar fi The Ivy, Chianti, Bistro Garden și doar cu totul ocazional la unele mai zgomotoase, mai animate, ca Morton's, Chasen's și, desigur Spago.

Vorbeau cu băieții cel puțin de două ori pe săptămână. Erau sănătoși și se simțeau bine.

Publicitatea serialului lui Scott era mai mare decât oricând.

Totul se derula lin. Scott îi spunea că data viitoare când va merge la doctor voia s-o însoțească. Era copilul lui acum, indiferent ale cui gene erau implicate. Făcuseră dragoste destul de des și se apropiaseră atât de mult încât, el se simțea tatăl copilului.

Ea nu mai primise nici o veste de la Patrick din iunie, nici de la avocatul ei din iulie, dar nu-și făcea probleme în această privință. Presupunea că divorțul își urma calea normală, legală și ea nu se mai gândea prea mult la el. Era prea ocupată la birou și prea fericită cu Scott. Nu mai dormise la ea acasă din august, din seara în care plecaseră băieții.

Telefonul pe care-l primi în octombrie de la avocatul ei o surprinse la început. O suna să-i spună că Patrick voia să scoată apartamentul la vânzare. Se aștepta la asta, dar rămăsese stupefiată oricum. Era plăcut să știe că avea un loc unde să locuiască, un loc al ei, chiar dacă nu stătea acolo.

— Vor să fie siguri că nu veți fi de față când va avea loc înfățișarea, spuse avocatul.

— Bine, zise ea rece.

— Vor de asemenea să puneți la dispoziția agentului de vânzări imobiliare cheia dumneavoastră și să lăsați apartamentul în ordine.

— Asta nu-i greu. V-a spus că a luat absolut toată mobila cu el? Tot ce am eu se rezumă la un pat și câteva lucruri de îmbrăcat, un covor și un scaun fără spătar din bucătărie. Mă voi strădui să le mut și pe acestea și să las totul în ordine.

Oricât de deprimant era, într-un anume fel era și comic.

— Nu v-ați luat mobilă? păru avocatul surprins de ceea ce îi spusese.

Uitase să-i spună mai înainte. Iar avocatul lui Patrick nu-i menționase acest aspect. Presupunea că mai erau și multe alte aspecte pe care avocatul lui Patrick nu i le spusese, cum ar fi de exemplu de ce își renega propriul fiu și divorța de o femeie cumpătată și modestă.

— Nu. Apartamentul este gol.

— S-ar putea să nu arate prea bine în felul acesta. Ei s-au gândit probabil că v-ați cumpărat mobilă nouă.

— Patrick trebuia să se fi gândit la asta înainte de-a „face curat” în casă. N-am de gând să-l mobilez numai ca el să-l poată vinde mai ușor.

— Intenționați să-l cumpărați dumneavoastră, doamnă Adamson?

— Nu. Chiar dacă aș vrea, nu mi-aș putea permite.

Avocatul îi spusese cât voia pentru el, deși el personal considera că e un preț cam mare. Dar, dacă ar obține aceea sumă, ea ar avea jumătate din ea, așa că ea, cel puțin, n-avea de gând să discute în contradictoriu acest aspect.

— În ce fază se mai află divorțul? întrebă ea precaut.

Era încă un subiect delicat pentru ea.

— Totul progresează firesc, apoi ezită să-i pună întrebarea al cărui răspuns soțul ei nu dorea să-l cunoască: Cum evoluează sarcina dumneavoastră?

— Bine. Avocatul lui Patrick a întrebat acest lucru?

— Nu, spuse el cu regret, iar ea dădu doar din cap.

— Mai e altceva?

— Nu. A fost vorba numai de apartament. Vom lua legătura cu agenții imobiliari și totul se va desfășura prin ei. Cât de curând poate fi pus la dispoziție?

Se gândi o clipă, apoi dădu din umeri.

— Și mâine, cred.

Nu era chiar nimic de făcut. Puținele dulapuri, din băi și holuri erau curate, mai ales că jumătate din lucrurile ei se aflau în cealaltă parte a cartierului, în dulapul din camera de oaspeți ai lui Scott.

— Mai ținem legătura.

Ea închise, după ce îi mulțumi, și rămaseră amândoi pe gânduri la fiecare capăt de fir. Ea încă mai stătea pe gânduri când trecu Scott să o ia spre casă după știrile de la ora șase. Făcea de foarte multe ori acest lucru în ultimul timp. Lumea începuse să vorbească. Știau cine e, dar erau curioși să afle implicațiile, mai ales că ea continua să nu scoată un cuvânt despre sarcina ei. Când o femeie pe care n-o plăcea o întrebase, ea se uita fix în ochii femeii și răspunse că nu, nu era.

— S-a întâmplat ceva azi? simți el indispoziția ei, în vreme ce se îndreptau spre casă. Luase crabi proaspeți pentru cină.

— Nu mare lucru, minți ea.

Era încă sub influența telefonului pe care-l primise de la avocat.

— Pari tăcută.

— Ești prea inteligent, se întinse și-l sărută. M-a sunat avocatul astăzi.

— Ce s-a întâmplat? păru el îngrijorat.

— Patrick scoate apartamentul la vânzare.

— Te deranjează? se încruntă el privind-o, în timp ce continua să conducă.

Nu-i plăceau deloc discuțiile despre Patrick. Însă nici ei nu-i plăcea să audă despre Alicia.

— Într-un fel. Era plăcut să știu că aveam un locșor al meu, chiar dacă nu-l foloseam.

— De ce? Care-i diferența?

— Și dacă te saturi de mine... sau ne certăm... sau nu știu... ce mă fac când se vor întoarce băieții de Sărbătoarea Recunoștinței?

Ea se îndoia că va fi vândut apartamentul până atunci.

— Le spunem că ne iubim și că vom avea un copil, că trăim împreună, uite, asta le spunem. Ce mare lucru?

Ea zâmbi fără tragere de inimă:

— Scrii scenarii pentru seriale de prea multă vreme. Poate ție ți s-o fi părând normal, dar nu altora, și nici lui Terry și Mike n-o să li se pară. Poate că, dacă voi sta acolo tot timpul cât sunt și ei, va fi prea „aglomerat” și o să-mi poarte pică.

Se gândise la asta toată ziua și chiar, era îngrijorată în această privință.

— Deci, ce vrei de fapt să-mi spui? Că vrei să ai casa ta?

Se uită la ea cu ochii triști, marcați de nefericire.

— Nu, asta pare o prostie. Îți spun numai că nu sunt încântată că-l vinde.

— Cât vrea pe el?

Ea îi spuse, iar el începu să fluiere:

— Sunt o grămadă de bani, nu cred că face atât. Dar presupun că vei primi jumătate din ei, dacă obține această sumă pe el. Poate că e mai plăcut să ai bani în bancă, decât un apartament pe care nu-l

utilizezi și stă pur și simplu acolo.

Ea oftă și aprobă din cap raționamentul lui înțelept.

— Probabil că ai dreptate și nu-i mare lucru. E o chestiune de adaptare, asta-i tot.

Se petrecuseră multe din iunie. Dar și o mulțime de schimbări minunate.

— Vrea să vorbească cu tine? întrebă calm Scott în timp ce parcă mașina.

Erau cu camioneta lui. Ea clătină din cap. Nu voia.

Îl sună însă pe Patrick la birou a doua zi dimineață. Recunoscu vocea secretarei lui și o rugă politicos să îi facă legătura cu soțul ei.

— Îmi pare rău, domnul Adamson nu este disponibil. E într-o ședință.

— Vreți să-i spuneți că îl caut? insistă ea.

— Nu cred că-l pot deranja.

— Vă rog să încercați! continuă ea să insiste, din ce în ce mai supărată.

Categoric, îi spusese secretarei lui că, dacă-l va suna vreodată soția lui, să nu-l dea la telefon. Darryl nu merita asta.

Secretara lăsă receptorul și se întoarse după două minute. Nu era suficient timp ca să poți spune cuiva ceva, se prefăcea.

— Îmi pare rău, domnul Adamson va fi prins toată ziua, dar îi voi transmite eu mesajul, dacă doriți.

„Spune-i să-l ia naiba” fu ea tentată să-i transmită, dar se abținu. Mai erau și alte posibilități, dar ea se abținu de la toate.

— Spuneți-i că am sunat în legătură cu apartamentul, începu ea, după care se hotărî să-i spună o minciună gogonată. Am sunat și în legătură cu copilul.

Bomba căzu și se așternu liniștea la celălalt capăt al firului.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Darryl.

— Îi spun imediat, spuse în grabă secretara, ca și cum el n-ar fi știut deja.

Darryl știa că lui Patrick avea să-i displacă acest mesaj. Dacă știa secretara, în curând și alții vor afla și vor începe să discute...

Numai că el n-o sună. O sună în schimb avocatul lui, peste o jumătate de oră. Patrick îl sunase cam în urmă cu șapte minute. Iar avocatul lui încercase să-l găsească pe al ei și nu reușise. Așa că o sună el însuși pe Darryl, ca să-l poată suna la rândul lui pe Patrick din nou și să-l liniștească.

— E vreo problemă, doamnă Adamson? Înțeleg că l-ați sunat pe so... pe domnul Adamson în această dimineață.

— Așa este. Vreau să vorbesc cu el.

Într-o clipă de nebunie vru să-l întrebe de ce-i făcea ei toate astea, de ce lua tot ce fusese al lor și de ce își renega copilul. Acum, că se

mișca, că era viu, că-l simțea și că vedea schimbarea pe care o produsese în corpul ei, era și mai puțin capabilă să înțeleagă cum de putea să-i dea pe amândoi afară din viața lui. N-avea nici un sens pentru ea și voia să discute acest lucru cu el. N-avea nimic de-a face cu faptul că-l iubea atât de mult pe Scott. Patrick era totuși tatăl copilului.

— Vreți să-mi spuneți mie de ce l-ați sunat? Încercă să fie blând, pentru că Patrick fusese foarte categoric în instrucțiunile pe care i le dăduse.

— Nu! Era ceva personal.

— Regret!

Făcu o pauză, iar Darryl o luă de la capăt.

— Nu vrea să vorbească cu mine, nu?

Nu voia să-i răspundă direct, numai că tăcerea lui era la fel de elocventă ca și un răspuns direct.

— Consideră că... ar fi greu pentru amândoi, mai ales date fiind circumstanțele.

Îi era teamă că o să înceapă să-l piseze să nu renunțe la drepturile lui paterne asupra copilului, să i-l bage pe gât. Habar n-avea că trăia cu un bărbat care o iubea cu tandrețe și dorea să fie cu ea și cu copilul ei. Oricum, n-ar fi fost niciodată capabil să înțeleagă așa ceva.

— Aveți vreo problemă cu sarcina? Ceva care ar putea să-l privească pe domnul Adamson, în pofida lipsei lui de responsabilitate asupra copilului?

Vru să-i spună să tacă din gură, să mai înceteze cu legalitatea și să vorbească cu ea ca și cu o ființă umană. Ceea ce era mai trist era faptul că el chiar asta încerca să facă.

— Nu, nu-i nimic. Spuneți-i să lase totul baltă, nu mai am nimic să-i spun. Să uite faptul c-am sunat.

Era exact ceea ce-și dorea el. Îi spusese avocatului că voia să uite că ea mai există sau că existase vreodată în viața lui, însă avocatul n-avea de gând să-i spună ei niciodată așa ceva.

Închise telefonul. În acea după-amiază, era și mai deprimată. Scott remarcă acest lucru, dar se gândi că probabil era tot din cauza apartamentului, ceea ce i se părea o prostie. Habar n-avea că ea încercase să-l sune pe Patrick, numai să-l întrebe pe Patrick, numai să-l întrebe de ce, nu pentru că ar fi vrut să-i mai schimbe părerile acum, voia numai să-l întrebe de ce n-o iubea și de ce nu voia copilul. Trebuia să fie un motiv, ceva mai mult decât o copilărie grea. Ea nu voia să-i spună lui Scott. Știa că i-ar răni sentimentele. Se așeză, în schimb, în liniște în camera de zi și-i sugeră să-i sune pe băieți după cină. O înveselea întotdeauna conversația cu ei.

A doua zi, avocatul o sună și-i spuse numele agentului imobiliar care urma să se ocupe de vânzarea apartamentului.

În acel weekend ea ieși cu Scott la plimbare, iar luni se simțea deja mai bine. Apartamentul nu i se mai părea la fel de important și-și dădu seama că nu-i mai trebuia un loc al ei. Se simțea foarte bine cu Scott, iar de apartamentul pe care îl împărțise cu Patrick nu merita să se agațe.

Fuseseră la niște prieteni de-ai lui în Palm Beach: un actor care jucase în serialul lui în tinerețe și reușise apoi să joace în niște filme de mare succes. Era un bărbat interesant, cu o femeie minunată și o familie încântătoare. Darryl o plăcu chiar foarte mult pe soția lui. A fost un weekend perfect. Ei îl tot tachinaseră pe Scott în legătură cu copilul. Presupuneau că este al lui și nu li se părea deloc neobișnuit faptul că nu erau căsătoriți. Au fost însă plăcut surprinși de ideea de a avea Scott un copil, iar soția actorului a fost deosebit de încântată să-i mărturisească lui Darryl că ei i se părea o „minune" să fii însărcinată. În anumite momente, Darryl se gândea că nu va rezista acestei situații, iar în altele pur și simplu, uita că era însărcinată. Parcă depindea de ziua respectivă, de starea ei sufletească și de ce, altceva, se mai întâmplase. Ceea ce trebuia să aibă mereu în minte, îi spusese Victoria, soția actorului, era că la sfârșit recompensa acestui efort nu erau coapsele împlinite, care, promise ea, se vor duce, ci cea mai mare dintre minuni: un copil. Se întoarseră amândoi din acel weekend simțindu-se odihniți, împrospătați și încântați de copil. Scott scoase niște cărți pe care le cumpărase să le citească amândoi și pe care nu i le-ar fi dat să le citească dacă nu ar fi fost într-o stare atât de bună. În final, au făcut dragoste, ceea ce a fost mult mai bine.

A doua zi dimineață, avocatul ei o sună din nou și o luă iar prin surprindere spunându-i că exista cineva care se oferise să cumpere apartamentul, iar Patrick era gata să accepte. Era cu zece mii de dolari sub prețul lui Patrick, iar lui Darryl nu-i venea să creadă.

— Deja?

— Și noi am fost foarte surprinși, mai ales că cumpărătorul vrea ca toate formalitățile și documentele să fie gata în treizeci de zile, dacă acest lucru vă convine și dumneavoastră. Ne dăm seama că poate e prea curând.

Dintr-o dată ei nu-i mai păsa. Până atunci, va fi deja noiembrie, băieții se vor întoarce la Scott pentru a petrece Sărbătoarea Recunoștinței. Scott insistase ca ea să continue să stea la el. Deja sugerase să transforme camera de oaspeți în camera copilului în câteva săptămâni, ceea ce o impresionase mult.

— Ce ziceți de perioada de treizeci de zile? Vă aranjează? întrebă avocatul fără ocol.

— Da, e foarte bine, spuse ea spre surprinderea lui.

— Și prețul?

Tăcu o vreme, dar asta numai pentru că, în mintea ei își lua rămas

bun de la apartament și de la Patrick.

— E foarte bun.

— Acceptați?

— Da.

— Vă trimit hârtiile să le semnați în după amiaza aceasta. După ce le veți semna, le voi trimite avocatului soțului dumneavoastră.

— Bine.

— Vi le vom trimite cât putem de repede.

Când le primi, se uită ciudat la semnătura lui Patrick. Nu-l mai văzuse deloc de atâta timp, încât semnătura lui părea ca o amintire care te zdruncină din trecut. Nu mai era nimic altceva, nici un bilețel, nici o scrisoare, nimic anexat formularelor. Ieșise de bunăvoie complet din viața ei și dorea ca lucrurile să rămână așa, orice s-ar fi întâmplat. Era ca și cum îi era într-un fel frică de ea, numai că ea nu înțelegea și de ce. Părea atât de irațional ceea ce făcea Patrick, dar poate că deja nu mai conta.

Îi arătă documentele lui Scott în seara aceea. Lui i se părură corecte, dar făcu o serie de sugestii referitoare la angajamentul legal scris, depus în custodia unei terțe persoane și cum anume să-și facă depunerea. Erau sugestii pe care ea trebuia să le discute cu avocatul ei ca să o sfătuiască ce era mai bine pentru ea. O avertiză, de asemenea, să aibă grijă să primească partea ei din vânzarea casei. După care, o întrebă ceva ce-l frământase în ultimul timp, dar n-o făcuse pentru că nu voia s-o supere:

— Ce-a zis de ajutorul bănesc pentru tine? Ți-a oferit vreo sumă? Și pensia alimentară pentru copil?

— Eu n-am cerut nimic, spuse ea liniștit. Eu am salariul meu. Și mi-a spus deja că nu va plăti pensie alimentară copilului. Renunță la drepturile lui paterne înainte de a se naște copilul, ți-am spus, păru ea necăjită că trebuia să vorbească despre aceste lucruri. Nu vreau nimic de la el.

Dacă n-o voia nici pe ea nici pe copil, atunci ea n-avea nevoie de banii lui. Scott considera că sentimentele ei erau în egală măsură nobile dar și prostești.

— Dacă te îmbolnăvești? Dacă ți se întâmplă ceva? o întrebă el cu blândețe.

— Am o poliță de asigurare, zise ea ridicând din umeri.

El se întoarse spre ea cu o privire de ușoară exasperare:

— De ce-l lași pe tipul ăsta să scape așa de ușor? Îl mai iubești? Te-a părăsit, te-a ruinat. Îți datorează ceva și ție și copilului..

Simți că-l doare inima când o văzu clătinând din cap și întinzându-se să-l atingă pe el.

— Tu știi că nu-l mai iubesc. Dar am fost măritată cu el... a fost soțul meu... fizic, mai este încă... și-aproape că nu putea pronunța

cuvintele după câte făcuse Scott pentru ea... este tatăl copilului.

Nu voia să-l rănească, însă acesta era adevărul, și asta însemna ceva pentru ea, lucru pe care deja îl știa.

— Înseamnă mult pentru tine, nu?

Se uită în jos, la mâinile ei, apoi spre el și răspunse foarte încet, dând din cap:

— Da, dar nu mult. Totuși, ceva. E copilul lui, Scott. Dacă-și revine într-o bună zi? Are dreptul la ceva... o parte din el... Nu vreau să-i închid toate ușile, asta în cazul în care într-o zi vrea să revină, să găsească o cale.

— Nu cred că se va întoarce vreodată.

Scott vorbi calm. Nu voia să se certe cu ea. În timp ce-o asculta se gândi dacă avea vreun rost să se lupte cu Patrick. Nu voia să fie rănit. Dar nici nu voia s-o piardă pe ea și nici pe copil.

— Cred că ești o visătoare, dacă-ți închipui că se va întoarce. S-a exprimat clar pentru toată lumea.

— S-ar putea să se răzgândească.

— Ai vrea asta, Darryl? Ai vrea să se întoarcă?

O privi fix în ochi și ea clătină din cap, iar el o crezu. Fără să mai scoată un cuvânt, o luă în brațe.

— Aș muri dacă te-aș pierde.

Știa. Și ea ar fi murit dacă l-ar fi pierdut, dar... totuși... mai există încă amintirea lui Patrick...

— Nici eu nu vreau să te pierd.

— N-o să se întâmple asta.

Îi zâmbi în vreme ce o ținea în brațe, simți copilul mișcând.

— Îți mulțumesc pentru că ești atât de bun cu mine!

— Lasă prostiile!

O sărută și rămaseră așa o vreme. Discuția lor îl îngrijoră mai târziu, când se gândi la ea. Știa cât de loială era ea și, deși îl iubea pe el, pentru ea era foarte important faptul că Patrick era tatăl copilului. Scott știa că nu avea cum să se mai apere. Trebuia numai s-o iubească și să-și asume riscul.

XXIII

Apartamentul s-a vândut repede și simplu, în prima săptămână a lunii noiembrie, ea luându-și cele câteva lucruri pe care le mai avea și mutându-le la Scott. A fost foarte simplu și mult mai puțin impresionant decât se temuse ea. Nu mai exista nimic de care să se agațe sau pentru care să-i pară rău. Cu cinci luni în urmă, Patrick luase până și albumul cu fotografii de la căsătoria lor. Se întreba oare ce făcuse cu el și-și închipuia că probabil îl aruncase. Era ciudat. Totul dispăruse ca și cum nici măcar n-ar fi existat vreodată. Încercă să-i explice asta lui Scott în vreme ce-și punea lucrurile în camera lui de oaspeți.

— E ca și cum n-aș fi fost niciodată căsătorită. Mă simt de parcă nu l-aș fi cunoscut, de parcă nici nu știu cine e.

Cu toate astea, Scott știa, loialitatea ei față de Patrick era enormă.

— Poate că nici n-ai fost. Mai există și asemenea oameni.

Se bucura să vadă că nu e deprimată. Obosea repede în ultimul timp, dar încă se simțea foarte bine în rest. Era în luna a șaptea și amândoi erau foarte încântați de ideea de a-i revedea pe băieți. Urmau să vină peste două săptămâni. În acea săptămână, ea trebuia să meargă la doctor. De data aceasta, Scott veni cu ea. Dorise de luni de zile să vină și el, dar se întâmplase ca ea să se ducă de câte ori avea el probleme cu serialul sau vreo întâlnire importantă la rețeaua de televiziune. De data aceasta îi spuse secretarei că va lipsi vreo două ore, fie ce-o fi, și o duse pe Darryl cu mașina la doctor.

La scurt timp după ce-l cunoscuse pe Scott, Darryl devenise pacienta unei doctorițe pe care i-o recomandaseră mai mulți prieteni și părea s-o placă foarte mult. Când a întâlnit-o, Scott a înțeles și de ce. Nancy Laverson era inteligentă, directă și trata tot procesul sarcinii ca pe ceva firesc, natural și-i reasigură pe amândoi că avea toate motivele să creadă că nașterea va fi normală și ușoară. I se părea de asemenea normal faptul că trăiau împreună și că nu erau căsătoriți. Unul dintre motivele pentru care Darryl se mutase de la celălalt doctor era și că el știa de Patrick și ar fi fost prea multe întrebări la care ea nu voia să răspundă. Această femeie nu știa că nu era copilul lui Scott. Îl lăsă pe Scott să-i asculte inima micuțului, iar el radia de fericire în timp ce asculta.

— Parcă e un hamster, spuse Scott cu seriozitate.

— E drăguț ce spui, râse Darryl.

Însă Scott era foarte emoționat de faptul că-i auzise inimioara și de vulnerabilitatea ei, așa cum stătea acolo, întinsă pe masă, cu abdomenul acela mare. Doctorița Laverson le spuse că dimensiunea copilului era normală și le recomandă să meargă la orele de Lamaze (în care un cuplu este învățat cum să procedeze, să facă o serie de exerciții, în special de respirație, pentru ca nașterea să aibă loc fără dureri). Amândoi știau ce erau aceste ore, dar Darryl nu știa sigur în ce constau exact exercițiile și trecuseră mai bine de opt ani de când Scott urmase aceste cursuri cu Alicia.

— Ar putea conta foarte mult, spuse doctorița.

Doctorița era o femeie cam de vârsta lui Scott, lui i se părea și foarte competentă și-i părea bine că venise la acest control cu Darryl. O plăcea pe doctoriță. Îi spuse și lui Darryl acest lucru în vreme ce se întorceau spre birou.

— Mi-aș dori să nasc acasă, spuse tânguitor Darryl, uitându-se pe fereastră.

— O, Doamne! oftă el. Nici să nu mai spui așa ceva!

— De ce? se plânse ea, ca un copil. Ar fi mult mai plăcut.

— Și mult mai periculos! Fii drăguță și ascult-o pe doamna Laverson. O să mergem la orele Lamaze imediat după ce vor veni băieții.

Astfel, puteau să exerseze timp de o lună înainte de nașterea copilului. În ultimul timp, remarcase faptul că Darryl devenise extrem de emoționată, nervoasă, impresionabilă. Șapte luni reușise să evite faptul că era însărcinată, prefăcându-se că nu, dar se apropia din ce în ce mai mult momentul decisiv și ea va trebui să-i facă față. Îi puse o mulțime de întrebări lui Scott despre felul în care s-au născut băieții lui și începuse să citească o serie de cărți ce i le cumpărase el pe această temă. Presupunea că ea se temea de durere și de posibilele complicații. Lui, copilul începea să i se pară enorm.

— Te iubesc, îi aminti el când o lăsă în holul ce ducea spre biroul ei.

— Bună, Matt! îl salută unul dintre redactorii care trecu repede pe lângă ei.

Scott se uită stupefiat la Darryl.

— Cine-i Matt?

Ea începu să râdă, amintindu-și ce le spusese cu luni în urmă când o tot presau cu întrebări.

— Tu! Le-am spus că ești Matt... că ești văduv, că soția ta a fost una dintre cele mai bune prietene ale Brendei...

Făcu mai întâi o mutră serioasă, apoi îl pufni râsul, auzind povestea scenariului lui rezumată.

— Ești imposibilă! Întoarce-te la muncă și nu-ți mai fii griji în

privința copilului.

— Dar cine își face griji?

Se prefăcea că nu-i păsa, numai că el știa că era îngrijorată, în pofida a ceea ce spunea și n-o condamna. Mai avea, pe deasupra, și stresul unui divorț de suportat în același timp cu sarcina.

— Ne vedem mai târziu, iubito!

O sărută din nou și se grăbi să se întoarcă la biroul lui, după ce-i promise că va trece s-o ia după știrile de la șase și că o va scoate să ia cina în oraș.

S-au dus la „Chardonnay", au mâncat bine și s-au simțit minunat. Tocmai primise un premiu pentru serial și era multă vâlvă pe care o făceau reporterii despre acest lucru, iar el era foarte încântat. Și ea era mândră de el, deși el insista că avea și ea o parte din merit pentru ideile pe care i le dăduse.

— Tu menții popularitatea spectacolului, cu ideile tale nebunești.

Îi dădea acum o mulțime de idei noi de continuare a conflictului serialului, iar el spera ca ea să vină să lucreze cu el după ce se va naște copilul. Vorbeau și discutau despre asta, în vreme ce un cuplu se afla la masa alăturată. Scott nu-și dădu seama ce s-a întâmplat, când fața lui Darryl deveni brusc palidă când îi văzu. Se uita la bărbat de parcă ar fi văzut o stafie, iar el păru îngrozit când o văzu, după care se întoarse și continuă să vorbească cu femeia cu care era. Era tânără, drăguță, elegantă, părea foarte atletică. Nu era însă nici pe jumătate cât Darryl de frumoasă, deși părea cu câțiva ani mai tânără. Scott, însă, nu se uita la ea, ci la Darryl. După care se întoarse să se uite la cine se uita și ea: era Patrick.

Se uită fix la el, apoi, se ridică de la masă și se îndreptă spre el ca să-i vorbească.

— Patrick...

Se apropie de masa lui, ca să-i atragă atenția, însă numai femeia se întoarse spre ea, întrebându-se ce dorea. Patrick îi întoarse spatele, se uită în altă parte, prefăcându-se că-l strigă pe chelner.

— Patrick... îi pronunță ea numele și mai clar, iar femeia nu știa dacă să zâmbească sau să nu se amestece deoarece expresia de pe fața lui Darryl era atât de ciudată, avea o figură atât de tristă și părea enormă din cauza sarcinii.

Apoi, ca și cum știa că n-o mai putea evita, îi spuse cu o voce repezită femeii, pe când se ridica:

— Să mergem! Deservirea e groaznică în acest restaurant.

Era deja în picioare și se îndrepta spre ieșire, înainte ca femeia să fi avut timp să scoată vreun cuvânt. Se uită confuz și cu regret la Darryl, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze, iar tot ce putu articula fu:

— Nu cred că v-a auzit.

— Ba da, spuse Darryl.

Fața îi era palidă, mâinile îi tremurau.

— M-a auzit foarte bine.

N-aveai nimic de reproșat deservirii acelui local.

— Regret, dădu femeia din cap și se duse după el.

Darryl îi văzu stând de vorbă, el țipa la ea din ușă, după care plecară împreună, în vreme ce ea, Darryl, rămase acolo, tremurând. Scott plăti. Arăta și el foarte tulburat. Nu spuse nimic, ieșiră în aerul rece și abia atunci își recăpătă Darryl răsuflarea. I se făcuse rău, după acea minunată cină pe care o luaseră. Când au ajuns în stradă l-au văzut din nou, exact în momentul în care pleca cu femeia în Porche-ul lui.

— De ce i-ai vorbit? întrebă Scott când se aflau în camioneta lui. Ce te interesează pe tine de el?

Părea supărat, iar ea se întoarse spre el cu furie în ochi. Nu era în stare să se certe cu el, ori cu nimeni altcineva. Patrick o lămurise pe deplin acum, dacă până în acel moment nu fusese destul de explicit.

— Nu l-am văzut de cinci luni și am fost căsătorită cu el doi ani și jumătate. E așa de surprinzător că am vrut să-i spun ceva?

— După felul în care s-a purtat cu tine, da, este, nu crezi? Sau intenționai să-i mulțumești pentru toate drăgălășeniile pe care ți le-a făcut în ultimul timp?

Adevărul era că Scott era gelos și se ura și el că dădea prea mare importanță incidentului. Nu-i plăcea însă să se uite în ochii ei, să-i vadă durerea și furia și fața palidă; îl ura pe Patrick pentru că o rănea. Dorea ca el să nu mai existe pentru vecie în viața ei.

— Nu-ți bate joc de mine, începu ea să plângă.

Era palidă ca o stafie și-și freca abdomenul: îi era rău. Și copilul era supărat. Lovea cu violență cu picioarele, iar tot ce-și dorea era să ajungă acasă, să se întindă și să uite de Patrick, numai că știa că nu va putea.

— Nici măcar nu s-a uitat la mine!

— Darryl, zise el printre dinți, tipul e un rahat. Cât îți va mai trebui până să te convingi? Un an? Zece? Tu tot aștepți să se întoarcă și să-ți aducă trandafiri ție și copilului. Iar eu îți tot spun că n-o va face. Ai recepționat mesajul în seara asta? Nici măcar n-a stat de vorbă cu tine, s-a ridicat și a plecat. E un tip care nu dă doi bani pe tine și nici pe copil.

Scott bănuia că așa a fost dintotdeauna, deși nu-i spusese ei asta.

— Cum poate face așa ceva? Cum poate să nu simtă nimic pentru propriul lui copil? Îl reneagă, dar mai devreme sau mai târziu va trebui să dea ochii cu el.

— Singura care va avea ceva de înfruntat ești tu. A plecat, s-a dus, iubito. Uită-l!

Ea nu spuse nimic, iar restul drumului până acasă se desfășură în

tăcere. Ajunși acasă, însă, începură să se certe din nou. Darryl se duse la culcare în camera de oaspeți. A doua zi dimineața, ea era abătută când s-au întâlnit la micul dejun în bucătărie. El nu spuse nici un cuvânt. O lăsă să-și pregătească singură de mâncare, apoi se uită la ea peste pagina sportivă din ziar pe care o citea:

— Ce anume aștepți de fapt de la el? De ce nu-mi spui clar, ca să înțeleg și eu, o dată pentru totdeauna, ce aștepți de la el.

Și dacă era scos din concurs.

— De la Patrick?

El dădu din cap.

— Nu știu. Nu mă aștept decât la faptul ca el să recunoască că are un copil. Nici măcar nu știe la ce renunță. Pot accepta faptul că divorțează de mine, pentru că el crede că eu l-am înșelat, l-am trădat, dar nu pot accepta ideea că întoarce spatele propriului lui copil. Într-un fel sau altul va regreta.

— Sigur că da, dar e prețul pe care va trebui să-l plătească. Poate nu-și va reveni niciodată. Cum poți spune că l-ai trădat? L-ai păcălit? Ai rămas intenționat însărcinată?

— Categoric nu! păru ea insultată.

Era o întrebare pe care el și-o pusese mereu dar n-o întrebase pe ea niciodată până acum. Se întreba dacă nu cumva de aceea se și simțea atât de vinovată.

— Știam cât de serios era în această privință și am fost întotdeauna foarte precaută.

— Așa m-am gândit și eu.

Zâmbi cu dificultate: o iubea atât de mult. Nu-i plăceau certurile lor, din fericire nu erau prea multe și toate erau pe aceeași temă: Patrick.

— Nu-i nimic, întreabă-mă, spuse Darryl calmă.

— Ce vrei de la el?

Chiar voia să știe, de dragul lui, pentru ea. Trebuiau să găsească o soluție împreună.

— Vreau să recunoască existența copilului. Să admită că este al lui, să se descurce cu această situație. Cred că a fugit de asta de la început. Aș vrea să-l văd și să spună: „Bine, admit că este al meu, dar nu-l vreau... sau, da, așa este, eu m-am înșelat, îmi iubesc copilul”. Nu vreau să-l știu fugind într-una de mine, pentru că eu mă gândesc că într-o bună zi, s-ar putea întoarce, să spună că-i pare rău și că ne vrea din nou, după ce ne va fi distrus viața și mie și copilului, și ție și chiar și pe a lui. Indiferent de ceea ce voi face eu, mă voi simți mereu vinovată. Trebuie să mă eliberez de el, complet, înainte de a-mi continua propria viață, trebuie să știu pe ce coordonate, să vorbesc deschis cu el, să-mi explice de ce simte ceea ce simte. N-a avut nici măcar bunul simț să stea de vorbă cu mine de când a plecat din

apartament.

Era pentru prima oară când ea o spusese clar și, în fine, înțelegea și el. Ei nu-i venea să creadă că plecase pentru totdeauna și voia o confirmare directă de la el că înțelegea la ce renunță și că exact asta își dorea. Era normal ceea ce voia ea, dar Scott nu credea că va obține așa ceva. Nu era Patrick acela; îi arătase foarte clar acest lucru în ultimele cinci luni și cu o seară în urmă. Avea să fugă de ea, să divorțeze prin avocați și să renunțe la copil fără măcar să-l vadă. Așa era el, iar ea trebuia să se obișnuiască cu acest gând.

— Nu cred că o să obții mai mult de la el decât până acum. Nu poate face mai mult de atât, nu e în stare să stea de vorbă cu tine, să înfrunte realitatea.

— De unde știi?

— Uite cea făcut aseară. E un tip de caracter care să vorbească deschis cu tine și să-ți spună în față niște lucruri? A ieșit pur și simplu pe ușă, a luat-o la fugă cu zece metri înaintea fetei cu care venise.

— O fi prietena lui? păru ea interesată, iar pe el îl deranja acest lucru.

— De unde naiba să știu eu?

— Părea foarte tânără, zise ea gânditor, iar el oftă.

— Și tu pari tânără, pentru că ești. Încetează. Și, oricum, ce contează? Problema este că trebuie să-l lași să plece, să-l lași în pace. Asta e singura soluție.

— Dar, dacă se întoarce mai târziu?

Asta o îngrijora foarte mult. Era sigură că se va întoarce în viața ei după ce se va naște copilul.

— O să vezi ce vei face la momentul potrivit, dacă așa ceva se întâmplă.

— Dar copilul are dreptul la...

— Știu, știu, lovi el în masa din bucătărie, iar ea tresări. Copilul are dreptul la tatăl lui natural, da? Am mai auzit asta. Dar în cazul în care tatăl lui este un om de nimic? Atunci cum e? N-ar fi mai simplu să-l lași să plece acum?

— Dacă Alicia ți-ar fi spus că te părăsește când era beată? N-ai fi resimțit o obligație să vezi ce simte când era în stare normală?

— Poate. De ce?

— Pentru că eu cred că Patrick era beat de frică din ziua în care a aflat că am rămas însărcinată. De îndată ce se va calma, nu va mai fi speriat și o să iasă din starea de panică, o să simtă altceva.

— Poate că nu. Poate că urăște într-adevăr copiii, și nu-i poate suferi. Poate ar trebui să-l asculți și să crezi că spune adevărul.

— Vreau numai să știu de la el însuși că știe ce face.

— Și dacă nu știe, o să-ți strici viața? Mai exact, pe amândurora?

Știa însă că nu putea uita cu ușurință un bărbat cu care avea un

copil și cu care fusese căsătorită doi ani și jumătate înainte de a rămâne însărcinată.

— Crezi că e o prostie să-mi pese de el, nu?

— Nu, oftă el și se așeză din nou pe scaun. Cred că-ți pierzi vremea. Uită-l!

— Mă simt de parcă i-aș fura ceva, explică ea și asta îi atrase atenția. Îi iau lui copilul și ți-l dau ție pentru că tu îl vrei. Dar, dacă el se întoarce și spune „Hei, e copilul meu, dă-mi-l înapoi!”... Ce se întâmplă atunci?

Era o observație întemeiată, dar Scott nu credea că el se va răzgândi vreodată în privința ei sau a copilului. Era un nebun că n-o făcea, însă Scott credea sincer că nu se va răzgândi.

— N-ai decât să aștepți și vom vedea. Nu fugim nicăieri. Nu plecăm în Africa cu copilul.

Nu, dar se apropiau din ce în ce mai mult unul de celălalt, iar el deja simțea ca și cum copilul era al lui și, într-un fel, știa că Darryl se străduia să nu-l rănească pe el și să se convingă în același timp că Patrick nu făcea o greșeală pe care avea s-o regrete toată viața.

— Nu poți fi tu răspunzătoare pentru ceea ce fac alții. Lasă pe fiecare dintre noi să ia hotărârea pe care o consideră adecvată, și chiar în cazul în care sunt decizii proaste, nu-i problema ta.

Apoi se uită la ea cu dragoste și-i spuse, în timp ce punea ziarul deoparte:

— Te iubesc... vreau copilul... iar dacă el se întoarce, dacă se răzgândește, va trebui să ne obișnuim și cu ideea asta. Care ar fi lucrul cel mai rău care ar putea să se întâmple atunci? Obține dreptul să-și viziteze copilul? Nu-i chiar așa de rău. Ne putem obișnui cu asta.

O privi și continuă cu teama în suflet:

— Te-ai întoarce la el? o întrebă și-și ținu respirația până ce ea răspunse.

Ea clătină din cap, dar era o foarte slabă ezitare în ceea ce spuse.

— Nu cred.

Era gata să leșine când auzi răspunsul.

— Ce vrei să spui prin „nu cred”?

— Adică nu. Dar, asta depinde de împrejurări... de multe lucruri... Scott, nu-l mai iubesc, dacă asta vrei să știi. Te iubesc pe tine. Dar nu suntem numai noi... mai e și copilul.

— Te-ai întoarce la un bărbat pe care nu-l iubești numai de dragul copilului?

— Mă îndoiesc.

Dar n-ar fi putut jura că n-ar face-o.

El se ridică și plecă de la masă. Câteva zile fu o perioadă mai dificilă, până se calmară. În final, făcură un armistițiu, își petrecură weekend-ul în pat: au stat de vorbă, au făcut dragoste și au încercat

să-și clarifice pozițiile. Ea voia numai să fie sigură că Patrick nu se va răzgândi și nu va cere copilul. Zicea că măcar trebuia să-l vadă când se va naște. Lui Scott nu-i plăcea ideea, dar era gata s-o accepte. După cum se comportase în seara aceea, din câte văzuse el, era foarte puțin probabil ca el să vină măcar să-l vadă.

— Iar după aceea, o să te căsătorești cu mine? o întrebă el serios, iar ea radia de fericire.

— Da, desigur. Dacă o să mă mai vrei.

Nu voia ca el să le spună băieților că ei se vor căsători până nu se stabileau toate amănuntele despre care discutaseră: încheierea divorțului ei, reacția lui Patrick după nașterea copilului... Scott considera că era o curtoazie exagerată pe care ea i-o oferea fostului ei soț și pe care el n-o merita nici pe departe, dar acceptă. Era încântat de ideea că până la urmă se vor căsători.

— Crezi că o să-i deranjeze pe băieți? întrebă ea îngrijorată.

Începuse să-și facă probleme din toate, dar doctorița le spusese că, la acest stadiu al sarcinii ei, trebuia să se aștepte la o neliniște exagerată pe care ea o va resimți în legătură cu orice lucru. Se temea de nașterea propriu-zisă, de durere, de travaliu, de sănătatea copilului, toate lucrurile normale care îngrijorează orice femeie în situația ei, iar Scott mai știa și că divorțul era o tensiune în plus pentru ea, ca și vânzarea apartamentului... Se descurcase minunat până acum, rezistase, dar, iată, începea, să-și facă probleme din toate nimicurile. Bănuia că obsesia ei de a fi cinstită față de Patrick făcea parte din aceeași categorie și era cauzată de starea ei de hipersensibilitate.

Era mai sensibilă și mai încordată decât de obicei și când veniră Mike și Terry. Era îngrozită la gândul că ei vor fi supărați din cauza copilului. Se hotărâse să le spună adevărul.

Fuseseră, fără îndoială, surprinși când îi văzură burta. Scott și Darryl se duseră să-i aștepte la aeroport.

— Uau! Ce s-a întâmplat? zise Terry năucit.

— Nu pune astfel de întrebări! îl certă Mike.

— O să am un copil, explică ea inutil. Era evident până și pentru Terry.

— Este al tatei? întrebă el și Mike îl pocni.

— Nu, nu este. Este al soțului meu, le explică ea când ajunseră acasă, în timp ce beau o cacao fierbinte în confortabila bucătărie. Dar noi tot o să divorțăm. De fapt... se hotărâse să le spună adevărul, direct, iar Scott se angajase deja s-o sprijine,... de fapt, acesta este motivul pentru care m-a părăsit. Din cauza copilului. Deci, divorțăm și el renunță la toate drepturile lui de tată.

Ea spuse totul foarte simplu și direct, iar copiii păreau uluiți, mai ales Mike.

— E îngrozitor!

— Nu, nu este, spuse Terry pur și simplu. Dacă nu divorța, n-ar mai putea fi cu tata și n-ar fi putut să mă mai salveze de la lacul Tahoe în vară.

— E adevărat, râse Darryl.

Aveau un stil propriu de a reduce totul la lucruri fundamentale.

— Când se va naște copilul? vru să știe Mike.

— În ianuarie. Cam peste șapte săptămâni.

— Destul de repede, păru Mike să regrete pentru ea.

— Unde vei locui? În apartamentul tău?

De data aceasta interveni tatăl lor.

— Nu, va sta aici cu noi... cu mine zâmbi el. O să-l ținem pe micuț în camera de oaspeți.

— O să vă căsătoriți? întrebă Terry, părând dornic să audă că da, lucru ce se vedea și pe fața lui Mike.

— În cele din urmă, zise Scott. Deocamdată, mai avem niște lucruri de pus la punct.

— Uau! păru Terry vizibil încântat, iar Mike se întinse și o îmbrățișă.

Era îngrozit de faptul că soțul ei o părăsise și pe ea și pe copil, iar mai târziu îi spuse tatălui său că el considera că ar fi mai bine ca el să se căsătorească cu ea înainte de nașterea copilului.

— O să țin minte sfatul tău, fiule, zâmbi el, apoi, adăugă serios. Și eu aș vrea același lucru. Dar trebuie să așteptăm să se termine divorțul mai întâi.

— Când va fi?

— Destul de curând. O să-ți spunem noi.

Erau cam multe noutăți pentru ei, dar a doua zi de dimineață totul părea să fi reintrat în normal. Televizorul era deschis, erau haine peste tot, băieții țopăiau prin toată casa, iar Scott pregătea micul dejun în bucătărie. Erau ca o familie fericită, obișnuită. Terry îi spuse că spera ca bebelușul să fie băiat, pentru că fetele sunt cam tâmpite, însă Mike zâmbi și-i spuse că orice ar fi, ei o să-l iubească pe cel mic, sau pe cea mică. Drăgălășenia lui o făcu să plângă.

Ea rămase să facă ordine în timp ce ei și Scott ieșiră să se plimbe. Când s-au întors, i-au adus un buchet mare de flori.

Ea și Scott au pregătit masa pentru Sărbătoarea Recunoștinței și a fost o sărbătoare frumoasă pentru toți. Singurul lucru neplăcut a fost conversația telefonică pe care Scott o auzi când Darryl o sună pe mama ei.

— Nu, e bine, spunea ea, a trebuit să plece cu niște treburi la Londra.

Îi văzu fața lui Scott, după ce închise. El o întrebă în bucătărie fără să audă copiii:

— Ce-a fost asta?

Știa și fără să-i spună: o mințea pe mama ei în legătură cu Patrick.

— N-are nici un rost s-o supăr. Nimeni din familia mea n-a divorțat și apoi, e o zi de sărbătoare, pentru Dumnezeu!

— E plecat de șase luni, Darryl. Ai avut destul timp să-i spui. I-ai spus despre copil?

Ea clătină din cap, iar el se așeză pe un scaun și se uită la ea.

— De-a ce te joci tu oare? De ce îl aperi?

— Nu-l apăr, și ochii i se umplură iar de lacrimi, numai că nu vreau să discut acest lucru cu ea. Nu i-am spus de la început pentru că am crezut că se va întoarce, iar acum îmi este peste mână și nu-mi trebuie și presiuni din partea ei. O să-i spun mai târziu.

Avea lacrimi în ochi și-i era foarte greu să-i explice lui cât de mari dificultăți avusese ea cu familia din cauza lui Patrick.

— Când o să le spui? După ce se va naște și cel de-al treilea copil al nostru? Sau când va termina copilul colegiul? Poate că ar trebui s-o pui un pic în gardă înainte.

— Ce-ai vrea să spun? N-am fost niciodată apropiată de ea. Nu vreau să discut cu ea despre asta.

— Ai fi putut numai să-i spui că vei avea un copil.

— De ce? dar știa și ea că era o întrebare prostească.

— Ce mai aștepți?

I se uită fix în ochi și dintr-odată i se făcu și ei teamă. El părea lovit și furios:

— Aștepți să se întoarcă și să nu fie cazul să le fi spus nimic?

Pusese punctul pe ***i*** și știa asta.

— Poate la început așa m-am gândit... dar acum e atât de complicat. Cum aș putea începe să le explic?

— Va trebui s-o faci până la urmă...

Numai dacă Patrick nu se va întoarce acasă... Dar el nu voia s-o ia din nou de la capăt cu ea pe această temă.

— Uite, e viața ta! Sunt părinții tăi. Eu însă pur și simplu nu înțeleg ce faci.

— Nici eu nu mai înțeleg câteodată, admise ea. Îmi pare rău, Scott. Totul a fost atât de întors pe dos când a plecat, iar eu n-am spus nimănui. Mi-a fost prea jenă la început, apoi, era prea târziu, iar acum e ridicol. Doamne jumătate din colegi cred că eu îmi înșel soțul cu tine, îi zâmbi ea, iar el o trase spre el.

— Mă-nnebunești câteodată, dar poate tocmai de aceea te iubesc.

— De aceea Matt o iubește pe Brenda care a fost foarte bună prietenă cu... începu ea să râdă, iar el o prinse cu prosopul de bucătărie cu care ștersese ultimul vas.

— Încetează! E prea de tot...

— Îmi pare rău, Scott... uneori mai încurc lucrurile.

— Le descurcăm noi mai devreme sau mai târziu.

Credea că vor reuși, dar începea să-și dorească să se întâmple mai degrabă mai curând decât mai târziu.

XXIV

Restul weekend-ului de Sărbătoarea Recunoștinței trecu prea repede. Erau atâtea de discutat acum, când băieții știau că Darryl s-a mutat la tatăl lor și că aștepta un copil. Mike, în special, era fascinat de acest lucru și voia să-i atingă burta, să simtă și el cum se mișca copilul. A fost foarte încântat când bebelușul a dat de mai multe ori din picioare și a reușit să simtă și el. Se uită cu niște ochi mari la ea, în timp ce Scott le zâmbea tuturor.

— E mare, nu?

Asta îl îngrijora pe Scott de câte ori îl simțea.

S-au amuzat cu toții când, înainte de a pleca la plimbarea pe care au făcut-o în parc, ea n-a reușit să-și încheie sandalele.

— Parcă m-aș întinde peste o minge de plajă.

— Și eu, șopti el când se aplecă să i le încheie.

Mai făceau încă dragoste de câte ori aveau timpul și energia necesară, dar, pentru aceleași motive pentru care nu-și putea lega încălțările, devenise din ce în ce mai problematic.

— Știi, asta numai mie mi se putea întâmpla, râse el când termină de legat șireturile și se așeză pe podea.

Ea se uita la el peste burta ei enormă.

— Ce?

— Să mă îndrăgostesc de o femeie care e în luna a opta!

Ea chicoti, sesizând umorul situației. Era desigur foarte neobișnuit.

— Poți folosi experiența ta drept rezervă pentru scenariul serialului. Matt ar putea-o părăsi pe Brenda și altcineva s-ar îndrăgosti de ea, sugeră Darryl, în vreme ce îmbrăcă unul dintre puloverele lui.

— N-ar crede nimeni așa ceva, zâmbi el.

Se duse apoi să se joace cu mingea în Parcul Penman cu Mike și Terry.

A doua zi, băieții au plecat acasă și din nou era prea liniște fără ei. La serviciu, amândoi aveau multă treabă de făcut înainte de sărbători. Departamentul de știri era asaltat, iar serialul trebuia să pregătească episoade speciale de Crăciun. Tensiunea de la serviciu și cea din propria lor viață, părea să se combine pentru a face ca timpul să treacă mai repede. Darryl încerca să pregătească și camera copilului. În fiecare seară, între cele două emisiuni informative, cea de la șase și cea de la unsprezece, stătea ore în șir și croia învelitori pentru leagăn

sau încerca să vadă unde s-ar potrivi mai bine perdelușele.

— Aici! Lasă-mă pe mine!

Scott o certa întotdeauna când încerca să ridice ceva sau să se urce pe vreo scară. Apoi, se uitau unul la altul și râdeau. Devenea din ce în ce mai emoționant. Și băieții erau nerăbdători. Nu avuseseră nimic împotriva copilului, nu-i purtau pică. Le părea rău pentru că Darryl fusese abandonată de soțul ei și erau încântați de ideea de a avea unul mic printre ei. Acum, de câte ori sunau, întrebau dacă a născut. Deși, Scott le promise că-i va suna imediat ce se va naște copilul și ei vor fi primii care vor afla, ei tot întrebau de fiecare dată. Ei sperau să fie un băiat, însă, în secret, Scott își dorea o fetiță, cu toate că, de fapt, nu prea conta.

După Ziua Recunoștinței se duseră la prima oră de Lamaze. Darryl reușise să obțină înscrierea la unul dintre spitalele care începea aceste lecții imediat după știrile de seară. S-au întâlnit acolo cu o serie de alte cupluri, vreo douăsprezece, toate, cu excepția unuia, la primul copil. Se simțea cam ciudat acolo, pentru că nu-i era la îndemână printre străini, să facă exerciții care i se păreau de o oarecare intimitate. Scott și doctorița ei insistaseră să facă aceste ore pentru că o vor ajuta foarte mult.

— La ce or să mă ajute? se certă ea cu el pe drum, în timp ce mânca un sandviș rămas de la prânz.

Trebuia să se întoarcă la birou după oră, pentru emisiunea de știri de la unsprezece.

— Copilul o să iasă oricum, fie că inspir, expir, sau nu.

Tot ce știa ea, era faptul că orele Lamaze erau ceva în legătură cu felul în care trebuie să respiri.

— O să te ajute să te relaxezi, spuse el calm.

Ea se uită la el și-l întrebă aproape cu gelozie.

— Ai luat ore și cu Alicia?

Începuse s-o irite faptul că mai făcuse acest lucru înainte, că părea să știe mai mult din misterele sarcinii decât ea însăși. El îi răspunse însă destul de vag. Nu compara viața lui dinainte cu cea de acum. Cea de acum era diferită, ceva ce nu mai trăise cu nimeni, era unic.

— Mda... Într-un fel...

Spunea mereu că orele pentru naștere naturală, fără dureri meritau efectuate.

— Eu tot aș vrea să nasc acasă.

Era un refren pe care-l mai auzise și nici nu voia să-i mai răspundă. Îi spusese deja că nici nu se gândea s-o lase să facă una ca asta. Parcară la garajul spitalului, intrară în spital și urmară o serie de femei însărcinate la etajul trei, unde se întâlniră cu cei pe care lectorul îi numea „Importanții lor ceilalți”. Fură invitați să se așeze confortabil pe jos, unde să stea cu picioarele încrucișate pe saltele și să se prezinte

unii altora, cu soții lor cu tot. Erau două profesoare, o asistentă, două care nu lucrau nicăieri, o secretară, o angajată la poștă, o instructoare de înot care părea a fi într-o formă grozavă, o coafeză, o muziciană și o femeie care acorda pianele. Soții lor erau la fel de deosebiți, ca meserii și locuri de muncă. Din acest punct de vedere, dacă nu și din altele, Darryl și Scott erau cei mai sofisticați și cei care reușiseră cel mai bine în viață, dar ei nu spuseră decât că lucrau la televiziune, la departamentul de regie și nimeni nu fu impresionat. Singurul lucru pe care îl aveau în comun era sarcina lor. Până și vârstele lor erau foarte diferite. Una dintre cele care nu lucra avea nouăsprezece ani și era încă la colegiu, iar soțul ei avea douăzeci de ani. Lucrătoarea de la poștă avea patruzeci și doi, iar soțul ei cincizeci și cinci și acesta era primul lor copil. La mijloc se aflau cei între douăzeci și treizeci, de diferite mărimi, forme și cu diferite interese. Darryl era foarte mirată și mai mult se uita în jur decât practica exercițiile, până când fură invitați să se oprească pentru „o pauză de cafea". Femeile băură apă minerală, sifon sau apă simplă, în timp ce bărbaților li s-a oferit ceai sau cafea. Toată lumea părea puțin cam emoționată.

Instructoarea li se adresă, spunându-le că, dacă vor practica suficient de mult timp, tehnicile de respirație le vor ajuta foarte mult să aibă o naștere mai ușoară. Ca să ilustreze cât de bine mergea totul cu această tehnică, le arătă un film cu o naștere naturală după ce femeie respectivă exersase Lamaze, de la început până la sfârșit. Când Darryl văzu femeia de pe ecran strigând de durere, strânse cu putere mâna lui Scott. Era cel de-al doilea copil al femeii, spuse instructoarea. Primul îl născuse „medical", spuse ea cu dispreț. Asta se presupunea că e o mare îmbunătățire adusă nașterii. Puteau auzi fiecare împingere și chin din travaliul femeii de pe ecran, iar Darryl considera că descrierea, etapă cu etapă, a ceea ce avea să i se întâmple era cumplită. Părea că e gata să moară, iar până la urmă, utilizând tehnica respirației și împingând până i se făcu fața roșie complet, se auzi un strigăt de ușurare prelung, apoi alte țipete și scremete, după care o față micuță și roșie apăru dintre picioarele ei și începu să țipe, în vreme ce femeia zâmbea, iar toți cei prezenți în camera de naștere scoaseră o exclamație de bucurie când copilul se născu. Era o fetiță. Femeia stătea acolo, întinsă pe spate, victorioasă, în vreme ce soțul ei radia de fericire și o ajuta să-i taie cordonul ombilical. Luminile se aprinseră, filmul se terminase. Darryl prea îngrozită de tot ce văzuse și nu-și mai spuseseră nimic până când nu au ajuns în mașina lui Scott din parcare.

— Ei, zise el încet, ce zici?

Vedea că e marcată, dar nu știa în ce măsură, până când ea îl privi cu ochi mari, plini de groază.

— Vreau să fac un avort!

Pe el aproape că-l pufni râsul, era așa de dulce. Se întinse și o sărută, părându-i rău pentru ce avea să sufere. Și el considerase filmul cam dur. Erau modalități de prezentare a întregului proces, un pic mai plăcut și mai puțin direct. Nu era sigur dacă era o idee prea fericită să prezinți un film cu o naștere unei camere pline de femei, însărcinate cu primul lor copil. „Nulipare", cum le numea profesoara de la orele de respirație.

— N-o să fie chiar așa de rău, îți promit.

O iubea mai mult ca oricând. Nu dorea decât ca totul să decurgă normal, să aibă un copil sănătos și o naștere ușoară. Își mai amintea încă ce suferise Alicia și ce frică îi fusese și lui când se născuse Mike. Dar cu Terry a fost mai ușor. Spera să poată folosi puținul pe care-l știa și și-l mai amintea, ca s-o ajute pe Darryl de data aceasta. Singurul lucru pe care îl ura în această situație era s-o vadă suferind.

— De unde știi tu că n-o să fie chiar așa de rău? întrebă ea furioasă. Ai născut tu vreodată? Ai văzut ce față avea femeia aceea? Am crezut că o să moară în timp ce împingea.

— Și eu. A fost un film prost. Nu te mai gândi la el!

— Eu nu mă mai întorc!

— Asta nu va rezolva nimic. Cel puțin, hai să facem exercițiile de respirație și lasă-mă să te ajut.

— Vreau anestezie generală, spuse ea dintr-odată dar când îi spuse același lucru doctoriței, la următoarea vizită, aceasta zâmbi:

— Asta se face numai în cazuri foarte rare, când nu avem timpul să facem cezariană. N-ai nici un motiv să crezi că vei avea vreun fel de probleme. Du-te în continuare la ore, Darryl, și vei fi și tu surprinsă cât de ușor o să meargă totul în timpul travaliului.

— Nu vreau, îi spuse ea lui Scott după ce plecară de la doctor.

Era absolut îngrozită.

— E cam târziu pentru asta, iubito, spuse el calm.

Ea purta o rochie roz. Se îndreptară spre mașină.

Era speriată de moarte încă de la prima oră de Lamaze și fuseseră deja la două.

— Tâmpenia aia de respirație n-o să meargă. Nici nu-mi amintesc cum trebuie să respir.

— Nu-ți fă probleme! O să exersăm.

În seara aceea ea se întinse și se prefăcu că are o contracție. El se prefăcu să cronometreze durerea și ea încercă tehnica respirației dar pe la jumătate se opri și-i strecură o mână grațioasă în pantaloni.

— Încetează! Nu vrei să fii serioasă! încearcă el să-i scoată mâna din pantaloni, dar îl gâdila și el începu să râdă.

— Hai să facem altceva! anunță ea făcându-i cu ochiul în timp ce-l ataca.

— Darryl!... Fii serioasă! Încetează!

— Dar sunt foarte serioasă.

— Nu însă în ceea ce privește respirația.

— Asta te-a adus aici!

— Ai câștigat un punct!

Încercă să se rostogolească, dar nu ajunse prea departe cu burta ei mare. „Butoiul”, cum îi spunea ea mereu, părea să se mărească cu fiecare oră care trecea. Era mare și simțea loviturile copilului mai tot timpul, mai ales noaptea, doar dimineața se mai calma.

— Poate că o să rămân așa însărcinată mereu. E prea greu să scoți chestia asta din tine. Și e prea dureros.

— Nu m-ar deranja să te văd din nou slabă, spuse el inteligent, arătai destul de frumos când te-am cunoscut.

— Mulțumesc, îi spuse ea, întorcându-se pe spate ca o balenă.

În felul acesta, arăta absolut enormă.

— Nu-ți place cum arăt acum? întrebă ea, pe jumătate cu seriozitate, iar el știa că trebuie să fie atent la ceea ce spune.

Se întinse lângă ea, pe burtă, o sărută și-i răspunse:

— Eu cred că ești cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc eu. Însărcinată sau nu.

— Mulțumesc, zâmbi ea și-i apărură din nou lacrimi în ochi.

El o luă de după gât, ca pe un copil și ea spuse printre lacrimi: „Mi-e frică!”

I se rupea inima s-o audă.

— Știu că îți este, iubito, dar o să fie bine, ai să vezi. Îți promit eu!

— Dacă nu? Dacă se întâmplă ceva... cu mine... sau cu copilul...?

Era stupid, dar îi era frică să nu moară. Se tot gândea la femeia pe care o văzuse în film, își amintea prin ce dureri îngrozitoare trecuse și ce țipete cumplite scosese. Nimeni nu-i spusese că o să fie așa. Ea crezuse că, într-un fel sau altul, copilul se năștea și gata. Nimeni nu recunoscuse că era atât de dureros.

— N-o să ți se întâmple nimic nici ție și nici copilului. N-o să las eu așa ceva să se întâmple. O să fiu cu tine în fiecare secundă, o să te țin de mână și o să te ajut. O să se termine mai repede decât te aștepți.

— E chiar așa de rău?

Ea îl privi fix în ochi, dar el nu vru să-i spună cât de rău fusese pentru Alicia prima dată. Îl scosese din minți suferința pe care o văzuse.

— Nu tocmai. Cred că pentru unele e chiar foarte ușor.

— Mda, dacă au niște coapse cât Canalul Panama, spuse ea trist, pentru că ea nu avea.

— O să fie bine.

O sărută pe buze, iar ea își strecură mâinile pe sub cămașa lui și-i atinse umerii. Își trecu apoi mâinile pe spatele lui, iar el simți un fior. Se sărutau, ea îl mângâia, își lăsă și el încet mâinile să-i caute corpul,

după care, în mijlocul dorințelor și pasiunii el oftă și spuse.

— Ar fi trebuit să fiu împușcat pentru molestarea unei femei în situația ta.

Absurditatea acestui lucru îl izbi o clipă, după care uită cu totul.

— Nu, n-ar trebui, îl tachină ea, iar el se minuna cât de mult îl putea atrage.

Se roti pe spate și o lăsă pe ea să vină deasupra lui, în vreme ce-și scoteau hainele de pe ei. O jumătate de oră mai târziu, stăteau amândoi întinși, epuizați, iar el o privea cu vinovăție. Se temea să n-o determine să intre în travaliu, deși doctorița nu le spusese să nu mai facă dragoste.

— Te simți bine? o întrebă el cu emoție, privind-o ca și cum s-ar fi așteptat să explodeze în orice clipă.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, îl privi ea ca beată și apoi începu să râdă.

— Sunt dezgustător, spuse el, n-ar trebui să fac așa ceva.

— Ba da. Mai bine fac dragoste cu tine decât să nasc. Și nici măcar nu pot rămâne însărcinată.

El se încruntă și se uită la ea.

— Mi-ai spus că ești virgină, nu?

— Sunt, spuse ea fericită.

Pentru ea era miraculoasă pasiunea cu care se iubeau deși era în luna a opta.

— Vrei să mai încercăm exercițiul de respirație? se oferi el.

Simțea nevoia să se pedepsească pentru ce făcuse.

— Credeam că asta am făcut adineauri, spuse ea malițios.

Se uită apoi cu dispreț la ceas. Era ora zece. Trebuia să se scoale și să se întoarcă la serviciu. Își plănuise să lucreze până în ultimul moment. Donna se oferise să preia munca ei, oricând va fi necesar, dar până acum Darryl n-o solicitase. Intenționa să-și ia concediul de maternitate în aceeași zi în care trebuia să nască. Scott îi spusese deja că el considera că exagerează.

— De ce nu vrei să te odihnești vreo două săptămâni înainte?

— Voi avea timp să mă odihnesc *după* ce voi avea copilul.

— Asta crezi tu, zâmbi el.

Își amintea, prea bine, nopțile nedormite, somnul întrerupt pentru alăptarea copilului care voia să mănânce la fiecare două-trei ore. Încercă să-i spună asta, dar ea tot mai voia să lucreze până în ultimul moment. Se simțea bine și, în plus, îi trebuia ceva care să-i distragă atenția de la faptul că era însărcinată și că, într-un fel sau altul, va trebui să treacă prin chinurile facerii. Dar, de câte ori se ducea la lucru, Donna mormăia a dezaprobare când o vedea.

— Cum de poți mișca cu chestia aia? întrebă ea, arătând spre burtă. Nu te doare?

— Nu, zâmbi Darryl. Te obișnuiești.

— Sper să nu fie cazul, o compătimi Donna.

Era ceva atât de străin pentru ea și n-avea nici cea mai mică dorință de a se familiariza cu asta. Copiii era un lucru pe care ea nu și-l dorea. Nici nu voia un soț. Îi plăcea mult Scott, dar, îi recunoscu ea lui Darryl, numai să-l vadă împreună o emoționa: erau prea... căsătoriți. Îi părea însă bine pentru Darryl. Nimeni nu merita la fel de mult ca ea ceea ce avea. Era un tip de treabă, nu încăpea nici o îndoială în capul Donnei. Nu semăna nici pe departe cu ticălosul acela de Patrick. Dăduse peste el de câteva ori. Îl văzuse de mai multe ori cu diferite fete, mereu arătos, tânăr. Putea să parieze că niciuna dintre ele nu știa că își părăsise nevasta pentru că urma să aibă un copil cu el.

O întrebase pe Darryl o dată sau de două ori dacă mai știa ceva de el. Darryl clătinase doar din cap, ceea ce i se păru Donnei că era un subiect sensibil pentru Darryl, așa că încetă s-o mai întrebe.

Scott o conduse cu mașina la birou în acea seară, cum făcea acum întotdeauna, rămase o oră la biroul lui, în timp ce ea lucra, apoi ea venea la el să-l ia și uneori stăteau multă vreme de vorbă în confortabilul lui birou. Părea că nu epuizează niciodată subiectele de discuție, ideile pe care și le împărtășeau, noile conflicte pentru serial. Se potriveau foarte bine în multe privințe. Se simțeau bine unul cu altul și în pat și în rest.

Râdeau amândoi când se îndreptau spre lift, iar ea se opri cu o privire ciudată.

— Ce este? păru el îngrijorat.

— Nu știu..., se ținu de el, surprinsă de ceea ce simțise.

Întreaga burtă și-o simțea tare ca o piatră și parcă ceva se învârtise înăuntru. Știa ce este de la descrierea făcută la ora de Lamaze.

— Cred că tocmai am avut o contracție.

Părea speriată și el o luă pe după umeri. Acum însă ea se simțea mai bine.

— A venit și-a trecut, dar ea se uita spre el cu o privire plină de panică.

— Lucrezi prea mult. Va trebui să mai renunți, altfel copilul va veni prea devreme.

— Nu poate face așa ceva. Nu sunt pregătită.

Camera copilului era aproape gata, dar ea personal nu era pregătită pentru a suporta prin ce avea de trecut.

— Vreau să mă bucur de Crăciun înainte de a-l avea.

— Atunci, nu te mai forța atât de mult, o certă el. Spune-le că nu mai poți pregăti știrile de la ora unsprezece. O să înțeleagă. Doamne, doar ești în luna opta.

Ea nici nu mai știa sigur dacă se va mai întoarce. Avea să se

folosească de concediul de maternitate ca să se hotărască dacă va veni să lucreze pentru Scott. O mai speria încă ideea de a deveni prea dependentă de el.

Se îndreptară spre casă, iar pe drum ea mai avu încă două contracții. Când au ajuns acasă, el îi dădu un pahar cu vin alb și insistă să-l bea. În mod miraculos, contracțiile încetară, iar ea părea încântată, îi fusese o teamă de moarte că avea să nască mai devreme decât trebuia.

— A mers!

— Desigur, păru el mulțumit de sine în timp ce-o săruta.

Apoi, păru vinovat.

— Poate că ar trebui să nu mai facem dragoste.

Se gândea dacă nu cumva asta era cauza.

— Doctorița nu-a spus nimic despre asta. Cred că astea nu sunt decât contracțiile „de încălzire" care să ușureze mai târziu procesul, cum spun ei.

— Cu cât vei avea mai multe acum, cu atât îți va fi mai ușor.

— Bun. Atunci, hai să facem dragoste din nou.

Ea băuse vinul, îi zâmbea și parcă era cât un elefant cu burta aceea mare.

— Cred că ești o depravată!

Lucrul cel mai cumplit era că și el voia de fapt să facă dragoste cu ea. Dorea să facă dragoste cu ea tot timpul. Cum putea să dorească o femeie însărcinată în luna a opta? Observă că o iubea mai mult cu fiecare zi care trecea și cumva i se părea tare dulce, așa cum era. Era atât de vulnerabilă, de drăgălașă și de atașată de el. Se întinse și o sărută, reuși să evite să o dorească, când ea se străduia să pară sexy:

— Dacă nu încetezi cu asta, Darryl, o să ai tripleți!

— Uite la asta nu m-am gândit, dar peste o clipă se întristă și spuse cu seriozitate, privindu-și burta: Pun pariu că trebuie să fie foarte dureros să ai gemeni.

— Vezi, așa că fii mulțumită că ai numai unul.

Se așternu o lungă tăcere în întuneric, după care ea șopti:

— Și dacă am gemeni și ei nu știu?

— Ar fi știut, crede-mă, în zilele noastre, cu știința asta avansată, nu se mai întâmplă să se înșele.

Își făcea probleme din orice. Se ducea de zeci de ori în fiecare seară în camera copilului, împăturea scutecele și plăpumioarele, se uita la bonețelele micuței, la botoșei și la cămășuțele de copil. Îl impresiona s-o vadă astfel și nu o singură dată se gândi la faptul că Patrick era un nimic, că a renunțat la toate acestea. Însemna atât de mult pentru Scott și absolut nimic pentru Patrick.

Scott tapetase camera pentru ea, cu tapet alb, cu steluțe mici roz și bleu, iar marginea era un curcubeu roz cu bleumarin. Pusese patul cel

mare într-o încăpere pe care o avea la subsol și cumpăraseră împreună mobilă pentru nou născuți, la începutul lui decembrie. Totul era pregătit cu o săptămână înainte de Crăciun. Cumpărară și un pom de Crăciun pe care l-au decorat cu ornamente de modă veche, afine și floricele de porumb.

— Aș fi vrut ca băieții să poată vedea acest pom, spuse el mândru.

Era un pom de Crăciun mic, dar frumos, iar apartamentul părea festiv. Băieții erau la schi în Vermont. Darryl și Scott vorbiseră cu ei la telefon de mai multe ori înainte de plecare. Pentru el, însă, Crăciunul fără ei n-aveau să fie la fel. Veneau în februarie, în vacanța de primăvară, ceea ce era foarte bine. Dacă copilul se năștea la timp, va avea cam trei săptămâni la acea dată. Darryl își va reveni, cu excepția nopților nedormite. Se hotărâse să alăpteze ea copilul și avea să-l pună într-un coșuleț lângă patul lor, în așa fel încât ea să nu fie nevoită să se scoale de fiecare dată când îi era foame copilului.

Ea își luă o zi liberă ca să termine cumpărăturile de Crăciun. Pentru ei, avea să fie o dublă sărbătoare: pe întâi ianuarie, Scott împlinea patruzeci de ani. Îi cumpărase un frumos ceas din aur de la „Cartier" de pe Union Street. O costase o avere, dar, merita. Era ceva ce va purta pentru tot restul vieții. Era făcut după modelul celui pentru un sultan din 1920, de aceea se și numea „Pașa". Știa că o să-i placă foarte mult. De Crăciun îi cumpără un telefon portabil care se ținea într-o cutie de mărimea celei pentru aparatul de bărbierit. Era un accesoriu perfect pentru el, întrucât voia să aibă permanent contact cu cei de la rețea de câte ori pleca în vacanță și lor le era mereu teamă că nu-l vor putea găsi dacă vor avea nevoie de el. Îi mai cumpără și alte lucruri: un pulover nou, niște colonie, o carte despre filme vechi care o admirase el și un televizor mic, la care se putea uita cât era în baie sau când era cu camioneta. Asta pentru cazul în care ar fi vrut să meargă undeva și să vadă și ce se întâmpla la studio cu serialul. S-a simțit foarte bine făcând cumpărături pentru el. Cumpărară schiuri și bocanci de schi noi pentru băieți. Pentru prima dată va avea și Terry propriul lui echipament; amândoi schiau foarte bine. Ea trimise fiecăruia dintre ei un cadou numai din partea ei: câte o frumoasă pereche de mănuși de schi și câte un joc electronic.

Puteau să se joace cu ele în mașină vara viitoare, când vor merge cu toții în vacanța mare. De data asta se hotărâseră deja să meargă la Hawaii, toată luna, să închirieze un apartament acolo. Nimeni nu mai dovedea obișnuitul entuziasm de a merge cu cortul la Lacul Tahoe.

Cu trei zile înainte de Crăciun, Darryl împacheta totul. Voia ca totul să fie pregătit înainte de venirea lui Scott acasă. Se duceau la petrecerea anuală care se ținea la rețea, cu toți cei cu care lucra Scott la serial, iar ea voia să ascundă toate cadourile. Majoritatea le pusese în pătuțul copilului, peste care trăsese plăpumioara. Când împachetă

telefonul, zâmbi. Știa că o să-i placă foarte mult. El nu l-ar fi cumpărat singur, de teamă să nu pară extravagant. Era plăcut să-l răsfeți. Când termină, se duse să ridice corespondența. Rămase uluită când văzu plicul de la City Hall. Îl deschise fără să se gândească și tresări când văzu hârtiile.

Pe douăzeci și unu, divorțul ei se încheiase. Nu mai era căsătorită cu Patrick și deși nu-i putea impune, stipulase că ar prefera ca ea să nu-i mai poarte numele. Erau incluse și documentele care atestau lipsa oricăror drepturi paterne pentru copilul care nici nu se născuse. Era al lui Darryl. Punct. Copilul nu mai avea un tată legal. Numele lui nu va fi trecut pe certificatul de naștere, după cum îi explicase avocatul încă din vară. Se uită multă vreme la acele hârtii, ochii i se umplură de lacrimi care începeau să i se rostogolească pe obraji. Era o prostie să fii supărată acum, la sfârșit, își spuse ea. Nu mai era nici o surpriză. Se așteptase la asta. Oricum, o durea. Era o respingere finală, definitivă. O căsătorie care începuse cu speranță și dragoste se terminase cu o respingere totală. Respinsese totul, până și copilul.

Puse liniștită hârtiile într-un sertar din biroul lui Scott. El împărțea cu generozitate totul cu ea: inima lui, apartamentul, viața, patul, era gata să ia și copilul ei. Cei doi bărbați erau uimitor de diferiți, la poli opuși în toate privințele. Cu toate acestea, ei îi mai părea încă rău pentru Patrick și și-ar fi dorit ca el să fi fost cel căruia să-i pese de copil.

Scott sosi acasă când ea se îmbrăca și, ca de obicei, simți că se întâmplase ceva. Își spuse că iar se temea de naștere. În ultimul timp era din ce în ce mai surescitată, hipersensibilă. Se temea că ar fi posibil ca, într-un fel, copilul să nu fie normal. Li se spusese la orele Lamaze că toate aceste stări era normale, nu era cazul să le considere ca pe o premoniție a ceva cumplit.

— Ai contracții din nou? întrebă el simțind că e supărată.

— Nu, mi-e bine.

Se hotărî să-i spună direct, să nu-l mintă. Așa făcea mereu. Oricum, o cunoștea prea bine ca să nu simtă dacă ar fi încercat să-l păcălească.

— Au venit hârtiile prin care mi se arată că s-a terminat divorțul, precum și lipsa oricăror drepturi paterne. Totul e oficial acum.

— Aș putea să te felicit, dar n-o fac, spuse el, și o privi cu atenție. Ce trebuie să simți, am trecut și eu prin asta. Chiar dacă te așteptai, e totuși un șoc, zise el, și-și puse brațele în jurul ei.

O sărută, în vreme ce ei i se umplură iar ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, iubito. Nu e plăcut să primești așa ceva, mai ales acum, în starea ta, dar, într-o bună zi, n-o să mai fie decât o amintire și n-o să mai conteze.

— Sper. M-am simțit îngrozitor când le-am primit. Nu știu... parcă aș fi chiulit de la școală, știind că până la urmă voi rămâne repetentă.

— Repetent este el, nu tu, îi aminti el.

Ea se așeză pe pat și oftă.

— Simt totuși că am făcut o greșeală... vreau să spun pentru că el nu vrea copilul. Poate că eu n-am știut cum să mă comport, ce să fac să fie altfel.

— Din ce mi-ai spus mie nu putea fi altfel, orice ai fi făcut. Dacă tipul ăsta ar avea vreun strop de omenie, s-ar fi întors până acum.

Nu era cazul să-i amintească faptul că Patrick n-o făcuse, că nici măcar n-a vrut să stea de vorbă cu ea când s-au întâlnit la restaurant. Ce fel de om ar face una ca asta. Un adevărat ticălos, un egoist, era răspunsul lui Scott, pe care însă îl ținea pentru el.

— Nu trebuie să te mai gândești.

Ea dădu din cap. Știa că are dreptate, dar, oricum, îi era greu.

A fost foarte tăcută în acea seară la petrecerea de Crăciun organizată la biroul lui. Toată lumea era veselă, mai mult decât „afumată", iar ea se simțea, dintr-odată, incomod, deprimată, grasă și urâtă. Nu era în apele ei, așa că Scott se hotărî să plece devreme. Vedea că ea nu se distrează, iar ceilalți n-aveau să-i ducă dorul. Vor înțelege. Și chiar dacă nu, pe el, Darryl îl interesa în primul rând.

Avu din nou contracții când se duseră la culcare și, pentru prima dată, nu părea de loc interesată să facă dragoste cu el.

— Acum știu că ești într-adevăr necăjită, o tachină el în glumă. S-ar putea chiar ca ăsta să fie sfârșitul. Să chem doctorul?

Se prefăcea că e foarte preocupat de situația ei și asta o făcea să râdă, dar când se întinse în pat încă mai era tristă. Leagănul pentru copil era gata pregătit, stătea într-un colț al camerei, în așteptare. Data la care trebuia să se nască era peste două săptămâni și jumătate și ei încă îi era foarte teamă de acest lucru. Până acum, orele de Lamaze nu reușiseră s-o liniștească, chiar dacă informațiile erau abundente și necesare. Realitatea nașterii propriu-zise încă o îngrozea.

Numai că, în acea seară, ea nu se gândea la asta, ci la Patrick, la divorț și la faptul că, acest copil pe care îl aștepta nu avea tată.

— Am o idee, zâmbi el. E cam neobișnuită, dar nu complet neadecvată. Hai să ne căsătorim de Crăciun! Avem timp trei zile să facem testul de sânge și să scoatem hârtiile. Nu cred că ne ia mai mult. Plus vreo zece dolari. S-ar putea să n-am banii necesari.

Se uită cu duioșie la ea, și, cu toate că glumea, propunerea lui era serioasă.

— Nu e drept, spuse ea trist.

— Ce? Cu cei zece dolari? încerca el să rămână vesel. Bine, dacă-i prea mult, mă descurc eu cumva.

— Nu, eu vorbesc serios, Scott. Nu e drept să te căsătorești cu mine din milă. Meriți mai mult, la fel Mike și Terry.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! se întinse pe spate și oftă. Fă-

mi și mie o plăcere, te rog. Nu încerca să mă salvezi pe mine de mine. Sunt mare, știu eu ce fac și, întâmplător, te și iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse ea îmbufnată, dar nu-i cinstit.

— Față de cine?

— De tine, de Patrick, de copil.

— Ai putea cumva să-mi explici și mie pe ce cale deviată, nevropată ai ajuns la această concluzie?

Uneori, mai ales în ultimul timp, îl exasperase. O îngrozeau prea multe lucruri,se simțea obligată să fie corectă cu toată lumea... cu el... cu copilul... până și cu nemernicul de Patrick.

— Nu sunt de acord să te însori cu mine sub impresia momentului, pentru că simți că-mi datorezi ceva, că ai obligația să mă ajuți, ori pentru că acest copil trebuie să aibă un tată. Când te căsătorești, trebuie să o faci pentru că așa vrei, nu pentru că trebuie să consideri că datorezi acest lucru cuiva.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești nebună? Sexy... frumoasă... cu niște picioare grozave... dar complet nebună. Nu-ți cer să te măriți cu mine pentru că mă simt *obligat* s-o fac. Din întâmplare sunt îndrăgostit nebunește de tine, și asta de șase luni, ori nici măcar n-ai observat? Ți-aduci aminte de mine? Eu sunt tipul cu care stai din vară, tipul căruia i-ai salvat copilul și ai cărui copii, la plural, reține, te consideră nemaipomenită.

Păru încântată de ceea ce-i spunea, dar tot clătină din cap.

— Totuși nu e drept!

— De ce nu?

— Nu-i cinstit pentru copil.

Se uită înciudat la ea. Mai auzise acest motiv și nu-i plăcuse.

— Sau vrei să spui că nu e cinstit pentru Patrick?

Ea ezită o clipă, apoi dădu din cap. Acum se simțea obligată să i-l salveze de el!

— El nu știe la ce renunță. Trebuie să aibă șansa de a înțelege ceea ce a hotărât să facă, să se gândească limpede, după ce se va naște copilul, înainte ca eu să fac o mișcare cu care să-l alung pentru totdeauna, mai ales din viața copilului.

— Se pare că legea nu este de acord cu tine. Au aprobat hârtiile acelea, Darryl. Nu mai are nici un drept asupra copilului.

— Legal, da, ai dreptate. Dar moral? Poți să spui că și moral?

— Doamne, nu mai știu ce să mai spun!

Se ridică din pat și începu să se plimbe prin cameră. Se uita din când în când la ea și era gata să dea peste leagăn.

— Eu știu un singur lucru: mi-am pus tot sufletul... inima... și tot ce vrei tu la picioarele tale. Asta pentru că te iubesc pe tine și pe copil. Nu-mi trebuie să aștept să-l văd, să verific, să văd dacă e drăguț sau nu, să-mi iau temperatura emoțională în ziua în care se naște. El și tu,

și eu, *noi* suntem exact ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Îți spun că vreau să fim căsătoriți la bine și la greu, când vom fi bolnavi, ca și atunci când vom fi sănătoși, *pentru totdeauna.* E tot ce vreau: pe voi doi. În ultimii șapte ani, mi-a fost prea frică să spun cuiva asta. Mi-a fost prea frică și să mă gândesc măcar la așa ceva, pentru că, ți-am mai spus, nu mai voiam să trec prin ce am trecut: să plece soția și să-mi ia copiii. Acest copil nu este al meu, el al lui, cum tot sublimezi tu de câte ori ai ocazia, dar îl iubesc ca și cum ar fi al meu și nu vreau să-l pierd. Nu vreau să mă joc cu tine. N-am de gând să aștept liniștit aici până o să vină el să-mi ia tot ce eu am început să iubesc. Oricum, eu nu cred că o să vină, ți-am spus și asta. Dar, nici n-o să stau cu ușa deschisă întruna, așteptând ca el să-și revină la normal, ori să se plictisească de viața lui pompoasă și să se întoarcă la tine și la copil. În ce te privește, Darryl, pe tine nu te mai poate avea. Dar, dacă el te vrea și îl vrei și tu, ați face bine să vă gândiți mai repede! Eu vreau să începem să ne trăim liniștiți viața. Vreau să ne căsătorim, vreau să adopt acest copil pe care îl porți de nouă luni, pe care eu îl aud și îl simt. N-o să stau toată viața cu inima și brațele deschise! Vrei să discutăm despre dreptate? Bine, hai să discutăm! Ce e drept? Cât e cinstit și drept? Cât va trebui să fiu eu „drept" cu Patrick? Cât timp, exact?

— Nu știu.

Era impresionată de tot ceea ce-i spusese. Îl iubea mai mult ca oricând. Ar fi vrut să meargă mai departe cu el chiar atunci, dar știa că mai trebuia încă să mai aștepte. Nu era drept ca el să aștepte întruna.

— Cât ți se pare suficient de drept? O săptămână? O lună? Un an? Vrei să-i dai o lună după nașterea copilului ca să te asiguri, prin avocatul lui, că tot nu vrea să aibă nimic de-a face cu copilul lui? Ți se pare rezonabil?

Încerca să fie corect, dar îl înnebunea.

— N-o să mă întorc la el, explică ea.

Nu mai exista nici o îndoială în mintea ei, deși Scott nu era prea sigur. Își făcea probleme de câte ori o auzea spunând că trebuie să fie corectă față de Patrick. Femeile se comportau ciudat câteodată cu bărbații cu care aveau copii, erau mai înțelegătoare cu ei. Nu același lucru se întâmpla cu bărbații, care nu pot fi niciodată siguri care le sunt copiii. Femeile, însă, da; ele știu. Se întreba dacă, peste câteva zile, ea nu se va simți cumva legată de Patrick prin copil, pentru totdeauna. Spera să nu fie așa. Ea nu avea răspuns nici la această întrebare.

— Nu e vorba decât de copil, Scott... numai...

— Știu... știu... înțeleg... dar mă cam sperii câteodată.

Se așeză pe pat lângă ea. Avea lacrimi în ochi.

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc, spuse ea moale și el o sărută.

— Să-i dăm o lună? Ce zici? O lună după ce se naște copilul. Îl contactăm pe neisprăvit după nașterea copilului, îi dăm o lună să se răzgândească și apoi îl uităm pentru totdeauna. E o înțelegere pe care o avem pe tema asta?

Ea dădu sumbru din cap. I se părea rezonabil. Era mai mult decât merita Patrick. Semnase hârtiile prin care renunța la drepturile paterne... se încheiau... se stingeau... i se părea ca o crimă. Într-o oarecare măsură, chiar asta fusese, prin tot ceea ce făcuse, aproape că o omorâse. Pe de altă parte, Scott o salvase. Pentru asta, avea să-i fie recunoscătoare pe veci. În realitate, îi datora mult mai mult lui Scott. Dar, cu toate astea... Patrick fusese soțul ei. Era atât de confuz. Cui îi datora loialitate? Cui datora mai mult? Lui Scott pentru că fusese alături de ea... totuși,... Se ura pentru că era frământată de astfel de gânduri, însă era așa. În inima ei nu exista decât unul. Dar în minte, erau mereu doi. Asta era problema. Acum, căzuseră de acord să-i lase o lună după nașterea copilului. I se părea corect și ei. După aceea, ușa îi va fi închisă pentru totdeauna lui Patrick, și pentru ea și pentru copil. Îi făcea cadou o perioadă de timp ca să aleagă ceea ce nu-și dorise niciodată.

— Apoi, o să te căsătorești cu mine? insistă Scott și ea dădu din cap zâmbind. Ești sigură?

Ea aprobă din nou, după care se uită în jos și spuse în șoaptă:

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva mai întâi.

— Of, Doamne! Acum ce mai e?

Era la capătul puterilor. Fusese o noapte lungă și era obosit.

— Te-am mințit.

Începea să se îngrijoreze, mai ales că nici nu se uita la el.

— Cu ce?

Abia de auzi cuvintele ei:

— Nu sunt tocmai virgină.

Se așternu tăcerea. Apoi, el o certă în glumă, cu o privire de imensă ușurare, în timp ce ea abia se abținu să nu râdă.

— Pramatie! se răsti el în glumă la ea.

După care, în pofida remușcării pe care știa că o va resimți ulterior, făcu dragoste cu ea. Apoi, au dormit liniștiți -, unul în brațele altuia, până dimineața.

XXV

Darryl și-a luat liber în prima zi de Crăciun. Erau amândoi întinși în pat, moțăind, când, la nouă și treizeci de minute, sună telefonul. Erau Mike și Terry, care sunau din Stowe, unde se aflau la schi cu mama lor. Erau entuziasmați și păreau plini de viață, iar după ce închiseră telefonul, Darryl zâmbi și-i ură lui Scott „Un Crăciun fericit!" Se ridicară amândoi din pat, se duseră la locurile în care ascunseseră cadourile și se întoarseră cu brațele pline de cadouri împachetate în hârtii strălucitoare. Ale lui erau toate împachetate de magazinele de unde le cumpărase, iar ale ei erau împachetate în același fel în care pregătea ea masa. Lui Scott însă îi făcu plăcere și se bucura de tot ce primi. Era fascinat de televizor și de telefon, își trase puloverul pe el, peste care îmbrăcă o jachetă din piele pe care tot ea i-o cumpărase cu două zile în urmă, când se plimbau pe Melrose.

Și ei îi plăcură foarte mult cadourile pe care le primi. Îi luase o frumoasă rochie verde de la Georgio, pe care s-o poarte după ce va naște, o poșetă Hermes, cea din piele neagră de aligator pe care ea o admirase de câte ori trecuseră pe la Kelly, cărți, o pereche nostimă de pantofi roz cu pepeni desenați pe ei, trei cămăși de noapte drăguțe și un capot pe care să le poarte după ce va naște, precum și tot felul de fleacuri: un lănțișor din aur pentru chei, un stilou vechi, un ceas Mickey Mouse care ei îi plăcu foarte mult și un volum de poezii care spunea tot ce simțea el pentru ea. Până termină el de deschis pachetele, ea începuse să plângă și el fu extrem de mulțumit de reacția ei. Dispăru apoi, și se întoarse cu o cutie mică, împachetată în hârtie turcoaz, cu o fundiță de satin alb.

— A, nu, nu mai! Își ascunse ea fața în mănușile pe care i le cumpărase de la Gucci. Scott, nu mai rezist!

— Ai dreptate, zâmbi el. Nici eu n-am mai rezistat și nici nu voi mai rezista. Dar, pentru Dumnezeu, deschide-o!

Privind-o, instinctul îi spunea că aceasta era mai importantă.

— Hai!... Nu fi așa copil!...

O deschise cu degete tremurânde și primul lucru pe care îl văzu fu o cutiuță din carton de aceeași culoare albastră ca și hârtia Tiffany care o înfășură, în interior se afla o cutie mai grea, cu pluș negru; o deschise încet, încet, și i se opri răsuflarea: era un inel de diamante. Se uită cu mirare la el.

— Hai, drăguță!... i-l luă cu blândețe. Pune-l pe deget!... să vedem dacă ți se potrivește...

Știa că degetele ei erau subțiri și i-l luase fără măsură, după ochi. Când și-l puse pe deget, se potrivea de minune.

— O, Doamne!... O, Scott!..., se uită la inel și lacrimi începură să-i curgă pe obraji. E atât de frumos, dar...

Numai cu o zi în urmă îi răspunse că nu era pregătită să se mărite și acesta era un foarte frumos inel de logodnă, din cele pe care numai câteva femei norocoase le primesc după douăzeci de ani de căsătorie. Serialul lui tocmai primise un premiu și, cu toate că el era discret în această privință, știa și ea că trebuie să fi câștigat o avere, deci își putea permite.

— M-am gândit că trebuie să te prezinți ca o femeie respectabilă când vei merge la spital. Așa că, de fapt, este un inel de logodnă. M-am gândit că e mai frumos decât o piatră mare, și, în acest fel, spuse el timid, privind-o, o să pară că suntem ca și căsătoriți. O să-ți iau unul din aur, dacă vrei, când ne căsătorim.

Era frumos și-i plăcea tare mult, dar pe el îl plăcea și mai mult. Era incredibil! În timp ce se uita la inelul de pe mâna stângă, fu orbită de strălucirea lui. Își scosese verigheta, cu două luni în urmă, pentru că îi rămăsese mică din cauza mâinilor care i se umflaseră de când cu sarcina și pentru că, în ciuda situației ei, nu i se mai părea normal s-o poarte.

— Doamne, Scott, e superb!

— Chiar îți place?

Era foarte mulțumit, iar ea era impresionată de tot ce făcuse el pentru ea.

— Glumești? Nu-mi place, îl ador! zâmbi ea și se lăsă pe spate pe pat, uitându-se la inel cu, un zâmbet larg. O să le impresionez pe toate asistentele de la spital, când voi naște!

— E comic! îi făcu el cu ochiul, nu prea pari logodită, spuse el lovind-o ușor peste burtă și simți copilul care dădea din picioruțe: Trebuie să fie fată, spuse el fericit.

— De ce? întrebă ea, continuând să se uite la incredibilul inel.

— Dă întruna din picioare, spuse el pur și simplu.

— Poate că vrea și ea un inel ca al mamei ei.

Zâmbi și se întinse să-l sărute.

Era de două ori mai bucuroasă că îi cumpărase ceasul Cartier pe care avea să i-l dea în noaptea de Anul Nou, de ziua lui. Înghițise o parte considerabilă din profitul pe care-l obținuse din vânzarea apartamentului, dar considera că merita. Restul de bani îi economisea pentru copil. Scott îi spusese deja că voia să plătească el spitalizarea și ea insistase spunând că nu va accepta.

— Ești sigură că n-ai vrea să te răzgândești și să ne căsătorim chiar

acum? întrebă el încrezător, încercând s-o convingă.

Dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-i putea pune numele lui pe certificatul de naștere, ceea ce părea mult mai drăguț decât „tatăl necunoscut” ce o aștepta acum, sau să fie pur și simplu lăsat locul liber, cum îi sugerase avocatul. Dacă se căsătorea cu Scott, putea să-l treacă mai târziu în acel spațiu lăsat liber.

Se uita cu tristețe la Scott, dorind să nu-l rănească.

— Cred că ar trebui să mai așteptăm.

Căzuseră de acord asupra lunii februarie, dacă totul mergea bine, dacă Steven nu se răzgândea. Era o perioadă de grație pe care Scott considera și acum că Patrick n-o merita. Ea, însă, tot mai visa ca el să vină zburând în sala de naștere când ea va avea copilul. Oricum, Scott considera că ea își va reveni, va fi mult mai realistă în momentul în care va avea copilul; acum, însă, mai avea încă nevoie de această fantezie în care Patrick se întorcea plin de regrete și remușcări după ce se năștea copilul. Poate era felul ei de a se apăra de realitatea tristă a faptului că lui Patrick nu-i păsa nici de ea, nici de copil.

Petrecură o după-amiază liniștită. El pregăti cina în acea seară: un curcan la care muncise toată după-amiaza, în vreme ce ea se odihnise pe canapea, purtând frumosul inel pe care i-l făcuse cadou.

Donna fu prima care îl remarcă și făcu comentarii pe tema lui, când Darryl merse la birou a doua zi. De altfel, era imposibil să nu-l remarci.

— Uau! Te-ai căsătorit în weekend? întrebă ea cu ochii mari.

— Nu, răspunse misterios Darryl, m-am logodit, zise ea, și o pufni râsul.

Arăta cumplit de însărcinată ca să poți crede că se logodise.

— Ce inel grozav! spuse Donna admirativ.

— El e un tip grozav! adăugă Darryl și se duse să vorbească cu unul dintre redactorii de la departament.

Își petrecu restul săptămânii încercând să rezolve toate problemele pe care le avea la serviciu și să-i explice Donnei punctul ei de vedere asupra realizării emisiunilor de știri, în cazul în care ea va fi în concediu. Urma să plece peste două săptămâni și părea imposibil de pus totul la punct în acest timp care-i mai rămăsese. În timpul săptămânii, cineva de la serialul la care lucra Scott o contactă și-i spuse că pregăteau o petrecere surpriză pentru cea de-a patruzecea aniversare a zilei lui de naștere. Voiau ca ea să-l aducă cumva acolo pentru că ei n-aveau cum să-i spună fără să dea de bănuit, iar ea fu foarte încântată și entuziasmată de idee. Ziua lui era de fapt pe întâi ianuarie și petrecerea avea să fie chiar în după-amiaza aceea, la birou, cu orchestră, cu toți cei care jucau în prezent în serial, cu cei mai vechi, cu care lucrase el și cu care urma să lucreze, precum și cu o mulțime din prietenii pe care reușiseră deja să-i contacteze. Darryl

considera că era minunat!

Abia se putu abține în seara de Revelion să păstreze secretul. Erau cu niște prieteni, un scriitor, pe care îl cunoștea el, care dădea o petrecere mică, la Chasen. După aceea se duseră acasă. Lui Darryl îi era foarte somn. Scott băuse destul de mult, dar nu se îmbătase și, cum ajunseseră acasă, puțin timp după miezul nopții, se dezbrăcă și se urcă în pat. Era aproape adormit când se culcă și ea alături de el.

— Un an nou fericit! îi șopti ea și zâmbi, și La mulți ani!

Se gândea la petrecerea de a doua zi, dar el adormise deja. Se uită la el, se întinse și-l sărută. Era atât de dulce, așa de bun cu ea și ea îl iubea foarte mult. Rămase trează o vreme, dar nu-i mai era la fel de somn cum îi fusese cu o oră înainte. Apoi, deodată, simți o lovitură ascuțită, după care ca un fulger de la sâni până în coapse, atâta de tare, încât nici nu mai putea respira de durere. Era probabil o nouă contracție, își spuse ea. Era deja obișnuită cu „contracțiile de încălzire". Se întâmplau mai ales în zilele în care avea mult de lucru, sau când era foarte obosită și deja nu le mai dădea importanță. Stătu întinsă o vreme, liniștită, gândindu-se la altceva, când iar simți o strângere puternică. Se hotărî să încerce unul din trucurile lui, fără să-l mai deranjeze. Se duse și-și turnă un pahar cu vin și-l bău. De data asta însă, nu-i mai fu de ajutor. Pe la ora trei, contracțiile deveniseră regulate, dar ei tot nu-i venea să creadă că erau reale, așa că stinse luminile și încercă să adoarmă. De câte ori mai avea câte una, se trezea, se întorcea de pe o parte pe alta, până când, într-un târziu, îl trezi și pe Scott, care o întrebă imediat ce se întâmplă.

— Nimic, se văită ea. Contracțiile astea...

Deschise ochii în întuneric și se uită la ea.

— Par reale?

— Nu.

O făceau să se simtă foarte prost, dar știa că asta se întâmpla numai pentru că era obosită. Era sigură că nu începe travaliul. Sorocul copilului era abia peste două săptămâni și n-avea nici un motiv să vină mai devreme. Fusese la doctoriță cu o zi înainte și, nici ea, nu constatase nimic neobișnuit, deși, tehnic, precizase ea, copilul se împlinise și era gata să se nască în orice moment sau încă două săptămâni după termenul la care în mod normal știau ei că îi era sorocul.

— De câtă vreme le ai? întrebă Scott pe când se întorcea din nou pe partea sa de pat.

— Nu știu... de vreo trei, patru ore.

Era aproape trei și treizeci de minute.

— Fă o baie fierbinte!

Asta era o altă rețetă magică de-a lui. O mai utilizase de mai multe ori când avusese contracții și de fiecare dată le oprea. Doctorița le

spusese că atunci când vor fi cele reale, nimic nu le va putea opri, nici vinul, nici băile, nici statul în cap. Când copilul va vrea să vină pe lume, așa va fi. Nu-i plăcea ideea de a se scula tocmai atunci din pat, ca să facă o baie să oprească contracțiile.

— Hai, du-te! o împinse Scott de la spate. După aceea o să poți dormi liniștită.

Se duse în baie, iar el zâmbi când văzu cum merge în silă, cu burta aceea mare, după care, când auzi robinetul curgând, adormi la loc. Mai târziu, o simți din nou lângă el, tremurând și scoțând zgomote stranii. Se trezi imediat, se uită la ea, dar fața ei era încordată, întregul corp rigid.

— Te simți bine, iubito? păru el foarte îngrijorat când îi văzu broboanele de sudoare de pe frunte imediat ce aprinse lumina.

Baia nu-i oprise contracțiile. Când corpul ei se relaxă, el zâmbi deși ea avea lacrimi în ochi. Îi luă mâna într-a lui și-i sărută degetele.

— Cred că micuțul nostru vrea să sărbătorească Anul Nou cu noi. Ce zici, iubito? Să chem doctorul? deși pentru el era clar că era în durerile facerii.

— Nu... îi strânse ea cu putere mâinile. Mi-e bine... sincer... ah, nu! țipă ea dintr-odată. Nu, nu mi-e bine, Scott... nu, Scott!

Îl apucă de mâini și-l strânse tare, uitând complet tot ce i se spusese despre respirație. El însă îi aminti și o ajută să treacă peste acest moment de durere. Pentru el era foarte clar că nu avea timp de pierdut. Brusc, începură durerile foarte mari și era timpul s-o ducă la spital. O ajută să se ridice, să-și recapete respirația normală și să ajungă la dulapul în care își ținea ea lucrurile. Era obosită, îi era frică și începea să tremure. După o clipă, îl privi cuprinsă de panică. El alergă spre ea, o ajută să se așeze pe un scaun. Acum, când avea o contracție, nu mai putea vorbi. Cât stătu acolo, sufocându-se, își aminti de femeia din filmul de la orele Lamaze. I se părea că era și mai rău decât văzuse. Nu putea respira, n-avea suficient aer, iar durerile începuseră să vină în avalanșă, una după alta.

— Nu te mișca!... Calmează-te!... Continuă să respiri normal!...

Vorbea cu el, mai mult decât cu ea, în timp ce alergă să-i ia o rochie largă din dulap. O ajută să-și scoată cămașa de noapte, îi trecu rochia peste cap și îi găsi o pereche de mocasini vechi.

— Nu pot merge la spital în halul ăsta, spuse ea între dureri.

Îi scosese cea mai ponosită rochie din dulap.

— Nu contează. Arăți minunat!

Își trase și el jeanșii, un pulover, încălță o pereche de pantofi sport, care se aflau chiar sub pat și o ținu sub observare cât o sună pe doctoriță. Îi promise că va fi la spital într-o jumătate de oră. El o ajută pe Darryl să se scoale de pe scaun, însă înainte de a fi străbătut întreaga cameră, avu o contracție uluitoare. Începea să se întrebe dacă

n-ar trebui să cheme salvarea, dacă nu cumva așteptase prea mult, dar era hotărât să n-o lase să nască acasă, așa cum ar fi vrut ea și, de îndată ce contracția și durerea cea mare trecu, încercă s-o încurajeze să meargă cu el la mașină. Îi ținea poșeta în mână și abia ieșiseră cu greu din casă, când ea mai avu încă una. Abia se mișcau, iar când această nouă contracție începu, ea izbucni în plâns.

— Nu-i nimic, iubito... e bine. Ajungem la spital imediat și o să te simți mai bine.

— Ba nu, plânse ea, agățându-se de el, Doamne, Scott... e îngrozitor!

— Știu, draga mea, știu. Dar o să se termine totul în curând, și vei avea un copil minunat.

Ea îi zâmbi printre lacrimi și încercă să respire în continuare cu toată durerea pe care o resimțea, însă nu era deloc ușor. El avea dreptate, era mai bine, dar până la un anume punct, după care va atinge și momentul în care nu va mai putea face asta.

Parcă au trecut ore în șir până au ajuns la locul unde își lăsase el mașina, dar, până la urmă, o urcă în camioneta lui și-i aruncă poșeta pe locul din spate. Conduse cât de repede putu la spital, sperând să fie urmărit de patrula de pe autostradă.

Pentru prima dată, i-ar fi plăcut să fie urmărit și oprit de politie. Spera în escorta unei mașini de politie, în caz că năștea pe drum. Nu se întâmplă însă așa, nimeni nu-i urmări și intră pe intrarea de la urgență claxonând, sperând să vină cineva să-l ajute. O asistentă apăru imediat. În acest timp, Darryl se ținea strâns de el, incapabilă să respire în timpul durerii pe care i-o provoca o nouă contracție. O ajutară să urce într-un scaun cu rotile. Scâncea înăbușit în timp ce era dusă cu toată viteza spre sala de naștere. Scott alerga pe lângă ei.

— Nu mai pot... Scott... au!

Nici nu mai putea vorbi. O văzu tremurând din tot corpul și-i aruncă geaca lui peste ea, încercând mereu să-i distragă atenția.

— Ba da, poți... hai!... te-ai descurcat foarte bine până acum... bine... e bine... e aproape gata...

Erau simple cuvinte, dar era singurul lucru de care se putea agăța. El știa că, odată ce vor ajunge în sala de naștere, va fi conectată la un monitor și se va vedea cu exactitate cât de puternice erau contracțiile, cât vor dura, când vor ajunge la apogeu și când se vor diminua, în așa fel încât să-i poată spune mai exact când se terminau sau erau pe cale de a trece durerile mari. N-avusese încă nici una dintre acelea. Nu simțea decât durere și teamă cumplită că va fi din ce în ce mai rău și ea nu se va mai putea controla. Începuse să creadă că va muri, și-l pocni pe Scott când el se apropie s-o ajute să coboare din cărucior.

Doctorița era deja acolo, îi aștepta. O ajută pe Darryl să urce pe pat, împreună cu o asistentă, pe care Darryl n-o plăcu de la început.

Nu se simțea bine și începuse să devină isterică, mai ales că atunci când i-au scos rochia și i-au conectat firul la monitor a mai avut o contracție.

— Stai, Darryl... asta n-o să dureze decât un minut, spuse doctorița, în vreme ce, cu mâini experte, o ajută pe asistentă.

Scott se străduia s-o ajute pe Darryl să continue să respire normal. Trecea printr-o perioadă foarte grea; brusc, se uită uluită la ei:

— Iese! se uită ea îngrozită spre Scott, apoi spre doctoriță. Iese!... Copilul iese!

— Nu, încercă s-o calmeze doctorița.

Îi spuse să respire adânc, Scott încercă să-i amintească cum să procedeze, dar ea țipa și striga întruna că ieșea copilul.

— Nu împinge! aproape țipa doctorița la ea.

Imediat mai apărură încă două asistente în sală.

Doctorița se încruntă când se uită pe monitor, după care, în timp ce se spăla pe mâini la chiuveta din sală, îi spuse lui Scott:

— Are niște contracții foarte mari... și de lungă durată... Mă tem că va dura mai mult decât credem noi, vorbi ea încet în vreme ce Darryl țipa.

— Iese!... iese...

Plângea în hohote. Lui Scott îi veni și lui să plângă. Nu rezista s-o vadă suferind. În timp ce doctorița o examina, durerile deveniră și mai mari. Doctorița dădu satisfăcută din cap:

— E timpul să împingem, Darryl... mai sunt doar câteva contracții.

— Nu! țipă ea și se luptă să se ridice până când își dislocă cureaua de la monitor de pe mijlocul ei umflat. Nu mai pot! Nu mai vreau! Nu mai suport! N-o să reușesc!

— Ba da! spuse doctorița din nou.

Scott încerca, fără succes, s-o liniștească. I se făcu rău s-o vadă suferind. Ea se zvârcolea în pat, în timp ce doctorița stătea de vorbă cu asistentele. Era mai rău decât la filmul pe care-l văzuseră la orele Lamaze. Scott voia să le întrebe de ce nu-i dădeau ceva ca să-i calmeze durerile, dar doctorița îl întrerupse chiar când încerca să pună întrebarea:

— N-ai vrea să ai copilul chiar aici? Acum? O să-l ai cât de curând, Darryl. Uite, îi văd deja capul. Așa. Hai, începe să împingi!

Darryl scoase un țipăt îngrozitor și se uită la Scott ca și cum îl implora s-o salveze. Una dintre asistente atașă mânere de pat, o alta fixă legăturile la capătul patului și în câteva clipe totul era acoperit cu hârtie albastră. Lui Scott îi dădură o bonetă și un halat verde. Întreaga încăpere era schimbată dintr-odată, iar Scott continua s-o țină pe Darryl de umeri.

— Asta era... Hai!... Împinge copilul aici! o îndemna acum doctorița.

Dar Darryl spunea mereu că nu poate. Întregul corp părea să-i fie dominat de durere. Scott voia să le implore să-i dea un calmant. Țipa de fiecare dată când împingea. El o ținea de mână și plângea. Nimeni, însă nu observă lacrimile lui. Și Darryl plângea. Plângeau amândoi. Apoi, deodată, ea căzu din nou pe spate, după care se ridică și împinse. La scurt timp scoase un geamăt strident, iar Scott se uită spre ea cu uimire: deja zâmbea printre lacrimi, după care țipa din nou în vreme ce împingea copilul să iasă și căzu epuizată pe perne.

— E băiat! spuse doctorița.

Scott și Darryl plângeau și râdeau amândoi. El se uita la ființa aceea micuță care îl privea cu ochi mari și cu năsucul mic, ca al mamei lui. Se chinuia și ea să-l vadă și mai scoase un vaiet cumplit când doctorița scoase placenta.

— E atât de frumos! spuse Scott cu vocea slăbită. Și tu la fel!

Se întinse spre ea și o sărută. Ea se întoarse și-l privi cu o privire pe care n-o vor mai împărtăși niciodată, o privire și un sentiment care se născuseră în acea clipă, dar pe care și-l vor aminti întotdeauna.

— E sănătos? întrebă ea slab.

— Perfect sănătos, anunță doctorița, care o cosea puțin pe Darryl.

Îi administraseră deja un calmant local, dar ea nici nu remarcase. Se întoarse medicul pediatru care verifică copilul: era sănătos, cântărea patru kg și douăzeci și cinci de grame, avea o conformație solidă. Scott tot repeta că seamănă cu mama lui, iar ei i se părea că seamănă cu Scott, ceea ce n-avea nici un sens, dar Scott nu voia să-i spună așa ceva acum.

Îi ajutară să ducă copilul în salonul cu nou născuți, în timp ce Darryl era curățată și spălată.

Se întoarse peste o jumătate de oră. Era abia cinci și un sfert. Pentru o femeie la prima naștere, terminase destul de repede. Era în spital numai de la patru și jumătate. Lui Darryl, i se păruseră nesfârșite momentele, totuși.

— Îmi pare rău că te-a durut, șopti el când se întinse spre ea.

Era încântat de felul atât de diferit în care arăta acum fața de doar câteva minute mai înainte. Părul îi era pieptănat, fața și corpul spălate, își pusese chiar și puțin ruj pe buze. Era complet diferită de femeia care țipase și urlase în neștire.

— N-a fost greu, spuse ea încet.

Era ciudat. Privind-o, i se păru și mai matură. Ca și cum, într-o singură clipă, devenise o femeie adevărată. Mai înainte, nu fusese decât o fetiță, într-un fel, avusese dreptate: fusese virgină.

— N-a fost chiar așa de rău... spuse ea fericită. Pot s-o fac din nou...

Darryl zâmbi și el începu să râdă. Spunea exact ceea ce prezisese el.

— El e bine?

— Minunat. Ți-l curăță și-l fac curat pentru tine, după care o să ți-l

aducă.

Câteva minute mai târziu, o asistentă se întoarse cu copilul, curat și mirosind frumos, înfășurat strâns în scutece și într-o păturică. Scott și Darryl se uitau cu uimire la el. Era perfect din toate punctele de vedere: era, mai ales, o minune la care Darryl nici măcar nu visase. Îi amintea de Mike și Terry într-un fel lui Scott, dar cu toate astea, el fusese altceva. Ceva diferit și foarte deosebit. Se simțea deodată mai apropiat de ea decât se simțeau înainte, deși împărtășeau acum o singură inimă, un singur suflet, o singură minte și... un copil. Ca și cum, toți trei nu aveau acum decât o singură bătaie de inimă, o inimă care bătea în același ritm. Copilul se uita fix la ei, ca și cum încerca să-și amintească dacă îi mai văzuse.

Darryl începu din nou să plângă: de data asta, erau lacrimi de bucurie. Tot ce suportase pentru această ființă, meritase. Merita toată durerea, toată contuzia, neliniștea prin care trecuse. Merita până și pierderea căsătoriei ei cu Patrick și era acum de două ori mai încântată că nu se lăsase influențată de Patrick să facă avortul. Era un gând cumplit. Scott o ajută să-l dezlege un pic, ca să-i poată da să sugă. Îl copleși și pe el, și-i dădură lacrimile mai ales când îi văzu așa, pe amândoi. Totul era atât de simplu, de ușor, degajau atâta viață. Doi oameni care se iubeau și un copil care le intra în viață, ca o binecuvântare.

— Cum îi spunem? întrebă ea în șoaptă.

— Mă tot gândesc că numele de Robinson e drăguț. Deși e un nume comun.

— Întâmplător, mie îmi place, spuse ea tandru.

N-o să uite niciodată ce făcuse pentru ea, cum fusese alături de ea de la început până la sfârșit. Știa că n-ar fi putut trece prin toate fără el. Echipa medicală părea mult mai puțin importantă.

— Pe următorul, vreau să-l nasc acasă, anunță ea și Scott oftă.

— Te rog... N-aș putea să-mi trag și eu răsuflarea? Nu e nici măcar șase dimineața.

Era, însă, fericit s-o audă vorbind despre următorul. Pe când ea îi zâmbea, își aminti că era Anul Nou și că era ziua lui de naștere.

— La mulți ani! se întinse ea și-l sărută.

Copilul se uita la ei. Scotea niște zgomote mici, ușoare scâncete, dar părea să se simtă foarte în largul lui între ei doi.

— Ei, ăsta da cadou!

Era un mod frumos de-a împlini patruzeci de ani, poate să-ți amintească ce prețioasă e viața, cât de simplă și cât de rară. Un copil drept cadou de la femeia pe care o iubea. Era perfect.

— Ce-ai zice de Larry?

Se gândi o clipă, apoi:

— Dar Tom?

El dădu din cap, uitându-se la el. Era un copil frumos și numele părea să i se potrivească.

— Îmi place. Tom Robinson.

Se uită la ea, fără să vrea să-i mai pună vreo întrebare. Va fi Tom Robinson, Tom Adamson sau Tom Torrance, numele ei de fată? Era însă prea curând să întrebe.

Scott rămase cu ea până la opt dimineața, după care se duse acasă să facă un duș, să se bărbierească și să ia micul dejun. Promisese că se va întoarce mai înainte de prânz și-i spusese că i-ar prinde foarte bine un somn.

Ieși din cameră în vârful picioarelor. Când ajunse la ușă, se întoarse să-i privească: copilul dormea în brațele mamei, amândoi liniștiți și iubiți. Pentru prima dată, de multă vreme, se simți și el împlinit, împăcat și complet fericit.

XXVI

Darryl se trezi cam la o oră după ce plecă Scott. Copilul încă dormea, dar asistentele veneau să vadă cum îi merge. Ea se simțea bine, deși mai avea încă mici contracții. Totul, însă, părea să fie bine. Avea două telefoane de dat și i se părea că acum era un moment la fel de potrivit ca oricare altul. Parcă se încărcă de forță și energie când se uită la copilul care dormea. Era cea mai emoționantă zi din viața ei, cel mai fericit moment și, cumva, voia să-l împărtășească.

Mai întâi sună la Cincinnati. Convorbirea a fost mai dificilă, dar vestea cea bună o mai potoli pe mama sa.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă surprinsă mama ei, auzind că are un nepot și ea nici nu știuse că fiica ei fusese însărcinată. Nu este normal? întrebă ea. Era singurul motiv pentru care ar fi înțeles de ce Darryl nu-i spusese.

Era însă timp pentru tipul de relații pe care Darryl le avusese cu părinții ei în ultimii ani. De când se căsătorise cu Patrick. Părinții ei nu ascunseseră faptul că nu-l plăceau. Poate că aveau dreptate, dar asta afectase permanent relația cu fiica lor.

— Îmi pare rău, mamă. Lucrurile au fost cam încurcate pe aici. Patrick a plecat în iunie. Eu... m-am gândit că o să se întoarcă și n-am vrut să-ți spun despre copil până nu se întorcea... Cred că a fost o prostie.

— Și eu zic la fel.

Se așternu o tăcere lungă. Apoi, mama ei întrebă:

— Îți plătește o pensie alimentară?

O izbi faptul că ei numai la asta se gândeau.

— Nu, n-am nevoie.

— O să se judece cu tine ca să obțină copilul?

— Nu.

Ea se hotărî să-i scutească de aceste detalii și nici să nu le spună nimic despre Scott. Altfel, mama ei avea să creadă că avea o aventură și că de aceea o părăsise Patrick. Avea suficient timp să-i dea amănunte mai târziu. Darryl îi vorbise decât despre copil.

— Cât vei sta în spital?

Mama ei era atât de materialistă, obiectivă, încât era greu să te apropii de ea, chiar și acum când Darryl devenise și ea mamă.

— Poate până mâine. Sau câteva zile. Chiar că nu știu încă.

— Te sun când ajungi acasă. Ai același număr de telefon?

Iar spunea același lucru, asta întreba de obicei, deși, oricât de rar, de obicei Darryl era cea care o suna.

— Da.

Își instalase telefonul ei la Scott când vânduse apartamentul. Așa era mai ușor, decât să începi să dai tuturor explicații.

— Te sun eu, mamă.

— Bine și... felicitări...

Mama ei parcă tot nu știa ce să mai creadă, iar tatăl ei era plecat. O întrista să-i sune, dar cel puțin își făcuse datoria.

Următorul telefon era chiar mai greu. Avocatul îi spusese până la urmă numărul de telefon al lui Patrick, dar o rugase să nu-l utilizeze. Își scoase agenda din poșetă și, ținând copilul cu mâna stângă, formă numărul. În timp ce forma numărul, se uită spre Tom. Era atât de frumos, de dulce și liniștit. Era tot ce-și dorea să fie, ba chiar era mai mult de atât. Avea patru ore și se simțea de parcă îl știa de demult.

— Alo! era o voce familiară, pe care ea n-o mai auzise de luni de zile și se simți brusc stânjenită.

— Alo... Patrick... la telefon... Darryl. Îmi pare rău că te sun.

La celălalt capăt se așternu tăcerea. Nu-și închipuia de ce-l sună și cum obținuse numărul de telefon, care era secret.

— De ce mă suni?

Se comporta ca și cum n-avea dreptul nici măcar să vorbească cu el și-și simți mâna tremurându-i în timp ce-l asculta.

— Am considerat că ai dreptul să știi... copilul s-a născut în dimineața asta. Este un băiețel, cântărește patru kilograme douăzeci și cinci de grame.

Se simți și mai prost că-l sunase când se așternu o și mai lungă tăcere.

— Îmi pare rău. Cred că n-ar fi trebuit să sun... m-am gândit că...

Apoi, într-un târziu, Patrick întrebă:

— E normal?

Acest lucru o întrebase și mama ei. Întrebarea părea cumva ofensivă.

— Da, e perfect sănătos! spuse ea încet. E și tare frumos!

Întrebă apoi, ezitând:

— Tu te simți bine? A fost îngrozitor?

Suna aproape ca bărbatul pe care îl cunoscuse cândva când o întrebă acestea.

— A fost bine.

N-avea nici un rost să-i explice cum a fost. A fost mai greu decât se gândise ea că va fi, dar acum nu i se mai părea la fel de greu, acum când îl avea pe Tom în brațe și totul se sfârșise.

— A meritat, spuse ea, apoi, ezitând, spuse la rândul ei. Am vrut să

te sun... m-am gândit că... știu că ai semnat hârtiile acelea, dar am vrut să-ți dau posibilitatea să-l vezi, dacă vrei.

Era mai amabil din partea ei decât din a multor femei, dar așa fusese Darryl întotdeauna.

— Nu mă aștept, desigur, să... Am zis totuși să te anunț, în eventualitatea în care..., vocea ei se stinse.

— Mi-ar place foarte mult să-l văd.

Rămase uluită; își plănuise întotdeauna să-i ofere această posibilitate, dar nu se așteptase, la drept vorbind, niciodată să o accepte.

— Unde ești?

— La Cedars - Sinai.

— Trec în dimineața asta pe acolo, spuse el și adăugă ciudat, cu o voce înțeleaptă. Are și un nume?

Ea dădu din cap, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Nu se așteptase la asta și acum o supăra. Nu-l mai văzuse din iunie, de când o părăsise. Iar acum, după atâta timp, voia să-și vadă copilul.

— Îl cheamă Tom, spuse ea mai mult în șoaptă.

— Dă-i un pupic de la mine. Ne vedem mai târziu.

Era și mai șocată de ceea ce tocmai auzise.

Părea deodată atât de îmbunat, de diferit și începu să i se facă frică. Ce se va întâmpla dacă va veni s-o vadă? Se gândi la asta toată dimineața, ținu copilul strâns lângă ea, iar el nu scânci deloc.

Puțin înainte de prânz, auzi ușa deschizându-se și-l văzu pe Patrick stând în prag și uitându-se la ea. Era îmbrăcat cu pantaloni gri, o cămașă albastră și un blazer. Avea părul mai lung decât înainte și arăta mai frumos ca niciodată.

— Bună, Darryl! Pot să intru?

Stătea în picioare, ezitând să intre, iar ea dădu din cap, străduindu-se să nu plângă. Eforturile ei erau, însă, zadarnice. Lacrimile i se scurgeau fără voie pe obraji, în timp ce el se apropia de ea. Își aminti cât de mult îl iubise, ce mari speranțe avusese, cât de încrezătoare fusese că va fi o căsătorie pentru totdeauna și ce dărâmată și distrusă a fost când a părăsit-o.

El n-o văzu decât pe ea la început, apoi, pe măsură ce avansă, cu un buchet mare de trandafiri galbeni în mână, văzu și copilul. Se așeză lângă ea și-l văzu înfășat în scutecele lui bleu, cu fața rozalie ca un boboc de trandafir.

— O, Doamne!..., se uită el fix. El e acela?

Ea dădu din cap, zâmbind printre lacrimi.

— Nu-i așa că-i frumos?

De data aceasta, Patrick fu cel care dădu din cap și avea și el lacrimi în ochi când își văzu pentru prima dată copilul, apoi, pe femeia care i-l adusese pe lume.

— Ce prost am fost!...

Erau exact cuvintele pe care le visase ea, dar nu se așteptase vreodată ca ele să devină realitate.

Ea dădu din cap, plângând fără să se mai poată opri. Nu putea să nu fie de acord cu el. Pe atunci însă, nimeni nu-l putea convinge. Încercase și avocatul lui, dar în zadar.

— Cred că ți-a fost numai foarte frică.

— Așa este. Nu puteam să-mi închipui că voi avea copii și că va trebui să fac și eu sacrificiile pe care le face toată lumea. Încă nu mă pot imagina în această postură, spuse el cinstit.

Era copleșit de vederea propriului lui copil. *Al lui.* Creația *lui.*

— E frumos, nu-i așa? întrebă el liniștit, privind spre copil.

Apoi, într-un târziu, Patrick se uită la ea și ochii lui nu mai erau la fel de încordați.

— Trebuie să-ți fi fost foarte greu în ultimele luni.

Ea dădu doar din cap. Nu voia să-i spună despre Scott. Nu era treaba lui.

— Unde locuiești? puse el o întrebare ciudată acum, după atâta timp când nu-i păsase unde era sau ce făcea.

Darryl răspunse laconic.

— În același cartier.

El presupuse că-și cumpărase poate un apartament mai mic cu banii pe care îi luase din vânzarea apartamentului lor.

— E dulce, spuse el uitându-se din nou la copil și-i atinse cu gingășie degețelele. E așa de mic...

Era o minune!

— Cântărește mai bine de patru kilograme, îl apără ea pe Tom.

Patrick nu-l putea privi decât cu uimire. Copilul nu cunoștea pe nimeni acolo, cu excepția lui Darryl, poate, dar părea o ființă foarte sigură pe sine și nici nu-i dădea atenție lui Patrick. Pe el însă, nu părea să-l deranjeze.

Darryl păru să ezite, încă tremurând de la șocul provocat de revederea lui, și-i spuse:

— Vrei să-l ții și tu?

Patrick păru brusc îngrozit, apoi se abținu, dădu din cap și întinse brațele să-l ia. Darryl i-l înmână cu tandrețe. Era fiul lui, până la urmă și de aceea îl sunase doar. Ca să vadă dacă îi păsa de el, să-i dea o ultimă șansă de a se apropia de copilul pe care îl respinsese. Îl puse în brațe și simți un nod în gât când îl văzu uitându-se cu uimire la copilul care dormea, fără să scoată un cuvânt. Stătea pe un scaun lângă pat, îi era și teamă să se miște, avea o privire uluită și plină de teamă, de parcă avea să se scoale copilul și să-l muște.

Stătea cu el în brațe, complet uimit și văzu deodată ușa deschizându-se. Intră Scott, cu un enorm buchet de flori, șase baloane

umflate și un imens urs de jucărie pe care îl așeză cu stângăcie în prag. El înaintă în cameră, iar Patrick îi dădu copilul lui Darryl. De unde era, tot ce văzu Scott fu scena drăguță a celor trei reuniți. Darryl se uita la el surprinsă, iar Patrick era în picioare lângă ea, ca și cum niciodată n-o părăsise. Și, pentru prima dată, copilul începu să plângă, de parcă simțise că ceva teribil se petrecuse.

— A!... Regret... Văd că nu-i momentul potrivit, spuse Scott fără să se uite la Darryl, de teama a ceea ce i-ar putea citi în ochi.

— Nu-i nimic, spuse ea cu stângăcie. El este Patrick Adamson, este..., își înghiți cuvintele, pentru că era gata să spună soțul meu.

Văzu fața palidă a lui Scott și ar fi vrut să-i spună să înceteze, să nu mai fie încordat, Patrick va pleca imediat, dar se trezi că nu putea articula nici un cuvânt. Patrick îl privea fără ospitalitate, iar Scott se îndreptă spre ușă, fără să aștepte o explicație.

— Mă întorc mai târziu.

— Nu! Scott...

Dar plecase deja. Se repezi pe hol, cu un nod în gât, același fel de nod în gât pe care-l simțise și când Alicia îi spusese că nu se muta cu el în California. Toate i se întâmplau din nou: pierderea, durerea, suferința, singurătatea... dar, de data asta n-avea de gând să mai admită.

În camera de spital, Darryl părea năucită în vreme ce Patrick se uita la ea:

— Cine era? întrebă el iritat.

Fusese vizibil deranjat de întrerupere.

— Un prieten, spuse ea încet.

Văzu că el părea furios, dar știau amândoi că n-avea nici un drept să fie. O privi cu o expresie serioasă. Se gândise mult de când îl sunase ea și de când văzuse și copilul.

— Îți datorez scuze, Darryl, spuse el sobru.

Ea se gândea cu neliniște ce trebuie să fi simțit Scott. Nu se așteptase ca Patrick să vină atât de curând, iar când se oferise, fusese bucuroasă să termine mai repede cu el, în așa fel încât să-și poată continua în liniște viața cu Scott. Își promisese să-l sune, dar nu se așteptase la așa ceva. Cu atât mai puțin se așteptase ca Scott să vină și să-i găsească acolo, fără să fi știut nimic dinainte. Sună asistenta care se oferi să ducă copilul la salonul de nou-născuți. Darryl se întoarse spre Patrick cu o privire plină de ciudă.

— Îmi pare rău că te-am rănit, Darryl.

Ea se trezi amintindu-și seara în care nici măcar nu se uitase la ea în restaurantul „Le Chardonnay”, când era în luna a șasea.

— Ultimele șase luni trebuie să-ți fi fost foarte greu, spuse el, imaginându-și destul de vag prin ce trecuse ea.

Fără Scott care să aibă grijă de ea, nici nu știa dacă ar fi

supraviețuit.

— Și mie mi-a fost greu, spuse el.

Lui Darryl nu-i venea să-și creadă urechilor. Nu ea divorțase de el. Ascultându-l acum, realiză că, de fapt, era furioasă pe el pentru tot ce-i făcuse; furioasă și rănită. Nu știa dacă-l va putea ierta vreodată.

— M-ai pus la încercare într-un mod care m-a împietrit. Într-un fel, zise el, a fost o trădare completă.

El continua să vorbească, în vreme ce Darryl se uita fix la el: era la fel de egoist cum îl știa.

— Dar..., de dragul fiului meu... al copilului nostru... cred că, cu timpul, aș putea să te iert.

Se uită la el cu ochii larg deschiși, incapabilă să creadă ce auzea: *pe ea* voia s-o ierte?

— Ce amabil din partea ta, spuse ea calm, îți mulțumesc frumos!

Abia putea articula cuvintele.

— Patrick, nu ești tu singurul care a fost lovit. Regret că te-ai simțit trădat. Însă, tu m-ai abandonat când eram însărcinată. M-ai ucis pur și simplu! Ai luat toată mobila, m-ai dat afară din casă, ai divorțat de mine și ai renunțat la toate drepturile tale de tată al acestui copil. Nici măcar n-ai vrut să stai de vorbă cu mine când te-am sunat.

Era o listă lungă, numai că el nu păru impresionat.

— Fie ce-o fi! zise el ignorând tot ce spusese ea. Cred că, de dragul copilului, putem continua împreună.

— Vorbești serios?

Îl privi cu oroare. Nu asta plănuise ea, oricât de dreaptă ar fi vrut să fie cu el. Era chiar mai insensibil decât înainte, ca orice altceva din viața lui, copilul era ca o excursie egoistă. Asta pentru că-l văzuse, pentru că era drăguț și sănătos, pentru că era băiat, era brusc gata să-i ia în considerare existența, după ce-i părăsise complet atâta vreme. Asta era șansa pe care dorise să i-o dea. Ea, însă, se așteptase, dacă nu la altceva, măcar la un sentiment sincer față de copil. Nu față de ea. Dacă ar fi vrut ceva pentru ea, se așteptase poate la puțină blândețe și respect. Vreun sentiment de remușcare sau regret, vreo urmă de modestie și bun simț. Scott, așa era, se gândi ea, însă bărbatul pe care îl avea în față nu era capabil de așa ceva, aceste lucruri nu existau în el.

— Nu cred că înțelegi, continuă ea. Patrick, ne-ai dat la o parte pentru că n-ai dat doi bani pe nici unul dintre noi. Ne-ai părăsit! Singurul motiv pentru care te-am sunat a fost de a-ți da o șansă să nu regreți mai târziu; am vrut să-l vezi. Numai că ție nu-ți pasă de nimeni. N-ai sentimente pentru nimeni și nimic. Singurul de care îți pasă ești tu însuți. Mai ai și tupeul să-mi spui că *eu te-am trădat.* Nu sunt sigură că te interesează sau că te va interesa, că-ți va păsa vreodată măcar de copil. Te iubești pe tine atât de mult, ești atât de

interesat numai de tine însuți, încât prea puțin te doare de mine sau de el. Cred că ești impresionat de ideea că ai *un fiu,* asta e. Cine este el pentru tine? Ce reprezintă? Ce anume ești *tu* pregătit să-i oferi *lui*?

Era o întrebare importantă și Patrick nu părea deloc încântat să fie interogat.

— Un cămin, mâncare, o educație, jucării... spuse el pentru că nu se putea gândi la altceva.

Ea clătină din cap. Nu trecea proba. N-o va trece niciodată. Acum știa precis. Trebuia să vadă cu ochii ei; abia acum îi părea bine că-l sunase.

— Uiți ceva foarte important.

Patrick se gândi, dar nu-i trecu nimic altceva prin minte. Da, era un bărbat foarte frumos, dar și foarte gol pe dinăuntru.

— Uiți dragostea! Asta înseamnă mai mult decât cămin, mâncare, educație, sau orice altceva, înseamnă mai mult decât computere, rachete de tenis, mobilă, aparate stereo, apartamente, slujbe. Dragoste! Cred că a fost lucrul pe care l-ai uitat și în căsătoria noastră. Dacă m-ai fi iubit, nu m-ai fi părăsit și pe mine și pe copil.

— Eu te-am iubit... *tu* nu m-ai iubit! Ai încălcat o promisiune solemnă pe care am făcut-o: că nu vom avea niciodată copii.

Vorbea serios.

— N-am avut ce face, spuse ea fără regret. Iar acum, nu-mi pare rău.

— Ar trebui să-ți pară, spuse el supărat, pentru durerea pe care mi-ai provocat-o mie.

— Durerea pe care ți-am provocat-o eu *ție*? se uită Darryl uluită la el.

Se ridică și se plimbă prin încăpere. Zări ursulețul pe care-l adusese Scott.

— Adevărul este că tu m-ai trădat, spuse el din nou, dar, cu toate astea, sunt gata să te iert, de dragul copilului; ar trebui să-mi fii recunoscătoare!

Nu-i venea să-și creadă urechilor și-l privea fix în ochi.

— Ei bine, n-am să-ți fiu, îi spuse ea de-a dreptul.

Îi puse, apoi, cea mai grea întrebare:

— Patrick, iubești copilul? Vreau să spun, îl *iubești* cu adevărat? Îl vrei mai mult ca orice altceva pe lume... te vei strădui să-i faci viața mai bună, poate irosindu-ți-o pe-a ta?

Se uită la ea și o vreme nu spuse nimic. Apoi:

— Sunt sigur că o să învăț, cu timpul.

Ea îl privea de parcă ceva murise în el, de mult, și ea habar nu avusese.

— Ce se întâmplă dacă iar ți se face frică de noi? Pleci? Vinzi apartamentul? Semnezi iar hârtiile prin care renunți la drepturile tale?

Fusese crud cu ea și necinstit și cu copilul; știau amândoi asta, indiferent ce spunea el acum despre trădare

— Nu-ți pot face promisiuni pentru viitor. Pot să-ți spun că voi încerca. Măcar atât îmi datorezi și tu: să te întorci și să încercăm împreună.

Ea îi era *datoare* lui. Ce frumos! Minunat!

— Pe ce bază? Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine din nou?

Voia să clarifice totul o dată pentru totdeauna. Era confruntarea după care tânjise, pe care o așteptase de luni de zile.

— Nu, eu... cred că ar trebui să încercăm; să te întorci pentru șase luni, sau un an, timp în care să văd dacă...

— Dacă-ți place să fii tată? Și dacă nu-ți place?

— Nu-i nici o problemă. Hârtiile rămân așa cum sunt, ne strângem mâna și ne urăm numai bine unul altuia.

Parcă era o afacere, o tranzacție comercială.

— Și Tom?

Pentru ea era deja o ființă reală, deosebită și foarte prețioasă.

— În acel caz, este al tău.

— Ce drăguț! Și cum o să-i explic eu asta mai târziu? Că ai încercat să trăiești cu el, dar că nu l-ai plăcut? Nu, Patrick, nu poți închiria sentimente de tată, ca să exersezi. Ori le ai, ori nu. La fel cu dragostea, căsătoria, viața reală. Nu e una dintre partidele tale de tenis, unde partenerii sunt pe categorii și îi alegi pe cei mai slabi ca să-ți satisfaci vanitatea.

Păru înfuriat de cuvintele ei, dar era adevărat și el știa foarte bine.

— Atunci pentru ce m-ai sunat? Nu asta voiai de la mine? Sau cauți cea mai bună ofertă?

Nu-i scăpase noul inel de diamant pe care-l purta pe deget, nici Scott, care lăsase tot ce adusese în ușă.

— Nu am nevoie de cea mai bună ofertă a ta! Am vrut numai să mă asigur că-ți dau o ultimă posibilitate de-a lua o hotărâre în cunoștință de cauză: să-ți vezi fiul înainte de-a renunța la el pentru totdeauna. Așa am considerat eu că meriți, că e drept. M-am gândit că s-ar putea să regreți amarnic într-o bună zi și că s-ar putea să te îndrăgostești de el când se va naște. Dar, n-a fost așa. Tu nu vrei decât să-l *încerci*, ca pe o mașină sau un avion închiriat. Iar pe mine mă vrei înapoi ca să-l întreții și *dorești* să mă *ierți* că te-am *trădat,* cum zici tu. Trădătorul ești tu, iar copilul îmi aparține acum. Este numai al meu!

El părea surprins, dar nu necăjit de ceea ce-i spunea. Ea se întreba dacă el va fi vreodată un om liber, sau dacă fusese vreodată. Oricum, era limpede că nu se schimbase deloc.

— Poți să-i spui că m-am oferit să vă iau înapoi, dar că tu ai refuzat, dacă tot te frământă atât de mult ce-o să-i spui mai târziu.

— De probă, Patrick? Asta nu înseamnă nimic.

Își dădu seama că striga la el, dar nu-i păsa. Era plăcut să ai, în fine, posibilitatea să strigi la el.

— Eu vreau să-l iubesc necondiționat, indiferent dacă va fi gras sau slab, frumos sau urât, într-o dispoziție bună sau proastă, când va fi bolnav ca și atunci când va fi sănătos, vreau să-l iubesc cu fiecare strop de dragoste pe care i-o pot dărui. Asta vreau pentru copilul nostru!

Avea lacrimi în ochi și-și dădu seama că exact același lucru voia să-i dea și lui Scott: tot ce avea de dat, pentru totdeauna!

— Nu există dragoste necondiționată decât printre nebuni, spuse el cinic.

— Foarte bine. Atunci asta și sunt!

Același lucru îi oferise și lui cândva și de aceea fugise.

— Îți urez noroc! zise el rece.

Se uită lung la ea. Orice sentimente dintre ei păreau a se fi risipit. Apoi, adăugă, ceva mai blând:

— Regret că n-a mers, Darryl.

Nu părea să regrete faptul că renunța la fiul lui. O clipă a fost mirat de el, fascinat; dar, clipa se sfârșise. Din momentul în care asistenta luase copilul din cameră, Patrick parcă uitase complet de existența lui.

— Regret și eu, spuse ea și se uită spre el, întrebându-se cine era oare acest om pe care crezuse că-l cunoaște. Îmi pare rău pentru tine, spuse ea liniștit.

— Să nu-ți pară!

Privindu-l, în fine, se simțea eliberată și-i părea bine că-l sunase. Cel puțin îi vorbea deschis, îi spunea adevărul; nu mai avea ce pierde:

— Nu eram pregătit pentru asta, Darryl. Cred că nu voi fi niciodată.

Erau cele mai sincere cuvinte pe care i le spusese vreodată, cu toată uimitoarea frumusețe a noului lor născut. El nu era Scott; acum, Darryl înțelesese clar că nu-l mai iubea pe Patrick; nu-l mai iubea de luni de zile, de când exista Scott în viața ei... sau, poate, de când a avut copilul, dar nu-și dădea seama.

— Știu, dădu ea încet din cap, după care se întinse în pat; fusese o dimineață lungă. Mulțumesc că ai venit, mai spuse ea.

El îi atinse mâna, după care se întoarse și ieși din cameră fără o vorbă. De data asta, Darryl știa că plecase pentru totdeauna; regreta, dar n-avea să-i fie dor de el.

Rămase întinsă în pat și se gândi la Scott, cu o disperată îngrijorare: ce-o fi crezut când a văzut-o cu Patrick? Abia aștepta să se întoarcă să-i poată explica.

Patrick, însă, o luă de-a lungul coridorului, cu pași solemni și se opri pentru o clipă la salonul cu nou-născuți. Îl văzuse pe al lor: un ghemotoc în scutece bleu într-un pătuț de plastic de care era proptit în așa fel încât asistentele să-l poată vedea cu ușurință; observă apoi,

tăblia albastră pe care scria: „Torrence, băiat, 4 kg 25 g., 5:15 dimineața.” Purta deci numele ei, așa cum ceruse el la divorț. Se uita la el și aștepta să simtă ceva ce nu mai simțise niciodată, dar nu simțea nimic. Era un copil frumos, incredibil de mic și vulnerabil; îți venea să te duci la el să-l atingi. N-o să uite niciodată ce surpriză îi produsese când îl ținuse în brațe, dar se simțise ușurat când Darryl l-a luat înapoi. Tot așa de ușurat se simțea și acum, știind că bebelușul este al lui Darryl și nu al lui. Era plăcut să știi că era al altcuiva. Patrick se gândise să încerce o perioadă, poate numai ca s-o aducă pe ea înapoi, dar, în final, era o mare ușurare să știe că nu trebuia să facă acest lucru. Chiar și el își dăduse seama că relația lor încetase; ea voia prea multe lucruri pe care el nu le dorea; voia prea mult și de la el.

— Băiatul dumneavoastră? întrebă un bătrânel chel, zâmbind larg.

Patrick se uită ciudat la el și clătină din cap. Nu! Nu era băiatul lui! Era al altcuiva.

Plecă, cu pașii domoliți, simțindu-se din nou în siguranță. Pentru Patrick, chinul se sfârșise.

XXVII

Darryl aşteptă toată ziua ca Scott să se întoarcă, dar el nu apărea. Sunase de nenumărate ori la el acasă şi nu-i răspunsese nimeni. Pe la ora patru, deja încerca cu disperare să-l găsească. Suferea gândindu-se ce trebuie să simtă el; voia să-i explice şi să-i spună cum s-a încheiat vizita lui Patrick. O îngrijora şi faptul că toţi cei de la reţea mizaseră pe ea ca să-l aducă la birou, iar ea nici n-avea cum să-i spună de petrecerea surpriză pe care i-o pregătiseră colegii şi prietenii. Sună direct la birou, închipuindu-şi că ei trebuiau să fie deja acolo la acea oră, dar abia pe la ora şase răspunse cineva la telefon; auzea bine tot zgomotul din birou. Încercă să vorbească cât mai tare să se facă auzită, dar numai într-un târziu, regizorul secund îşi dădu seama cine era.

— Darryl? O, felicitări pentru copil!

Scott le spusese tuturor despre Tom, iar cei care îl cunoşteau bine îşi spuneau că este neobişnuit de calm şi reţinut. Se gândeau că poate era obosit după o noapte lungă de veghe lângă Darryl, care trebuie să fi fost în chinurile facerii.

Din ce-i spunea el, reieşea faptul că venise absolut întâmplător la petrecere: după ce plecase de la spital, se dusese acasă, apoi, simţind nevoia să-şi limpezească gândurile, se dusese la birou; ajunsese numai cu puţin timp mai târziu decât ar fi trebuit. Ca şi cum, cu sau fără ea, lui îi era scris să ajungă acolo.

— Scott e acolo?

În fine, îl găsise.

— Tocmai a plecat. A spus că are ceva de făcut. E o petrecere nemaipomenită!

Regizorul secund era mai mult decât ameţit şi se distrau de minune încât abia dacă simţeau lipsa oaspetelui de onoare. El o ştersese, mişcat de ceea ce organizaseră pentru el, dar dornic să fie singur, îşi sărbătorise deja destul ziua de naştere.

Darryl sună din nou acasă, dar nu răspunse decât robotul. Nu-i venea să creadă că-i scăpase printre degete, sau că n-o va lăsa măcar să-i explice ce se întâmplase.

El ştiuse că urma să-l contacteze pe Patrick după ce se năştea copilul, dar nu se aşteptase să-l găsească stând lângă Darryl, în încăperea de la spital, cu copilul în braţe. Imediat, făcu cu brutalitate

o presupunere dureroasă.

Darryl continua să-l aștepte la spital. Stătea în pat și, deodată, începu să simtă cea mai cumplită teamă: dacă nu se va mai întoarce niciodată? Se putea să fie atât de supărat pe ea încât să nu mai vrea s-o vadă niciodată. Ea nu mai știa ce altceva putea face să-l găsească; nu putea pleca de la spital. Se simțea ca prinsă într-o capcană; era cumplit de neajutorată.

Ținu copilul cu ea aproape toată după-amiaza, iar spre seară îl așeză într-un pătuț lângă ea. Când veni tava cu mâncarea de seară, o trimise înapoi. Puse ursulețul mare, albastru într-un scaun și se uita cu tristețe la trandafirii pe care îi adusese el. Nu-și dorea decât să-l vadă și să-i spună cât de mult îl iubea.

— Să vă dăm un somnifer? o întrebă asistenta la ora opt.

Ea clătină din cap, iar asistenta notă pe fișa ei: posibilă depresiune după naștere. Remarcase de asemenea faptul că nu mâncase nimic nici la prânz și nu părea prea dornică nici să alăpteze copilul. Era abătută, necomunicativă. De îndată ce asistenta ieși din cameră, Darryl sună din nou la Scott acasă, răspunse din nou robotul și ea lăsă un mesaj disperat s-o sune.

Luă apoi copilul, îl ținu strâns lângă ea o vreme: se uita la năsucul lui, la ochii închiși și somnoroși, la gurița lui perfectă și la degețelele lui strânse. Era atât de dulce, de mic și de drăgălaș!

Cufundată în admirația lui, nici nu auzi ușa deschizându-se pe la ora nouă. El rămase în prag, privind, dorindu-și să nu simtă nimic nici pentru ea și nici pentru copil.

Când își întoarse capul însă, îl văzu. I se opri răsuflarea și, fără să se gândească, ridică o mână și încercă să se dea jos din pat, ceea ce nu era prea ușor.

— Stai acolo, spuse el cu blândețe, nu te ridica! Am venit să-mi iau rămas bun.

Părea rece și calm, se apropie de pat, dar păstră distanța. Arăta foarte bine, iar ea simți cumva că nu venea de la petrecere. Petrecerea fusese o surpriză, iar el fusese îmbrăcat în jeanși și pulover când ajunsese acolo, acum însă arăta îmbrăcat ca pentru ceva important. Purta un costum de tweed englezesc, o cămașă de culoare bej, cravată Hermes, pantofi maro, serioși și un palton de iarnă pe mână. Brusc, ea înțelese că pleca undeva.

— Unde pleci? întrebă ea îngrijorată, simțind că ceva se schimbase între ei.

Și totul în câteva ore, din acea dimineață. Numai cu douăsprezece ore în urmă fuseseră o singură inimă, un singur suflet, iar acum el se smulsese de lângă ea și pleca. Știa și de ce. Se întreba numai dacă va putea vindeca rana pe care i-o cauzase.

— M-am gândit să merg la New York câteva zile, să-mi văd băieții,

după care se uită la ceas și adăugă: Trebuie să prind avionul, cursa specială de la ora zece.

Simți că i se strânge inima privindu-l, plină de teama de a-l pierde. I se rupea inima să-l vadă stând în picioare, simțindu-se incomod cu ea, evitând să se uite la copil.

— Băieți știu că te duci?

— Nu, spuse el sobru. M-am gândit să le fac o surpriză.

— Cât vei fi plecat?

Nu știa ce să-i spună, în afară de faptul că-i părea rău, că fusese o proastă, că n-ar fi trebuit să-i pese de Patrick pentru că el era într-adevăr un neisprăvit, ca și ea, că îl iubea pe Scott mai mult decât viața însăși, că Tom va crește cu ei împreună, drept copilul lor... dacă ar rămâne, numai dacă ar rămâne Scott... dacă ar ierta-o.

— Nu știu cât voi fi plecat, răspunse el, ținând paltonul în mână și uitându-se cu jind la ea. O săptămână... două... M-am gândit să-i duc undeva în vacantă, după ce se întorc de la Vermont, dacă Alicia o să mă lase să-i iau cu mine...

Mereu era la mila cuiva ca să-i aibă pe cei pe care-i iubea... Alicia, Darryl... Patrick..., însă nu-și permitea să se gândească la așa ceva acum. Ar fi fost plăcut și i-ar fi făcut bine să-i revadă pe băieți, să plece din California. Suportase destul. Avea nevoie măcar de o vacanță! Cadoul lui era să părăsească orașul și să lase pe altul să-și facă probleme cât nu era el în oraș. Existau o mulțime de scenarii la care se putea lucra în vreme ce el nu era prezent, iar dacă nu înțelegeau încotro o lua conflictul, puteau să inventeze.

— Apropo, am angajat o asistentă pentru tine. O să vină în cursul zilei, sau va sta cu tine peste noapte dacă vei avea nevoie de ea, după ce ieși din spital. Eu n-am văzut-o, dar de la agenție mi-au spus că este foarte capabilă.

Se gândea la toate. Ochii lui Darryl se umplură de lacrimi când îl auzi.

— Nu trebuia să faci asta. Pot să-mi port și singură de grijă.

— M-am gândit că o să ai nevoie pentru copil. Asta numai în cazul în care nu..., își dădu seama că nu se gândise la asta și se uită curios la ea, simțind că era nebun de-a binelea... Te întorci la mine acasă sau te duci la Patrick?

Își dădu și ea seama atunci ce gândea el și suferi pentru el. Era numai vina ei, ceea ce o făcea să se simtă și mai rău pentru durerea pe care i-o provocase.

— Nu mă întorc la Patrick! Niciodată! Nu mă duc nicăieri cu el!

O spuse atât de categoric, încât el o privi foarte ciudat.

— Dimineață am avut impresia că... am crezut... Știam că o să-l suni, explică el. Nu m-am gândit însă că o vei face atât de curând. Trebuia să fiu pregătit pentru asta, spuse el calm, dar n-am fost. Când

am intrat, am fost foarte surprins să vă găsesc așa, aici, pe toți trei... eram atât de încântat de Tom și de tot ce trăisem noi împreună și, deodată...

Părea atât de trist în timp ce vorbea și se uita când la ea, când la copil, încât ea nu-și mai putu stăpâni lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

— Am vrut să termin mai repede cu el... Știu că a fost o greșeală din partea mea, dar voiam ca el să vadă copilul... să-l elibereze spiritual sau să-i dea binecuvântarea sau ceva asemănător... Nu știu ce am crezut, nu știu ce idee tâmpită am avut tot acest timp că îi datorez ceva lui Patrick din cauza copilului. Poate că mă simțeam vinovată că-i iau ceva atât de minunat, să-l împart cu tine. Dar, adevărul este că el nu realizează ce înseamnă să ai un copil. Nu știe ce-i dragostea. Pentru el, copilul nu-i decât o povară. E un ticălos și un prost, iar eu am fost o proastă și mai mare în primul rând că m-am măritat cu el.

Arăta mizerabil, se uită spre Scott și începu să suspine. În brațe ținea copilul, care începu brusc să plângă și el, iar Scott puse paltonul pe scaun și se repezi s-o ajute.

— Stai, lasă-mă pe mine!...

Era calm, blând, îl luă cu mișcări sigure, în vreme ce ea îl urmărea cu admirație.

— Îi e foame? întrebă el.

— Nu știu. L-am alăptat puțin mai devreme.

— Poate e ud.

Verifică, ca un om cu experiență, după care îl înfășă la loc, strâns, în vreme ce ea privea în liniște, minunându-se cât de priceput era el la toate, la scenariile pe care le scria pentru serial, la sufle-uri, la copii...

— Cred că voia numai să fie strâns înfășat. Tu îți închipui că-l rănești, dar lor le place să fie foarte bine înfășați. Uite, să-ți arăt cum.

Îi făcu o scurtă demonstrație, după care, cu mâini sigure, îi dădu din nou ei copilul. Ea își suflă nasul și-i mulțumi.

— Nu știu la ce m-am gândit când l-am sunat pe Patrick. De îndată ce-a venit, am înțeles că făcusem o greșeală. Apoi, ai venit și tu și, înainte ca eu să pot spune ceva, ai plecat.

Începu iar să plângă. Asistenta intră și clătină din nou din cap, gândindu-se că Darryl dădea semne clare de deprimare după naștere. Ori poate soțul ei o necăjea, ori ceva se întâmpla.

— Am încercat să te găsesc toată ziua, continuă Darryl, dar nu te-am putut găsi nicăieri, spuse ea pe un ton acuzator. Astăzi era ziua ta de naștere!

— Știu, zâmbi el.

Arăta atât de supărată, vorbea patetic, funda albastră din păr îi dădea un aer copilăresc; parcă era o adolescentă care ținea copilul altcuiva în brațe.

— M-am simțit, însă, al naibii de stânjenit când am intrat în salon și el se afla aici. Nu mă așteptam să-l văd. Și vă stătea atât de bine, împreună.

— Ei, a fost foarte emoționant la început, explică ea, dorindu-și ca Scott să stea jos, dar nu voia să-i sugereze acest lucru, de teamă să nu-i amintească de avionul pe care îl avea de prins. S-a uitat la copil de parcă n-a mai văzut așa ceva în viața lui. Însă este atât de al naibii de înfumurat, de pompos, de plin de sine. Nu cred că a iubit pe cineva sau ceva în toată viața lui, poate cu excepția rachetelor lui de tenis și a BMW-ului pe care-l are. Dorea *să mă iarte* pentru că l-am *trădat,* să ne ia înapoi, și pe mine și pe copil, *de probă.* Îți poți imagina? spuse ea încă furioasă pe Patrick.

— Și dacă te-ar fi vrut înapoi necondiționat? Dacă ți-ar fi spus că te iubește?

— Mi-am dat seama că era prea târziu, că totul se terminase; dacă a fost vreodată ceva. Eu cu el n-am avut niciodată ceea ce avem noi, ce-am trăit noi doi împreună. Cu el a fost ceva foarte superficial, tineresc. N-am știut niciodată ce înseamnă *iubirea* până nu te-am întâlnit pe tine, spuse ea încet.

El își puse paltonul lângă ursulețul albastru și se îndreptă spre pat; ea stătea încă pe pat, ținând copilul în brațe.

— N-am putut suporta ideea că o să te pierd, Darryl... pur și simplu, n-am putut. Eu am mai trecut o dată prin așa ceva și știu cum e, spuse el și se uită spre copilul care dormea. Nici pe tine nu vreau să te pierd. Vă vreau pe amândoi, și pe Terry și pe Mike de câte ori putem... pentru totdeauna. N-am nici un drept să-ți stau în cale. Ai fost căsătorită cu Patrick și ai tot dreptul să te întorci la el, dacă vrei. Dacă însă te-ai hotărât, dacă acum ești sigură, trebuie să știu...

Se uită la ea cu ochii plini de durere; era un bărbat în toată firea, care tocmai împlinise patruzeci de ani.

— N-am iubit pe nimeni mai mult!

Ea se întinse spre el și el o luă în brațe. Lacrimile îi curgeau pe obraji; simțea că plânsese toată ziua, ca și el de altfel. Avusese o onomastică foarte zbuciumată.

— N-aș mai putea trăi fără tine, spuse ea, tremurând, gândindu-se că, datorită prostiei ei, aproape că-l pierduse.

Scott zâmbi îndelung, fără să spună nimic, o ajută să așeze copilul în pătuț, apoi se uită la ea și zise:

— Te iubesc! Dacă ai ști cât de mult te iubesc!

Se uită apoi la ceas și se așeză pe marginea patului, lângă ea:

— Se pare că deja am pierdut avionul.

Pentru, băieți ar fi fost o surpriză, ei nu știau că el urma să vină, așa că nu vor fi dezamăgiți.

— Te deranjează dacă rămân aici peste noapte? îi zâmbi el.

Ea râse și-și suflă din nou nasul; fusese o zi plină de emoții, ca și noaptea trecută, de altfel.

— Cine știe ce-or să spună asistentele, răspunse ea.

Însă niciunuia dintre ei nu părea să-i pese în timp ce se cuibăreau în pat. Darryl era îmbrăcată cu una dintre cămășile de noapte pe care i le făcuse el cadou de Crăciun, Scott purta costumul de tweed. Asistenta intră să verifice starea ei, îi văzu sărutându-se și închise încet ușa la loc: bun, doamna Torrence se simțea bine.

— O să creadă că nu ne purtăm cum trebuie, îi șopti Darryl după ce sora închise ușa.

— Minunat, șopti el și zâmbi.

— Am un cadou de ziua ta, își aminti deodată Darryl de ceasul pe care i-l cumpărase, în vreme ce se sărutau și vorbeau în șoaptă.

— Deja? râse Scott. Nu-i cam devreme?

— Ești dezgustător!

El o sărută prelung, o ținea strâns în brațe și toată lumea era din nou a ei.

— Am o surpriză pentru tine, spuse el gânditor, în vreme ce stăteau unul lângă altul, sprijinindu-se de pernele de pe pat.

— Care?

Vorbeau în șoaptă de teamă să nu-l trezească pe micuț, dar și pentru că deodată, viața lor devenise atât de simplă și liniștită.

— Ne căsătorim în câteva zile.

— Era și timpul, se prefăcu ea a-l certa, fluturându-i în fața ochilor inelul pe care i-l dăduse de Crăciun.

— Vreau numele meu pe certificatul de naștere al lui Tom, spuse el aproape categoric.

— Cum îți sună Thomas Scott Robinson? sugeră ea cu un zâmbet timid.

El se aplecă spre ea și o sărută,

— Merge... zâmbi el. Sună bine, spuse el, trăgând-o spre el, simțindu-i inima bătând în același ritm cu a lui.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

XI

XII

XIII

XIV

XV

XVI

XVII

XVIII

XIX

XX

XXI

XXII

XXIII

XXIV

XXV

XXVI

Observații

[←1]

squash = joc cu mingi și rachete , asemănător cu tenisul (n . t.).